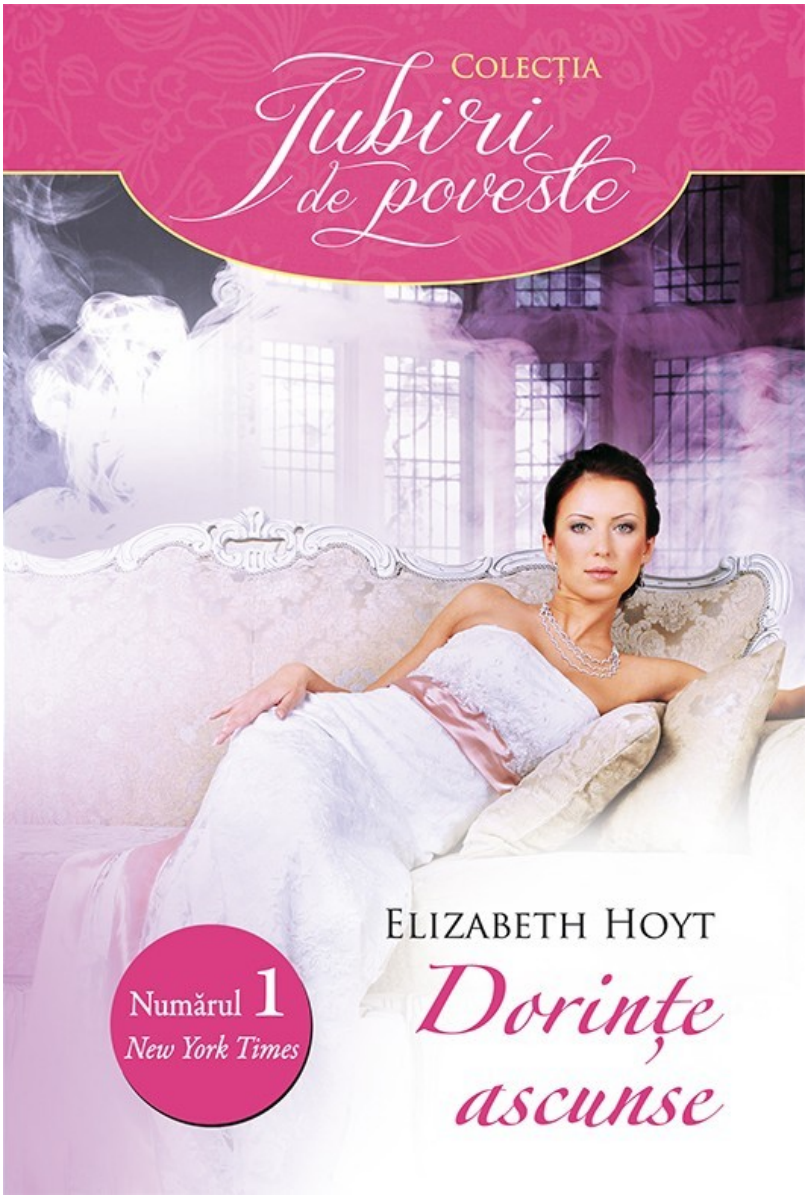

Elizabeth Hoyt

Dorinţe ascunse

Wicked Intentions by Elizabeth Hoyt

Traducere din limba engleză Liam
ALMA 2013
Elizabeth Hoyt Copyright © 2010 Nancy M. Finney
Alma, parte a Grupului Editorial Litera
Dorinţe ascunse Elizabeth Hoyt Copyright © 2013
Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Tudoriţa Şoldănescu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
ISBN ePUB: 978-606-686-569-2
ISBN PDF: 978-606-686-570-8
ISBN Print: 978-606-686-465-7

Pentru sora mea, Susan, din nou, în ciuda faptului că se distrează în mod periodic pe seama lipsei abilităţilor mele de operare pe computer şi, o dată pe an, găseşte necesar să încerce să-mi explice cum funcţionează de fapt internetul, ceea ce-mi dă întotdeauna dureri de cap îngrozitoare. Te iubesc!

Capitolul 1

A fost odată ca niciodată, într-un ţinut de mult dat uitării, un rege puternic, temut de toţi şi de nimeni iubit. Se numea Inimă Ferecată...

din *Regele Inimă Ferecată*

Londra
Februarie 1737

O femeie care umbla prin mahalaua St. Giles la miezul nopţii era fie foarte nesăbuită, fie foarte disperată. Fie, se gândea Temperance Dews cu ironie, o combinaţie din amândouă, aşa cum era chiar cazul ei.

— Să zice că Fantoma din St. Giles bântuie taman în nopţi ca asta, spuse volubilă Nell Jones, slujnica lui Temperance, sărind peste o băltoacă pestilenţială de pe străduţa îngustă.

Temperance o privi cu îndoială. Nell îşi petrecuse trei ani într-o companie de actori ambulanţi şi uneori avea tendinţa să devină melodramatică.

— Nu există nicio fantomă care bântuie prin St. Giles, îi răspunse Temperance cu hotărâre.

Noaptea rece de iarnă era suficient de înspăimântătoare şi aşa, fără suplimentul de stafii.

— Ba există şi încă cum, reluă Nell, strângând şi mai tare în braţe bebeluşul adormit. Poartă o mască neagră şi un costum pestriţ de arlechin, şi are o sabie al naibii de ascuţită.

— Un costum de arlechin? se încruntă Temperance. Nu mi se pare că e prea fantomatic.

— E fantomatic dacă e vorba de spiritul mort al

unui actor arlechin care s-a întors să-i bântuie pe cei vii.

— Din cauza cronicilor proaste?

— Şi este desfigurat, pufni Nell.

— De unde ştie lumea, dacă poartă mască?

Se apropiau de un cot al uliţei, şi lui Temperance i se păru că vede o lumină în faţa lor. Îşi ridică felinarul şi strânse mai bine în mâna cealaltă vechiul pistol. Arma era suficient de grea încât să o doară braţul din cauza ei. Ar fi putut să-şi ia o taşcă în care să o pună, dar astfel nu ar mai fi servit scopului de a intimida. Deşi era încărcat, pistolul nu avea decât un singur glonţ şi, dacă era să fie sinceră, nu îi era prea clar cum se folosea de fapt arma.

Totuşi, pistolul arăta ameninţător, şi Temperance era recunoscătoare pentru asta. Bezna era de nepătruns, vântul gemea înspăimântător şi aducea cu el iz de excremente şi de leşuri în putrefacţie. Zgomotele mahalalei St. Giles răsunau împrejurul lor – voci ridicate a ceartă, gemete şi hohote de râs şi, din când în când, ţipătul acela straniu şi înfricoşător. St. Giles era un loc suficient de groaznic, încât să o facă până şi pe cea mai vitează dintre femei să o ia la sănătoasa cât o ţineau picioarele.

Şi asta fără contribuţia sporovăielii lui Nell.

— *Oribil* de desfigurat, continuă fata, fără să ia în seamă raţionamentul lui Temperance. Să zice că buzele şi pleoapele sunt arse complet, ca şi cum omu' ar fi murit într-un incendiu, demult. Pare că rânjeşte la tine cu dinţii ăia mari şi gălbejiţi în timp ce se apropie de tine să-ţi scoată maţele afară din burtă.

— Nell! strigă Temperance la ea, încreţindu-şi nasul.

— Aşa se zice, răspunse Nell cu inocenţă. Fantoma le scoate victimelor maţele şi se joacă cu ele

înainte de a dispărea în noapte.

Pe Temperance o luă cu fiori.

— De ce să facă aşa ceva?

— Din invidie, îi răspunse Nell fără pic de emoţie. Îi invidiază pe cei în viaţă.

— În fine, oricum eu nu cred în spectre.

Temperance trase adânc aer în piept şi amândouă o luară după colţ, intrând într-o curticică amărâtă. În capătul celălalt al curţii se aflau două siluete, dar când femeile se apropiară, acestea dispărură. Temperance răsuflă uşurată.

— Doamne, nu pot să sufăr să umblu noaptea.

— Nu mai avem decât o jumătate de milă, zise Nell, bătând uşor copilul pe spate. Pe urmă o să-l putem pune pe micuţ să doarmă şi dimineaţă o să trimitem după doică.

— Crezi că o să supravieţuiască până dimineaţă? o întrebă Temperance, muşcându-şi buza în timp ce intrau pe o altă uliţă.

Nell, de obicei foarte slobodă la gură când venea vorba despre părerile ei, rămase însă tăcută. Temperance privi înainte şi grăbi pasul. Copila nu părea să aibă mai mult de câteva săptămâni şi nu scosese niciun sunet din clipa când o salvaseră din braţele mamei ei moarte. În mod normal, un copil sănătos ar fi fost destul de gălăgios. Era groaznic ca ea şi Nell să fi făcut escapada asta degeaba.

Dar ce altceva ar fi putut face, de fapt? Când primise de ştire la Căminul pentru orfani şi copii abandonaţi că un nou-născut are nevoie de ajutorul ei, era încă lumină. Ştia din experienţă că, dacă ar fi aşteptat până dimineaţă să ia copilul, acesta ori s-ar fi prăpădit peste noapte, din lipsă de îngrijire, ori ar fi fost deja vândut drept recuzită vreunui cerşetor. Gândul o făcu să se cutremure. Copiii cumpăraţi de

cerşetori erau adeseori schilodiţi pentru a-i face mai demni de milă şi astfel să inspire simpatia trecătorilor. Li se mai scotea câte un ochi sau li se rupea câte o mână sau un picior. Nu, Temperance chiar nu avusese încotro. Copilul nu putea aştepta până dimineaţă.

Cu toate astea, avea să fie foarte fericită când vor ajunge înapoi la orfelinat.

Acum traversau o străduţă foarte îngustă, cu casele înalte de pe ambele părţi înclinându-se ameninţător deasupra lor. Nell era obligată să meargă în urma lui Temperance, altfel s-ar fi frecat de pereţii clădirilor. O mâţă costelivă se furişă pe lângă ele şi apoi, foarte aproape, se auzi un strigăt.

Temperance simţi că o lasă genunchii.

— E cineva în faţa noastră, şopti Nell cu glas răguşit.

Auziră zgomotul unei încăierări şi apoi un ţipăt brusc şi ascuţit.

Temperance înghiţi în sec. Străduţa nu avea niciun pasaj lateral. Nu puteau decât să se întoarcă pe unde veniseră sau să meargă mai departe – şi să se întoarcă ar fi însemnat alte douăzeci de minute adăugate la drumul lor.

Ceea ce o făcu să se decidă. Noaptea era rece şi frigul nu-i făcea bine copilului.

— Stai aproape de mine, îi şopti lui Nell.

— Ca puricele pe câine, bâigui Nell.

Temperance se îndreptă de umeri şi întinse hotărâtă pistolul în faţă. Winter, fratele ei mai mic, îi spusese că nu trebuia decât să ţintească şi să apese pe trăgaci. Nu putea să fie prea greu. Lumina felinarului le lumină calea şi pătrunseră într-o altă curte întortocheată. Aici rămase nemişcată preţ de o clipă, urmărind ce se petrecea în faţa ei de parcă ar fi fost o pantomimă pe o scenă.

Un bărbat zăcea la pământ, cu capul sângerând. Dar nu asta o făcuse să încremenească – sângele şi chiar moartea erau lucruri destul de obişnuite în St. Giles. Nu, ceea ce o impresionase fusese *al doilea* bărbat. Era aplecat deasupra primului, cu mantia neagră desfăcută aidoma aripilor unei mari păsări de pradă. Ţinea în mână un baston lung şi negru, cu măciulia din argint care se asemăna cu părul lui, argintiu şi el. Îi cădea pe umeri, lung şi drept, strălucitor în lumina felinarului. Deşi chipul îi era aproape complet în întuneric, ochii îi sclipeau de sub borurile unui tricorn de culoare neagră. Temperance simţea apăsarea privirilor stăruitoare ale străinului. Era ca şi cum acesta ar fi atins-o fizic.

— Dumnezeu să ne ferească şi să ne apere de rele, murmură Nell, pentru prima dată temătoare. Hai să mergem, doamnă. Repede!

— Cine era bărbatul ăla, Nell? o întrebă Temperance gâfâind, în timp ce-şi urmau drumul pe uliţa puturoasă. Ştii?

Drumul se deschise deodată într-o stradă mai largă, şi Temperance se mai linişti puţin, pentru că se simţea mai în siguranţă fără zidurile acelea care o apăsau.

Nell scuipă, ca şi cum ar fi vrut să scape de un gust rău din gură. Temperance o privi curioasă.

— Mi s-a părut că îl cunoşteai pe bărbatul acela.

— Să-l cunosc? Da de unde! răspunse Nell. Dar l-am mai văzut. Era Lord Caire. Cel mai bine e să-i dai pace.

— De ce?

Nell scutură din cap şi strânse din buze.

— Doamnă, n-ar trebui defel să vorbesc despre ăi de teapa lui cu dumneavoastră.

Temperance pretinse că nu auzise comentariul

criptic al lui Nell. Acum erau pe o stradă mai bună – unele dintre magazine aveau felinare aprinse atârnate la intrare. Temperance mai dădu un colţ de stradă şi intră pe Maiden Lane, dinainte apărându-i căminul de orfani. La fel ca şi clădirile vecine, era un edificiu înalt, de cărămidă, construit din sărăcie. Ferestrele erau puţine şi înguste, intrarea nu era marcată de nicio inscripţie. În cei cincisprezece ani de când fusese înfiinţat căminul de orfani, nu fusese niciodată nevoie de reclamă. În St. Giles copiii abandonaţi şi orfanii erau ceva mult prea obişnuit.

— Acasă, în siguranţă, zise Temperance când ajunseră la uşă.

Aşeză felinarul pe treptele tocite din piatră şi scoase cheia mare de fier, care îi atârna de un cordon în jurul taliei.

— Abia aştept să beau un ceai fierbinte.

— O s-o pun pe micuţă la culcare, zise Nell îndată ce intrară în holul mic şi ponosit.

Era foarte, dar asta nu putea ascunde tencuiala care se desprindea de pe pereţi sau scândurile deformate ale pardoselii.

— Mulţumesc, zise Temperance.

Îşi scoase pelerina şi şi-o atârnă într-un cuier. Silueta unui bărbat înalt apăru în cadrul uşii din capăt.

— Temperance.

Femeia înghiţi în sec şi se întoarse.

— Ah! Vai, Winter, n-am ştiut că te-ai întors.

— Evident, îi răspunse sec fratele ei cel mai mic. Seara bună îţi doresc, Nell, a adăugat, înclinând capul înspre slujnică.

Nell făcu o plecăciune, privind neliniştită când la frate, când spre sora lui.

— Domnule, mă duc să văd de… copii, dacă îmi permiteţi?

O zbughi în sus pe scări, lăsând-o pe Temperance să înfrunte singură dezaprobarea lui Winter. Temperance se îndreptă de umeri şi trecu pe lângă fratele ei.

Căminul de orfani era o clădire lungă şi îngustă, înghesuită între casele învecinate. Exista o singură încăpere care pornea din micul hol de intrare. Era folosită ca sală de mese şi, uneori, pentru a-i primi pe rarii vizitatori importanţi. În spatele casei se aflau bucătăriile, unde Temperance intrase acum. Copiii luaseră cu toţii cina la ora cinci fix, dar nici ea, nici fratele ei nu mâncaseră.

— Eram pe cale să pregătesc nişte ceai, zise ea, apropiindu-se să aţâţe focul.

Cenuşă, motanul negru al orfelinatului, se ridică de la locul lui din faţa căminului şi se întinse înainte de a-şi lua tălpăşiţa în căutare de şoareci.

— A mai rămas ceva carne de vită de ieri şi avem nişte ridichi noi pe care le-am cumpărat azi-dimineaţă din piaţă.

În spatele ei, Winter oftă. Temperance se grăbi să caute un ceainic.

— Pâinea e puţin cam veche, dar pot să ţi-o prăjesc, dacă vrei.

Bărbatul nu spuse nimic, şi ea se întoarse să dea piept cu inevitabilul. Era mai rău decât se aşteptase. Faţa lungă şi îngustă a lui Winter nu arăta decât tristeţe, ceea ce întotdeauna o făcea să se simtă groaznic.

— Era încă lumină când am plecat, îngăimă ea, abia auzit.

Winter oftă iar, îşi scoase pălăria rotundă şi neagră şi se aşeză la masa de bucătărie.

— Surioară, nu puteai să aştepţi până reveneam eu?

Temperance îşi privi fratele. Winter nu avea decât douăzeci şi cinci de ani, dar avea aerul unui bărbat de două ori mai în vârstă. Chipul îi era brăzdat de griji, umerii largi, căzuţi sub pelerina neagră şi prea mare, iar mâinile şi picioarele lungi îi erau prea subţiratice. De cinci ani încoace preda la micuţa şcoală de pe lângă orfelinat.

De la moartea tatălui lor, cu un an în urmă, sarcinile lui Winter sporiseră foarte mult. Concord, fratele lor mai mare, preluase fabrica de bere a familiei. Asa, următorul frate ca vârstă, fusese întotdeauna cam nepăsător în privinţa orfelinatului şi avea o misterioasă afacere proprie. Amândouă surorile lor, Verity, cea mai în vârstă din familie, şi Silence, cea mai mică, erau căsătorite. Nu rămăsese decât Winter ca să se ocupe de orfelinat. Chiar şi cu ajutorul ei – Temperance lucra la orfelinat de la moartea soţului său, cu nouă ani în urmă –, sarcina era copleşitoare pentru un singur om. Temperance era îngrijorată de starea de sănătate a fratelui ei, dar atât orfelinatul, cât şi micuţa şcoală fuseseră întemeiate de tatăl lor. Winter considera că este datoria lui filială să menţină în funcţiune cele două instituţii caritabile.

Numai să nu-l trădeze sănătatea mai înainte.

Temperance umplu ceainicul cu apă din urciorul de lângă uşa din spate.

— Dacă am fi aşteptat, s-ar fi întunecat de tot şi ar fi fost posibil ca bebeluşul să nu mai fie acolo, zise ea, privind spre el şi punând ceainicul deasupra focului. În plus, nu ai şi aşa destul de muncă?

— Dacă mi-aş pierde sora, crezi că aş avea mai puţin de muncă? Femeia îşi feri privirea, cu un aer vinovat. Glasul fratelui ei se înmuie.

— Şi asta fără să mai ţinem socoteală de durerea pe care aş fi simţit-o toată viaţa, dacă ţi s-ar fi

întâmplat ceva în seara asta.

— Nell o cunoştea pe mama bebeluşului – o fată de nici cincisprezece ani, explică Temperance, scoase pâinea şi o tăie în felii subţiri. În plus, am avut şi pistol.

— Hmm, zise Winter în spatele ei. Şi dacă aţi fi fost acostate, l-ai fi folosit?

— Da, bineînţeles, răspunse ea, cu absolută certitudine.

— Şi dacă nu nimereai ţinta?

Temperance încreţi din nas. Tatăl lor îi educase pe toţi fraţii ei să despice firul în patru în cazul unei contradicţii, iar acest lucru putea fi destul de enervant, uneori. Tânăra duse feliile de pâine lângă foc.

— În orice caz, nu s-a întâmplat nimic.

— În seara *asta,* oftă Winter din nou. Surioară, trebuie să-mi promiţi că n-o să te mai porţi atât de nebuneşte.

— Mmmm, bâigui Temperance, concentrată să prăjească pâinea. Cum a fost azi la şcoală? Pentru o clipă, crezu că Winter nu va fi de acord să schimbe subiectul. Apoi acesta îi răspunse:

— A fost bine, cred. Puştiul Samuels şi-a învăţat în sfârşit lecţia la latină şi nu am fost nevoit să pedepsesc niciun băiat.

Temperance îl privi înţelegătoare. Ştia că Winter ura şi să le dea o nuia la palmă, darămite să-i bată pe băieţi cu bastonul la fund. În zilele când considerase că trebuie să pedepsească un băiat, Winter venise acasă foarte prost dispus.

— Mă bucur, zise sora lui, simplu. Winter se fâţâi în scaun.

— M-am întors pentru masa de prânz, dar nu erai acasă. Temperance luă pâinea prăjită de pe foc şi o puse pe masă.

— Probabil că o duceam pe Mary Found[1] la noua ei slujbă. Cred că se va descurca foarte bine acolo. Stăpâna ei părea să fie foarte blândă şi femeia i-a cerut numai cinci lire plată pentru ucenicia lui Mary ca slujnică la ea.

— Cu puţin noroc, chiar o s-o înveţe ceva pe copilă, aşa încât să n-o mai vedem pe Mary Found din nou.

Temperance turnă apa fiartă în micuţul ceainic şi îl aduse la masă.

— Sună cinic ce spui, frate. Winter îşi trecu o mână peste frunte.

— Iartă-mă. Cinismul este un păcat îngrozitor. Am să încerc să-mi controlez toanele. Temperance se aşeză şi îl servi pe fratele ei în tăcere, aşteptând. Cu siguranţă exista ceva care îl supăra mai mult decât aventura ei nocturnă. Într-un târziu, Winter zise:

— Domnul Wedge mi-a făcut o vizită în timpul prânzului. Domnul Wedge era proprietarul casei.

Temperance făcu o pauză, cu mâna pe ceainic.

— Ce-a zis?

— Nu ne mai păsuieşte decât două săptămâni şi după aceea va evacua silit orfelinatul.

— Doamne, Dumnezeule.

Temperance privea ţintă la bucata de carne de vită din farfurie. Era aţoasă şi tare şi provenea dintr-o parte neştiută a animalului, dar îi fusese poftă de ea. Acum pofta de mâncare îi dispăruse brusc. Chiria pentru orfelinat era restantă – luna trecută nu fuseseră în stare să plătească integral chiria, iar luna aceasta nu o plătiseră deloc. Poate că n-ar fi trebuit să cumpere ridichile, se gândea Temperance îmbufnată, dar de o săptămână încoace copiii nu mai mâncaseră altceva decât supă şi pâine.

---

1 Găsita

— Ce bine ar fi fost dacă Sir Gilpin ne-ar fi trecut în testamentul lui, murmură ea.

Sir Stanley Gilpin fusese cel mai bun prieten al tatălui ei şi protectorul orfelinatului. Fusese proprietarul pensionar al unui teatru, reuşise să facă avere în cadrul Companiei Mărilor Sudului şi fusese îndeajuns de viclean încât să-şi retragă banii înainte de faimosul crah. Sir Gilpin fusese un protector generos cât trăise, dar odată cu moartea lui neaşteptată, cu şase luni în urmă, orfelinatul rămăsese în aer. Reuşiseră să funcţioneze, târâş-grăbiş, cu cât reuşiseră să economisească, dar acum erau într-o situaţie disperată.

— Sir Gilpin a fost un bărbat neobişnuit de generos, se pare, îi răspunse Winter. Nu am reuşit să găsesc un alt gentleman atât de dornic să finanţeze un orfelinat pentru copiii sărmani.

— Ce-o să ne facem? întrebă Temperance, împungând bucata de carne. Ce e de făcut?

— Dumnezeu o să aibă grijă, răspunse Winter, împingând deoparte cina pe jumătate mâncată şi ridicându-se. Şi dacă n-o va face, ei bine, atunci poate că o să dau lecţii particulare unor elevi, seara.

— Şi aşa munceşti prea multe ore, protestă Temperance. La cum stau lucrurile, abia dacă mai ai vreme să dormi.

Winter ridică din umeri.

— Cum aş putea trăi cu mine însumi dacă sufletele astea inocente, pe care noi le protejăm, vor fi azvârlite în stradă?

Temperance îşi coborî privirea în farfurie. Nu avea răspuns la întrebarea lui.

— Vino, zise fratele ei, întinzându-i mâna, cu un zâmbet.

Zâmbetele lui Winter erau aşa de rare. Atât de

preţioase. Când surâdea, întreg chipul i se lumina, ca de o flacără interioară, şi pe unul din obraji făcea o gropiţă care îi dădea un aer de băietan, mai aproape de vârsta lui reală.

Când Winter zâmbea, nu puteai să nu-i întorci zâmbetul, şi Temperance exact aşa făcu, în timp ce-şi punea mâna într-a lui.

— Unde mergem?

— Hai să le facem o vizită protejaţilor noştri, zise el, luând o lumânare şi conducând-o în sus pe scări. Ai observat ce angelici par când dorm?

Temperance râse în timp ce urcau scările înguste de lemn către etaj. Acolo era un mic hol, spre care dădeau trei uşi. Cei doi se uitară mai întâi după prima uşă, în timp ce Winter ridică lumânarea cât mai sus. Şase pătuţuri se înşirau pe lângă pereţii camerei. Aici dormeau cei mai mici dintre orfelini, câte doi sau trei într-un pătuţ. Nelly stătea întinsă într-un pat de adult, lângă uşă, deja adormită.

Winter se îndreptă spre pătuţul de lângă Nell. Doi bebeluşi dormeau în el. Primul era un băieţel roşcovan, cu obraji rozalii, care îşi sugea pumnişorul în somn. Al doilea era pe jumătatea primului, avea obrajii palizi şi ochii afundaţi în orbite, chiar şi în somn. În creştet avea mici cârlionţi negri.

— Aceasta este copila pe care aţi salvat-o astă-seară? întrebă Winter în şoaptă.

Sora lui încuviinţă cu o înclinare a capului. Fetiţa părea încă şi mai fragilă, alături de băieţelul zdravăn şi sănătos.

Dar Winter abia dacă îi atinsese mânuţa cu un deget.

— Cum ţi se pare numele Mary Hope[2]?

Temperance încercă să scape de uscăciunea din

2 Speranţă

gâtlej înghiţind în sec.

— E foarte nimerit.

Winter dădu din cap şi, după ce mai mângâie o dată copilul fragil, ieşi din încăpere. A doua uşă ducea în dormitorul băieţilor. În patru paturi dormeau treisprezece băieţi, toţi mai mici de nouă ani – vârsta la care plecau din orfelinat ca să intre ucenici. Băieţii dormeau cu mâinile şi picioarele răşchirate şi aveau feţele îmbujorate. Winter trase pătura peste cei trei băieţi de lângă uşă, vârând la loc sub ea un picior care ieşise din pat.

Temperance zâmbi.

— N-ai zice că la prânz au petrecut o oră întreagă vânând şobolani pe uliţă.

— Mmmm, răspunse Winter, în timp ce închidea încet uşa în urma lor. Băieţeii cresc şi devin aşa de repede bărbaţi.

— Aşa este.

Temperance deschise şi ultima uşă – cea de la dormitorul fetelor – şi imediat un chip răsări de după o pernă.

— Aţi luat-o, doamnă? şopti Mary Whitsun[3] răguşit.

Era cea mai mare dintre fetele din orfelinat şi îşi primise numele după dimineaţa, din urmă cu nouă ani, în care fusese adusă la orfelinat, pe când era o copilă în vârstă de trei ani. Chiar aşa fragedă cum era Mary Whitsun, Temperance trebuia uneori să îi lase pe ceilalţi copii în grija ei, aşa cum fusese nevoită şi în seara aceasta.

— Da, Mary, şopti Temperance drept răspuns. Eu şi Nell am adus cu bine bebeluşul acasă.

— Mă bucur, mai zise Mary Whitsun, căscând cu gura până la urechi.

---

3 Rusalii

— Te-ai descurcat bine cu supravegherea copiilor, îi şopti Temperance. Acum culcă-te. În curând va fi o nouă zi.

Mary Whitsun dădu somnoroasă din cap şi închise ochii.

Winter luă o lumânare de pe o măsuţă de lângă uşă şi deschise calea afară din dormitorul fetelor.

— O să-ţi urmez sfatul, surioară, şi îţi urez noapte bună.

Aprinse lumânarea de la a lui şi i-o întinse lui Temperance.

— Somn uşor, îi răspunse ea. Cred că o să mai beau o ceaşcă de ceai înainte de a mă retrage.

— Să nu stai prea târziu, mai zise Winter, mângâindu-i obrazul cu un deget – cam tot aşa cum făcuse şi cu bebeluşul – şi se întoarse să urce scările.

Temperance îl urmări plecând, încruntându-se de cât de încet urca scara. Era trecut de miezul nopţii, şi el trebuia să se trezească iar, înainte de ora cinci, ca să citească, să scrie scrisori către posibilii protectori şi să-şi pregătească lecţiile pentru cursurile din ziua aceea. La micul dejun, el conducea rugăciunile de dimineaţă, apoi se grăbea la slujba lui de profesor la şcoală, lucra toată dimineaţa, înainte de a face o pauză de o oră, pentru un prânz frugal, iar apoi continua să lucreze până după ce cădea întunericul. Seara controla temele fetelor şi le citea din Biblie copiilor mai mărişori. Cu toate acestea, când Temperance îi vorbea despre îngrijorările ei, Winter nu făcea decât să ridice din sprâncene, întrebând-o cine ar fi putut să facă toată treaba, dacă nu el?

Temperance clătină din cap. Şi ea ar fi trebuit să fie în pat – ziua ei începea la ora şase –, dar momentele acelea când rămânea singură, seara, îi erau foarte preţioase. Era gata să sacrifice o jumătate

de oră de somn ca să stea astfel, cu o ceaşcă de ceai dinainte.

Îşi duse aşadar lumânarea jos. Din obişnuinţă, verifică dacă uşa din faţă era încuiată şi cu drugul pus. În timp ce se îndrepta spre bucătărie, vântul şuiera şi zgâlţâia obloanele, iar uşa din spate zdrăngănea. O verifică şi pe aceea şi se simţi uşurată să vadă că şi ea are drugul pus. Temperance se înfioră, bucuroasă că nu mai umbla pe afară într-o noapte ca aceasta. Clăti ceainicul şi îl umplu din nou. Să prepare un ceainic de ceai cu frunze proaspete, numai pentru ea, era un lux formidabil. Curând avea să fie silită să renunţe şi la el, dar în seara asta era gata să se bucure de ceaşca ei de ceai.

Lângă bucătărie era o cămăruţă. Scopul ei nu mai era cunoscut, dar avea un mic şemineu, şi Temperance o transformase în salonaşul ei personal. În ea se afla un scaun tapiţat, foarte ponosit, dar recondiţionat cu un pled matlasat aruncat pe spătar. Mai erau acolo o măsuţă şi un taburet pentru picioare – tot ce avea nevoie ca să poată sta acolo singură, lângă focul prietenos.

Fredonând, Temperance îşi aşeză pe o veche tavă din lemn ceainicul şi o ceaşcă, un mic vas cu zahăr şi lumânarea. Ar fi fost plăcut să aibă şi nişte lapte, dar ce rămăsese de dimineaţă urma să folosească pentru micul dejun al copiilor de a doua zi. Chiar şi aşa, zahărul reprezenta un lux ruşinos. Privi la castronaşul cu zahăr şi îşi muşcă buza. Ar fi trebuit să-l pună la loc, pur şi simplu nu-l merita. După o clipă, luă vasul cu zahăr de pe tavă, dar sacrificiul făcut nu îi aduse niciun sentiment de generozitate copleşitoare. În schimb, se simţi doar foarte obosită. Temperance luă tava şi, cum ambele mâini îi erau ocupate, împinse uşa către salonaşul ei cu spatele.

De aceea nici nu observă decât după ce se întoarse că salonaşul era deja ocupat.

Întins în fotoliul ei precum un demon invocat, stătea Lord Caire. Părul argintiu îi era răsfirat pe umerii pelerinei negre, pe un genunchi ţinea un tricorn, iar mâna lui delicată mângâia măciulia bastonului lung, din abanos. Privit de atât de aproape, Temperance îşi dădu seama că părul te inducea în eroare în privinţa vârstei. Avea puţine riduri în jurul ochilor uimitor de albaştri, iar gura şi maxilarul nu aveau pielea lăsată. Nu putea să aibă mai mult de treizeci şi cinci de ani.

Când o văzu intrând, bărbatul îşi înclină capul şi rosti cu o voce profundă şi calmă şi catifelat de periculoasă:

— Bună seara, doamnă Dews.

*

Femeia aceasta respectabilă, care trăia în cloaca din St. Giles, rămase în picioare, tăcută şi încrezătoare. La vederea bărbatului ochii i se măriseră, dar nu făcu niciun gest de a fugi. Într-adevăr, faptul că găsise un străin în deplorabilul ei salonaş nu părea să o sperie deloc.

Interesant.

— Mă numesc Lazarus Huntington, Lord Caire, zise el.

— Ştiu. Ce căutaţi aici?

El îşi înclină capul într-o parte şi o studie. Ea îl cunoştea, şi cu toate acestea nu se dădea înapoi îngrozită? Da, se va descurca destul de bine.

— Doamnă Dews, am venit să vă fac o propunere.

Tot nu dădea semne că i-ar fi teamă, deşi se uita cu coada ochiului spre uşă.

— V-aţi ales greşit doamna, milord. Este târziu. Vă rog să plecaţi din casa mea.

Nici teamă, nici respect pentru rangul lui. Cu adevărat o femeie interesantă.

— Propunerea mea nu are o natură… hmm, *ilicită,* tărăgănă el vorbele. De fapt, este cu totul respectabilă. Sau aproape.

Temperance oftă şi se uită în jos, la tavă şi apoi iar a el.

— Doriţi o ceaşcă de ceai?

Bărbatul aproape că zâmbi. Ceai? Oare când fusese ultima dată când o femeie îi mai oferise ceva aşa de prozaic? Nici nu-şi mai aducea aminte.

— Mulţumesc, nu, răspunse foarte serios.

Temperance înclină capul.

— Atunci, dacă nu vă deranjează?

El flutură din mână în semn de permisiune. Femeia aşează tava pe măsuţa ponosită şi se aşează pe taburetul tapiţat, ca să-şi toarne o ceaşcă. El o privea. Era ca un crochiu monocrom. Rochia, corsajul, ciorapii şi pantofii erau toate negre. Eşarfa îndesată în jurul decolteului sobru, şorţul şi boneta – fără dantele sau volane – erau toate albe. Nicio culoare nu păta aspectul ei, şi de aceea roşul lucios al buzelor ei pline era cu atât mai tulburător. Avea ţinuta unei călugăriţe, dar avea gura unei desfrânate.

Contrastul era fascinant şi seducător.

— Eşti puritană? o întrebă el.

— Nu, răspunse ea, strângând din buze.

— Aha.

Bărbatul observă că ea nu spusese nici că ar fi fost anglicană. Probabil că făcea parte dintr-una din acele secte obscure şi nonconformiste, dar interesul lui pentru credinţele ei religioase nu exista decât în funcţie de modul în care asta ar fi influenţat propria

misiune.

Temperance sorbi din ceai.

— De unde îmi cunoaşteţi numele?

Lordul ridică din umeri şi zise:

— Doamna Dews şi fratele său sunt renumiţi pentru actele lor de binefacere.

— Într-adevăr? replică ea sec. Nu mi-am dat seama că suntem aşa de faimoşi dincolo de graniţele mahalalei St. Giles.

Poate că arăta sfioasă, dar dincolo de atitudinea politicoasă, se vedeau colţii. Şi avea deplină dreptate – el nu ar fi auzit niciodată de ea dacă nu şi-ar fi petrecut ultima lună vânând umbrele din St. Giles. Fusese o pândă fără rezultate, de aceea o urmărise până acasă şi stătea acum în faţa acelui foc chinuit.

— Cum aţi intrat? îl întrebă ea.

— Cred că uşa din spate era descuiată.

— Nu, nu era.

Ochii ei căprui se întâlniră cu ai lui pe deasupra ceştii de ceai. Aveau o culoare ciudată şi deschisă, aproape aurii.

— De ce vă aflaţi aici, Lord Caire?

— Doresc să vă angajez, doamnă Dews, rosti el încet.

Temperance deveni brusc ţeapănă şi îşi aşeză ceaşca înapoi pe tavă.

— Nu, zise.

— Nu aţi aflat care este sarcina pentru care doresc să vă angajez.

— Milord, este trecut de miezul nopţii şi eu nu sunt dispusă să mă joc nici măcar ziua. Vă rog să plecaţi sau voi fi nevoită să-l chem pe fratele meu.

Lordul nu se clinti.

— Nu există un soţ?

— Sunt văduvă, aşa cum sunt convinsă că ştiţi,

răspunse şi se întoarse către focul din cămin, oferindu-i un profil indiferent.

Caire îşi întinse picioarele atât cât îi mai permitea spaţiul, cu cizmele aproape în foc.

— Aveţi perfectă dreptate. Ştiu. Şi mai ştiu că dumneata şi fratele dumitale nu aţi plătit chiria pentru această proprietate de aproape două luni.

Temperance nu zise nimic, ci doar sorbi din ceai.

— O să plătesc o sumă frumuşică pentru timpul dumitale, mai murmură el. Îl privi în sfârşit şi el văzu flacăra aurie din ochii aceia căprui-deschis.

— Credeţi că toate femeile pot fi cumpărate?

Lordul îşi frecă bărbia cu degetul mare, cântărind întrebarea.

— Da, aşa cred, deşi poate că nu întotdeauna cu bani. Şi nu mă limitez la femei. Toţi oamenii pot fi cumpăraţi, într-o formă sau alta. Singura problemă este să afli care e moneda necesară.

Ea se uita pur şi simplu ţintă la el cu ochii aceia stranii. Caire îşi lăsă mâna să se odihnească pe genunchi.

— Dumneata, de exemplu, doamnă Dews. M-aş fi gândit că moneda dumitale sunt banii pentru orfelinat, dar poate că mă înşel. Poate că am fost păcălit de aspectul dumitale banal la exterior, de reputaţia de văduvă ruşinoasă. Poate că ai fi însă mai uşor de convins prin influenţă sau prin cunoaştere, ori chiar de plăcerile carnale.

— Tot nu mi-aţi spus pentru ce aveţi nevoie de mine.

Deşi nu se mişcase din loc şi nu-şi schimbase defel expresia, vocea ei avea o inflexiune dură. El o remarcă numai pentru că avea ani de experienţă în astfel de lucruri. Nările bărbatului se dilatară involuntar, ca şi cum vânătorul din el încerca să o

adulmece. Oare ce din înşiruirea lui îi trezise ei interesul?

— Ca ghid, răspunse, coborându-şi pleoapele şi pretinzând că îşi examinează unghiile de la mână. Doar atât.

O urmări pe sub sprâncene şi observă cum i se ţuguiau buzele voluptoase.

— Ghid pentru ce?

— Pentru St. Giles.

— De ce aveţi nevoie de un ghid? Ei, aici lucrurile deveneau delicate.

— Caut o anume persoană din St. Giles. Aş vrea să stau de vorbă cu câţiva locuitori, dar cercetările îmi sunt zădărnicite de faptul că nu cunosc zona şi oamenii, şi de reţinerile acestora în a discuta cu mine. Deci, îmi trebuie un ghid.

Ochii lui Temperance se îngustau pe măsură ce asculta, iar degetele băteau darabana pe ceaşcă.

— Pe cine căutaţi?

Lordul clătină încet din cap.

— Nu-ţi spun decât dacă accepţi să-mi fii ghid.

— Şi asta e tot ce vreţi? Un ghid? Nimic mai mult?

El încuviinţă, cu ochii la ea.

Temperance se întoarse să privească focul, ca şi cum s-ar fi consultat cu el. Preţ de o clipă, singurul zgomot din încăpere fu trosnetul unui cărbune care căzuse. Lordul aştepta răbdător, mângâind măciulia de argint a bastonului.

Apoi ea se întoarse cu faţa spre el.

— Aveţi dreptate. Banii dumneavoastră nu mă tentează. Este doar o măsură provizorie, care doar ar amâna evacuarea noastră.

Caire îşi înălţă capul, urmărind-o cum îşi linge grijuliu buzele pline, pregătindu-şi, fără îndoială,

argumentaţia. Îşi simţi pulsul zvâcnind sub piele, răspunsul trupului său la vitalitatea ei feminină.

— Atunci, doamnă Dews, ce doreşti?

Ea îi înfruntă privirea, susţinut, aproape provocator.

— Vreau să mă prezentaţi bogătaşilor şi nobilimii londoneze. Vreau să mă ajutaţi să găsesc un nou protector pentru orfelinatul nostru.

Lazarus îşi ţinu buzele strânse şi nemişcate, dar simţi un val de triumf pentru că văduva cea pedantă se repezea cu capul înainte în ghearele lui de vultur.

— S-a făcut.

Capitolul 2

Regele Inimă Ferecată era un om foarte mândru. Pentru că, deşi se născuse într-un regat mic şi lipsit de însemnătate, el reuşise ca, prin curaj, şiretenie şi îndrăzneală, să-şi învingă vecinii mai mari, până ce ajunsese să domnească peste un regat puternic şi întins. La nord erau munţi bogaţi în minereuri şi nestemate strălucitoare. La est, câmpii cu grâne aurii şi păşuni cu vite pântecoase. Spre sud se întindeau codrii semeţi de esenţă tare. Iar la vest se afla un ocean bogat în peşti argintii. Un om pornit din cetatea de scaun putea să meargă o lună întreagă, în orice direcţie, şi tot n-ar fi ieşit de pe domeniile care îi aparţineau Regelui Inimă Ferecată...

din *Regele Inimă Ferecată*

Temperance îşi ţinu răsuflarea, simţindu-se deodată ca şi cum dinţii unei capcane se închiseseră în jurul ei. Cu toate astea, nu lăsă privirea să o trădeze.

Lord Caire i se părea un soi de animal de pradă şi în faţa lui nu era bine să-ţi arăţi teama. În schimb, se aplecă înainte şi îşi turnă cu grijă încă o ceaşcă de ceai. Oarecum mândră, observă că mâinile nu îi tremurau.

Sorbi din ceai şi privi spre el – fiinţa aceea neobişnuită, care stătea relaxată în salonaşul ei anost – îndreptându-se de umeri.

— Milord, haideţi să discutăm detaliile aranjamentului nostru.

Buzele lui mari, senzuale se arcuiră într-un fel de zâmbet, ca şi cum ar fi considerat-o amuzantă.

— Care ar fi acestea, doamnă Dews?

Temperance înghiţi cu greu. Evident, nu făcuse niciodată în viaţa ei un astfel de pact, dar se târguia frecvent cu măcelarul şi cu negustorul de peşte şi cu tot felul de alţi negustori cu care avea dea face cineva aflat la conducerea unui orfelinat. Şi îşi imagina că nu era chiar nepricepută la tocmit.

Îşi puse jos ceaşca.

— Voi avea nevoie de bani pentru cheltuielile de trai.

— Cheltuieli de trai? întrebă el, ridicând din sprâncenele negre.

Temperance se gândea că era puţin cam prea îndrăzneaţă cerând bani, când deja stabiliseră că el se obliga să o prezinte potenţialilor susţinători ai orfelinatului. Adevărul era însă că orfelinatul avea nevoie de bani. Cu disperare.

— Da, răspunse Temperance, scoţându-şi bărbia în faţă. Aşa cum aţi observat şi dumneavoastră, suntem în urmă cu chiria. În plus, copiii nu au mai luat o masă adevărată de zile întregi. Am nevoie de bani să cumpăr ceva carne de vită, legume, pâine, ceai şi

lapte. Ca să nu mai spun că Joseph Timbox[4]

şi Joseph Smith au nevoie de încălţări noi.

— Joseph Timbox?

— Iar cele mai multe dintre fetele Mary au nevoie de cămăşi noi, încheie Temperance, cu insolenţă grăbită.

Pentru o clipă, Lord Caire abia dacă aruncă spre ea ochii misterioşi albaştri ca safirul. Apoi se foi în loc.

— Câţi copii, mai exact, găzduiţi în orfelinatul ăsta?

— Douăzeci şi şapte, răspunse Temperance prompt. Apoi îşi aminti de acţiunea din seara aceea. Douăzeci şi opt cu Mary Hope – copila pe care am adus-o astă-seară. Mai avem şi doi sugari, care sunt în acest moment în grija doicilor, în afara orfelinatului. Când vor fi înţărcaţi, vor veni şi ei să locuiască aici. Desigur, şi eu, împreună cu fratele meu, Winter, tot aici locuim, la fel ca şi Nell Jones, slujnica noastră.

— Doar trei adulţi pentru atât de mulţi copii?

— Da, răspunse Temperance, cu înflăcărare, înclinându-se. Înţelegeţi de ce avem nevoie de un sponsor. Dacă am avea fonduri suficiente, am mai putea angaja o bonă sau două şi poate o bucătăreasă şi un slujitor. Am putea să le servim carne şi la prânz şi seara, la cină, iar băieţii ar putea să poarte cu toţii încălţăminte întreagă. Am putea plăti o taxă mai bună pentru ucenicie şi am putea îmbrăca fiecare copil cu haine şi încălţăminte noi, când părăsesc orfelinatul. Ar fi cu mult mai bine pregătiţi să înfrunte lumea.

Lordul ridică din sprânceană.

— Eu îmi pot permite fără probleme să vă întreţin orfelinatul, dacă doreşti să renegociem partea mea din înţelegere, doamnă Dews.

Temperance îşi ţuguie buzele. Nu-l cunoştea pe

4 Cutie de tinichea

bărbatul acesta. Cum ar fi putut să fie sigură că şi-ar trata rolul de protector cu seriozitate? Sau că nu-i va abandona doar după o lună sau două? În plus, bineînţeles, mai exista un aspect şi mai important, care trebuia luat în considerare.

— Protectorul orfelinatului trebuie să fie o persoană foarte respectabilă.

— Aha, înţeleg.

Temperance se aşteptase ca el să se simtă insultat, dar bărbatul afişă doar un zâmbet ironic, abia schiţat.

— Foarte bine. O să-ţi furnizez banii necesari ca să plătiţi chiria orfelinatului, precum şi suficiente fonduri pentru diferitele cheltuieli pe care le au copiii. În schimb, mă aştept ca dumneata să fii gata să mă conduci prin St. Giles, mâine-seară.

— Atât de curând? Desigur, răspunse Temperance.

— Şi, mai adăugă el, cu o voce periculos de şoptită, mă aştept să mă ajuţi până în momentul când nu voi mai avea nevoie de serviciile dumitale.

Temperance clipi, îngrijorată. Nu era oare o nebunie să se lege în acest fel de un necunoscut, pentru o perioadă de timp nedefinită?

— Cât timp credeţi că va dura cercetarea dumneavoastră?

— Nu ştiu.

— Trebuie totuşi să vă gândiţi la un termen limită, nu? Dacă nu veţi găsi ceea ce doriţi, să zicem într-o lună, o să abandonaţi cercetările?

Lordul o privi pur şi simplu, cu un zâmbet slab mijit în colţul gurii, iar ea îşi dădu seama – din nou – că nu-l cunoştea pe omul acesta. De fapt, nu ştia nimic despre el în afară de avertizarea ameninţătoare a lui Nell. Pentru un moment, Temperance simţi picioruşele

ca de păianjen ale fricii străbătându-i şira spinării.

Îşi îndreptă poziţia. Făcuseră o înţelegere şi nu avea de gând să-şi păteze onoarea călcând în picioare cuvântul dat. Orfelinatul şi toţi copiii de acolo depindeau de ea.

— Foarte bine, admise ea încet. O să vă ajut pe o perioadă nedefinită. Dar voi avea nevoie să mă anunţaţi dinainte atunci când veţi dori să mergeţi în St. Giles. Am sarcini de îndeplinit la orfelinat şi va trebui să găsesc pe cineva care să-mi ţină locul.

— Cercetările mele au loc mai ales noaptea, rosti Lord Caire sacadat. Dacă ai nevoie de un înlocuitor pentru munca la orfelinat, voi plăti şi pentru acesta.

— E foarte generos din partea dumneavoastră, murmură femeia, dar dacă va trebui să ieşim noaptea, atunci copiii vor fi deja în pat. Să sperăm că nu va fi nevoie de mine.

— Bine.

— Cât de repede veţi putea să mă duceţi să cunosc potenţiali protectori pentru orfelinat?

Într-un fel sau altul, va trebui să găsească o rochie şi nişte pantofi noi, cel puţin. Obişnuitele ei haine negre, de lucru, nu ar fi fost potrivite pentru întâlnirile cu nobilii din înalta societate. Lordul ridică din umeri.

— Peste două săptămâni? Poate mai mult. S-ar putea să trebuiască să mă milogesc pentru nişte invitaţii la petrecerile ceva mai sobre.

— Foarte bine.

Două săptămâni nu era foarte mult, dar, pe de altă parte, orfelinatul avea nevoie imediat de ajutor. Ea nu-şi putea permite să mai aştepte. Bărbatul încuviinţă din cap.

— Atunci cred că negocierea noastră s-a încheiat.

— Nu chiar, spuse Temperance.

Gata să-şi pună pălăria pe cap, Caire se opri la jumătatea gestului.

— Serios? Chiar dumneata însăţi ai spus că am fost generos. Ce altceva îţi mai trebuie? Zâmbetul abia schiţat îi dispăruse de pe buze şi bărbatul avea un aer destul de ameninţător, dar Temperance înghiţi în sec şi ridică bărbia.

— Informaţii.

Lordul ridică din sprânceană.

— Care este numele persoanei pe care o căutaţi?

— Nu ştiu.

Temperance se încruntă.

— Ştiţi cum arată sau care este zona pe care o frecventează de obicei?

— Nu.

— Persoana aceasta este un bărbat sau o femeie? El zâmbi şi cute adânci îi apărură pe obrajii slabi.

— Nu am nicio idee.

— Atunci cum vă aşteptaţi ca eu să vă găsesc această persoană? răbufni Temperance pufnind zgomotos, plină de frustrare.

— Nu mă aştept, răspunse el. Nu mă aştept decât ca dumneata să mă ajuţi să o caut. Aş crede că în St. Giles există mai multe surse de bârfe. Condu-mă la ele şi eu voi face restul.

— Foarte bine, zise, ştiind deja cine ar putea fi o bună sursă de „bârfe”. Temperance se ridică şi îi întinse mâna. Lord Caire, accept târgul.

Preţ de o clipă groaznică, el se uită doar fix la mâna ei întinsă. Poate considera că gestul era prea masculin sau pur şi simplu caraghios. Apoi însă, se ridică şi el în picioare şi, în spaţiul îngust, ea trebui să-şi încline capul într-o parte, ca să-l poată privi în ochi. Deodată, îşi dădu seama cât de masiv era în

comparaţie cu ea.

Cu o expresie ciudat de încremenită pe chip, lordul îi luă mâna, o scutură repede şi îi dădu drumul, ca şi cum palma ei l-ar fi fript.

Temperance se gândea încă încurcată la momentul stânjenitor când el îşi puse pălăria pe cap, îşi aruncă pelerina pe umeri şi înclină din cap.

— Mâine-seară voi veni să te iau de pe străduţa în care dă uşa de la bucătărie, la ora nouă. Până atunci, îţi spun noapte bună, doamnă Dews.

Şi dispăru.

Temperance clipi şi apoi se repezi în bucătărie, ca să pună drugul la uşă. Când intră, stârni cenuşa din vatră.

— Uşa aia era încuiată. Ştiu sigur, îi şopti ea motanului. Cum *a reuşit* să intre?

Motanul însă nu făcu decât să caşte şi să se întindă leneş.

Oftă şi se întoarse înapoi în salonaş, să ia vesela de ceai. Când intră aruncă o privire spre fotoliul unde stătuse Lord Caire. Chiar acolo, în mijlocul fotoliului, era o punguţă. Temperance o înşfăcă şi se uită în ea. În palmă i se revărsară monede din aur, mai mult decât suficiente pentru a-i plăti domnului Wedge chiria.

Se părea că Lord Caire plătise în avans.

*

Cafeneaua lui Basham era cum nu se poate mai gălăgioasă când Lazarus îi trecu pragul, a doua zi, spre sfârşitul după-amiezii. Ocoli o masă ocupată de nişte gentilomi în vârstă, care purtau peruci lungi şi discutau aprins pe marginea unui ziar, şi se îndreptă spre un domn singur, cu perucă cenuşie, aşezat într-un colţ.

Bărbatul se zgâia prin ochelarii cu jumătăţi de lentile la o foaie.

— St. John, o să-ţi strici ochii dacă încerci să citeşti mizeria aia, îi spuse Lazarus, luând un scaun şi aşezându-se în faţa prietenului său.

— Caire, murmură Godric St. John şi bătu cu palma peste foaia de hârtie. Teza scriitorului ăstuia nu este cu totul aberantă.

— Numai parţial? Mă simt uşurat. Adu una şi aici, mai zise, pocnind din degete spre unul dintre tinerii care se grăbeau încoace şi încolo cu tăvile pline de cafele.

Se întoarse apoi iar spre St. John, care acum îl fixa prin lentile. Cu ochelari, cu peruca sobră legată la spate şi hainele simple, unii îl luau pe St. James drept un bunic. De fapt, el şi St. John aveau aceeaşi vârstă – treizeci şi patru de ani. La o privire mai atentă, puteai să observi ochii gri-deschis ai lui St. John, maxilarul puternic şi sprâncenele negre. Doar un foarte fin observator putea remarca tristeţea permanentă care îl învăluia pe St. John ca un linţoliu.

— Vreau să te uiţi la o traducere, îi zise Lazarus, care scoase un teanc de foi din buzunarul hainei şi i le întinse.

— Catul? îl întrebă St. John uitându-se atent la hârtii. Asta o să-l înfurie pe Burgess.

— Burgess crede că este autoritatea absolută în materie de Catul, hohoti Lazarus. Omul ăsta ştie despre poezia Romei antice tot atât cât un şcolar mediocru.

— Fireşte, replică St. John, ridicând o sprânceană pe deasupra ochelarilor, cu un aer uşor amuzat.

Dar cu asta o să dai naştere unei încăierări urâte.

— Ei, aşa trag nădejde, răspunse Lazarus. Poţi să arunci o privire şi să-mi spui ce crezi?

— Sigur.

De la masa de alături se auzi un strigăt şi o stacană cu cafea zbură pe podea. Lazarus ridică privirea.

— Discută despre politică sau religie?

— Politică, răspunse St. John privind imperturbabil la gentlemenii care se certau. Ziarele spun că Wakefield vrea să supună la vot încă o lege în privinţa ginului.

— Ai crede că până acum ar fi trebuit să înţeleagă că averile prea multora dintre tovarăşii lui depind de vânzarea ginului.

St. John ridică din umeri.

— Justificarea lui Wakefield este corectă. Când atât de mulţi sărmani ajung debili din cauza ginului, asta afectează industria Londrei.

— Da, şi cu siguranţă că grăsanul de baron de ţară pus să aleagă între a-şi vinde surplusul de grâne către o distilerie de gin sau a le lăsa pe câmp să putrezească va pune mai presus sănătatea capitalei şi nu banii care îi intră în buzunar. Wakefield e nebun.

— Este un idealist.

— Şi eu îţi repet că e nebun, îşi tărăgănă Lazarus vorbele. Idealurile lui nu-i aduc altceva decât duşmani. Mai bine s-ar da cu capul de un zid decât să încerce să convingă Parlamentul să voteze o lege a ginului care să aibă efect.

— Ai prefera să stăm pur şi simplu deoparte şi să lăsăm Londra pradă stricăciunii? vru să ştie St. John.

Lazarus flutură din mână.

— Întrebi de parcă am avea de ales. Eu susţin că nu există opţiune. Lui Wakefield şi alor lui le-ar plăcea să creadă că pot schimba direcţia în care mergem, dar se înşală. Ascultă la mine. Prostimea din Londra va rămâne fără gin când or zbura porcii pe deasupra

catedralei Westminster.

— Ca de obicei, cinismul tău are o profunzime care îmi taie respiraţia.

Un băiat puse o cană cu cafea dinaintea lui Lazarus.

— Mulţumesc, împieliţatule.

Lazarus îi aruncă o monedă, şi băiatul o prinse cu dexteritate înainte de a o tuli înapoi în bucătăria unde se prepara băutura. Lord Caire sorbi din licoarea fierbinte şi, când îşi lăsă jos cana, îl surprinse pe St. John examinându-l ca pe o insectă pusă sub lupă.

— Te uiţi la mine de parcă aş avea bube dulci pe faţă.

— Într-o zi o să le capeţi, nu mă îndoiesc, îi răspunse St. John. Te-ai culcat cu destul de multe târfe.

— Am nevoile mele.

— Ai vicii, îl întrerupse calm prietenul său, şi nu faci niciun efort să ţi le înfrânezi.

— Şi de ce aş face-o? îl întrebă Lazarus. Oare lupul regretă bucuria cu care îşi doboară prada? Uliul, dorinţa de a se avânta în înalturi şi apoi de a se repezi în picaj asupra iepurelui, prinzându-l în gheare? Le este în fire, la fel ca şi. *Nevoile* mele.

— Lupul şi uliul nu au conştiinţă, nici suflet, aşa cum foarte bine ştii.

— Femeile pe care le folosesc sunt plătite foarte bine pentru timpul lor. Nevoile mele nu fac rău nimănui.

— Crezi? întrebă St. John şoptit. Mă întreb dacă nu-ţi fac ţie rău, Caire.

Lazarus îşi răsfrânse buza de sus.

— Disputa asta este veche, şi niciunul din noi nu trebuie să o câştige.

— Dacă renunţ la ea, înseamnă că renunţ şi la

tine.

Lazarus îşi încleştă mâinile deasupra blatului uzat al mesei, fără să spună nimic. Al naibii să fie dacă o să dea ascultare îngrijorărilor lui St. John. Nevoile lui erau neobişnuite. Chiar stranii. Dar cu siguranţă nu erau dăunătoare.

Bineînţeles, pe St. John nu-l deranja deloc să-şi vâre nasul unde nu-i fierbea oala.

Prietenul lui clătină din cap şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Aseară ai fost plecat.

— Doamne sfinte! Ai devenit prezicător? Sau ai trecut pe la mine acasă ieri-seară şi ai văzut că lipsesc?

— Niciuna, nici alta, explică St. John, împingându-şi ochelarii pe frunte. Ai aceeaşi expresie ca ultima dată când te-am văzut, un fel de.

— Oboseală?

— Mă pregăteam să spun „disperare”.

Lazarus mai luă o sorbitură din cafeaua fierbinte, grozav de conştient că încearcă să tragă de timp.

— Nu ştiam că ai darul de a dramatiza, fu tot ce reuşi să spună, până la urmă. „Disperare” este un cuvânt cu mult prea exagerat.

— Nu cred că e aşa, răspunse St. John privind absent în propria cană cu cafea. Ai aerul acesta de la moartea lui Marie. Negi că aseară erai iarăşi în căutarea ucigaşului ei?

— Nu, răspunse Lazarus, lăsându-se pe spătarul scaunului şi privind spre vechiul lui prieten pe sub pleoapele pe jumătate lăsate. Şi ce-i cu asta?

— Omule, eşti obsedat, explică St. John, rostind cuvintele fără nicio inflexiune, ceea ce, într-un fel, le mări impactul. E moartă de aproape două luni şi tu ţi-ai petrecut fiecare noapte căutându-l pe ucigaşul ei.

Spune-mi, Lazarus, când ai să renunţi la vânătoarea asta?

— Tu când ai renunţa, dacă ar fi ucisă Clara? ripostă Lazarus.

Singurul semn că săgeata pătrunsese destul de adânc fu o tresărire a maxilarului lui St. John.

— Niciodată, dar situaţiile sunt diferite.

— De ce? Pentru că tu eşti însurat cu femeia ta, iar Marie nu-mi era decât amantă?

— Nu, îi răspunse St. John cu blândeţe. Pentru că eu o iubesc pe Clara.

Lazarus îşi feri privirea. Oricât ar fi vrut răutatea din el să nege acea deosebire, nu o putea face cu sinceritate. Pentru că St. John avea dreptate – el chiar o iubea pe Clara.

Pe când Lazarus nu iubise niciodată pe nimeni.

*

— Mie nu-mi place asta, doamnă. Nu-mi place deloc, îi spuse Nell în seara aceea, târziu, în timp ce stăteau în bucătăria orfelinatului.

— Ţi-ai exprimat suficient de clar dezaprobarea, bombăni Temperance în timp ce îşi lega pelerina sub bărbie.

Pe Nell nu o descurajă acea remarcă.

— Dacă are niscai planuri legate de virtutea dumneavoastră? Dacă vă seduce şi vă abandonează?

Sau, mai rău, dacă vă vinde unui desfrânat? Vai, doamnă! Vi se pot întâmpla lucruri groaznice!

Temperance îşi înăbuşi un frison, la gândul că Lord Caire i-ar face „lucruri groaznice”. Ar fi trebuit să fie un tremur de repulsie. În schimb, gândul la înclinaţiile sexuale ale lordului o făcu nefiresc de curioasă. Acea parte nărăvaşă şi nesăbuită a ei se trezi

şi strâmbă din nas, mai dornică decât niciodată să fie lăsată în libertate. Temperance nu putea îngădui asta. Odată, demult, îi îngăduise firii ei sălbatice să preia controlul şi comisese un păcat de neiertat. De atunci încoace, trăise fiecare zi cu conştiinţa faptului că trebuie să se pocăiască şi să se înfrâneze de la a mai elibera demonii din ea.

— Mă îndoiesc foarte tare, zise ea, trăgându-şi cu un gest brusc, gluga peste cap, că Lord Caire este câtuşi de puţin interesat să-mi facă ceva, îngrozitor sau nu. În plus, am luat pistolul.

Nell gemu.

— Doamnă, el nu e ca alţi domni.

Temperance ridică taşca moale în care ascunsese pistolul.

— Ai mai făcut aceste aluzii misterioase şi înainte. Să-mi spui acum. În ce fel este Lord Caire diferit de alţi bărbaţi?

Nell îşi muşcă buza, se lăsă de pe un picior pe altul şi în sfârşit strânse din pleoape şi zise cu repeziciune:

— E muieratic.

Temperance aşteptă, dar nu mai veni nicio altă explicaţie din partea slujnicei. Până la urmă oftă, ţinând bine în frâu acea parte din ea care vibrase la auzul cuvântului „muieratic”.

— Orfelinatul este în pericol de a se desfiinţa. Nu pot lăsa ceea ce face Lord Caire în dormitorul său să mă împiedice să profit de ajutorul lui.

Alarmată, Nell căscă ochii cât cepele.

— Dar, doamnă.

— Nu uita, îi zise Temperance, deschizând uşa din spate, dacă Winter întreabă de mine, spune-i că m-am dus la culcare devreme. Şi dacă insistă, este vorba de probleme femeieşti. Asta o să-l oprească să mai

punã întrebări.

— Aveţi grijă, doamnă! strigă slujnica în timp ce Temperance trase uşa în urma ei şi o închise.

O rafală de vânt şuieră pe după colţul clădirii. Temperance tremură şi se înfăşură şi mai bine în pelerină, întorcându-se să o pornească în josul uliţei. În faţa ei se ivi deodată pieptul masiv al unui bărbat.

— Ah.

— Bună seara, doamnă Dews.

Lord Caire tărăgăna ca de obicei cuvintele, în felul lui sumbru şi ameninţător. Suflată de vânt, pelerina îi flutura în jurul picioarelor.

— Vă rog să nu mai faceţi asta, îi spuse Temperance, cam prea tăios.

Dar el o privi doar amuzat.

— Ce anume?

— Să-mi săriţi în cale ca un tâlhar.

Îşi ridică privirea spre el, urmărind cum colţurile gurii i se arcuiesc într-un zâmbet. Simţea imboldul ridicol de a-i întoarce zâmbetul, dar şi-l suprimă nemilos. În seara aceasta părul lui argintiu era strâns într-o coadă sub tricornul negru. Simţi un fior şi se întrebă în ce fel anume era Lord Caire *diferit* în dormitor.

El însă se răsucise pe călcâie şi o pornise pe străduţă.

— Doamnă, te asigur că nu sunt un tâlhar, îi zise, privind peste umăr. Dacă aş fi fost, erai deja moartă până acum.

Femeia îi zări scânteia din ochii albaştri şi se grăbi să-l prindă din urmă.

— Nu mă încurajaţi deloc să vă urmez, bombăni ea.

Lordul se opri brusc, şi Temperance aproape că se lovi din nou de el.

— Eşti aici, nu?

Mişelul!

— Da, sunt.

Bărbatul făcu o plecăciune extravagantă, ţinând în mâna întinsă în faţă bastonul cu măciulia de argint; mantia neagră mătura pământul murdar.

— Atunci, să-i dăm drumul, scumpă doamnă.

— Hmm.

Temperance se întoarse cu faţa înainte şi o porni apăsat pe străduţă, conştientă că el o urma îndeaproape, o prezenţă masivă şi întunecată.

— Unde mă vei duce astă-seară?

Să fi fost doar imaginaţia ei sau îi simţise pe ceafă răsuflarea fierbinte?

— Mi-a fost destul de greu să mă hotărăsc, de vreme ce aţi refuzat să-mi spuneţi orice despre cel pe care îl căutaţi.

Aşteptă o explicaţie, dar el nu spuse nimic. Temperance oftă.

— Nu mi-aţi spus decât că sunteţi în căutarea unei persoane, ceea ce, trebuie să vă mărturisesc, milord, nu mi-a fost de niciun ajutor.

— Cu toate astea, simt că aveţi în gând o anume destinaţie, murmură Lord Caire.

— Aşa este.

Ajunseseră la capătul uliţei, şi ea se aplecă să treacă pe sub o arcadă gata să se prăbuşească, ca să intre pe o altă străduţă, şi mai strâmtă.

— Şi care este aceea? întrebă lordul, cu o urmă de amuzament în voce.

— Chiar aici, zise femeia, cu uşoară satisfacţie.

Era chiar destul de mulţumită de ea pentru că obţinuse o sursă pentru el, chiar şi cu atât de puţine indicii.

Se aflau în faţa unei clădiri fără ferestre. O simplă

firmă din lemn, pe care era pictată o lumânare, arăta că acolo era prăvălia unui lumânărar şi negustor de mărunţişuri. Temperance împinse uşa şi o deschise. Înăuntru, prăvălia era micuţă. Pe o latură se întindea tejgheaua. Marfa era răsfirată ici şi colo, în maldăre şi grămezi, sau atârnată pe pereţi. Lumânări, ceai, ceşti de cositor, sare şi făină, sfoară, slănină, câteva cuţite, un evantai zdrenţăros, câteva mături noi, nasturi, o mică tartă cu prune şi, desigur, gin. La capătul îndepărtat al tejghelei, două femei stăteau la taifas cu ceştile dinainte. În spatele tejghelei se afla domnul Hopper, un bărbat mic şi negricios, care era posibil să fi crescut doar atât cât să încapă în prăvălia proprie.

Era desigur ilegal să vinzi gin fără autorizaţie, dar licenţele erau exorbitant de scumpe şi puţini şi le puteau permite. În plus, magistraţii se bizuiau pe informatori plătiţi ca să-i aducă în faţa judelui pe vânzătorii de gin fără licenţă – şi niciun informator nu ar fi îndrăznit să pună piciorul în St. Giles.

Ultimul fusese atacat de o gloată, târât pe străzi, bătut cu sălbăticie şi lăsat până la urmă să moară din pricina rănilor, bietul om.

— Cu ce vă pot fi de folos, în seara asta, doamnă Dews? o întrebă domnul Hopper. Temperance îi răspunse:

— Prietenul meu caută pe cineva, şi mă întreb dacă nu l-ai putea ajuta?

Domnul Hopper se uită suspicios la Lord Caire, cu ochii mijiţi, dar răspunse destul de vesel:

— Mda, s-ar putea. Cam pe cine caţi?

— Un ucigaş, răspunse Lord Caire, şi toate capetele din încăpere se întoarseră spre el. Lui Temperance i se opri respiraţia. Un *ucigaş?*

Băutorii de gin se strecurară pe nesimţite afară din prăvălie.

— Acum aproape două luni, o femeie a fost ucisă în odăile ei din St. Giles, continuă lordul, imperturbabil. O chema Marie Hume. Ştii ceva despre ea?

Domnul Hopper clătina deja din cap.

— N-am io a face cu omorâri. Şi ţi-aş cam mulţumi, doamnă Dews, dacă l-ai scoate pe domnu' afară de p'acilea.

Temperance îşi muşcă buza şi îl privi pe Lord Caire. Acesta nu părea foarte descurajat.

— O clipă, rogu-te, îi zise el proprietarului prăvăliei. Domnul Hopper îl privi fără tragere de inimă.

— Pot să iau eu tarta aceea? îl întrebă nobilul, zâmbind.

Proprietarul magazinului îi întinse tarta mormăind, primi în schimbul ei doi penny pe care şi-i vârî în buzunar şi se întoarse cu spatele într-o atitudine fără echivoc. Temperance oftă, destul de iritată. Era clar că trebuia să-i caute lordului un alt informator.

— Aţi fi putut să mă preveniţi, bombăni ea, odată ieşiţi din prăvălie.

Vântul îi aruncă vorbele înapoi în faţă şi femeia se zgribuli înfioratã, dorindu-şi să se fi aflat lângă focul confortabil din şemineul ei.

Lordul nu părea afectat de frigul de afară.

— Care ar fi fost diferenţa?

— În primul rând, nu l-aş fi ales pe domnul Hopper. Traversă apăsat strada, atentă să ocolească mocirla din şanţ. Bărbatul o ajunse din urmă imediat.

— De ce nu?

— Pentru că domnul Hopper e un om respectabil, iar întrebările dumneavoastră e clar că nu sunt astfel, zise ea exasperată. Şi de ce Dumnezeu aţi cumpărat tarta?

Caire ridică din umeri.

— Mi-e foame, zise, muşcând poftă din tartă.

Temperance îl privea cum linge siropul rubiniu ce i se scurgea la colţul gurii şi înghiţi în sec fără să vrea. Tarta arăta îngrozitor de bine.

— Vrei şi dumneata o bucată?

Ea clătină din cap cu putere.

— Nu. Nu mi-e foame.

Lordul îşi înălţă capul fixând-o cu privirea în timp ce mai înghiţi o îmbucătură.

— Minţi. De ce?

— Nu fiţi caraghios, se răsti Temperance şi o porni la drum.

Caire îi tăie calea, făcând-o să se oprească brusc, ca să nu se ciocnească iar de el.

— Este o tartă cu prune, doamnă Dews, nu bogăţii sau băutură sau vreun alt fel de păcat decadent. Ce rău poate să-ţi facă? Ia o bucată.

Rupse o bucată şi, ţinând-o între degete, i-o aduse la buze. Temperance putea mirosi aroma dulce a fructelor, aproape că simţea gustul aluatului sfărâmicios şi, fără să-şi dea seama, desfăcu buzele. El îi vârî bucăţica în gură, şi ea simţi pe limbă gustul acrişor al prunei, dulceaţa siropului, deosebit de delicios, aici, pe strada întunecată din mahalaua St. Giles.

— Aşa, vezi, şopti el. E gustoasă, nu-i aşa?

Temperance deschise imediat ochii – când îi închisese? — şi îl privi aproape îngrozită.

Buzele lui Caire se strâmbară într-un zâmbet.

— Acum încotro, doamnă Dews? Sau domnul Hopper şi prăvălia lui erau singura dumitale sursă?

Femeia îşi ridică bărbia cu mândrie.

— Nu, mai am o idee.

Făcu un pas pe lângă el, ocolindu-l, şi porni mai departe, cu mersul repezit şi cu gustul de prune dulci pe limbă. Zona prin care mergeau era una dintre cele

mai rău famate din mahala, şi Temperance nu ar fi avut curajul să vină pe aici nici măcar în timpul zilei, darămite noaptea, dacă nu ar fi fost însoţită de bărbatul zdravăn care mergea tăcut în urma ei.

Douăzeci de minute mai târziu, Temperance se opri în dreptul unei uşi hârbuite la care se ajungea după ce coborai două trepte.

Lord Caire privi interesat spre uşă şi ochii albaştri i se îngustară.

— Ce fel de loc e ăsta?

— Este locul unde îşi desfăşoară negustoria Maica Panseluţă, îi răspunse Temperance, tocmai când uşa hârbuită se deschise brusc.

— Afar’ cu tine! strigă o femeie înaltă şi sfrijită.

Purta o veche tunică militară, de culoare roşie, peste un corsaj din piele atât de jegos, că devenise negru. Pe dedesubt avea o cămaşă în dungi negru cu roşu dintr-o ţesătură aspră de lână cu în, ale cărei poale erau destrămate şi pline de noroi. În spatele ei licărea lumina palidă a focului din cămin, făcând-o să pară proptită în gura iadului.

— N-ai parale, nu vezi băutură. Ieşi afar’ din cas’!

Motivul furiei ei era o femei subţiratică. Ar fi fost drăguţă, dacă n-ar fi avut dinţii înnegriţi şi o pustulă pe unul din obraji. Nefericita creatură se trase înapoi de frică şi întinse braţele ca şi cum ar fi vrut să se apere de o lovitură.

— Ţi-oi da un penny şi juma’ mâini. Da’ dă-mi gin ’n sear-asta.

— Du-te de-ţi câştigă paralele, îi zise Maica Panseluţă şi o azvârli pe nefericită în uliţă.

Apoi se întoarse, îşi înfipse în şold pumnii mari şi roşii, măsurându-l pe lord din cap şi până în picioare, cu ochii hulpavi.

— Ei, asta-i! Da’ ce cătaţi p’acilea, doamnă

Dews? Nu prea cred că ai treburi prin partea asta din mahalaua St. Giles.

— Nu ştiam că St. Giles e împărţită în teritorii, răspunse Temperance înţepată.

Maica Panseluţă clipi spre ea cu ochii ca mărgelele.

— Zău că nu?

Temperance îşi drese glasul.

— Prietenul meu ar vrea să te întrebe câte ceva.

Maica Panseluţă rânji spre Lord Caire, dezvelindu-şi gingiile lipsite de dinţii din faţă.

— Atuncea mai bine-ntraţi, nu?

Nu se mai uită la Temperance, concentrându-şi lăcomia în mod evident asupra lui Caire. Cu toate astea, lordul făcu un pas înapoi, lăsând-o pe Temperance să intre prima. Femeia se înclină să treacă pragul şi coborî treptele abrupte din lemn, care duceau la o pivniţă.

Camera din faţă era joasă, lungă şi întunecoasă, luminată doar de focul ce duduia în fundul încăperii. Grinzile de deasupra erau înnegrite de fum. Pe o latură, o placă de lemn deformată şi sprijinită pe două butoaie reprezenta tejgheaua. În spatele ei stătea o fată fără un ochi, singura servitoare. Aici îşi vindea Maica Panseluţă băutura: gin, un penny şi jumătate ceaşca. Un grup de soldaţi râdeau, beţi, la o masă din colţ. În afară de ei, doi indivizi dubioşi se cocârjau de umeri de parcă ar fi vrut să devină invizibili. Unul din ei purta pe chip un petic triunghiular din piele, care îi ascundea lipsa nasului. În partea opusă a odăii izbucnise o ceartă, iscată de trei mateloţi care jucau cărţi, în timp ce, în apropiere, un bărbat solitar cu o perucă mult prea mare fuma cu un aer senin. O femeie şi un bărbat stăteau împreună, sprijiniţi de perete, aşezaţi direct pe podeaua goală şi jegoasă, cu

ceşcuţele de cositor în căuşul palmelor. Puteau să doarmă peste noapte aici. Dacă fiecare îi plătea Maicii Panseluţă încă cinci penny pentru acest privilegiu.

— Acu’ ia să văz io cam ce-aş putea să fac pentru aşa un domn făţos ca matale?

Maica Panseluţă răcnea, ca să acopere larma marinarilor certăreţi şi îşi freca sugestiv degetul mare de arătător.

Lord Caire scoase o punguţă de sub mantie şi îi desfăcu baierile. Alese din ea o jumătate de coroană şi i-o puse femeii în palmă.

— Mă interesează o crimă căreia i-a căzut victimă o femeie din St. Giles. Se numea Marie Hume. Maicii Panseluţă îi pieri zâmbetul, apoi căzu pe gânduri şi buzele i se ţuguiară.

— Aşa informaţ’e, milord, o să te cam coaste oareş’ce parale în plus.

Îl cunoştea ea oare pe Lord Caire, sau femeia nu făcea decât să linguşească o potenţială sursă de bani?

Auzindu-i întrebarea, lordul ridică din sprâncene şi mai scotoci în pungă, după încă o jumătate de coroană. I-o aruncă Maicii Panseluţă şi moneda dispăru după tovarăşa ei, în corsetul femeii.

— Luaţi de şedeţi, milord, zise Maica Panseluţă, făcând semn spre un scaun şubred gol. Şi ziceţi că o femeie ucisă?

Lord Caire nu luă în seamă tentativa de ospitalitate.

— Avea treizeci şi ceva de ani, era bălaie şi frumoasă, dar avea din naştere un semn de mărimea unui penny, exact aici, zise, arătând la tâmplă, spre colţul ochiului. O ştii?

— Ei, na! Păi ie o groaz’ dă fetişcane frumoase p’acilea, răspunse femeia. Mai era şi altceva aparte la ea?

— I-au scos maţele, zise Lord Caire.

Temperance trase adânc aer în piept şi toate avertismentele lui Nell o năpădiră din nou. „Doamne, Dumnezeule!”

Până şi Maica Panseluţă clipi la auzul vorbelor atât de brutale.

— I-au scos maţele ca unui porc, murmură ea. P’aia mi-o amintesc. Era dă soi, aşa-i? Au găsit-o într-o casă din Tanner’s Court, într-o odăiţă, cu muştele bâzâind năclăite în sângele negru.

Dacă vorbele Maicii Panseluţă fuseseră menite să-l şocheze pe Lord Caire, atunci ele dădură greş. Bărbatul îşi păstră aerul curios, amuzat chiar, şi îşi ridică bărbia.

— Da, ea este.

Maica Panseluţă cătină din cap, mimând părerea de rău.

— Atunci, milord, nu prea pot fi de f’un folos în treb’şoara asta. Drept răspuns, Lord Caire întinse mâna.

— Dă-mi înapoi monedele.

— Stai olecuţă, milord, zise femeia grăbită. Nu’ş nimic dă omor, da’ ştiu cine ar putea să ştie. Lordul se calmă şi ochii i se îngustară, ca şi cum ar fi ochit prada.

— Cine? întrebă el.

— Martha Swan, răspunse Maica Panseluţă, zâmbind strâmb şi răutăcios, apoi îngăimă: E ultima femeie care a văzut-o în viaţă.

*

Vântul îi tăie respiraţia când Temperance urcă înapoi scările exterioare ale tavernei Maicii Panseluţă. Lord Caire o urma, învăluit într-o tăcere misterioasă.

Cine era femeia ucisă? Şi de ce se interesa el de această crimă? Se cutremură, amintindu-şi de cum descrisese el femeia „cu maţele scoase”. Doamne sfinte, în ce se băgase?

— Eşti neobişnuit de tăcută, doamnă Dews, remarcă lordul, cu timbrul lui grav.

— De unde ştiţi care îmi este felul obişnuit, milord? Abia dacă mă cunoaşteţi.

Îl simţi chicotind în spatele ei.

— Cu toate astea, simt că eşti o femeie volubilă atunci când eşti în largul tău.

Temperance se opri şi se răsuci pe călcâie, cu braţele încrucişate, ca să-şi ţină de cald, dar poate şi ca să-şi adune curajul.

— Ce fel de joc faceţi cu mine?

Caire se opri şi el, mult prea aproape de ea. Părul strâns în coadă i se desfăcuse şi şuviţe de păr argintiu îi încadrau faţa.

— Joc, doamnă Dews?

— Da, joc, repetă, refuzând să se teamă de el. Mi-aţi spus că sunteţi în căutarea unei persoane în St. Giles, dar când v-am dus la magazinul domnului Hopper, aţi întrebat despre o femeie ucisă, iar acum, la taverna Maicii Panseluţă, aţi întrebat despre o femeie „cu maţele scoase”.

Lordul ridică din umerii laţi, care tresăltară pe sub mantie.

— Nu te-am minţit. Caut într-adevăr pe cineva – pe ucigaşul ei.

Femeia se înfioră când vântul îi azvârli în obrajii îngheţaţi picături reci de ploaie. Îşi dorea să-i fi putut vedea ochii, dar aceştia erau ascunşi sub borul pălăriei.

— Ce era pentru dumneavoastră femeia aceea?

Gura lui mare şi senzuală se arcui într-un zâmbet

abia schiţat. Nu îi răspunse.

— De ce eu? şopti ea, deşi înţelesese, prea târziu, că ar fi trebuit să pună întrebarea cu o seară înainte. Cum m-aţi găsit? De ce m-aţi ales *pe mine?*

— Te-am văzut prin împrejurimi, în timp ce făceam cercetări în St. Giles. Erai întotdeauna grăbită, mereu îmbrăcată în negru, întotdeauna atât de hotărâtă. Când te-am văzut seara trecută, te-am urmărit până acasă.

— Asta e tot? întrebă ea, aţintindu-l cu privirea. M-aţi ales dintr-o toană?

— Sunt un bărbat cu toane. Ţi-e frig, doamnă Dews. Vino!

O porni iar, de astă dată el înainte, deschizând drumul cu paşi siguri.

— Unde mergem? strigă Temperance după el. Nu vreţi să o găsiţi pe Martha Swan?

Caire se opri şi se întoarse spre ea.

— Maica Panseluţă a spus că femeia îşi face veacul pe Hangman’s Alley. Ştii pe unde vine?

— Da, dar mai e aproape un kilometru până acolo, în direcţia asta, îi explică Temperance, indicând străduţa din spatele ei.

Lordul încuviinţă.

— Atunci îi mai dăm pace coniţei Swan încă o noapte. Este târziu şi e vremea să te întorci acasă.

Porni iar, fără să mai aştepte răspunsul ei.

Temperance o luă după el cu paşi mărunţi, ca un căţeluş ascultător. Lordul îi răspunsese la întrebări, dar într-un fel care dăduse naştere altora noi. Sute de femei trăiau în St. Giles. Fără doar şi poate, multe erau prostituate sau se ocupau cu alte lucruri ilegale. Dar dacă Lord Caire ar fi vrut, ar fi putut să găsească măcar vreo duzină, dacă nu mai multe, care ar fi fost dispuse să-l călăuzească prin mahala. De ce o alesese

pe ea? Temperance se încruntă, grăbindu-se să ţină pasul cu el. Se prea putea ca el să fie un străin cu secrete întunecate, dar ea tot se simţea în siguranţă când străbătea străduţele mizerabile cu el alături.

— Nu ştiu dacă putem avea încredere în Maica Panseluţă, zise ea, gâfâind uşor, iar vântul rece îi smulse vorbele de pe buze.

— Nu crezi că Martha Swan există?

— Nu, cred că e destul de adevărată, bâigui Temperance. Dar dacă posedă şi vreun fel de informaţii, asta este o cu totul altă poveste.

— Cum se face că o cunoşti pe Maica Panseluţă?

— Toată lumea o cunoaşte pe Maica Panseluţă. Ginul este demonul mahalalei St. Giles.

— Chiar aşa? întrebă Caire, privind-o.

— Îl beau şi tinerii, şi bătrânii. Unii fac din el singurul fel de mâncare, zise Temperance, apoi continuă ezitant: Dar nu este acesta singurul motiv pentru care ne cunoaştem.

— Explică-mi.

Femeia ridică mâna să-şi tragă gluga mai strâns în jurul feţei.

— Acum nouă ani, când am venit pentru prima oară la orfelinat, Maica Panseluţă ne-a trimis vorbă. Avea o fetiţă de vreo trei ani. Nu ştiu de unde căpătase copilul, dar cu siguranţă nu era al ei.

— Şi?

— S-a oferit să ni-l vândă nouă.

Temperance făcu o pauză, pentru că vocea începuse să-i tremure – nu de teamă sau de mâhnire, ci de furie. Îşi reamintise furia turbată, dispreţul faţă de cinismul venal al Maicii Panseluţă.

— Ce s-a întâmplat?

Lord Caire pusese întrebarea cu voce şoptită, dar ea îl auzise foarte bine. Aproape că îi simţea glasul

vibrându-i până în oase.

— Winter şi tata s-au opus să o cumpărăm. Ziceau că astfel o vom încuraja pe Maica Panseluţă să mai vândă şi alţi orfani.

— Dar dumneata?

Temperance trase aer în piept.

— Uram faptul că trebuie să o plătesc, dar ne spusese foarte limpede că dacă nu-i dăm cât cere, va găsi un alt cumpărător. Cineva căruia n-o să-i pese deloc de binele copilului.

— Un peşte.

Îl privi în fugă, dar nu-i zări decât profilul feţei, rece şi distant. Intraseră pe o stradă mai largă, una pe care putea să meargă alături de el. Nu era drumul pe care îl condusese pe lord spre pivniţa Maicii Panseluţă. Se întrebă într-o doară dacă nu cumva el se rătăcise. Apoi se întoarse şi privi înainte.

— Da, un peşte, probabil, deşi Maica Panseluţă n-a spus niciodată asta explicit. Pur şi simplu făcea aluzii dintre cele mai grozave.

Plecase capul, amintindu-şi de acea îngrozitoare tocmeală. Pe atunci încă mai era puţin naivă. Nu avea habar cât de negru putea să fie sufletul unei femei.

Temperance nu era destul de atentă la drum. Vârful pantofului i se prinse în ceva, se împiedică şi întinse mâinile în faţă, încercând să-şi recapete echilibrul. Pentru o clipă înspăimântătoare, trupul i se aplecă în faţă şi îşi dădu seama că avea să cadă la pământ.

Apoi el o prinse cu mâinile lui dure – mâini care provoacă durere –, o apucă de coate, împiedicând-o să cadă. Ridică privirea şi îl văzu acolo, chiar în faţa ei, cu ochii lui albaştri de diavol. O trase lângă el, aproape ca într-o îmbrăţişare. Asemenea unui prieten. Unui iubit.

Toate dorinţele ei cele mai rele protestau să iasă

la suprafaţă.

— Aşadar, ai cumpărat copilul, şopti el şi răsuflarea lui îi mângâie buzele.

— Da.

Îl privi pe acest aristocrat fără inimă. De ce voia să afle povestea? De ce dorea cu insistenţă să redeschidă răni vechi? De ce îl căuta pe ucigaşul unei femei moarte?

— Da, i-am plătit cât a cerut. Mi-am vândut singura bijuterie pe care o aveam – o cruce din aur pe care mi-o dăruise odinioară soţul meu – şi am cumpărat copila. I-am spus Mary Whitsun, după ziua când am ţinut-o prima dată în braţe.

Lordul îşi ridică fruntea şi ochii albaştri păreau întrebători.

Temperance plângea în hohote, furia şi mâhnirea răbufniseră din locul acela unde îşi ţinea cu grijă închise, sub control, toate emoţiile pe care nu-şi putea permite să le simtă. Tremura, încercând să-şi domolească patima. Să o prindă şi să o ascundă la loc.

El o scutură ca şi cum ar fi vrut să desprindă din ea răspunsul pe care îl aştepta.

— Winter a avut dreptate, suspină ea. Fetiţa a fost salvată, dar, două luni mai târziu, Maica Panseluţă a venit iar la noi cu un copil, un băiat de data asta. Şi preţul cerut era de două ori mai mare decât fusese pentru fetiţă.

— Şi ce ai făcut?

— Nimic, răspunse, cu ochii închişi parcă pentru a se apăra. Preţul a fost prea mare. Nu aveam atâţia bani. Noi… eu. Nu am putut face nimic. Am implorat-o, am căzut în genunchi şi m-am milogit de vrăjitoare, dar ea l-a vândut oricum altcuiva.

Prinsese marginea mantiei în pumni şi o scutura ca şi cum ar fi vrut să-i transmită şi lui toată grozăvia

acelei amintiri.

— L-a vândut pe băieţelul acela mic şi drăgălaş, şi eu nu am putut să fac nimic să-l salvez. Plângea furioasă cu ochii ridicaţi spre el şi, într-o clipă, lordul se repezi asupra ei şi îi prinse gura.

Apăsat, fără milă. Şocată, lui Temperance i se tăie respiraţia. El îşi lipi gura de buzele ei moi. Îi simţea dinţii, gustul limbii fierbinţi, şi acea parte din ea, acea parte infamă, păcătoasă şi *urâtă,* se eliberă şi îşi luă zborul. Se desfăta cu ferocitatea lui. Se bucura de sexualitatea lui brutală.

Îşi pierdu complet stăpânirea de sine.

Până ce el îşi înălţă capul şi o privi. Buzele îi erau umede şi se înroşiseră uşor, dar în afară de asta, nu exista niciun alt semn al sărutului devastator.

După câtă lipsă de emoţie arăta, la fel de bine ai fi putut spune că tocmai se uşurase pe un zid. Temperance încercă să se smulgă din îmbrăţişare, dar mâinile lui o ţineau cu putere.

— Eşti o fiinţă plină de pasiune, murmură el, cercetând-o pe sub pleoapele pe jumătate lăsate. Atât de sentimentală.

— Nu e adevărat, şopti ea, oripilată de o astfel de idee.

— Minţi. De ce oare? zise şi ridică amuzat din sprâncene, pentru ca apoi să-i dea drumul atât de brusc, încât ea se împiedică şi făcu un pas înapoi. Era amanta mea.

— Poftim?

— Femeia ucisă, aceea pe care au despicat-o ca pe un porc la măcelar. De trei ani era amanta mea. Temperance îl privi uluită.

El înclină din cap.

— Pe mâine seară. Noapte bună, doamnă Dews. Apoi se depărtă şi dispăru, înghiţit de umbrele nopţii.

Temperance se întoarse, cu mintea învârtejindu-i-se, şi atunci o zări, la nici douăzeci de paşi distanţă. Uşa orfelinatului.

Până la urmă, Lord Caire o adusese acasă în siguranţă.

Capitolul 3

Regele Inimă Ferecată trăia într-un castel maiestuos, ridicat pe vârful unei culmi. În castel mai erau sute de ostaşi de pază, sumedenie de curteni şi o mulţime de slugi şi de curtezane. Regele nu era niciodată singur, nici ziua, nici noaptea, dar cu toate acestea, nimeni nu era apropiat sufletului său. De fapt, singura fiinţă vie care conta pentru rege era o micuţă pasăre cu pene albastre. Pasărea trăia într-o colivie aurită şi bătută cu nestemate şi, uneori, cânta şi ciripea. Seara, Regele Inimă Ferecată hrănea pasărea cu nuci pe care i le dădea printre gratiile coliviei...

din *Regele Inimă Ferecată*

„În St. Giles, soarele nu pare să strălucească vreodată”, se gândea Silence Hollingbrook a doua zi dimineaţă. Ridică ochii spre cer şi, printre faţadele caselor, firmele prăvăliilor şi acoperişuri, zări un petic de cer senin, nu mai mare decât o palmă. Mahalaua St. Giles era mult prea aglomerată, casele se ridicau una lângă alta, iar odăile erau împărţite şi răsîmpărţite, până ce oamenii ajungeau să trăiască precum şobolanii în colonie. Silence se înfioră, mulţumită de odăile ei îngrijite din Wapping. St. Giles era un loc îngrozitor în care să trăieşti. Şi-ar fi dorit ca fratele ei mai mare şi sora lor să găsească un alt loc pentru

Căminul pentru orfani şi copii abandonaţi. Pe de altă parte, St. Giles era mahalaua unde tatăl lor înfiinţase orfelinatul şi locul unde trăiau cei mai săraci dintre săracii Londrei.

Se opri în dreptul porticului dărăpănat şi bătu cu putere în uşa groasă de lemn. Orfelinatul avusese şi un clopoţel, până la Crăciunul trecut, când cineva îl furase. Winter nu reuşise încă să-l înlocuiască şi uneori ciocănea minute bune, înainte să o audă cineva.

Astăzi însă, uşa se deschise aproape imediat.

Privi în jos şi zări nişte obrăjori roz şi curaţi, părul negru dat spre spate de pe fruntea înaltă şi nişte ochi căprui.

— Bună dimineaţa, Mary Whitsun. Mary făcu o reverenţă.

— Bună dimineaţa, doamnă Hollingbrook.

Silence pătrunse în holul îngust şi îşi atârnă şalul în cuier.

— Sora mea e pe-aproape?

— Doamna e în bucătărie, zise Mary. Silence zâmbi.

— O găsesc eu singură, atunci.

Mary dădu solemn din cap şi o luă pe scări în sus, să continue treaba din care se întrerupsese. Silence săltă coşul pe care îl adusese cu ea şi se întoarse spre bucătărie.

— Bună dimineaţa! strigă ea în timp ce intra.

Temperance se răsuci din dreptul oalei uriaşe care fierbea deasupra focului.

— Bună dimineaţa, surioară! Ce surpriză plăcută. Nu ştiam că trebuie să ne vizitezi azi.

— Nu trebuia, zise Silence, simţind cum obrajii îi iau foc de ruşine, pentru că nu mai trecuse pe la orfelinat de mai mult de o săptămână. Dar azi-dimineaţă am cumpărat nişte afine uscate la piaţă şi

m-am gândit să aduc şi aici câteva.

— A, ce frumos din partea ta! Mary Whitsun o să fie încântată, zise Temperance. Îi plac mult cornurile cu afine.

— Mmm, comentă Silence, aşezând coşul pe masa veche din bucătărie. Pare că a mai crescut câţiva centimetri de când am văzut-o ultima dată.

— Chiar aşa este, zise Temperance şi îşi şterse sudoarea de la tâmple cu şorţul. Şi e aşa de frumoasă, deşi nu i-o spun în faţă. Nu vreau să devină orgolioasă.

Silence zâmbi şi dezveli coşul.

— Aş zice că te mândreşti.

— Crezi? întrebă Temperance absentă şi se întoarse iar la oala din care ieşeau aburi.

— Da. Silence ezită o fracţiune de secundă, înainte de a adăuga, simplu: Are vârsta când trebuie să plece ucenică, nu-i aşa?

— Da, de fapt aproape că a depăşit-o, oftă Temperance. Dar îmi este de aşa mare ajutor la orfelinat. N-am început încă să îi caut un loc unde să meargă.

Silence scoase lucrurile din coş, fără să comenteze în vreun fel. Temperance ştia mai bine decât ea că, dacă se ataşa prea mult de copiii din orfelinat, nu avea decât de suferit.

— Ai mai mult decât afine aici, zise Temperance, apropiindu-se de masă.

— Am adus şi nişte ciorapi pe care i-am făcut eu.

Silence îi arătă timidă rezultatul muncii sale. Trei perechi micuţe de ciorapi. E drept, niciuna nu avea exact aceeaşi mărime ca şi celelalte, dar cel puţin se potriveau ca formă. Mai mult sau mai puţin.

— Am făcut o pereche pentru William şi mi-a rămas nişte lână.

— Vai de mine, uitasem! exclamă Temperance,

punându-şi mâinile în şold şi îndreptându-se de spate. Căpitanul Hollingbrook trebuie să se întoarcă în curând.

Silence simţi cum o undă de tăcută bucurie i se răspândeşte prin trup la auzul numelui soţului ei. William era de luni întregi plecat pe mare, la cârma vasului *Finch,* o corabie de mărfuri care se întorcea din Indiile de Vest.

Îi răspunse surorii sale, cu capul plecat:

— Trebuie să sosească azi, mâine. Sper că, atunci când va reveni, tu şi Winter veţi veni la noi la cină, să sărbătorim întoarcerea lui.

Cum Temperance nu-i răspunse imediat, Silence ridică privirea. Sora ei se uita încruntată la un morman de napi aflaţi pe masă.

— Ce este? o întrebă Silence.

— Ce?

Temperance îi aruncă o privire scurtă şi expresia feţei îi reveni la normal.

— Vai, draga mea, nu-i nimic. Ştii că eu şi Winter am fi încântaţi să luăm masa cu tine şi cu căpitanul Hollingbrook. Doar că suntem aşa de ocupaţi cu orfelinatul acum.

Îşi lungea vorbele în timp ce mătura cu privirea bucătăria mare.

— Atunci, poate că a sosit momentul să mai angajaţi nişte ajutoare. Nell munceşte din greu, dar e una singură.

Temperance râse, într-un hohot scurt şi sonor.

— Dacă am avea un protector care să ne furnizeze ceva fonduri, am putea să o facem. Dar aşa cum stau lucrurile, abia dacă am fost în stare astăzi, în sfârşit, să plătim chiria pe luna asta şi pe cea trecută. Dacă mai întârziem o dată, domnul Wedge s-ar putea să ne dea afară.

— Cum? exclamă Silence şi se lăsă să cadă pe un scaun de bucătărie. Mi-a mai rămas aproape o liră din banii pentru băcănie. Îţi sunt de vreun ajutor?

Temperance zâmbi.

— Nu, draga mea. Nu m-ar ajuta decât pentru foarte puţin timp şi nu vreau să primesc bani de la căpitanul Hollingbrook. Ştiu cum economisiţi şi voi banii.

Silence se înroşi puţin. William era un soţ minunat, dar un căpitan de corabie de negoţ nu câştiga chiar prea bine, mai ales când trebuia să întreţină o soţie, o mamă în vârstă şi o soră nemăritată.

— Dar Concord nu poate?

Temperance clătină din cap.

— Winter zice că de la moartea tatei, fabrica de bere merge în pierdere. Şi în plus, Concord are propria familie de îngrijit.

Fu rândul lui Silence să clatine din cap. Habar nu avea că fratele lor, Concord, era strâmtorat cu banii, dar, e drept, bărbaţilor din familia lor nu le prea plăcea să discute despre afaceri cu femeile. Concord şi soţia lui, Rose, aveau cinci copii adorabili şi un al şaselea era pe drum.

— Şi aşa? întrebă ridicând ochii.

Temperance se strâmbă.

— Ştii că Asa a dispreţuit întotdeauna orfelinatul. Cred că Winter urăşte ideea de a se duce iar la el cu mâna întinsă.

Silence trase un nap către ea şi apucă un cuţit ca să-l cureţe de frunze.

— Winter este omul cel mai puţin trufaş din câţi cunosc eu.

— Da, desigur, dar chiar şi cel mai umil dintre oameni are totuşi o urmă de mândrie. În afară de asta,

chiar dacă Winter i-ar cere lui Asa, nu există nicio garanţie că l-ar ajuta.

Silence ar fi vrut să o contrazică, asigurând-o că Asa i-ar ajuta dacă ar putea, dar din păcate că nu era prea sigură. Asa fusese întotdeauna retras faţă de familie, secretos şi singuratic.

— Şi ce ai să faci?

Silence începu să taie napul în bucăţele care îi ieşeau mai degrabă ca nişte bulgări, decât cubuleţe. Nu fusese niciodată prea pricepută la tăiat.

Temperance luă şi ea un cuţit, dar pregetă.

— În privinţa asta, am deja un plan.

— Da?

— Trebuie să-mi promiţi că n-ai să le spui fraţilor noştri.

Silence se uită în sus la ea.

— Ce?

— Şi nici lui Verity, continuă Temperance.

Verity era cea mai mare din familia Makepeace.

Silence o privi fix. Ce secret ar fi vrut Temperance să păstreze faţă de fraţii lor, dar şi de sora mai mare?

Expresia de pe chipul lui Temperance era aproape fioroasă. Dacă Silence voia să afle, trebuia să promită.

— Foarte bine.

Temperance puse jos cuţitul şi se aplecă mai aproape, ca să-i şoptească:

— Am cunoscut pe cineva care îmi va face cunoştinţă cu persoane influente şi înstărite din Londra. O să găsesc un protector nou pentru orfelinat.

— Cine este? întrebă Silence, atât de încruntată, încât sprâncenele îi deveniseră una.

Familia lor era una de oameni simpli. Tatăl fusese berar şi, la moartea acestuia, Concord preluase

afacerea familiei. Tatăl lor crezuse cu tărie în învăţătură şi se îngrijise ca toţi fraţii ei să primească o bună educaţie în religie, filosofie, greacă şi latină. Presupunea că în felul acesta băieţii ar putea fi numiţi intelectuali, dar educaţia nu şterse faptul că munceau ca să-şi câştige existenţa. Genul de oameni de care vorbea Temperance erau cu totul de neabordat pentru ei.

— Cine este acest prieten influent?

Silence observă momentul în care sora ei se schimbă la faţă. Temperance era o persoană minunată şi poate tocmai de aceea minţea foarte prost.

— Spune-mi, Temperance.

Sora ei îşi înălţă bărbia.

— Este Lord Caire.

Silence se încruntă.

— Un nobil? Cum Dumnezeu ai găsit un nobil dispus să te ajute?

— De fapt, el m-a găsit pe mine.

Temperance îşi ţuguie buzele, cu ochii ţintă pe grămada din ce în ce mai mare de napi tocaţi.

— Crezi că îi place cuiva într-adevăr să mănânce napi?

— Temperance.

Temperance înfipse vârful cuţitului într-o bucăţică albă de nap şi o ridică.

— Sunt foarte săţioşi, desigur, dar, sincer, când ai auzit tu ultima oară pe cineva spunând „A, mie îmi plac aşa de mult napii”?

Silence puse jos cuţitul şi aşteptă.

Capacul oalei de pe foc zdrăngănea, iar cuţitul lui Temperance se înfipsese repetat în masă vreo jumătate de minut, înainte ca ea să continue.

— M-a urmărit până acasă, acum două seri.

— Poftim?! izbucni Silence.

Sora ei adăugă însă, cu repeziciune:

— Sună mai rău decât este. A fost destul de inofensiv, te asigur. M-a rugat doar să-l ajut să stea de vorbă cu câţiva oameni din St. Giles. În schimb, i-am cerut să mă prezinte acelora despre care ştie că sunt bogaţi. E un aranjament foarte avantajos, pe cuvânt.

Silence o ţintui pe sora sa cu privirea. Imaginea pe care i-o prezenta era cu mult prea roz.

— Şi presupun că acest Lord Caire este un gentleman bătrân, cu părul alb şi genunchii ciolănoşi, nu?

Temperance tresări.

— De fapt, într-adevăr *are* părul alb.

— Şi genunchii?

— Sper că nu-ţi închipui că mă zgâiesc la genunchii unui gentleman.

— Temperance.

— Ei, bine, este un bărbat tânăr şi destul de chipeş, admise Temperance, nu prea elegant.

Obrajii i se roşiseră.

— Doamne sfinte! exclamă Silence.

Îngrijorată, o fixă cu privirea pe sora ei. Temperance avea douăzeci şi opt de ani şi era văduvă, dar uneori se purta cam la fel de înţelept ca o fată prostuţă.

— Gândeşte-te. De ce te-ar fi ales Lord Caire anume pe tine ca să-l conduci prin St. Giles?

— Nu ştiu, dar…

— Trebuie să-i spui lui Winter. Treaba asta seamănă cu o poveste urzită ca să te ademenească. Lord Caire s-ar putea să aibă planuri îngrozitoare în privinţa ta. Dacă te atrage spre desfrâu?

Temperance îşi încreţi nasul, atrăgând atenţia asupra unei dâre de cenuşă de pe vârful lui.

— Nu prea cred că e cazul. Te-ai uitat la mine în

ultimul timp?

Îşi desfăcu larg braţele, ca şi cum ar fi vrut să sublinieze ridicolul ideii că un nobil ar fi vrut să o seducă. Silence trebui să recunoască faptul că acolo, în bucătăria ei, cu părul pe jumătate desfăcut şi cenuşă pe nas, Temperance clar nu arăta prea ispititor pentru un eventual seducător.

Însă îi răspunse cu sinceritate:

— Eşti destul de drăguţă şi o ştii foarte bine.

— Nu ştiu nimic de genul ăsta, răspunse Temperance, lăsându-şi mâinile să-i cadă pe lângă corp. Întotdeauna tu ai fost frumoasa în familia noastră. Dacă vreun lord ticălos ar fi să corupă pe vreuna din noi, tu ai fi aceea.

Silence continua să o privească încăpăţânată.

— Încerci să-mi distragi atenţia.

Temperance oftă şi se lăsă să cadă pe scaunul de bucătărie.

— Nu spune nimănui, Silence, te rog. Deja am acceptat banii pe care mi i-a dat Lord Caire ca să plătesc chiria. Aşa ne-am achitat datoria.

— Dar Winter cu siguranţă va afla până la urmă. Cum i-ai justificat că ai plătit chiria?

— I-am spus că am vândut un inel pe care mi l-a dăruit Benjamin.

— Vai, Temperance! exclamă Silence, ducându-şi mâna la gură de oroare. L-ai minţit pe Winter?

— A fost doar o minciună mică, zise Temperance şi scuturăr din cap. Este singura speranţă pe care o avem pentru orfelinat. Gândeşte-te ce ar însemna pentru Winter dacă orfelinatul ar fi închis.

Silence continua să o privească fix. Dintre toţi fraţii lor, Winter îi fusese cel mai devotat tatălui lor şi muncii sale caritabile. L-ar fi dezamăgit îngrozitor dacă orfelinatul s-ar fi închis cât timp el era la cârmă.

— Te rog, Silence, şopti Temperance, de dragul lui Winter.

— Foarte bine, zise Silence şi dădu din cap o singură dată. Nu o să le spun fraţilor noştri.

— Of, îţi mulţumesc!

— Cu condiţia să nu consider că eşti în pericol, continuă Silence.

— N-o să fiu în pericol. Pot să te asigur de asta.

*

Lazarus se trezi cu un strigăt mut. Deschise ochii larg şi, pentru o clipă, stătu pur şi simplu, privind în jurul încăperii, făcând efortul să-şi amintească unde se afla. Apoi îşi recunoscu propriul dormitor. Pereţii erau zugrăviţi într-o culoare brun-închis, mobila era veche şi masivă, iar patul avea baldachin cu draperii verde-închis cu maro. Înaintea lui, aici dormise tatăl său şi Lazarus nu se obosise să schimbe ceva, atunci când moştenise titlul nobiliar. Simţea cum fiecare muşchi din trupul lui se destinde încet, în timp ce privea pe fereastră. Lumina care intra era de un cenuşiu pal; răsăritul nu putea să fie prea departe. Şi niciodată nu mai încerca să adoarmă după un coşmar. Se întinse şi se ridică din pat, gol-puşcă, apoi se îndreptă cu paşi măsuraţi spre măsuţa înaltă de toaletă, ca să se stropească pe faţă cu apă rece. Îmbrăcă un halat din brocart galben şi se aşeză la biroul din lemn de cireş din colţ – singura piesă de mobilier din încăpere pe care o adusese cu el. Tatăl lui l-ar fi dezaprobat din toată inima dacă l-ar fi văzut scriind în halat.

Lazarus zâmbi la gândul acesta. Apoi desfăcu încet capacul călimării şi începu să trudească la proiectul de traducere pe care îl avea în lucru. În poezia respectivă, Catul era deosebit de acid la adresa

Lesbiei. Lazarus voia să găsească varianta cea mai corectă – cuvântul „perfect” – care, pus în contextul corect, ar fi strălucit precum un diamant montat într-un inel deosebit. Era o muncă de precizie, meticuloasă, şi care putea să-l ţină ocupat ore în şir, fără oprire.

Small, valetul lui, intră peste un timp, şi Lazarus ridică privirea. Atunci observă că odaia era inundată de lumina soarelui.

— Îmi cer iertare, milord, zise Small, nu mi-am dat seama că sunteţi treaz.

— Nu are importanţă, răspunse Lazarus, cu ochii înapoi la traducere.

Cuvintele îl chemau, dar nu găsise încă aranjamentul potrivit.

— O să sun să vă aducă micul dejun, bine?

— Mmm.

— Şi, dacă sunteţi gata, să vă fac toaleta?

Pfui! Acum totul era în van. Lazarus aruncă nerăbdător tocul şi se lăsă pe spătarul scaunului. Imediat, Small îi aşeză o pânză aburindă pe jumătatea de jos a feţei. Mişcările valetului erau rapide şi eficiente, iar mâinile, delicate ca ale unei femei.

Lazarus închise ochii şi se relaxă în timp ce căldura umedă îi pătrundea în piele şi o înmuia. Îşi aminti de noaptea trecută, de ochii căprui-deschis ai doamnei Dews. De felul în care ea îi închisese, în extaz, când îi dăduse îmbucătura de tartă cu prune. De felul cum îi îngustase, furioasă, când el o întrebase de ce, la început, nu voise să guste din ea. Pentru cineva ca el – un bărbat care nu putea să simtă nicio emoţie – dispoziţiile ei erau irezistibil de ademenitoare. Flacăra furiei ei crease o căldură pe care el aproape că putea să o simtă. Fusese atras de căldura aceea tot aşa cum o pisică este atrasă de căldura vetrei. Emoţia ei îi era străină, îi părea sălbatică şi incitantă şi absolut

fascinantă – iar ea încercase din răsputeri să o ascundă. De ce? Lazarus voia să petreacă mai mult timp cu sursa unei atât de puternice emoţii. Voia să experimenteze şi să testeze, să vadă ce altceva ar fi făcut ca obrajii să i se îmbujoreze şi respiraţia să-i devină mai sacadată. Ce ar fi făcut-o să râdă? Ce o speria? Cum îi arătau ochii în momentul când ajungea la orgasm? Ar fi încercat să se reţină sau senzaţia trupească i-ar fi copleşit tot sistemul de apărare?

Gândul acesta era straniu de excitant pentru un moment atât de matinal. Nu-i păsase niciodată, în niciun fel, de ce simţea o femeie. Femeia nu era decât mijlocul prin care-şi ostoia propria poftă. Cu doamna Dews însă, partea interesantă o reprezenta însăşi femeia.

Small îndepărtă pânza şi întinse o spumă caldă peste falca lui Lazarus. Acesta rămase cu ochii închişi, refuzând să tresară la prima trecere a briciului peste obrazul lui. Pe furiş, se prinse de braţele fotoliului. Pentru el, era o încercare fizică dintre cele mai oribile să lase pe cineva să-l atingă, ceea ce explica parţial de ce îngăduia această groaznică intimitate în fiecare dimineaţă. Îi dădea un fel de satisfacţie să se confrunte cu această spaimă rudimentară şi să o înfrângă zilnic.

Valetul termină de ras obrazul stâng, şi Lazarus îşi aplecă uşor capul ca să primească briciul şi pe cel drept, reprimându-şi un tremur de repulsie. De când se ştia, avea acest dezgust faţă de atingerea altcuiva. Nu. Nu era corect. Lazarus nu-şi putu reţine un frison când Small îi trecu briciul peste buza de sus. Odată, demult, când era foarte mic, existase o atingere care nu-i provocase spaima şi dezgustul şi durerea adevărată.

Dar asta se întâmplase demult şi persoana aceea era moartă de mult.

Small şterse ultimele urme de clăbuc de pe faţa lui Lazarus, şi acesta deschise ochii.

— Mulţumesc.

Dacă valetul avea în vreun fel idee despre durerea pe care i-o provoca stăpânului său, expresia lui placidă nu lăsa să se vadă asta.

— Cu ce vreţi să vă îmbrăcaţi astăzi, milord?

— Pantalonii mulaţi şi tunica din mătase neagră, cu vesta ţesută cu fir argintiu.

Lazarus se ridică în picioare şi lăsă halatul pe spătarul scaunului. Small îi întinse hainele şi el se îmbrăcă singur – graniţa dintre suferinţă şi autotortură era una foarte fină.

— Dă-mi şi bastonul, spuse Lazarus, în timp ce-l lăsa pe valet să-i prindă părul la spate cu o panglică de catifea neagră.

— Desigur, milord.

Small privi nesigur pe fereastră.

— Aveţi o întâlnire atât de devreme?

— Trebuie să-i fac o vizită mamei mele, zise Lazarus, zâmbind fără chef. Şi asta este o îndatorire pe care este mai bine să o îndeplineşti cât mai devreme cu putinţă.

Luă bastonul pe care i-l întinsese Small şi părăsi odaia fără să mai aştepte răspunsul valetului.

Dormitorul principal dădea într-un hol mare de la etaj, lambrisat cu lemn într-o nuanţă închisă, sculptat din belşug. Reşedinţa era în proprietatea familiei Caire încă de pe vremea bunicului. Nu mai era acum în zona cea mai mondenă a Londrei, dar era mare şi impunătoare şi avea un iz destul de pătrunzător de putere şi de avere moştenită din tată în fiu. Lazarus coborî scările, lăsând mâna să îi alunece pe balustrada de culoare roz. Piatra fusese importată din Italia, tăiată şi lustruită până când ajunsese să lucească precum o

oglindă. Ar fi trebuit să simtă ceva când atingea piatra rece şi netedă, ştia asta. Mândrie poate? Sau nostalgie? Dar în loc de asta, simţea aşa ca întotdeauna.

Absolut nimic.

Ajuns în holul de jos îşi luă pelerina şi tricornul de la majordom. Afară bătea vântul, iar lacheii care îl aşteptau tremurau puţin. Lectica era nouă, făcută special pentru înălţimea lui, cu exteriorul lăcuit în negru şi argintiu şi interiorul decorat cu perne de pluş stacojiu. Unul dintre lachei ridică partea de sus şi Lazarus păşi printre cele două braţe şi intră. Portiera din faţă fu închisă şi zăvorâtă, iar partea de sus fu coborâtă. Slugile ridicară lectica şi porniră în pas săltat pe străzile Londrei.

Lazarus se întreba într-o doară ce o făcuse pe maică-sa să-l cheme. Oare avea să-i ceară bani mai mulţi? Părea puţin probabil, pentru că primise de la el o sumă generoasă, precum şi câteva moşii numai ale ei. Poate că la bătrâneţe se apucase de jocuri de noroc. Hohoti zgomotos la gândul acesta.

Slugile se opriră, şi Lazarus coborî. Reşedinţa pe care o cumpărase pentru mama sa era mică, dar foarte elegantă. Când el o obligase să plece de la Caire House se lamentase – şi încă o mai făcea –, dar al naibii să fie el dacă avea de gând să locuiască împreună cu femeia aceea.

Odată intrat, majordomul îl conduse pe Lazarus într-un salon excesiv de aurit. Trebui să stea acolo o jumătate de oră, contemplând arabescurile aurite de pe capitelurile coloanelor corintice care flancau uşa. Ar fi plecat, dar atunci ar fi trebuit să repete mascarada aceasta într-o altă zi. Era mai bine să termine odată.

Mama lui intră în încăpere aşa cum o făcea întotdeauna – oprindu-se doar o fracţiune de secundă

în cadrul uşii, pentru ca impactul total al frumuseţii ei să-i copleşească pe toţi cei prezenţi.

Lazarus căscă. Mama lui chicoti, deşi fără să reuşească pe deplin să mascheze supărarea.

— Fiule, ţi-ai pierdut orice simţ al bunei-cuviinţe? Sau azi e la modă să nu te mai ridici când intră o femeie?

Fiul ei se ridică în picioare cu destulă indiferenţă încât să facă din mişcarea aceea o insultă, iar apoi se înclină cât mai scurt posibil.

— Ce doreşti, milady?

Ceea ce era desigur o greşeală. Să-şi arate nerăbdarea nu făcu decât să-i dea ei motiv să prelungească întâlnirea.

— Of, Lazarus, chiar trebuie să fii atât de bădăran?

Se lăsă cu grijă pe unul dintre divanele delicat pictate.

— A devenit obositor. Am pus să ne aducă fursecuri şi ceai şi altele asemenea – zise, fluturând vag din mână – aşa că trebuie să rămâi cel puţin pentru asta.

— Chiar trebuie? întrebă el în şoaptă, cu o voce atât de tăioasă, încât cele două cuvinte scrâşniră unul pe lângă celălalt.

O expresie fugară de nesiguranţă traversă chipul frumos al mamei sale, dar apoi zise, sigură pe ea:

— Da, aşa cred.

Lazarus se lăsă înapoi în fotoliu, cedând pentru moment drăgălaşei şi insipidei sale mame. O privea, amândoi aşteptând să fie adus ceaiul promis. Lazarus ura ceaiul, niciodată nu-i plăcuse. Oare ea nu ştia asta sau – mult mai probabil – i-l servea pur şi simplu ca să-l provoace?

Lady Caire fusese în tinereţe faimoasă pentru

frumuseţea ei şi timpul fusese blând cu ea. Avea o faţă perfectă, ovală şi netedă, gâtul îi era lung şi graţios. Ochii erau ca şi ai lui albastru-deschis, cu colţurile uşor aplecate. Deasupra lor, fruntea era albă şi fără riduri. Părul, la fel de surprinzător ca şi la el, albise prematur, dar în loc să încerce să-l vopsească sau să poarte perucă, îşi etala culoarea aceea puţin obişnuită. Prefera rochiile albastru-închis, ca să-i scoată în evidenţă albul şi purta bonete negre sau bleumarin, împodobite cu dantelă şi bijuterii.

Întotdeauna ştiuse cum să atragă cel mai bine atenţia.

— A, uite că a sosit ceaiul, zise mama lui când două slujnice intrară cu tăvile în mâini.

Vocea îi trăda oare uşurarea?

Slujnicele aşezară tăvile în tăcere şi apoi ieşiră fără nicio vorbă. Lady Caire se ridică să toarne ceaiul. Mâna îi ezită deasupra ceştii.

— Zahăr?

— Nu, mulţumesc.

— Bineînţeles.

Aplombul îi revenise. Întinse fiului ei ceaşca de ceai.

— Acum îmi amintesc. Nici zahăr, nici frişcă.

Lazarus ridică din sprâncene şi puse deoparte ceaşca fără să guste din ea. Ce fel de joc era acesta? Lady Caire nu părea să observe lipsa lui de entuziasm faţă de ceai şi îşi reluase postura leneşă, cu ceaşca în mână.

— Am aflat că ai fost văzut în compania domnişoarei Turner cea mare. Ai vreun interes faţă de ea? Lazarus clipi un moment, cu adevărat surprins, apoi izbucni în râs.

— Doamnă, de data asta ai hotărât să faci pe peţitoarea pentru mine?

— Lazarus. Zise şi, de iritare, între sprâncene îi apăru o cută.

Acesta o întrerupse însă; cuvintele îi erau rapide şi nepăsătoare, în contrast cu duritatea celor exprimate.

— Poate că vrei să cercetezi şi să aprobi un grup de fetişcane şi pe urmă să le aliniezi pentru inspecţia mea. Desigur, s-ar putea să fie dificil, date fiind zvonurile care circulă prin societatea londoneză despre. Înclinaţiile mele. Toate familiile, cu excepţia celor mercantile, au grijă să-şi ţină fecioarele departe mine.

— Nu fii necioplit, zise mama lui, aşezându-şi ceaşca jos, cu o grimasă de dezgust.

— Mai întâi bădăran, apoi necioplit, rosti el rar, cu răbdarea pe terminate. Sincer, doamnă, este o minune că îmi suporţi prezenţa vreun pic.

Mama se încruntă la auzul vorbelor.

— Eu.

— Ai nevoie de fonduri?

— Nu, eu.

— Atunci, mai ai vreo chestiune de discutat cu mine?

— Lazarus.

— Ai vreo problemă legată de afaceri? o întrerupse. Cu pământurile sau servitorii? Ea doar îl privea fix.

— Atunci, Lady Caire, mă tem că trebuie să plec.

Se ridică în picioare şi făcu o plecăciune, fără să o privească în ochi.

— Îţi doresc o zi bună.

Ajunsese deja la uşă când ea îi spuse:

— Nu ştii. Tu nu ştii cum a fost.

Cu spatele spre ea, nu se mai întoarse să o privească înainte de a închide uşa în urma lui.

*

Mary Hope nu se înzdrăvenea.

Temperance privea neliniştită în timp ce doica Polly încerca din nou să o facă pe micuţă să-i apuce sfârcul. Gura mică şi moale a bebeluşului se deschisese simţind vârful sfârcului, dar copilul rămânea nemişcat, cu ochii închişi.

Polly ţistui şi ridică tristă privirea.

— Nu suge, doamnă, abia de o mai simt în braţe.

Temperance îşi îndreptă corpul, tresărind din cauza unui junghi în spate. Stătuse aplecată deasupra lui Polly şi a copilului deja de ore bune. Polly era aşezată într-un vechi fotoliu, împreună cu cea mică. Fotoliul era cea mai frumoasă piesă de mobilier din micuţa ei odaie închiriată. Temperance i-l dăruise lui Polly când o angajase ca una dintre doicile orfelinatului. Acestea nu locuiau în orfelinat. În schimb, luau micile făpturi pe care le aveau în grijă la ele acasă, oricare ar fi fost acestea.

Cum Temperance nu supraveghea direct doicile, era obligatoriu să găsească femei în care putea să aibă încredere, iar Polly era cea mai bună. Nu avea mult peste douăzeci de ani. Era brunetă, cu ochii negri şi destul de drăguţă. Dar avea aerul pragmatic al unei femei de două ori mai în vârstă. Bărbatul ei era marinar şi venise pe acasă doar cât să facă doi copii cu nevasta lui. Între rarele lui apariţii, Polly avea grijă de ea şi de micuţa sa familie.

Pe lângă fotoliu, în odaia lui Polly mai erau o masă, un pat cu baldachin şi o litografie ieftină pe perete, care înfăţişa nişte doamne în veşminte vesele. Deasupra poliţei şemineului era atârnată o oglindă rotundă, care reflecta bruma de lumină înapoi în

încăpere. Polly îşi pusese pe poliţă puţinele lucruri pe care le avea: un sfeşnic, o cană pentru sare şi una pentru oţet, un ceainic şi o cană de cositor. Într-un colţ al încăperii sărăcăcioase se jucau copiii lui Polly, unul de vreo doi anişori, celălalt care abia învăţase să meargă de-a buşilea.

Temperance reveni cu privirea asupra lui Mary Hope. Camera mică a lui Polly era poate săracă, dar era curată lună, iar femeia însăşi era îngrijită şi serioasă. Spre deosebire de multe alte femei care trăiau din alăptatul altor copii, ea nu bea şi chiar se îngrijea de micuţi, câtă vreme îi avea în grijă.

Ceea ce o făcea să valoreze greutatea ei în aur.

— Mai poţi încerca o dată? o întrebă Temperance neliniştită.

— Da, o s-o pun iar la ţâţă, dar dacă o să sugă sau nu.

Polly vorbea în şoaptă şi aşeză din nou copilul la supt. Îşi desfăcuse parţial corsajul din piele şi dăduse la o parte cămaşa din lână, descoperindu-şi un sân.

— Ce-ar fi să-i picurăm nişte lapte în guriţă?

Polly oftă.

— Am lăsat laptele să curgă în gura micuţei, dar n-a înghiţit mai mult de o picătură sau două.

Îi demonstră, şi Temperance privi cum laptele se scurgea pe la colţul gurii copilului. Era greu de spus dacă şi înghiţea ceva.

Cea mai mică dintre copiii lui Polly se târâse la ele şi acum se trăgea în sus să stea în picioare, sprijinită de scaun, şi plângea.

— Puteţi s-o ţineţi o clipită cât mă ocup de ai mei?

Temperance înghiţi în sec, temându-se puţin să ia copilul atât de fragil, dar Polly o pusese deja pe Mary Hope în braţele ei. Temperance o ţinea, încremenită.

Copila părea uşoară ca o pasăre. Se uita cum Polly îşi luase fetiţa în poală. Aceasta apucă de îndată mamelonul şi începu să sugă mulţumită, cu înghiţituri mari, în timp ce cu degeţelele dolofane se apucase de unul din degetele mari de la picior, prin ciorap. Temperance îşi mută privirea de la copilul evident bine hrănit, la obrăjorii gălbejiţi al lui Mary Hope. Copila deschisese ochii, dar se uita peste umărul lui Temperance, cu o privire tulbure, cutele din jurul ochilor fiind în contrast evident cu copila dolofană şi sănătoasă a lui Polly.

Repede, Temperance îşi feri privirea, cu inima zbătându-i-se din cauza unui sentiment pe care refuza să îl recunoască. Nu va suferi pentru acest copil muribund, pur şi simplu nu o va face. Se arsese o dată mai demult, când îşi oferise dragostea mult prea uşor, iar acum o ţinea bine închisă, ferecată în pieptul ei.

— Gata, răţuşcă, nu-i aşa că acum eşti mulţumită?

Polly îi murmura copilei din braţele sale. Apoi se uită la Temperance.

— Haideţi să mai încerc o dată şi cu cealaltă.

— Bine, dar să n-o neglijezi pe a ta, îi zise Temperance, întinzându-i-o uşurată pe Mary Hope.

Auzise de doici care îşi înfometau propriii copii ca să hrănească un prunc pentru care luau bani.

— Să nu vă fie teamă, răspunse Polly energic. Am destul pentru toată lumea.

Însoţi vorbele de fapte, dându-şi jos cămaşa de pe celălalt sân şi punând-o pe Mary Hope la el, în timp ce îşi lăsase propriul bebeluş să continue suptul la primul sân.

Temperance dădu din cap.

— Mulţumesc, Polly. O să-ţi dau ceva în plus săptămâna asta. Te rog să ai grijă să-i cheltuieşti pe

mâncare pentru tine.

— Da, aşa o să fac, răspunse Polly, cu capul deja plecat asupra copilei bolnave.

Temperance ezită pentru o clipă, dar până la urmă îi spuse simplu noapte bună lui Polly şi plecă. Ce putea face mai mult? Îşi croi drum prin odăile aglomerate ale casei unde Polly închiriase o cameră. Angajase cea mai bună doică disponibilă şi chiar îi plătise femeii ceva în plus, din fondurile sărăcăcioase ale orfelinatului. Restul era în mâinile Domnului.

Afară, lumina începea să scadă, în timp ce ziua îşi lua tălpăşiţa din St. Giles. Temperance se înfioră. O femeie trecu pe lângă ea, ţinând în echilibru pe cap un coş mare în care mai erau câteva scoici şi o cană de cositor, pentru măsurat. Winter trimisese vorbă că în seara aceea va avea de lucru la şcoală până târziu, dar tot trebuia să pregătească cina pentru ea şi să pună copiii în pat, înainte de a se întâlni cu Lord Caire.

O umbră uriaşă se mişcă în faţa uşii, când ea trecu, şi pentru o clipă inima i se opri în loc.

— Bună seara, doamnă Dews, auzi ea vocea lui Lord Caire.

Se opri în loc, exasperată, cu mâinile în şold.

— Ce Dumnezeu faceţi aici?

Pe sub borul pălăriei, îi vedea sprâncenele negre ridicate.

— Te aşteptam.

— Veniţi după mine!

El înclină capul, fără să fie perturbat de tonul ei acuzator.

— Desigur, doamnă Dews.

Temperance pufni exasperată şi o luă înainte.

— Probabil că vă plictisiţi foarte tare, dacă faceţi astfel de glume copilăreşti.

Îl auzi chicotind în spatele ei, atât de aproape

încât i se păru că-i simte pelerina atingându-i poala rochiei.

— Nici nu-ţi imaginezi.

Îşi aminti deodată de acel sărut pe care i-l dăduse cu forţa. Puternic şi fierbinte şi deloc gingaş. Îşi aminti cum îi făcuse inima să bată mai tare, pielea să i se umezească de sudoare. Era un pericol pentru ea şi pentru toate acele sentimente pe care le ţinea aşa de greu sub control. Când îi răspunse, vocea îi era tăioasă.

— Eu nu sunt distracţia unui nobil plictisit.

— Am spus eu că eşti? Pe cine ai vizitat în casa aceea?

— Pe Polly.

Mergea atât de tăcut în urma ei, încât ar fi putut la fel de bine să fie o stafie.

Temperance inspiră profund. Orice alt gentleman – mai ales un *nobil* – ar fi renunţat auzindu-i vorbele caustice, s-ar fi întors şi ar fi plecat, mânat de furia nestăvilită a bărbatului. Indiferent ce joc era acela pe care îl juca Lord Caire, avea răbdare.

În plus, orfelinatul avea încă nevoie de un sponsor.

— Polly este doica noastră, zise Temperance, mai calmă. Vă amintiţi că în seara când ne-am întâlnit am adus încă o copilă la orfelinat. O cheamă Mary Hope. Este plăpândă, i-am dat-o lui Polly în grijă, să o alăpteze.

— Mi se pare că eşti nefericită, lungi el vorbele, parcă analizându-şi tonul vocii.

— Mary Hope nu vrea să sugă, explică Temperance. Şi când Polly îi picură lapte în gură, abia dacă înghite.

— Atunci copila o să moară, zise el, cu vocea stinsă.

Femeia se opri şi se repezi spre el.

— Da! Da, Mary Hope o să moară dacă nu poate să fie hrănită. De ce sunteţi aşa de nepăsător?

— De ce eşti dumneata aşa de îngrijorată?

Se oprise lângă ea, prea aproape, ca de obicei, şi vântul îi suflă pelerina în faţă, înfăşurându-se în jurul rochiei lui Temperance, ca o fiinţă vie.

— De ce îţi pasă aşa de mult de un copil pe care abia dacă îl cunoşti? Un copil despre care, atunci când l-ai adus la orfelinat, trebuie să fi ştiut că este bolnav, poate chiar pe moarte?

— Pentru că este ceea ce fac, zise ea furioasă. Este motivul pentru care mă scol dimineaţa, motivul pentru care mănânc, pentru care dorm. Ca să am grijă de copiii aceştia. Ca să fac orfelinatul să funcţioneze.

— Asta-i tot? Nu iubeşti copila?

— Nu, bineînţeles că nu, răspunse, întorcându-se să o pornească iar. Mie... mie îmi pasă de fiecare dintre copii, sigur că îi iubesc, dar să-ţi îngădui să iubeşti un copil muribund ar fi culmea nebuniei. Să nu credeţi că nu ştiu asta, milord.

— Aşa de altruistă, zise el, cu vocea gravă şi batjocoritoare. Aşa o martiră în slujba acelor copii sărmani şi năpăstuiţi. Doamnă Dews, aţi putea fi considerată o sfântă. Nu vă mai trebuie decât nimbul şi palmele cu stigmate.

Ei îi stătea pe vârful limbii un răspuns usturător, dar strânse din buze şi îşi înghiţi vorbele.

— Cu toate acestea, zise meditativ Lord Caire, de undeva de aproape, în urma ei, mă întreb dacă este posibil să te opreşti de la a iubi un copil. Pentru unii s-ar putea să fie uşor, dar pentru dumneata, doamnă Dews, mă îndoiesc foarte tare.

Iritată, ea grăbi pasul.

— Milord, vă consideraţi o autoritate în materie

de sentimente?

— Nici pe departe, murmură el. Rareori mi se întâmplă să simt ceva. Dar, asemenea celui fără de picioare, mă fascinează inexplicabil cei care pot dansa.

Temperance dădu colţul străzii, pe gânduri. Se îndepărtau de orfelinat.

— Nu simţiţi nimic?

— Nimic.

Ea făcu o pauză, uitându-se curioasă la el.

— Atunci de ce vă petreceţi atât timp căutându-l pe ucigaşul amantei dumneavoastră?

Gura lui se arcui a cinism şi răspunse:

— Eu nu i-aş da cine ştie ce explicaţie. E doar un capriciu.

— Acum cine minte? şopti Temperance. Iritat, lordul îşi întoarse privirile.

— Observ că nu ne îndreptăm spre casa dumitale.

Era ciudat de dezamăgită de faptul că el deviase de la subiect. Dacă într-adevăr nu simţea nicio emoţie, atunci de ce îşi petrecea luni întregi în căutarea unui ucigaş doar dintr-un „capriciu”? Oare Lord Caire simţea mai mult decât era dispus să recunoască? Sau chiar era un nobil rece şi nepăsător, aşa cum se descria el însuşi.

Lordul păstra tăcerea, evident în aşteptarea replicii ei. Temperance oftă:

— Vă duc pe Hangman’s Alley, acolo unde se presupune că locuieşte Martha Swan.

— N-o să se îngrijoreze fratele dumitale dacă nu te întorci acasă?

— Dacă putem să mergem şi să ne întoarcem într-o oră, o să-i spun că am fost să le văd pe celelalte doici, şopti Temperance, pornind iar la drum.

— Nţ-nţ, doamnă Dews, se poate să-ţi minţi

fratele?

De astă dată pur şi simplu îl ignoră. Se făcuse noapte de-a dreptul, străzile se goleau, pentru că apăreau tâlharii, şi Temperance era fericită că-şi luase pistolul, îndesat într-o taşcă atârnată pe sub fustele ei. O jumătate de oră mai târziu, intrau pe Hangman's Alley, un loc unde se adunau borfaşii, hoţii de buzunare şi pungaşii. Se întreba dacă Lord Caire ştia cât de periculoasă era zona aceea. Când se uită la el cu coada ochiului, observă că păşea cu graţia unui animal de pradă, ţinându-şi bastonul din abanos strâns în pumn, ca pe o bâtă. Lordul îi prinse ocheada.

— Ce cartier drăguţ.

În ciuda tonului nepăsător, Temperance era uşurată că el arăta aşa de fioros.

— Hmm. Aici e.

Arătă spre o firmă ponosită pe care era pictat un pantof. Maica Panseluţă spusese că Martha Swan locuia deasupra atelierului unui cizmar. Clădirea era întunecată, uliţa pe care se afla, pustie. Temperance îşi trase pelerina mai aproape de trup şi pipăi pe furiş pe sub fuste, după pistol. Ar fi trebuit să se oprească să ia un felinar.

Lord Caire făcu un pas înainte şi lovi în uşă cu bastonul. Răsuna a gol şi din spatele ei nu se auzea nicio mişcare.

— Dacă e hoaţă de buzunare sau prostituată, s-ar putea să fie plecată, zise Temperance.

— Fără îndoială, replică Lord Caire, dar dacă am venit până aici, propun măcar să ne uităm.

Ea se încruntă, gata să protesteze, dar zări peste umărul lui cum se mişcă în umbră ceva. Respiraţia i se tăie, gata să ţipe, când trei siluete o zbughiră dintr-o uliţă, mişcându-se cu rapiditate. Se mişcau cu intenţii evident mortale.

L-ar fi strigat pe Lord Caire, să-l avertizeze, dar nu era nevoie. Ochii lui o priviră intens.

— Fugi!

Apoi se roti, o lăsă în spatele lui, aproape de clădire, în timp ce dădea piept cu atacatorii. Se răsfirară şi se apropiară de lord. Cei doi bărbaţi de pe laterale îl flancară, iar cel din mijloc ridicase un cuţit. Lordul îl lovi pe acesta din urmă cu bastonul peste încheietura mâinii, parând prima lovitură.

Scoase din baston o sabie scurtă şi atunci se năpustiră asupra lui cu o ploaie de lovituri scurte şi rapide, trei împotriva unuia singur.

Fu doar o chestiune de timp până când lordul fu pus la pământ, chiar şi înarmat.

Dar Temperance avea pistolul. Îşi ridică fustele, căutând febril după taşcă. Scoase arma şi lăsă poalele fustei să cadă la loc.

Îşi ridică la timp privirea să-l vadă pe Lord Caire cum geme şi se încovrigă de mijloc, ca şi cum ar fi rănit. Unul dintre bărbaţi se îndepărtă clătinându-se, dar ceilalţi doi rămaşi se apropiau şi mai tare. Ridică pistolul, dar combatanţii erau prea strâns încleştaţi. Dacă trăgea, putea să-l lovească pe lord.

Dar dacă nu trăgea, atacatorii ar fi putut să-l ucidă.

În timp ce îi urmărea, unul dintre bărbaţi fandă în faţă spre Lord Caire, cu un pumnal în mână, în timp ce al doilea ridică mâna în care avea cuţitul. Nu mai putea să aştepte. Aveau să îl ucidă.

Temperance apăsă pe trăgaci.

Capitolul 4

O dată pe an Regele Inimă Ferecată avea obiceiul să ţină o cuvântare în faţa poporului său. Dar pentru că era un om mai degrabă deprins să mânuiască spada decât condeiul, regele îşi făcuse un obicei să-şi repete discursul înainte. Aşadar, într-o dimineaţă, regele se plimba în sus şi în jos pe balconul măreţului său palat şi declama cuvântarea spre cerul liber şi spre pasărea din colivie.

„Supuşii mei", declara regele, „sunt mândru să fiu conducătorul vostru şi ştiu că şi voi sunteţi mândri să trăiţi sub cârmuirea mea. Adevărat, ştiu că voi, supuşii mei, mă iubiţi."

Din păcate însă, în acel moment Regele Inimă Ferecată fu întrerupt de un chicot...

din *Regele Inimă Ferecată*

Împuşcătura se auzi din spatele lui. La auzul ei o furie nestăpânită invadă pieptul lui Lazarus. Nu era posibil, nu aveau *dreptul* să o rănească pe mica martiră. Ea era jucăria *lui.* Turbat de furie, se lansă asupra atacatorului din dreapta sa şi îi înfipse sabia adânc în maţe. Văzu cum ochii omului se măresc de surpriză şi şoc, şi în acelaşi timp Lazarus simţi agitaţia din stânga lui. Se răsuci, lăsându-şi sabia în urmă, şi lovi cu cealaltă jumătate a bastonului încheietura celui care îl ataca. Omul urlă de durere, apucându-se de mâna rănită, iar cuţitul îi sări cât colo. Dezarmat, îşi dădu seama că este vulnerabil. Înjurând, sări înapoi şi o tuli în josul uliţei. Dispăru tot aşa de repede precum apăruse. Lazarus se întoarse spre cel de al treilea bărbat, dar şi acesta se făcuse nevăzut. Brusc, noaptea devenise liniştită.

Abia atunci privi în spatele lui, la mica lui martiră. Doamna Dews *a lui.*

Ea era acolo, calmă şi afectat de îngrijită, cu un

pistol în mâna căzută pe lângă corp.

Nu era rănită, deci. Nu fusese ucisă. „Slavă cerului.”

— De ce dracu’ n-ai fugit? o întrebă el în şoaptă.

Ea înclină bărbia, naiba s-o ia, cu o demnitate încăpăţânată de martir. Era destul de stăpână pe ea, niciun fir de păr nu i se clintise de la locul lui –, iar gura îi era roşie şi ispititoare.

— Nu puteam să vă las aici.

— Ba, da, zise el în timp ce se apropia de ea, puteai şi *trebuia* să o faci. Ţi-am *poruncit* s-o faci.

Ea părea total neafectată de turbarea lui, cu ochii plecaţi în timp ce-şi îndesa pistolul enorm într-o taşcă jalnică.

— Poate că nu primesc porunci de la dumneavoastră, milord.

— Nu primeşti porunci, bombăni el ca o babă istovită. O parte a creierului său era amuzată de cât de nemernic era el, iar o altă parte considera că este foarte, foarte important ca ea să ştie că trebuie să i se supună. Dă-mi voie să-ţi spun.

Se apropie să o prindă de braţ, dar ea îl împinse cu o smucitură. Simţi muşcătura fierbinte a durerii în umăr.

— Sfinte Dumnezeule!

— Ce este? întrebă ea, încruntându-se.

Deşi grija pe care o manifestase pentru ea o îndepărtase de el, slăbiciunea lui o adusese mai aproape. Contradictorie creatură.

— Nimic.

— Atunci de ce aţi ţipat de durere?

Ridică neliniştit privirea, după ce se uită sub pelerină.

— Pentru că, doamnă Dews, se pare că am căpătat o rană de cuţit. Simţea deja cum sângele cald

îi năclăieşte tunica. Temperance căscă gura şi păli vizibil.

— Vai, Dumnezeule mare, asta nu e tocmai *nimic!* De ce nu aţi spus aşa? Poate că ar trebui să vă aşezaţi şi.

— Cine-i acolo?

Amândoi se întoarseră şi văzură o femei mică şi cocârjată, care se uita la ei din uşa atelierului de cizmărie. Mijea ochii şi îşi lungea gâtul.

— Am auzit o împuşcătură.

Lazarus păşi spre ea, dar, văzându-i mişcarea, femeia făcu un gest să se retragă înăuntru. Lazarus întinse însă mâna pe la spatele ei şi închise uşa, barându-i calea de scăpare.

— Am venit să o căutăm pe Martha Swan. La auzul numelui, femeia se făcu mai mică.

— Cine sunteţi? strigă ea, măturând cu privirea dintr-o parte în alta – era clar oarbă sau aproape oarbă. Nu am eu de-a face cu…

Doamna Dews o prinse de mână.

— Nu-ţi vrem răul. Ni s-a spus că Martha Swan locuieşte aici.

Atingerea doamnei Dews păru să o calmeze, dar pieptul firav al femeii tot se ridica şi cobora cu repeziciune, de parcă şi-ar fi luat zborul dacă putea.

— Da, Martha a locuit aici. Doamna Dews păru dezamăgită.

— Aşadar, a plecat?

— A murit, zise femeia, ridicând din nou capul. Au găsit-o moartă, taman azi-dimineaţă.

— Cum? întrebă Lazarus, cu ochii îngustaţi.

Braţul îi era acum plin de sânge, dar avea nevoie de această informaţie.

— Ziceau că a fost tăiată pe burtă, şopti femeia. Despicată de sus şi până jos şi maţele înşirate peste

tot.

— Doamne, Dumnezeule, icni doamna Dews.

Probabil că îşi slăbise strânsoarea pe mâna femeii, pentru că aceasta se întoarse, deschise uşa şi o zbughi în casă.

— Stai! strigă doamna Dews.

— Las-o, îi zise Lazarus. Oricum ne-a spus ceea ce ne interesa.

Doamna Dews deschise gura, ca şi cum ar fi vrut să-l contrazică, dar apoi o închise la loc, cu buzele strânse formând o linie subţire. Lordul aşteptă un moment, să vadă dacă furia ei va avea câştig de cauză în faţa autocontrolului, dar Temperance nu făcu decât să-l privească fix.

— Într-o bună zi ai să clachezi, îi zise el, şi mă rog la Dumnezeu să fiu de faţă când se va întâmpla.

— Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiţi.

— Ba, cum să nu.

Se întoarse şi îşi aşeză cizma pe pieptul bărbatului pe care îl înjunghiase. Cu un geamăt de durere, Lazarus îşi scoase sabia scurtă din trupul acestuia. Bărbatul zăcea cu faţa în sus şi lumina ce venea de la o fereastră din apropiere se reflecta în ochii lui deschişi, care nu mai vedeau nimic. Purta un petic din piele peste locul unde ar fi trebuit să-i fie nasul. Se gândise el oare că ziua s-ar fi putut termina cu el zăcând mort în mizeria de la rigola străzii? Lordul se îndoia.

Dar, pe de altă parte, numai un nebun ar fi jelit moartea propriului asasin.

Lazarus se aplecă să-şi şteargă lama de haina omului, înainte de a o vârî în cealaltă jumătate a bastonului său negru. Se uită la doamna Dews. Ea îi urmărea mişcările şi în ochii larg deschişi i se citea

îngrijorarea.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem la siguranţa relativă din orfelinatul dumitale, doamnă.

Temperance dădu din cap şi îl urmă, mergând alături. Lazarus mergea cu paşi grăbiţi şi ţinea bastonul strâns în mâna dreaptă. Nu avea de gând să pară o ţintă uşoară pentru atacatorii lor, dacă aceştia s-ar fi întors – sau pentru orice alţi pungaşi care ar fi putut colinda pe străzile mahalalei St. Giles. Noaptea era neagră ca tăciunele, iar norii ascundeau luna. Îşi găsea drumul cu ajutorul instinctului şi al luminii sporadice de la clădirile pe lângă care treceau. Alături de el, doamna Dews nu era decât o umbră firavă care ţinea voiniceşte pasul cu el. Avea faţă de ea o admiraţie supărătoare. Poate mai devreme refuzase să i se supună, dar nu şovăise nici în timpul luptei, nici când auzise că este rănit. Mai mult, avusese inspiraţia să ia cu ea o armă, chiar dacă aceasta se dovedise inutilă.

— Trebuie să mai exersezi dacă ai de gând să porţi un pistol cu care să te aperi, zise Lazarus.

O simţi cum se încordează în spatele lui.

— Consider că am tras destul de bine.

— N-ai nimerit ţinta.

Temperance îşi suci capul spre el şi chiar şi în întuneric el putea să simtă că era revoltată.

— Am tras în aer!

— Poftim?

Se opri şi o apucă de mână.

Ea încercă să se smulgă din strânsoare, dar apoi îşi aminti probabil de rana lui. Gura i se strânse de nervi.

— Am tras în aer, pentru că mi-a fost teamă să nu vă nimeresc pe dumneavoastră dacă ţintesc spre cei care vă atacau.

— Nesăbuito, şuieră Lazarus, cu inima galopându-i iar, de spaimă. O nesăbuită mică şi caraghioasă.

— Cum?

— Altădată – dacă va mai fi vreo ocazie – ţinteşte atacatorii şi nu ţine cont de riscuri.

— Dar.

O scutură de braţ.

— Ai idee ce ţi-ar fi făcut dacă nu reuşeam să-i alung?

Temperance îşi înălţă capul, neîncrezătoare.

— Aţi fi preferat să trag şi poate să vă rănesc şi să vă *ucid?*

— Da.

Îi dădu drumul şi continuă să străbată uliţa. Umărul îi zvâcnea de durere, iar cămaşa devenise rece din cauza sângelui.

Temperance făcu un salt ca să rămână lângă el.

— Nu vă înţeleg.

— Nu sunt prea mulţi cei care reuşesc.

— Viaţa mea nu poate să valoreze mai mult ca a dumneavoastră.

— Ce te face să crezi că viaţa mea valorează ceva? se interesă el politicos.

Întrebarea se pare că o amuţi, cel puţin pentru moment. Traversară o uliţă şi intrară pe o stradă mai largă.

— E foarte ciudat, şopti doamna Dews.

— Ce e?

Lazarus avea grijă să ţină capul sus şi privirea vigilentă.

— Faptul că Martha Swan a fost ucisă exact la fel ca şi amanta dumneavoastră.

— Nu este deloc ciudat, dacă asasinul a fost acelaşi.

Simţi mai mult decât văzu privirea scurtă pe care i-o aruncase ea.

— Credeţi că e vorba despre acelaşi ucigaş?

Lazarus ridică din umeri, apoi fu nevoit să-şi înghită un geamăt, când umărul îi săgetă de durere.

— Nu ştiu, dar ar fi cu totul straniu dacă în St. Giles ar exista mai mult de un asasin care să aibă exact această metodă de a ucide femeile.

Temperance părea să fi căzut pe gânduri preţ de câteva minute, apoi zise rar:

— Servitoarea mea, Nell Jones, zice că Fantoma din St. Giles le scoate victimelor maţele. Lazarus hohoti de râs, în ciuda durerii tot mai acute din umăr.

— Ai văzut dumneata fantoma, doamnă Dews?

— Nu, dar…

— Atunci cred că fantoma nu este altceva decât o poveste spusă ca să-i sperie pe cei mici în nopţile fără lună. Bărbatul pe care îl caut eu există în carne şi oase.

Merseră în tăcere mult timp, după cum li se păru lor, înainte de a zări dinainte uşa din spate a orfelinatului.

Lazarus gemu, uşurat şi ameţit în acelaşi timp.

— Poftim. Ai grijă să pui drugul la uşă odată ce ai intrat.

— Ba nu, nu veţi face asta, zise ea, prinzându-l de braţul sănătos.

Pentru o clipă, Lazarus încremeni. Mâneca de la cămaşă îi proteja pielea de atingerea mâinii ei, dar nimeni nu-l putea atinge fără permisiunea lui. De obicei reacţiona cu sarcasm, cu violenţă şi respingere. În cazul ei, nu ştia ce să facă.

În timp ce el stătea acolo, uluit, doamna Dews îşi lăsase din mână sacul, scosese o cheie de undeva de sub mantie şi descuiase uşa din spate a orfelinatului.

— Trebuie să vă îngrijim rana.

— Nu este nevoie, începu el, sec.

— Haideţi, spuse Temperance, iar el se trezi – fără să ştie prea bine cum – în mijlocul vechii bucătării.

Cu câteva seri în urmă se furişase pe aici când intrase în salonaşul ei. Atunci bucătăria fusese goală şi întunecoasă, doar tăciunii licărind în vatră. Acum era luminată de un foc zdravăn şi plină de ştrengari de toate mărimile.

Mai era şi un singur bărbat.

— Vai, doamnă, aţi ajuns acasă! exclamă cea mai mare dintre fete.

În acelaşi timp, bărbatul se ridică de la masa de bucătărie, cu o privire întrebătoare.

— Temperance?

— Winter, te-ai întors devreme, zise ea distrată. Da, Mary Whitsun, am ajuns acasă vie şi nevătămată, dar mi-e teamă că nu pot spune acelaşi lucru şi despre Lord Caire. Poţi, te rog, să umpli un vas cu apă fierbinte de pe vatră? Joseph Timbox, adu-mi sacul cu zdrenţe. Mary Evening, fă-mi, te rog, loc la masă. Şi *dumneavoastră,* aşezaţi-vă aici.

Ultimul ordin i se adresa lui Lazarus. Acesta decise că e mai bine să fie precaut şi să evite riscurile inutile, aşa că se lăsă, supus, pe scaunul indicat. Fratele doamnei Dews îl ţintuia cu privirea, şi Lazarus încercă să pară slăbit, rănit şi lipsit de ajutor, deşi avea sentimentul că asta nu-l va convinge pe bărbat.

În bucătărie era foarte cald, tavanul jos, tencuit, reflectând căldura focului puternic. Acum băgă de seamă că prichindeii erau pe cale să pregătească masa. Pe foc era un ceainic mare, păzit de una dintre fetele mai mari, iar pe masă era ceva ce semăna cu un aluat. Toţi copiii erau ocupaţi, cu excepţia unui băieţel care stătea într-un picior, zgâindu-se la Lazarus, cu o

pisică inertă întinsă pe unul din braţe.

Lordul săltă din sprânceană către prichindel şi acesta o tuli să se ascundă după fustele doamnei Dews, cu tot cu pisică.

— Temperance, cine este acest gentleman? întrebă Winter Makepeace.

— Este Lord Caire, răspunse doamna Dews, în timp ce o ajuta pe copila anumită Mary Evening să dea deoparte de pe masă un vas cu făină.

Prichindelul îi imita toate mişcările, aproape în permanenţă ascuns printre poalele ei.

— A fost rănit.

— Aşa, deci? Şi cum s-a întâmplat? întrebă Makepeace, doar puţin mai tăios.

Temperance ezită o fracţiune de secundă – atât de scurt, încât poate doar Lazarus observă – şi îi aruncă o privire fugară.

Bărbatul îi zâmbi, dezvelindu-şi dinţii. Nu avea nicio pornire să o ajute să iasă din dilema evidentă în care se afla, când explicaţia ei ar fi putut fi cu mult mai interesantă.

Doamna Dews îşi ţuguie buzele.

— Lord Caire a fost atacat la o aruncătură de băţ de aici.

— Da?

Cu un gest familiar, Makepeace îşi plecă într-o parte capul, aşteptând de la sora lui restul explicaţiei.

— Şi l-am adus aici, ca să îl putem îngriji, încheie ea, zâmbind repede şi şarmant spre fratele său.

Dar acesta era mai obişnuit decât Lazarus cu tertipurile ei, aşa că doar ridică din sprâncene.

— Şi tu te-ai nimerit să dai peste Lord Caire?

— Păi, nu.

Doamna Dews se află probabil în graţiile divine, pentru că tocmai atunci apăru băiatul pe care îl

trimisese după „sacul cu zdrenţe”, salvând-o de la a mai da alte explicaţii.

— A, bine, Joseph Timbox. Mulţumesc.

Luă sacul şi îl puse pe masă, lângă vasul cu apă din care ieşeau aburi, şi pe care îl adusese fata cu numele Mary Whitsun. Apoi se întoarse spre el, cu o privire neclintită.

— Scoateţi-vă hainele.

Lazarus ridică şi el din sprâncene, imitându-l pe fratele ei.

— Poftim?

Ah, existau probabil zei care l-ar fi pedepsit pentru încântarea pe care o simţea. Obrajii lui Temperance căpătaseră o frumoasă culoare roz.

— Scoateţi-vă… hmm, partea de sus a costumului, milord, zise ea scrâşnind din dinţi.

Lordul îşi mască un zâmbet, scoţându-şi pălăria. Se aplecă să-şi desfacă pelerina, o azvârli cât acolo şi abia îşi reţinu o înjurătură, din pricina împunsăturii de durere pe care mişcarea i-o pricinuise în umăr.

— Lăsaţi-mă să vă ajut.

Temperance ajunse imediat lângă el şi îl ajută să-şi dezbrace tunica şi vesta. Apropierea ei îi distrăgea atenţia, şi era ciudat de blândă. Se trezi înclinându-se spre ea în timp ce se chinuiau amândoi cu hainele sale, atras probabil de curba delicată a gâtului ei, de izul slab de lavandă şi de femeie.

Îşi ridică braţele fără tragere de inimă şi o lăsă să-i scoată cămaşa peste cap. Rămase gol până la brâu. Când îşi ridică privirea, văzu că este înconjurat de un cerc de ţânci curioşi. Chiar şi prichindelul se ivise dintre fustele ei.

Băiatul ţinea mâţa de partea din faţă a corpului, şi labele din spate îi atârnau întinse. Ai fi zis că e moartă, doar că torcea.

— Îl cheamă Cenuşă.

— Ce interesant, răspunse Lazarus.

Ura pisicile.

— Mary Whitsun, spuse Makepeace, te rog frumos să-i duci pe cei mici în sufragerie. Poţi să-i asculţi dacă au învăţat să-şi recite psalmii.

— Da, domnule, zise fata şi îi mână pe copii afară din încăpere.

Doamna Dews îşi drese glasul.

— Winter, poate că ar trebui să-i supraveghezi tu. Eu mă descurc singură aici.

Bărbatul zâmbi mult prea binevoitor.

— Cred că Mary Whitsun se descurcă suficient de bine, surioară, nu-i aşa?

Makepeace îşi reluă locul la masă, faţă în faţă cu ea, dar când Temperance se întoarse cu spatele, ca să caute ceva într-un dulap, el aruncă o privire tăioasă spre Lazarus – pe care acesta o descifră fără greutate. Poate că Winter Makepeace era cu zece ani mai tânăr decât el şi avea înfăţişarea unui frumos călugăr. Dar dacă Lazarus îi făcea vreun rău surorii sale, Makepeace ar fi făcut tot ce-i stătea în putere ca să-l trimită în iad.

*

Temperance reveni cu un borcan de alifie în mână. Încercă să nu tresară la vederea rănii lui Lord Caire. Sângele îi mânjise umărul şi se scursese în picuri până la încheietura mâinii, surprinzător de roşu, în contrast cu pielea sa albă. Din locul unde rana i se redeschisese, atunci când îi scosese cămaşa, i se scurgea în jos, pe piept, sânge proaspăt. Ochii ei urmăreau neajutoraţi dâra sângerie, peste pieptul neaşteptat de musculos, presărat cu fire de păr negru, peste sfârcul gol, cu o surprinzătoare culoare brună,

spre o dungă de păr negru care începea de la ombilic şi dispărea sub betelia pantalonilor săi mulaţi.

Doamne sfinte!

Ochii ei cuprinseră totul într-o fracţiune de secundă, şi ea se întoarse cu spatele, încercând să-şi amintească exact ce anume făcea. Avea în mână un borcan cu alifie vindecătoare. Corect. Rana lui. Corect. Trebuia să o cureţe şi să o bandajeze.

Temperance înghiţi în sec şi se precipită spre masă cu borcanul de pomadă şi prinse privirea lui Winter care se zgâia la nobil. Se uită repede de la unul la celălalt, cu ochii mijiţi. Winter revenise la expresia lui de inocenţă răbdătoare, în timp ce Lord Caire îi întoarse privirile insistente, zâmbind strâmb şi cu o lucire drăcească de amuzament în ochi. O văzuse oare fixându-i trupul gol?

La naiba! Nu era deloc momentul să manifeste sensibilităţi de domnişorică. Temperance inspiră calm, păstrându-şi cu grijă privirea fixată în lături, departe de pieptul fermecat al lui Lord Caire.

— Doriţi nişte vin, milord? Procedura poate să devină dureroasă.

— Te rog, n-aş vrea să leşin.

Cuvintele erau inocente, dar tonul dovedea ironie.

Îl mustră cu o privire calmă, în vreme ce Winter se ridică să aducă singura sticlă de vin pe care o aveau, pusă bine şi păstrată pentru o ocazie specială. Ei bine, să doftoricească un lord în bucătăria lor era cu siguranţă o situaţie specială.

Temperance găsi o cârpă curată şi o înmuie în apă caldă. Se întoarse hotărâtă spre Lord Caire. Winter revenise şi destupase sticla. Turnă într-o cupă şi i-o întinse oaspetelui. Femeia tamponă sângele închegat în jurul rănii, iar el luă o gură de vin. Pielea lui era

moale şi caldă. Lazarus se încordă tot la atingerea degetelor ei şi puse brusc jos paharul cu vin. Ea îi privi scurt chipul. Lordul privea fix înainte, cu ochi sticloşi.

— Vă fac rău? întrebă ea, preocupată.

Nici măcar nu îi atinsese încă rana, dar unii oameni erau mai sensibili decât alţii la durere. Poate că nu glumise când vorbise despre leşin.

Urmă o pauză, ca şi cum nu o auzise, apoi el clipi.

— Nu, nu mă doare.

Vocea îi era rece şi din ochi îi dispăruse orice urmă de amuzament. Ceva nu era în ordine, dar ea nu-şi dădea seama despre ce era vorba.

Temperance îşi concentră iar atenţia asupra rănii. Avea sentimentul ciudat că el se abţinea cu mare efort să n-o împingă deoparte. Apăsă cârpa direct pe rană, aproape aşteptându-se ca el să reacţioneze violent. În schimb, i se păru că se destinde uşor datorită durerii.

Ce straniu.

Ridică pânza şi examină rana curăţată, care nu avea mai mult de câţiva centimetri în suprafaţă, dar în mod clar era mai mult adâncă decât largă. Sângele curgea încontinuu şi marginile rănii se căscau în afară.

— Trebuie să vă cos rana, zise, ridicând ochii.

Era atât de aproape de ea, încât faţa lui se afla la doar câţiva centimetri de a sa. Putea să vadă un muşchi minuscul care i se zbătea lângă colţul gurii. Mişcarea aceasta involuntară contrasta puternic cu restul înfăţişării lui calme. Ceva stătea ascuns adânc în spatele ochilor lui albaştri şi strălucitori. Ceva ce părea să fie o suferinţă.

Şocată, Temperance îşi ţinu respiraţia.

— Îţi aduc eu trusa, zise Winter de pe partea cealaltă a mesei.

Temperance încuviinţă din cap. Fratele ei se

ridicase deja de la masă, cu o expresie senină pe chip. Oare el nu observase durerea din ochii lui Lord Caire? Sau schimbul de priviri dintre ei?

Evident că nu.

Expiră şi continuă să scotocească prin sacul cu zdrenţe, ca să-şi ţină mâinile ocupate. Tremurau. Cususe nenumărate tăieturi adânci, oblojise zgârieturi şi cucuie şi febră, dar niciodată nu provocase o astfel de durere ca aceea care se oglindea în ochii lui Lord Caire. Nici măcar nu ştia dacă va putea să continue.

— Fă-o odată! murmură lordul.

Se uită la el şi tresări. Oare îi citise gândurile?

Bărbatul o privea cu o expresie obosită.

— Coase-mă mai repede şi am să plec.

Temperance se uită prin odaie, dar Winter mai căuta încă prin dulap după trusa ei. Privirea îi reveni la nobilul rănit.

— Nu vreau să vă doară.

Gura lui mare se strâmbă, dar era greu de spus dacă era o grimasă sau un zâmbet.

— Vă asigur, doamnă Dews, că indiferent ce faceţi, nu-mi puteţi provoca o durere mai mare.

Se uită la el ţintă şi înţelese că durerea de care vorbea nu avea nimic a face cu rana din umăr. Dar *i îi* cu ce anume.?

— Totul e în ordine, presupun, zise Winter, punând trusa pe masă. Temperance?

— Da?

Ridică privirea la el şi zâmbi absent.

— Da, mulţumesc, Winter.

Fratele ei se uita suspicios la ea şi la Lord Caire, dar îşi reluă locul la masă, fără să comenteze ceva.

Temperance oftă uşurată. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Winter să o ia la întrebări acum. Îşi deschise trusa, o cutie nu prea mare din metal unde

păstra ace mari, catgut, o pensetă fină şi bine ascuţită, foarfeca şi alte ustensile necesare ca să oblojeşti copii mici care cad destul de des. Observă cu bucurie că mâinile nu-i mai tremurau.

Puse aţă într-un ac zdravăn, se întoarse spre umărul lui Lord Caire şi prinse împreună marginile rănii. Puse prima copcă. Când le făcea asta copiilor, cel mai adesea trebuiau să fie ţinuţi. Unii ţipau sau plângeau sau deveneau isterici, dar nobilul era în mod evident făcut din altfel de aluat, mai rezistent. Când îi găuri pielea, inspiră profund, dar nu lăsă în niciun alt fel să se vadă că îl doare. De fapt, părea mai relaxat acum, decât fusese când îi curăţase rana.

Dar ea nu putea să se gândească acum la asta. Se aplecă puţin mai aproape, ca să se asigure că a făcut copcile mici, egale şi rezistente. Trebuia să ţină carnea lipită, ca să se vindece cum trebuie, dar nişte copci puse prost puteau duce la o cicatrice urâtă.

Răsuflă uşurată când tăie firul de la ultima copcă.

— Gata, aproape că am terminat, murmură, în egală măsură sieşi, dar şi bărbatului pe care îl îngrijise.

Acesta nu rosti nicio vorbă, stând nemişcat ca o statuie, în timp ce ea deschidea borcanul cu alifie. Dar când îi tamponă rana cu pomada aceea – uşor, doar cu un deget – el se cutremură. Surprins, îi apucă mâna şi i-o dădu la o parte, iar ea îl privi drept în faţă. Fruntea îi lucea de sudoare.

— Termină ce ai de făcut.

Ea şovăia, dar nu putea lăsa rana nepansată. Muşcându-şi buza, întinse alifia cât putu de repede, conştientă că respiraţia lui se accelerase. Scoase din sac o bucată mare de pânză veche şi o împături în formă de tampon, apoi începu să înfăşoare o fâşie lungă în jurul pieptului său. Pentru asta era nevoie să se aplece aproape de el, înconjurându-i pieptul cu

braţele. Lord Caire inspiră şi părea să-şi ţină respiraţia, ca şi cum apropierea ei l-ar fi revoltat.

Evidenta lui supărare ar fi trebuit să potolească reacţia propriului trup la apropierea de el, dar nu se întâmplă aşa. Căldura pielii lui, pulsul care îi zvâcnea pe laterala gâtului, chiar şi mirosul lui bărbătesc, toate se combinaseră ca să-i stârnească din nou vechii demoni. Când ajunse să lege în sfârşit bandajul, Temperance tremura din nou.

În clipa când ea se întoarse cu spatele, Lord Caire se ridică de pe scaun.

— Mulţumesc, doamnă Dews.

Îl privi uimită.

— Dar cămaşa dumneavoastră.

— Acum este o zdreanţă nouă pentru sacul dumitale.

Se strâmbă când îşi aruncă mantia peste umerii goi, apoi îşi luă tricornul.

— La fel ca şi tunica şi vesta mea. Încă o dată, doamnă Dews, îţi mulţumesc şi îţi doresc noapte bună. Domnule Makepeace.

Înclină din cap spre amândoi şi se îndreptă spre uşa din spate.

Temperance ridică privirea şi o senzaţie ciudată de panică i se opri în gât. Doar nu avea de gând să meargă singur până acasă, şi pe întuneric?

— Sunteţi rănit, milord şi singur. Poate că ar trebui să vă gândiţi să petreceţi noaptea aici, cu noi. Lord Caire se răsuci în loc, pelerina învârtejindu-i-se peste picioare, şi atinse capul bastonului negru de borul pălăriei. Ea observă pentru prima oară că măciulia de argint a bastonului avea forma unui şoim cocoţat.

— Grija dumitale doamnă, este măgulitoare, dar te asigur că pot ajunge în siguranţă acasă, în patul

meu.

Zicând acestea, dispăru.

Temperance scoase un oftat, simţindu-se dezamăgită.

Dar numai până ce Winter se răsuci încet în scaunul lui, făcându-l să scârţâie, şi zise:

— Surioară, cred că am nevoie de o explicaţie, despre cum ai ajuns tu să-l cunoşti pe infamul Lord Caire.

*

Era o creatură a nopţii, nepotrivit să trăiască printre oameni.

Întunericul nopţii din mahalaua St. Giles îl învăluia pe Lazarus, care se îndepărta cu paşi mari de Maiden Lane şi de micuţul şi inocentul cămin pentru copii al doamnei Dews. Era la fel de nepotrivit în locul acela ca un şoim într-un porumbar. Făcu un salt peste canalul fetid care trecea prin mijlocul străzii şi intră într-un alt pasaj, şi mai mic, îndreptându-se spre vest. Oare ce gândea ea despre el, un animal ticălos şi diform care nu putea să suporte nici măcar atingerea semenilor săi? O siluetă se mişcă în umbra unei uşi din faţa lui, iar el se repezi într-acolo, bucuros la gândul unei viitoare violenţe. Dar umbra se desprinse din întunericul înconjurător şi silueta abia vizibilă dispăru în noapte.

Lazarus îşi încetini paşii şi o luă iar agale, blestemând şansa ratată a unei distracţii. Simţi cum ceva umed i se scurge pe lângă trup şi îl gâdilă – îşi deschisese iar rana când făcuse efortul de a se avânta după silueta aceea. Dar nu acesta era motivul pentru care căuta distracţia. Era excitat şi palpita, şi aşa rămăsese de când doamna Dews îi atinsese pielea cu

mâinile ei subţiri şi albe. Atingerea ei nu-i adusese doar o disperată durere mintală, dar şi o dorinţă erotică atât de intensă, încât rezistase şi frigului nopţii. Râse fără zgomot. Micuţa martiră ar fi fost fără doar şi poate dezgustată dacă ar fi ştiut ce îi făcuse. Ar fi fost încă şi mai îngrozită dacă ar fi ştiut care era metoda lui preferată pentru a-şi uşura astfel de nevoi trupeşti. Dacă sângele nu i-ar fi curs, năclăindu-i pantalonii mulaţi, ar fi găsit o femeie care să se supună cererilor sale. Ar fi dus-o pe cea aleasă în nişte odăi din apropiere şi.

Imaginea ultimei lui amante îşi făcu loc în mintea lui. Marie. Marie era moartă, trupul îi fusese sfâşiat şi transformat într-o grămadă grotescă de măruntaie. Fusese ucisă în odăile pe care el le închiriase pentru ea aici, în St. Giles. Locul fusese ales la insistenţele ei şi la timpul acela – în urmă cu doi ani – el nu se gândise prea mult la locul respectiv, în afara faptului că era destul de incomod pentru el. Acum însă era evident că mahalaua St. Giles era cheia în cazul uciderii ei. Nu doar rana fusese motivul pentru care nu-şi luase răgazul de a-şi ostoi pofta pe care i-o stârnise doamna Dews – astă-seară el fusese ţinta. Asasinul cu peticul de piele în loc de nas fusese şi la Maica Panseluţă, cu o seară înainte. Poate că era doar un tâlhar care ţintea la punga lui cu bani, dar Lazarus nu prea credea asta.

Cineva nu voia ca el să-l găsească pe ucigaşul lui Marie.

*

— Îl cunoşti pe Lord Caire?

Temperance îl aţinti pe fratele ei cu privirea.

Acesta îşi arcui o sprânceană.

— Oi fi eu doar un profesor de şcoală, dar până şi

eu aflu bârfele din St. Giles.

Temperance îşi privi mâinile în timp ce curăţa şi strângea mecanic acul şi foarfeca. Mintea i se golise complet, cu excepţia gândului că toată lumea în afară de ea părea să fi auzit de Lord Caire.

Winter oftă şi se ridică în picioare. Traversă încăperea până la un dulap şi scoase două pahare. Erau nişte pahare delicate, care aparţinuseră odinioară mamei lor, două din setul iniţial de şase. Le aduse la masă şi turnă cu grijă vinul roşu.

Apoi se aşeză, luă o gură de vin şi închise ochii în timp ce înghiţea. Lăsă capul pe spate şi cutele din jurul gurii deveniră mai adânci.

— Vinul ăsta este oribil. Mă mir că lordul nu l-a azvârlit de pereţi.

Temperance întinse mâna după paharul ei şi gustă şi ea. Licoarea dulce-acrişoară îi încălzi stomacul. Poate că vinul era ieftin, dar ei nu-i păsa. Întotdeauna considerase drept o ciudăţenie amuzantă faptul că Winter, bărbatul cel mai ascet dintre toţi, în mod normal, era atât de pretenţios când venea vorba despre vin.

— Nu vrei să-mi spui unde l-ai cunoscut pe infamul Lord Caire? întrebă Winter calm, cu ochii în continuare închişi.

Ea oftă.

— Mi-a făcut o vizită, acum două seri.

Acum deschise şi el ochii.

— Aici?

— Da, zise, încreţindu-şi nasul şi aşezând grijulie paharul pe masă.

— Eu de ce nu am ştiut despre această vizită?

Temperance ridică din umeri, evitându-i privirea.

— Dormeai când a venit el.

Îşi ţinu răsuflarea, întrebându-se dacă va trebui

să-i explice cum venise nobilul.

Dar Winter avea alte griji.

— De ce nu m-ai trezit, Temperance?

— Ştiam că n-o să fii de acord.

Oftă şi se lăsă pe scaunul unde stătuse musafirul. Locul se răcise deja. Ştiuse că până la urmă va fi obligată să aibă această discuţie cu Winter, dar o amânase cu laşitate.

— Nu ştiu de ce anume este atât de faimos, după cum spui tu, dar ştiam că n-o să fii de acord să mă aflu în compania lui.

— Aşa că m-ai minţit.

— Da, răspunse, ridicându-şi bărbia şi ignorându-şi accesul de vinovăţie. Am făcut o învoială cu el. El o să mă ajute să găsesc un sponsor pentru orfelinat şi, în schimb, eu o să-l ajut să găsească asasinul amantei sale.

— Aşa?

Temperance inspiră adânc.

— Cu banii pe care mi i-a dat, am plătit deja chiria.

Urmă o tăcere provocată de şoc. Temperance înghiţi în sec şi privi în jos, evitând grozava expresie de om rănit de pe chipul lui Winter. Pentru el o făcea, îşi reaminti sora lui. Pentru Winter şi pentru orfelinat.

După o clipă, fratele ei oftă din răsputeri.

— Îmi e teamă că nu ştii în ce te-ai băgat.

— Nu mă trata de sus, zise ea, aruncându-i o privire tăioasă. Ştiu că orfelinatul se va închide chiar dacă tu te-ai omorî muncind. Ştiu că nu pot să stau cu mâinile încrucişate şi să las lucrurile aşa cum sunt. Ştiu că pot să fiu de ajutor. Ştiu…

— Lord Caire e faimos pentru perversiunile sale sexuale, zise Winter, şi vorbele lui directe îi întrerupseră discursul aprins.

Temperance rămase cu ochii la el şi închise gura. Dacă ar fi fost o femeie cumsecade, o femeie castă şi pioasă, acele vorbe i-ar fi repugnat. În schimb, ea simţi un fior josnic, adânc şi interzis. Doamne sfinte!

Winter continuă:

— Ai grijă, draga mea. Nu te pot împiedica, aşa că nici nu am să încerc. Dar dacă am să consider vreodată că eşti în pericol, am să mă duc să discut chestiunea asta cu Concord.

Temperance îşi ţinu răsuflarea, dar nu scoase o vorbă.

Ochii căprui ai lui Winter, de obicei atât de calmi şi de iubitori, deveniseră duri şi hotărâţi.

— Şi, nu uita, Concord o să te împiedice.

Capitolul 5

Sub balconul Regelui Inimă Ferecată era o terasă din piatră cu o uşă ce dădea în castel. În odaia aceea se afla o slujnică foarte mică şi foarte neînsemnată, care şedea îngenunchiată lângă şemineu. Numele ei era Meg şi treaba ei era să cureţe grătarele din tot castelul. Era o muncă mizeră, dar Meg o făcea cu voioşie pentru că era bucuroasă să muncească. Dar pentru că Meg era atât de neînsemnată, ceilalţi locuitori ai castelului nu o observau niciodată când era la lucru. De aceea auzise fără să vrea o mulţime de conversaţii.

Aşadar, când regele proclamase de la balconul de deasupra cât de iubit era, Meg nu s-a putut abţine

să nu chicotească. Şi-a pus apoi imediat palma peste gură, dar deja era prea târziu...

din *Regele Inimă Ferecată*

Două dimineţi mai târziu, Silence îşi deschise ochii şi fu întâmpinată de cea mai frumoasă privelişte din lume: chipul îndrăgit al soţului ei, William. Acesta dormea, cu buzele lui cărnoase uşor despărţite şi ochii de un verde strălucitor, închişi. Riduri fine şi albe plecau în raze de la colţul ochilor, în contrast cu pielea arsă de soare a feţei. Boneta de noapte îi stătea oarecum lăbărţată pe capul proaspăt ras. O boare roşietică de barbă crescută pe obraz strălucea în lumina dimineţii. Prin deschizătura cămăşii albe de noapte se iţeau bucle de păr roşcat înspicat cu fire albe, care contrastau fermecător cu gâtul său robust. La aşa privelişte, Silence se încordă toată pe dinăuntru. Şi-ar fi dorit să-i poată da la o parte gulerul cămăşii de noapte, să-l sărute pe gât, poate chiar să-şi plimbe limba peste pielea lui frumoasă şi curată.

Roşi la gândul acela nesăbuit. William prefera ca jocurile lor erotice să aibă loc noaptea, după ce se stingeau lumânările, şi avea perfectă dreptate. Doar o fiinţă desfrânată şi-ar fi dorit să facă dragoste la lumina zilei, dimineaţa, după ce în noaptea dinainte fusese atât de desăvârşit satisfăcută de eforturile entuziaste ale soţului ei.

Se ridică, aşadar, grijulie să nu-l trezească pe William. Se învioră cu apa din carafa aflată pe scrin şi se îmbrăcă repede înainte de a se duce în camera cealaltă. În afară de dormitorul micuţ, mai aveau o cameră de zi cu cămin, unde Silence putea să gătească. În cei doi ani de când ea şi William erau căsătoriţi, ea înfrumuseţase în mod agreabil cele două odăi, cu mici detalii: o păstoriţă din porţelan care ţinea

în braţe un miel rozaliu, pe poliţa căminului, lângă ea o cană în formă de anghinare, cu capac – lui Silence îi plăcea să pitească în ea bănuţii – şi perdelele de la ferestre, pentru care agonisise şi se strânsese la pungă, şi pe care le cususe ea însăşi. E drept, perdelele erau puţin piezişe şi nu se prea închideau la mijloc, dar aveau o culoare frumoasă, portocaliu piersică, care o ispitea întotdeauna să se aşeze la o ceaşcă de ceai.

Era un cămin frumos, şi Silence era mândru de el.

Îngânând un cântecel, Silence pregăti din nou focul şi aşeză un ceainic cu apă, ca să pregătească ceaiul. Când William apăru căscând din dormitor, ea pusese deja pe măsuţa lor ceaiul fierbinte, chifle încălzite şi unt.

— Bună dimineaţa, zise acesta, aşezându-se la masă.

— Bună dimineaţa şi ţie, bărbate, îi răspunse Silence, sărutându-l pe obrazul ţepos înainte de a-i turna o ceaşcă de ceai. Ai dormit bine?

— Chiar aşa, răspunse William, rupând în două una dintre chifle. Nu erau decât puţin prăjite şi ea răsese deja părţile cele mai arse. E uimitor cât de plăcut este să dormi într-un pat care nu se leagănă.

Zâmbi scurt, arătându-şi dinţii, şi era aşa de chipeş încât îi tăie respiraţia. Silence privi în jos, la chifla ei, şi îşi dădu seama că o strivise între degete. O puse iute pe farfurie.

— Ce ai de făcut astăzi?

— Trebuie să supraveghez descărcarea mărfurilor de pe *Finch.* Dacă nu o fac, o să pierdem jumătate din încărcătură, furată de vagabonzi.

— Ah. Da, desigur.

Silence luă o gură de ceai, încercând să-şi ascundă dezamăgirea. Sperase ca el să-şi poată

petrece ziua împreună cu ea, după atâtea luni în care fusese plecat pe mare, dar era o dorinţă prostească. William era căpitanul unei corăbii de negoţ, o persoană importantă. Era normal ca îndatoririle lui legate de corabie să aibă întâietate. Totuşi, nu-şi putea înăbuşi o zvâcnire de dezamăgire.

Probabil că William o observase. O prinse de mână, într-o vizibilă demonstraţie de tandreţe, rară la el.

— Ar fi trebuit să încep descărcarea de aseară. Dacă nu aveam o nevastă atât de tânără şi de frumoasă, chiar aşa făceam.

Silence îşi simţea obrajii îmbujorându-se încet.

— Chiar aşa?

— Da, răspunse el înclinând solemn capul, dar cu o scânteie în ochii verzi. Mi-a fost imposibil să rezist ispitei tale.

— Vai, William.

Nu-şi putu reţine un zâmbet caraghios care i lăţea pe chip. Deşi erau căsătoriţi de doi ani, în jumătate din timpul acela soţul ei fusese pe mare. De fiecare dată când revenea, era ca şi cum ar fi fost din nou în luna de miere. Oare se va schimba vreodată asta? Ea spera din tot sufletul că nu.

William o strânse de mână.

— Cu cât îmi termin mai rapid îndatoririle, cu atât mai repede pot să te însoţesc la o plimbare prin parc sau la bâlci, sau chiar la o grădină publică.

— Vorbeşti serios?

— Da, foarte serios. Abia aştept să-mi petrec ziua cu frumoasa mea soţie.

Silence îl privi în ochi şi zâmbi. Îşi simţea inima zbătându-i-se în piept de fericire.

— Atunci, zise, ai face bine să-ţi mănânci micul dejun, nu?

William râse şi îşi îndreptă atenţia spre chiflă şi ceai. Nu trecu mult şi se ridică, termină de îmbrăcat, punându-şi pe cap şi o perucă albă, care îi conferea un aer de hotărâtă autoritate. Îi dădu lui Silence un sărut pe obraz şi plecă.

Femeia suspină şi privi prin încăpere. Erau vase de spălat şi alte treburi casnice de făcut, dacă voia să-şi petreacă o zi întreagă cu bărbatul ei. Hotărâtă, se apucă să muncească.

Două ore mai târziu, Silence cârpea o gaură într-unul din ciorapii albi ai lui William şi se întreba dacă aţa galbenă era potrivită, dacă tot nu mai avea aţă albă. Auzi zgomot de paşi în goană pe holul din faţă. Încruntată, ridică privirea.

Când auzi bătăile în uşa lor, era deja în picioare. Se grăbi să descuie uşa şi o deschise. În prag stătea William, dar nu-l văzuse niciodată pe soţul ei într-o astfel de stare. Era palid sub bronzul pielii şi ochii îi erau lipsiţi de orice expresie.

— Ce e? ţipă Silence, cu inima în gât. Ce s-a întâmplat?

— *Finch.* Îngăimă el împleticindu-se înăuntru, apoi oprindu-se, cu mâinile pe lângă el, cu privirea sălbăticită, ca şi cum nu mai ştia ce să facă. Sunt ruinat.

*

— Foarte bine Mary Whitsun, zise Temperance, urmărind-o pe fată cum face o împunsătură în broderia la care lucra.

Stăteau amândouă într-un colţ al bucătăriei, în timp ce alţi copii pregăteau cina. Cusăturile lui Mary erau splendide, şi lui Temperance îi era drag să o ajute la ele, când avea timp. Din păcate, arareori se

întâmpla.

— Poate că reuşim să te dăm pe lângă o cusătoreasă. Ţi-ar plăcea?

Mary îşi aplecă şi mai mult capul peste broderia ei – un ornament pe marginea unui şorţ.

— Mai bine aş rămâne aici, cu dumneavoastră, doamnă.

La auzul vorbelor şoptite ale fetei, Temperance simţi o împunsătură familiară. Ridică mâna să o mângâie pe cap, dar se opri la timp şi îşi strânse degetele pumn, apoi retrase mâna. Nu era bine să-i dea copilei speranţe deşarte.

— Ştii că nu este cu putinţă, zise aspru. Dacă i-am ţine pe toţi copiii în orfelinat, curând nu am mai avea loc.

Mary încuviinţă cu un semn, cu faţa ascunsă de capul plecat asupra lucrului, dar umerii îi tresăltau.

Temperance o privea neajutorată. Întotdeauna se simţise mai apropiată de Mary Whitsun decât de celelalte fete, deşi ştia că nu ar fi trebuit. Temperance venise să ajute cu munca la orfelinat după moartea lui Benjamin, soţul ei. Pe Mary Whitsun o salvase nu mult după sosire. Fetiţa se suise în poala ei în ziua aceea şi rămăsese acolo, caldă, delicată şi mângâioasă. În momentele acelea, Temperance avusese nevoie de o fiinţă pe care s-o îmbrăţişeze. Încă de pe atunci înţelesese că Mary Whitsun avea ceva special, indiferent cât de mult încerca să se opună acelor sentimente.

— Vai, doamnă, n-o să ghiciţi, strigă Nell, intrând în bucătărie gâfâind.

Temperance ridică privirea şi arcui sprâncenele, a mirare, spre slujnică.

— Probabil că nu, aşa că ai face mai bine să-mi spui.

Nell îi întinse un pătrat de hârtie împăturit, pe care era clar că deja îl citise.

— Lord Caire vă acompaniază astă-seară la o serată muzicală!

— Poftim?

Temperance apucă bucata de hârtie şi o deschise, perplexă. Nu mai primise nicio veste de la Lord Caire din noaptea când fusese rănit şi, deşi era îngrozitor de îngrijorată de starea lui de sănătate, nu era complet sigură dacă s-ar fi cuvenit să-i trimită o scrisoare în care să întrebe despre asta.

— Eu nu.

Mergea de colo-colo, în timp ce citea mesajul scris cu o caligrafie elegantă.

O invita pentru ora patru, în după-amiaza aceea. Privirea lui Temperance zbură la vechiul ceas de pe poliţa şemineului. Acele arătau puţin peste miezul zilei. Îşi dădu seama că în bucătărie se lăsase brusc tăcerea şi toţi copiii se zgâiau la ea.

Pentru o clipă rămase încremenită, cu scrisoarea făcută ghemotoc în mâini.

— Doamne sfinte! Nu am cu ce să mă îmbrac.

Crezuse că va avea cel puţin o săptămână la dispoziţie ca să-şi găsească o rochie nouă! Nell clipi şi luă poziţie de drepţi, ca un soldat chemat la arme.

— Mary Evening, tu eşti responsabilă de bucătărie. Mary Whitsun, Mary St. Paul şi Mary Little, veniţi cu mine. Şi dumneavoastră – zise Nell, întinzând hotărâtă degetul către Temperance – mergeţi în salonaş şi scoateţi-vă rochia.

Nell părăsi bucătăria cu micuţii mărşăluind în urma ei.

Temperance se uită în jos la bucata de hârtie din mâna ei şi o netezi să o îndrepte. Cuvintele scrise de lord săreau spre ea, îndrăzneţe şi hotărâte. Diseară îl

va vedea. Îl va însoţi la o reprezentaţie respectabilă. Va merge la braţul lui. Vai, Dumnezeule. Simţea cum obrajii i se îmbujorează doar gândindu-se la asta şi chiar dacă sentimentele care o încercau erau mai ales teama şi îngrijorarea, o părticică din ea, mică dar foarte bine definită, ţopăia de încântare.

Luă iute o lumânare şi se grăbi spre salonaşul ei. Îşi scoase repede şalul, rochia şi pantofii. Când Nell reveni împreună cu trupa ei, Temperance rămăsese doar în corset şi cămaşă.

— Am rochia asta de cinci ani şi mai bine, zise Nell, intrând cu un balot în braţe. Nici măcar când am fost în culmea disperării nu m-am putut despărţi de ea.

Puse balotul pe scaun şi îl desfăcu. Peste perna scaunului se revărsă, foşnitoare, o mătase roşie, cu ape. Temperance rămăsese cu gura căscată. Rochia era minunată – strălucitoare şi plină de culoare şi mult, mult prea îndrăzneaţă.

— Nu pot să port aşa ceva, trânti ea, înainte să se gândească la sentimentele lui Nell. Aceasta nu făcu decât să-şi pună mâinile în şold.

— Şi cu ce altceva o să vă îmbrăcaţi, doamnă Dews? Nu prea cred că puteţi merge cu aia.

Era vorba despre obişnuita rochie neagră a lui Temperance, care zăcea acum pe spătarul scaunului. Avea exact trei rochii, şi toate erau negre.

— Eu… începu ea, dar vorbele îi fură imediat înăbuşite, când Nell îi azvârli rochia roşie peste cap. Îşi trase cu greu pe ea mânecile şi corsajul rochiei şi răzbătu deasupra bombănind. Nell fugi în spatele ei şi începu săi prindă naturi.

Mary Whitsun săltă bărbia cu o privire critică.

— E o culoare drăguţă, doamnă, dar corsajul nu se potriveşte foarte bine.

Temperance se uită în jos şi îşi dădu seama că

niciodată până acum nu-şi văzuse expus aşa de mult din decolteu. Corsajul era foarte decupat.

— Vai, nu. N-o să pot.

— Nu, cu siguranţă nu puteţi, zise Nell, apropiindu-se să o examineze. În niciun caz aşa.

Începu să tragă de partea liberă a corsajului, ridicându-l în două părţi deasupra sânilor mici ai lui Temperance. Nell dădu drumul mătăsii şi aceasta se adună în faţă.

— Nu, va trebui să o strâmtăm.

— Dar aici, jos? întrebă Mary Whitsun, aplecată în dreptul tivului rochiei, care, din păcate, era cu vreo câţiva centimetri deasupra pardoselii.

— Şi acolo la fel, mormăi Nell. Domnişoarelor, ne aşteaptă o după-amiază plină.

Şi aşa se întâmplă. Toată după-amiaza, Nell şi tovarăşele ei întinseră, cusură şi croiră.

După aproape patru ore, Temperance era în bucătărie pentru o ultimă inspecţie. Între timp, făcuse baie şi îşi spălase părul. Nell i-l aranjase cu măiestrie, punându-i şi o mică panglică roşie. Rochia rubinie aproape că scânteia în lumina focului, în timp ce Temperance încerca să tragă în sus de decolteu. Era încă mult prea jos pentru gustul ei.

— Încetaţi, zise Nell, dându-i peste mâini. O să desfaceţi cusăturile.

Temperance încremeni. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie era ca rochia să cadă cu totul de pe ea.

— Ce păcat că nu aveţi pantofii potriviţi, zise Mary Whitsun.

Temperance îşi ridică fustele şi se uită la pantofii ei negri şi butucănoşi, cu cataramă.

— Ei, ăştia trebuie să-mi ajungă. Şi cu adaosul de volane pe care Nell l-a pus pe poale, cred că nici nu se vor observa.

Volanele erau din mătase neagră şi odinioară fuseseră una dintre tunicile cele mai frumoase ale tatălui ei.

— Chiar că arată foarte frumos, zise Mary.

— Mulţumesc, Mary Whitsun.

Era absolut îngrozită. Abia acum începea să-şi dea seama de toate implicaţiile târgului făcut cu Lord Caire. Urma să se amestece cu aristocraţia – cu oamenii aceia sclipitori, aşa de eleganţi şi de inteligenţi, încât cu greu ziceai că sunt umani. Oare nu vor crede despre ea că este un subiect de batjocură?

Cum ar fi putut să fie altfel?

Ei bine, Lord Caire era destul de uman. Temperance se îndreptă de umeri. Ce importanţă avea ce credeau fiinţele acelea despre ea? Ea mergea la serata muzicală ca să salveze orfelinatul. Pentru Winter şi Nell, şi Mary Whitsun, şi ceilalţi copii. Pentru ei ar fi putut în mod clar să îndure umilinţele preţ de o seară.

Zâmbi aşadar spre grupul de ţânci şi zise:

— Vă mulţumesc tuturor. Aţi fost…

— E cineva la uşă!

Unul dintre băieţei se repezi la uşa de la intrare.

— Joseph Timbox, zise Temperance şi porni după el spre holul din faţă. Nu alerga. Nu are importanţă dacă.

Dar Joseph Timbox tocmai descuiase uşa şi trăgea de ea să se deschidă. În prag însă nu era Lord Caire, ci Silence.

Temperance se opri în loc. Chipul surorii sale era palid şi pe cap nu purta nicio bonetă. Minunatul ei păr roşcat era răvăşit de vânt, ochii căprui-deschis aveau o privire tragică. Silence nu aruncă nici măcar o privire spre frumoasa rochie rubinie.

— Temperance.

— Ce s-a întâmplat?

Silence se sprijini cu mâna de cadrul uşii, să-şi adune puterile.

— Încărcătura lui William a fost furată.

Trecuse de ora patru când trăsura lui Lazarus trase în capăt pe Maiden Lane. Aceasta era prea strâmtă pentru trăsură, aşa că el coborî şi le spuse vizitiului şi lacheilor să aştepte. Apoi se îndreptă spre uşa orfelinatului doamnei Dews. Lumina nu se dusese complet, dar Lazarus se asigură că ţine strâns în mână bastonul de abanos. Cu colţul ochiului prinsese o umbră în mişcare, o ciudată licărire negru-roşietică, dar când se întoarse spre ea, umbra aceea – un bărbat? — dispăruse.

După două nopţi de odihnă, umărul era mai rău decât în noaptea când fusese rănit. Îi zvâcnea şi durerea era surdă şi permanentă. Când Small îi văzuse rana, de dimineaţă, renunţase la obişnuitul lui stil rezervat şi îi sugerase stăpânului său să-şi petreacă seara în pat. Lazarus desconsiderase propunerea fără să se gândească măcar o secundă. Îi era dator doamnei Dews cu participarea la un eveniment la care putea să pornească la vânătoare după un sponsor pentru orfelinatul ei. În plus, era bizar de nerăbdător să o vadă din nou, o dispoziţie pe care partea întunecată a personalităţii lui o găsea cum nu se poate mai amuzantă. Aproape că uitase de invitaţia la serata muzicală, dar de îndată ce îşi amintise, de dimineaţă, ştiuse că era una dintre puţinele evenimente la care ar fi putut să o ia pe doamna Dews.

Majoritatea invitaţiilor pe care le primea erau considerabil mai puţin inofensive decât o serată muzicală.

Lazarus se folosi de măciulia bastonului ca să bată în uşa de lemn a orfelinatului. Îi deschise aproape

imediat o mică ştrengăriţă cu nasul cârn şi obrajii plini de pistrui. Fata se dădu înapoi fără nicio vorbă, şi Lazarus pătrunse în holul sărac. Cu excepţia lor, nu mai era nimeni acolo.

Îşi arcui sprâncenele şi privi mirat spre copilă.

— Unde este doamna Dews?

Fata se uita la el, aparent lovită de muţenia provocată de prezenţa lui în orfelinatul ei.

Lazarus oftă.

— Cum te cheamă?

Urmă o altă tăcere stânjenitoare, în timpul căreia copila îşi vârî degetul mare în gură. Apoi fură amândoi salvaţi de clinchetul unor tocuri care se apropiau.

— Mary St. Paul, te rog să te întorci la bucătărie şi să-i spui lui Nell că trebuie să ferece bine uşa în urma mea, spuse doamna Dews.

Lumina din bucătărie o bătea din spate şi o făcea să pară că se apropie de el înconjurată de o aureolă strălucitoare. Purta o rochie roşu-aprins, o culoare tulburător de diferită de severitatea ţinutelor ei obişnuite. Decolteul îi era încadrat de o răscroială adâncă şi rotundă, iar pielea expusă era netedă, aproape strălucitoare.

Mădularul lui reacţionă în mod previzibil.

— Doamnă Dews, zise, cu o plecăciune.

— Hmm?

Privirea ei era fixată asupra lui, ca şi cum abia acum îl observase, iar trufia lui se cabră, neîncrezătoare.

Se îndreptă şi îi întinse intenţionat braţul. Era de aşteptat, desigur, să oferi unei doamne braţul, un gest cotidian de politeţe. Pentru el, totuşi, dată fiind aversiunea lui ciudată faţă de atingere, acest gest fusese întotdeauna o sursă de disconfort şi, deci, îl evitase pe cât era posibil. Acum însă părea să

tânjească după atingerea ei. Ciudat lucru. Ea îşi puse degetele pe mâneca lui. Chiar şi prin materialul ţeapăn al hainei, el simţi şocul, dar dacă fusese vorba despre durere sau despre o senzaţie mai greu de definit, asta nu mai era în stare să spună.

Interesant.

— Mergem? întrebă el, retoric.

Femeia părea totuşi să ezite şi privea înapoi spre bucătărie.

— Cred. Da, să mergem.

Îl privi pentru prima oară drept în ochi şi lui i se păru că zăreşte o uşoară roşeaţă pe pometii obrajilor.

— Vă mulţumesc, milord.

El dădu din cap şi o conduse spre uşă. Noaptea era răcoroasă şi ea îşi trase peste umeri un şal subţire. Acesta era aspru, de culoare gri, evident mai aproape de stilul ei obişnuit, şi părea şi mai sărăcăcios în comparaţie cu roşul intens al rochiei de mătase. Lazarus se încruntă, întrebându-se de unde avea rochia. Oare o avusese dintotdeauna, păstrată pentru ocazii speciale sau fusese obligată să o cumpere pentru seara aceasta? Doamna Dews îşi drese glasul.

— În scrisoare spuneaţi că vom participa la o serată muzicală.

Ajunseseră lângă trăsură şi unul dintre lachei sărise deja jos să coboare treapta. Cu mâna înmănuşată, Lazarus îi prinse doamnei Dews degetele şi o ajută să urce în trăsură. Nu ştia dacă era bucuros că ea nu-l mai atingea.

— Gazda este Lady Beckinhall, o adevărată leoaică a societăţii londoneze. Ar trebui să fie mulţi oaspeţi înstăriţi la ea astă-seară.

Doamna Dews se aşeză pe perne, faţă în faţă cu el. Lazarus ciocăni în acoperiş şi se aşeză pe locul lui.

Ea privea încruntată spre fustele sale.

— Mă faceţi să par mercantilă.

— Adevărat?

Îşi înclină capul şi o privi atent. Era agitată şi distrasă în această seară, dar nu credea că era din cauza perspectivei de a participa la un astfel de eveniment social exclusivist. Ce o supărase?

— Te asigur că nu a fost în intenţia mea.

Ea se întoarse să se uite afară, prin ferestrele întunecate, poate privindu-şi propria imagine reflectată.

— Presupun că sunt mercantilă, dar e de dragul orfelinatului.

— Ştiu.

Pentru o clipă, el simţi o stranie tandreţe faţă de ea, micuţa lui martiră. Apoi se uită iar la el.

— De unde o cunoaşteţi pe Lady Beckinhall?

— E bună prietenă cu mama mea, zise el şi gura i se schimonosi.

— Mama dumneavoastră? se miră ea, cu sprâncenele arcuite spre frunte ca două aripi.

— Credeai că am apărut din coapsa tatălui meu, complet dezvoltat?

— Nu, desigur că nu, protestă ea, ridicându-şi o mână la piept şi apoi lăsând-o iar să cadă. Mama dumneavoastră trăieşte, deci?

El înclină capul în semn că da.

— Mai aveţi fraţi sau surori?

Lazarus îşi aminti de ochii mari şi căprui, prea serioşi pentru vârsta ei şi de atingerea care nu-i provoca niciodată durere. Clipi să alunge fantoma aceea.

— Nu, răspunse.

Ea îşi înălţă capul, privindu-l neîncrezătoare.

— Pe cuvânt, zise el, forţându-se să zâmbească. Sunt ultimul din familia mea, cu excepţia doamnei,

mama mea.

Temperance dădu din cap.

— Eu am trei fraţi şi două surori.

— Cei din neamul Makepeace sunt evident foarte fertili, replică el, sec. Ea îşi ţuguie buzele, ca şi cum ar fi vrut să-l dezaprobe, dar urmă:

— Am o soră mai mică, o cheamă Silence.

Lazarus săltă din sprâncene, dar avu inteligenţa să nu comenteze.

Temperance se aplecă puţin în faţă şi mişcarea îi făcu şalul să alunece de pe unul din umerii ei ca fildeşul. El se trezi întrebându-se dacă nu cumva făcuse intenţionat mişcarea aceea.

— Silence este măritată cu un căpitan de corabie. Domnul William Hollingbrook. S-a întors recent în port. Noaptea trecută, încărcătura de pe corabia lui a fost furată.

Se opri să-l scruteze cu ochii aceia ciudaţi, căprui-deschis, ca şi cum aştepta o reacţie din partea lui.

Lazarus încerca să-şi dea seama care ar fi fost reacţia obişnuită, dacă situaţia ar fi fost una obişnuită, şi el, un om de rând.

— Îmi pare rău.

Temperance clătină din cap, replica lui nu fusese, evident, cea potrivită.

— Dacă încărcătura nu este recuperată, cel puţin în parte, căpitanul Hollingbrook va fi ruinat. Silence va fi ruinată.

Lazarus îţi frecă degetul mare de şoimul din argint al bastonului.

— De ce? Şi-a investit banii în corabie?

— Nu, dar se pare că proprietarul corabiei îl acuză de complicitate cu hoţii.

Lordul cântări situaţia.

— Nu ştiu dacă am auzit vreodată ca întreaga încărcătură de mărfuri a unei corabii să fie furată.

— Este într-adevăr extraordinar. Se pare că nu este cu totul neobişnuit ca o parte a încărcăturii să dispară, dar tot ce era la bord.

Temperance strânse din umeri şi se aşeză înapoi pe perne, cu un aer istovit. Se uita la ea, femeia aceasta din altă lume, şi nu ştia de ce alesese să-i împărtăşească necazurile ei, dar îi făcea o plăcere iraţională să fie receptorul confidenţelor ei. Se strâmbă dezgustat de propria idioţenie.

Ea ridică brusc privirea.

— Îmi pare rău că vă împovărez cu toate astea.

— Nu face nimic.

Temperance surâse deodată, cu buzele tremurânde.

— Nu v-am mulţumit pentru invitaţia de astă-seară. Lazarus ridică din umeri.

— Face parte din înţelegerea noastră.

— Chiar şi aşa, vă sunt recunoscătoare pentru amabilitate.

— Nu fii neghioabă, zise el tăios. Sunt oricum, numai amabil nu. Ea se crispă şi îşi întoarse faţa de la el.

La naiba, fusese prea aspru cu ea. Ar fi vrut să-i vadă ochii, să o audă povestindu-i iar despre necazurile ei.

Îşi drese glasul şi spuse, tot ţâfnos:

— N-am vrut să-ţi vorbesc aşa de aspru.

Colţul gurii i se arcui puţin, deşi nu găsi cu cale să-şi întoarcă faţa spre el.

— Vă scuzaţi faţă de mine, Lord Caire?

— Şi dacă ar fi aşa? întrebă el în şoaptă. Mi-ai accepta obedienţa? Temperance îşi plecă genele.

— Nu-mi trebuie să vă am la picioare.

— Nu? zise el încet. Atunci poate că nevoile mele mă fac să mă aflu acolo. Urmări cum roşeaţa i se urca încet pe gât.

— Sau, şopti el, poate că ai vrea dumneata să îngenunchezi dinaintea mea?

Temperance inspiră iute, pretinzându-se insultată, şi îl privi cu ochi mari. Era de aşteptat – sugestia lui era crasă şi lipsită de eleganţă. Ar fi trebuit să se simtă insultată. Dar nu insulta era aceea care îi accelerase respiraţia, făcându-i sânii drăgălaşi să se strivească de corsaj cu fiecare răsuflare. Era vorba de ceva mult mai primitiv.

Lazarus lăsă privirea în jos, simţind cum căldura îi inundă propriul trup. Mai vânase astfel şi înainte, ochind prada şi învârtindu-se în cercuri deasupra ei înainte de a se repezi şi a o prinde în gheare, dar acum. Acum totul era cu mult mai intens decât la orice altă vânătoare.

— N-ar trebui. N-ar trebui să-mi vorbiţi în felul acesta, zise ea cu voce tremurătoare – dar nu de furie.

O fixă pe sub sprâncene.

— De ce nu? Mă amuză să discut astfel de lucruri cu dumneata. Pe dumneata nu?

Temperance înghiţi în sec. Lazarus putea să-i vadă limpede mişcarea gâtului în lumina felinarului.

— Nu.

— Ba, eu cred că-ţi place. Cred că şi dumneata ai în minte aceeaşi imagine ca şi mine. Să-ţi spun ce văd?

Ea îşi dusese mâna la gât, dar era mută şi se uita la el fix, cu ochii lucind. Lazarus îşi coborî deliberat privirea spre decolteul ei bombat şi dezgolit.

— Te văd în rochia aceasta, doamnă, îngenunchind în faţa mea, cu poalele jupei răsfirate ca un luciu de apă strălucitor şi rubiniu. Mă văd pe mine în picioare dinaintea dumitale. Te uiţi în sus spre mine,

cu ochii pe jumătate închişi, aşa cum sunt acum, cu buzele roşii şi umede de la limba dumitale – sau poate de la a mea.

— Nu, gemu ea, cu vocea atât de stinsă, încât el îşi dădu seama de ce spune doar după mişcarea buzelor.

— Mă văd luându-ţi mâna şi punând-o pe prohabul pantalonilor mei mulaţi.

Mădularul i se întărise şi zvâcnea din cauza propriilor cuvinte şi a felului în care ea răspundea la ele.

— Îţi văd degetele subţiri şi reci cum desfac fiecare nasture, în timp ce eu îţi mângâi părul prins. Văd…

Trăsura se opri cu o smucitură.

Lazarus inspiră uşor şi desfăcu perdelele să se uite afară. Reşedinţa lui Lady Beckinhall strălucea de lumini.

Lăsă perdeaua la loc şi o privi pe doamna Dews. Avea ochii măriţi, obrajii roşii, iar el ar fi pariat pe viaţa lui că pe sub fustele acelea purpurii şi strălucitoare era udă toată.

Colţurile gurii i se arcuiră uşor, dar ceea ce simţea nu era amuzament.

— Am ajuns. Vrei să coborâm?

O privi cum îşi revine, cu dinţii albi muşcând din buza de jos, cărnoasă. Coborî vocea până la adâncimi sepulcrale.

— Sau îi spunem vizitiului să meargă mai departe?

Capitolul 6

Regele Inimă Ferecată răcni la străjile lui, să i-o aducă pe ticăloasa care avusese obrăznicia să râdă de el. După doar câteva secunde, Meg era târâtă dinaintea lui, murdară şi plină de cenuşă.

— Cum te cheamă? urlă Regele Inimă Ferecată.

— Meg, cu voia Maiestăţii Voastre.

— Şi ce ţi s-a părut aşa de amuzant în discursul meu? se încruntă regele la ea.

Străjile şi curtenii, atraşi de agitaţia creată, se aşteptau cu toţii ca micuţa slujnică să se arunce la picioarele regelui şi să-l implore să-i cruţe viaţa. Dar Meg îşi frecă vârful nasului murdar de cenuşă şi hotărî că, dacă tot era deja condamnată, putea la fel de bine să spună adevărul.

— Doar că Maiestatea Voastră crede că poporul său îl iubeşte...

din *Regele Inimă Ferecată*

El era ispita personificată.

Temperance se uita la Lord Caire, simţindu-şi inima bătând cu repeziciune şi durerea dintre coapse. În ultimii nouă ani ocolise bărbaţii tocmai din cauza dorinţelor ei păcătoase. Cu toate acestea, aici şi acum stătea faţă în faţă cu un bărbat cu mult mai seducător decât oricare altul pe care îl cunoscuse vreodată. El ştia exact cum să-i stârnească demonii, cum să o tachineze şi să o înfioreze până când ajungea la culmea febrilităţii, şi cel mai groaznic şi mai teribil dintre toate era că o parte din ea voia – avea nevoie – să-i cedeze. Să se supună farmecului ochilor lui albaştri. Să îngenuncheze dinaintea lui şi să-i atingă acea parte, cea mai lumească, a unui bărbat. Să facă ceea ce era interzis şi să-şi deschidă gura în jurul lui,

într-un act care cu niciun chip nu putea să aibă legătură cu reproducerea.

Un act cu desăvârşire carnal.

„Nu.”

Temperance întrerupse legătura cu acea stare care o hipnotizase şi inspiră fără vlagă.

— Lăsaţi-mă să cobor.

Pentru o clipă, el nu făcu nicio mişcare, ci se zgâi la ea cu ochii lui ca safirele, care păreau să-i ardă pielea descoperită. Ei i se tăie respiraţia la gândul că el ar putea să nu-i dea drumul, că ar fi apucat-o şi ar fi silit-o să facă acele lucruri păcătoase despre care îi vorbise cu vocea aceea gravă.

— Foarte bine, doamnă Dews, zile el apoi, cu un oftat.

Se ridică şi deschise portiera trăsurii, coborî primul şi îi întinse o mână ca să o ajute să se dea jos. Temperance îşi puse degetele tremurânde în palma lui şi, timp de o clipă ce părea nesfârşită, mâna lui se strânse în jurul lor, fierbinte şi posesivă chiar şi prin mănuşă. Apoi picioarele ei atinseră pământul, şi el îi dădu drumul, oferindu-i în schimb braţul. Ea îl luă, inspirând ca să se calmeze, conştientă că el se cutremurase la atingerea ei. În jurul lor, doamne elegante coborau din caleşti cu blazoane aurite. Rochia roşie ca cireaşa, pentru care Nell se muncise aşa de tare toată după-amiaza, păru deodată veche şi prea ţipătoare, iar panglica din părul ei, pur şi simplu stângace. Înghiţi greu, brusc agitată. Nu avea ce să caute aici. Era ca o vrabie printre păuni. Lord Caire se aplecă spre ea.

— Eşti gata?

— Da, bineînţeles, răspunse, înclinând capul.

— Curajoasă chiar şi când intră în bârlogul leului, murmură el.

Înăuntru, reşedinţa lui Lady Beckinhall strălucea ca în basme, toată îmbrăcată în marmură, foiţă de aur şi cristale. Deasupra lor, un candelabru lucea de sute de lumânări. Temperance îşi lăsă distrată şalul vechi şi cenuşiu din lână pe mâna unui lacheu, fără să-i pese măcar când acesta se strâmbă, apucându-l între degetul mare şi arătător. Reşedinţa era ca un castel din basme. Îşi plimbă degetele peste balustrada de marmură în timp ce Lord Caire o conducea în sus pe scări. Câte slujnice îşi treceau zilele în patru labe, ca să întreţină marmura curată?

În capătul scărilor se luară după marea de oameni înzorzonaţi şi strălucitori şi pătrunseră într-o încăpere lungă, toată numai oglinzi pe unul din pereţii laterali aşa că păreau a fi mii de doamne cu rochii superbe, escortate de nenumăraţi domni alarmant de eleganţi. Dacă ar fi fost singură, Temperance probabil că ar fi luat-o la goană, dar simţea sub degetele ei braţul lui Lord Caire, solid şi cald.

— Curaj, murmură el.

— Rochia mea, zise Temperance, în şoaptă.

— Rochia e în ordine, şopti el înapoi. Altfel nu te-aş fi lăsat să intri. Şi mai important, în mulţimea asta, n-ai de ce să te ruşinezi. Te exprimi la fel de bine ca aceste doamne şi eşti la fel de isteaţă. Şi ai ceva ce lor le lipseşte: ştii cum să te descurci în viaţă.

— De obicei asta nu este ceva de care să fii mândru, zise Temperance.

— Poate că ar trebui să fie, răspunse el, privind-o intens. Ţine-ţi capul sus.

Când intrară, una dintre doamnele sofisticate se îndreptă încet în direcţia lor. Purta o rochie albastru intens şi, pe măsură ce se apropia, Temperance observă cum ceea ce la început luase drept flori brodate pe fustele rochiei erau de fapt rubine şi

smaralde cusute pe material. Doamne sfinte!

— Lazarus, exclamă fiinţa din altă lume, ce surpriză neaşteptată să te găsesc aici.

Era deosebit de frumoasă, ca o zeiţă coborâtă pe pământ ca să se distreze pe seama muritorilor. De aproape, Temperance observă că purta în păr două frumoase agrafe, două păsări făcute din diamante, smaralde şi rubine. Mici diamante prinse în capătul unor sârme delicate tremurau de fiecare dată când doamna mişca din cap.

Temperance abia dacă se putea abţine să nu rămână cu gura căscată, dar Lord Caire evident nu era la fel de copleşit de doamna respectivă. Înclină din cap făcând o plecăciune atât de scurtă, încât era ca o insultă.

Buzele minunate ale doamnei se subţiară, şi ea îşi întoarse privirea spre Temperance.

— Şi cine este această. Persoană?

— Dă-mi voie să v-o prezint pe doamna Dews, zise Lord Caire scurt.

Temperance băgă de seamă că el nu i-o prezentase pe cealaltă femeie. Se pare că şi doamna observase şi ea acest lucru. Încremeni.

— Dacă ai adus-o în casa lui Lady Beckinhall pe vreuna dintre târfele tale… Lord Caire ridică din sprânceană.

— Imaginaţia dumitale nu îţi face nicio cinste, milady. Te asigur că doamna Dews este probabil cea mai respectabilă persoană de aici.

Ochii doamnei se îngustară.

— Ai grijă, Lazarus. Mergi pe un drum periculos.

— Serios?

— Ce legătură ai tu cu femeia aceasta?

Temperance simţea cum obrajii i se înfierbântă din cauza desconsiderării cu care o trata doamna.

Vorbea de parcă Temperance ar fi fost un câine sau o pisică, un animal nătâng incapabil să comunice.

— Îi sunt prietenă, zise Temperance.

— Ce-ai spus? întrebă doamna clipind, de parcă ar fi fost sincer surprinsă că era în stare să vorbească.

— Am spus că sunt prietenă cu Lord Caire, repetă Temperance ferm. Şi dumneavoastră sunteţi…?

— Lazarus, spune-mi că e o glumă.

Se întoarse înapoi spre lord, concediind-o pe Temperance la fel de nepăsătoare cum ar fi făcut cu o slujnică dintre cele mai de jos.

— Nicio glumă, zise acesta, zâmbind subţire. Credeam că mai ales dumneata, mai presus de oricine, o să te bucuri că am ales o doamnă respectabilă să mă însoţească la această întâlnire.

— Respectabilă! exclamă femeia, închizând ochii de parcă lumea ar fi dezgustat-o. Apoi ochii de safir se deschiseră brusc. Trimite-o de aici şi lasă-mă să te prezint unei femei de rangul tău. Sunt câteva necăsătorite.

Dar Lord Caire deja o conducea pe Temperance mai departe.

— Lazarus! şuieră doamna în urma lor. Sunt *mama* ta.

Lord Caire înţepeni pe loc şi se răsuci pe călcâie, cu un zâmbet crud pe buze.

— Aşa mi s-a spus. Doamnă.

Schiţă o plecăciune. O expresie fugară traversă chipul doamnei în timp ce ei se întorceau cu spatele. Ceva vulnerabil şi imprevizibil. Durere, poate? Apoi îşi recăpătă controlul asupra expresiei, redeveni rece, şi ei merseră mai departe.

Temperance se uită la Lord Caire, conştientă că obrajii îi luaseră foc.

— Aceea era mama dumneavoastră?

— Din păcate, da, replică el şi căscă elegant, în spatele pumnului.

— Dumnezeule!

În veci nu şi-ar fi dat seama de relaţia dintre ei după ostilitatea vădită pe care Lord Caire i-o arătase doamnei. Oare îşi ura propria mamă? Temperance se încruntă, amintindu-şi altceva.

— Chiar a crezut că vă sunt…

— Da, i-o reteză el, apoi o privi şi vocea îi deveni mai blândă. Nu-ţi face probleme. Oricine altcineva s-ar uita la dumneata ar înţelege că nu te-ai lăsa niciodată coruptă de mine.

Temperance îşi întoarse privirea, fără să ştie sigur dacă el o tachina sau nu şi exact atunci se întâmplă. Făcu un pas şi simţi cum materialul se agaţă şi se sfâşie.

— Ah, nu!

— Ce s-a întâmplat?

Privi în jos la jupa ei, cu speranţa că este prea vizibil.

— Mi-am deşirat tivul, zise, ridicând ochii spre el. Este vreun loc unde l-aş putea repara? Lazarus încuviinţă şi, într-o clipită, află de la un lacheu direcţia spre camera de toaletă a femeilor.

Încăperea se afla în capătul unui hol scurt, şi Temperance se îndreptă într-acolo, ridicându-şi cu grijă poalele. Când intră se uită împrejur – camera era bine luminată şi mobilată îngrijit, cu scaune joase, pe care o doamnă se putea aşeza –, dar nu era nimeni acolo. Rămase o clipă descumpănită. Nu trebuia să fie acolo slujnice care să le stea în ajutor doamnelor? Ridică din umeri şi se aşeză să-şi inspecteze tivul.

— Pot să vă ajut?

Temperance ridică ochii, aşteptându-se să vadă o cameristă, dar în odaie intrase o doamnă. Era înaltă şi

palidă, avea postura dreaptă ca o regină şi părul într-o nuanţă deschisă de roşcat. Purta o rochie splendidă – un verde-argintiu stins, brodată des cu fir argintiu. Temperance clipi. Femeia luă o expresie curtenitoare.

— N-am vrut să vă deranjez.

— Vai, nu, zise Temperance grăbită. Numai că mă aşteptam la o cameristă sau… sau… în fine, nu la o lady, în orice caz. Mi s-a rupt tivul.

Femeia îşi încreţi nasul drept.

— Nu pot să sufăr când păţesc asta, zise, privind peste umăr. Cred că Lady Kitchen a făcut o criză de isterie sau de nervi. Fără îndoială că acolo s-au dus slujnicele toate.

— Aha.

Temperance privi iar la volanul negru de pe poalele rochiei. Atârna destul de trist. Dar doamna era deja în genunchi în faţa ei, cu fustele verzi-argintii răspândite în jurul său ca un nor strălucitor.

— Vai, vă rog, nu, zise Temperance instinctiv.

Femeia aceasta era evident o aristocrată. Ce-ar fi făcut dacă ar fi ştiut că Temperance era fiica unui berar?

— Nu-i nicio problemă, zise doamna calm, fără să se supere de ieşirea lui Temperance. Am eu câteva bolduri.

Întoarse cu îndemânare tivul pe dos, prinse volanul în bolduri la locul lui şi întoarse iar tivul. Boldurile nici măcar nu se zăreau.

— Doamne, ce bine aţi făcut reparaţia! exclamă Temperance.

Doamna se ridică şi surâse timid.»

— Am multă practică. Doamnele ar trebui să fie solidare între ele la astfel de evenimente mondene, nu credeţi?

Temperance zâmbi la rândul ei, simţindu-se

încrezătoare pentru prima dată de când primise invitaţia lui Lord Caire.

— Sunteţi aşa de amabilă. Vă mulţumesc. Mă întreb…

Uşa se izbi de perete şi în odaie pătrunseră mai multe doamne, cu slujnicele agitându-se în urma lor. După toate aparenţele era vorba de Lady Kitchen şi de istericalele sale. În confuzia creată, Temperance fu despărţită de noua sa prietenă şi, până ce reuşi să răzbească şi să iasă din odaia de toaletă pentru doamne, cealaltă femeie dispăruse din vedere.

Totuşi, Temperance reveni la Lord Caire cu pasul mai uşor, încălzită de bunătatea acelei străine. Îl găsi sprijinindu-se lângă un perete, cercetând adunarea cu un ochi critic. Când o zări, reveni în picioare.

— E mai bine?

— Da, absolut, răspunse ea radioasă.

— Atunci, hai să-ţi găsim prada.

Merseră spre capătul opus al sălii unde fuseseră aranjate scaune aurite în şiruri, cu faţa spre un pian minunat pictat. Nimeni nu se aşezase încă. Lord Caire o conduse la un grup de trei gentlemeni.

— Caire, zise, în timp ce se apropiau, un gentleman cu siluetă cadaverică şi perucă lungă, albă, dând din cap. Nu m-aş fi gândit că ăsta este genul tău de distracţie.

— Ei, dar am gusturi dintre cele mai diverse, răspunse Lord Caire şi buzele i se arcuiră a zâmbet. Îmi permiteţi să v-o prezint pe doamna Dews? Doamnă Dews, dumnealui e Sir Henry Easton.

— Sir, zise Temperance, făcând o reverenţă în timp ce gentlemanul mai în vârstă se înclina.

— Iar aceştia sunt căpitanul Christopher Lambert şi domnul Godric St. John. Domnilor, doamna Dews, împreună cu fratele său, domnul Winter Makepeace,

conduce Căminul pentru orfani şi copii abandonaţi din East End, o instituţie dintre cele mai creştineşti şi mai caritabile.

— Chiar aşa? se miră Sir Henry ridicând din sprâncenele sale stufoase şi privind-o cu interes. Căpitanul Lambert îşi întorsese şi el privirea către ea. În schimb, domnul St. John, un bărbat înalt cu perucă gri, privi spre Lord Caire şi ridică o sprânceană pe deasupra ochelarilor cu jumătate de lentilă.

Pentru o clipă, Temperance se întrebă ce relaţie era între lord şi domnul St. John. Apoi Sir Henry o întrebă:

— Câţi copii orfani adăposteşte instituţia dumneavoastră, doamnă Dews?

Temperance surâse cu zâmbetul ei cel mai fermecător, decisă să-l prindă în mreje pe unul dintre aceşti gentlemeni de soi de dragul orfelinatului.

*

— Ce pui la cale, Caire? şuşoti St. John din colţul gurii.

Lazarus nu o scăpa din ochi pe mica lui martiră, în timp ce aceasta făcea uz de toate tertipurile sale creştineşti ca să-i cucerească pe Lambert şi pe Easton să susţină financiar orfelinatul ei.

— Nu am nici cea mai mică idee la ce te referi.

St. John pufni uşor şi se răsuci într-o parte pe jumătate, astfel ca doar Lazarus să-l poată auzi.

— Este evident tot atât de respectabilă pe cât susţii, ceea ce înseamnă că ori o foloseşti în anume scopuri ale tale, ori că depravarea ta a coborât până la a viola inocenţii.

— Mă răneşti profund, domnule, şopti Lazarus, punându-şi vârful degetelor în dreptul inimii.

Ştia că are un aer ironic – blazat, chiar –, dar în mod ciudat, în piept simţea o zvâcnire a ceva ce putea chiar să fie sentimentul că e atins. St. John se aplecă mai aproape şi şuieră:

— Ce vrei de la ea? Lazarus îşi miji ochii.

— De ce? Vrei să faci tu pe cavalerul ei galant şi să o răpeşti din braţele mele ticăloase?

St. John ridică fruntea şi ochii lui, de obicei gri-deschis, deveniră duri şi închişi la culoare precum granitul.

— Dacă va fi nevoie.

— Crezi tu că ţi-aş îngădui să-mi iei ceva ce eu îmi doresc într-adevăr?

— Vorbeşti despre doamna Dews ca şi cum ar fi o jucărie, zise St. John, privirea devenindu-i de astă dată cercetătoare. Ai fi în stare s-o rupi, într-un acces de furie, din răsfăţ?

Lazarus surâse vag.

— Dacă aş vrea.

— Haide, murmură St. John. Nu eşti chiar pierdut pentru umanitate pe cât îţi place uneori să te prefaci a fi.

— Nu sunt?

Lazarus nu mai zâmbea. O privea pe doamna Dews care discuta despre operele ei de caritate cu un entuziasm onest. Dacă în trăsură ar fi făcut fie şi cel mai slab semn de tacită încuviinţare, în clipa de faţă ar fi primit poate mădularul lui în gura ei dulce şi sfântă. Desfrânarea unui sfânt nu era oare lucrarea diavolului? Se uită iar la St. John, singurul om din lumea aceasta pe care putea să-l numească prieten. În încăpere se făcuse al naibii de cald, şi umărul îi dădea mici junghiuri de durere în jos, spre braţ.

— O vorbă pentru cel înţelept: nu pune niciodată rămăşag pe omenia mea. St. John arcui o sprânceană.

— N-o să stau deoparte să te văd cum răneşti un om inocent. O s-o smulg de lângă tine dacă am să consider că are nevoie de ajutorul meu.

Furia îl cuprinse cu aşa repeziciune, încât Lazarus îşi dezvelise dinţii într-un mârâit, înainte de a-şi da seama.

Probabil că St. John văzuse dorinţa ucigaşă din ochii săi. Se dădu pur şi simplu un pas îndărăt.

— Caire?

— Să n-o faci, şuieră Lazarus. Nici măcar în glumă, St. John. Poartă-i de grijă doamnei tale. Doamna Dews este a mea, să fac cu ea aşa cum îmi va fi pe plac.

Privirea celuilalt se mută între el şi doamna Dews.

— Şi ea nu are niciun cuvânt de spus în această chestiune?

— Nu, mârâi Lazarus, conştient că are aerul unui câine care îşi păzeşte osul. St. John ridică din sprâncene.

— Ea ştie ce intenţii ai?

— Va afla.

Lazarus se întoarse şi o apucă pe doamna Dews de braţ, întrerupând-o la jumătatea vorbei.

— Mă scuzaţi, domnilor. Vreau să-i găsesc doamnei Dews cel mai bun loc posibil.

— Desigur, murmură Sir Henry, dar Lazarus o conducea deja departe de ceilalţi.

— Ce aveţi de gând? îl întrebă doamna Dews, cu un aer deloc încântat de el. Tocmai începusem să discut despre cantitatea de legume proaspete pe care o cumpărăm în fiecare lună pentru orfelinat.

— Un subiect cum nu se poate mai interesant, nu mă îndoiesc.

Avea nevoie să stea jos, să se odihnească puţin.

S-o ia naiba de rană din umăr. Temperance se încruntă.

— Îi plictiseam? De aceea aţi intervenit? Gura lui tremură de amuzament.

— Nu, păreau mai mult decât fericiţi să te asculte tot restul serii ţinându-le o prelegere despre cum e să îmbraci şi să hrăneşti nişte plozi.

— Hmm. Atunci de ce m-aţi luat de acolo?

— Pentru că întotdeauna e mai bine să-l laşi pe cumpărător cu pofta, şopti el în părul ei negru de deasupra urechii. Panglica roşie şi caraghioasă se împletea printre buclele lucioase şi, pentru o clipă, vru să i-o tragă din păr, să-i vadă părul căzând în cascadă pe umeri.

Ea se întoarse şi îl privi, atât de aproape, că putea să vadă paietele aurii din ochii ei căprui-deschis.

— Şi aţi vândut foarte multe lucruri, Lord Caire?

Îl tachina, ea, o creştină cuviincioasă.

Oare nu-i era deloc teamă de el? Nu simţea partea întunecată care fierbea adânc în el?

— Nu atât lucruri, cât. Idei, răspunse el rar.

Ea ridică fruntea, cu ochii aceia aurii privind curioşi.

— Aţi vândut idei?

— E un fel de-a spune, zise, conducând-o spre două scaune aflate în capătul unui rând, aproape de scenă. Fac parte din mai multe societăţi ştiinţifice şi filosofice.

O ajută să se aşeze şi îşi dădu deoparte poalele tunicii ca să stea lângă ea.

— Când cineva susţine un punct de vedere într-o dispută, acel cineva, de fapt, îl vinde opoziţiei, dacă mă înţelegi.

Nu pomeni şi celălalt tip de „negociere” pe care îl făcuse – ademenirea partenerelor de sex să facă

lucruri pe care, în alte circumstanţe, nu le-ar fi luat niciodată în considerare.

— Cred că înţeleg ce spuneţi, zise doamna Dews, cu ochii strălucindu-i amuzaţi. Mărturisesc, nu vă vedeam în rolul de negustor de idei, Lord Caire. Cu asta vă ocupaţi zilele? Vă contraziceţi cu alţi gentlemeni învăţaţi?

— Şi traduc diverse manuscrise greceşti şi latineşti.

— Cum ar fi?

— Mai ales poezie.

Se uită la ea. Oare chiar i se părea interesant ce-i spune?

Ea ridică fruntea şi ochii aurii scânteiau.

— Scrieţi poezii?

— Le traduc. E cu totul altceva.

— De fapt, eu cred că este ceva similar.

— Cum aşa?

Ea ridică din umeri.

— Poeţii nu se străduiesc să găsească rima, metrul şi cuvintele potrivite?

— Aşa am înţeles.

Se uită la el zâmbind şi îl făcu să-şi ţină suflarea.

— Aş zice că şi traducătorul trebuie să se gândească la aceleaşi lucruri.

Lazarus se uită uimit. De unde ştia ea, o femeie simplă, care venea din cu totul alt fel de viaţă? Cum reuşise cu o singură frază să definească pasiunea pe care el o descoperise în traduceri?

— Cred că ai dreptate.

— Vă pricepeţi de minune să vă ascundeţi sufletul de poet, zise ea. N-aş fi ghicit niciodată.

În mod limpede, îl tachina acum.

— Ah, răspunse, întinzându-şi în faţă picioarele lungi. Dar sunt o grămadă de lucruri pe care nu le ştii

despre mine, doamnă Dews.

— Serios?

Privirea îi alunecă peste umărul lui, şi el înţelese că se uita la mama lui, care conversa într-un colţ cu Lady Beckinhall.

— Care sunt acelea?

— Am o pasiune nefirească pentru prăjiturile cu marţipan.

O auzi cum chicoteşte, şi sunetul acela mic şi inocent îi transmise un fior de căldură prin trup. De obicei, ea reuşea să-şi ascundă atât de bine emoţiile, chiar şi pe cele fericite.

— N-am mai mâncat prăjituri cu marţipan de secole, murmură ea.

El simţi imboldul brusc de a-i cumpăra o cutie întreagă, doar ca s-o vadă cum le mănâncă. Buzele ei roşii ar fi pudrate cu zahăr şi ar trebui să şi le lângă. Doar gândul acela şi îi făcu vintrele să se încordeze.

— Mai spuneţi-mi şi altceva despre domnia voastră. Ceva adevărat, spuse, privindu-l cu ochii ei căprui-deschis, misterioşi. Unde v-aţi născut?

— În Shropshire.

Întoarse privirea urmărind-o pe mama sa, care comenta ceva cu o altă doamnă. Bijuteriile din părul ei alb străluceau când clătina din cap.

— Domeniul familiei mele este în apropiere de Shrewsbury. Eu m-am născut la reşedinţa Caire, casa strămoşească. Mi s-a spus că eram un copil plângăcios şi slab, aşa că tata m-a trimis de acasă la o doică, cu slabe speranţe că voi supravieţui mai mult de o săptămână.

— Se pare că părinţii dumneavoastră erau îngrijoraţi.

— Nu, răspunse el plat, cu amintirea vie în oase. Am rămas vreme de cinci ani cu doica mea, şi în acest

răstimp părinţii nu m-au văzut decât o dată pe an, în ziua de Paşti. Îmi amintesc despre asta pentru că atunci tata obişnuia să mă sperie de-mi pierdeam minţile.

Habar nu avea de ce îi spunea ei toate acestea; nu s-ar fi spus că îl prezentau într-o lumină prea eroică.

— Şi mama dumneavoastră? întrebă ea în şoaptă.

— Îl însoţea pe tata, desigur.

— Bine, dar, continuă ea, cu sprâncenele îngemănate a mirare, vă arăta afecţiune?

Lazarus căscă ochii. Afecţiune? Privi din nou spre mama sa, care acum îşi croia drum spre un scaun. Se mişca absolut graţios, întruchiparea eleganţei reci. Ideea de a fi arătat oricui altcuiva afecţiune, cu atât mai puţin lui, era de-a dreptul ilară.

— Nu, zise el răbdător, ca şi cum i-ar fi explicat unui chinez labirintul sistemului monetar englezesc. Nu veneau la mine să-şi arate afecţiunea. Veneau să vadă dacă moştenitorul lor era hrănit şi găzduit corespunzător.

— Ah, oftă ea cu o voce firavă. Şi doica? Ea era afectuoasă cu dumneavoastră?

Întrebarea îi provocă un val neplăcut de durere, o senzaţie rafinat de cumplită, iar în urma ei, umărul îi zvâcni.

— Nu-mi amintesc, minţi.

Temperance deschise gura să-i mai pună niscai întrebări, dar lui îi ajunsese.

— Şi dumneata, doamnă Dews? Cum a fost copilăria dumitale?

Ea îşi ţuguie o clipă buzele, ca şi cum n-ar fi vrut să devieze conversaţia spre alt subiect. Apoi oftă.

— M-am născut aici, în Londra, de fapt, nu departe de orfelinat. Tata era berar. Au fost şase copii

în familia noastră: Verity, Concord – care conduce acum fabrica de bere –, aşa, eu, Winter şi Silence, care este cea mai mică dintre noi. Tata l-a cunoscut pe Sir Stanley Gilpin încă de tânăr şi sub patronajul lui a înfiinţat orfelinatul.

— Ce poveste frumoasă, rosti Lazarus rar, privindu-i chipul; aproape că recitase povestea pe de rost. Dar nu-mi spune mare lucru despre dumneata.

— Păi, nu e prea mare lucru de spus despre mine, răspunse ea, surprinsă.

— Ba, eu cred că este, murmură el în şoaptă.

Scaunele din jurul lor începeau să se ocupe, dar nu avea chef să renunţe aşa de curând la conversaţie.

— Când erai copilă, ai muncit la orfelinat? Ai fost şcolită cum se cuvine? Şi când, unde l-ai cunoscut pe soţul tău?

— Mi-am petrecut copilăria acasă, în cea mai mare parte. Mama mi-a fost dascăl până când a murit – aveam treisprezece ani. După aceea, sora mea mai mare, Verity, a preluat sarcina de a ne creşte pe noi, cei mai mici. Băieţii au fost trimişi la şcoală, desigur, dar banii nu erau destui să le trimită şi pe fete. Mi se pare, totuşi, că educaţia primită a fost destul de corespunzătoare.

— Fără îndoială, spuse el. Dar nu mi-ai spus nimic despre răposatul domn Dews. De fapt, nu te-am auzit niciodată vorbind despre soţul dumitale.

Temperance îşi feri privirea şi deveni palidă, o reacţie pe care el o găsea infinit de fascinantă.

— Domnul Dews, Benjamin, a fost un protejat de-al tatei, zise calmă. Studiase ca să devină preot, dar în schimb a decis să i se alăture tatei în eforturile lui de a-i ajuta pe orfanii din St. Giles. L-am cunoscut când aveam şaptesprezece ani şi ne-am căsătorit curând după aceea.

— Se pare că era un adevărat sfânt, comentă Lazarus şi ironia mustea în fiecare vorbă a lui. Doamna Dews rămase însă serioasă.

— Da, era. Petrecea incredibil de multe ore muncind la orfelinat. Era întotdeauna blând şi răbdător cu copiii. Era bun cu toţi cei pe care îi cunoştea. O dată l-am văzut cum şi-a scos propria-i haină şi i-a dăruit-o unui cerşetor care nu avea deloc.

Lazarus scrâşni din dinţi şi se aplecă spre ea şuşotind:

— Spune-mi, doamnă Dews, ai vreun altar în odaie ca să-ţi comemorezi sfântul trecut la cele veşnice?

— Poftim?

Se întoarse spre el cu o expresie de şoc pe figură.

Lucrul nu făcu decât să-i sporească imboldul de a o răni şi mai tare. Să o facă să sufere, ca să se desfete cu emoţiile ei reflectate.

— Îngenunchezi în faţa altarului şi baţi mătănii? Amintirea lui îţi ţine de cald noaptea, în patul dumitale pustiu? Sau trebuie să recurgi la alte mijloace, mai puţin spirituale, ca să te satisfaci?

— Cum îndrăzneşti? îl întrebă, străfulgerându-l cu privirea, la insinuările lui grosolane.

Sufletul lui corupt exulta la vederea furiei pe care o provocaseră vorbele sale. Temperance dădu să se ridice, dar el îi prinse braţul într-o strânsoare formidabilă, silind-o să rămână aşezată.

— Şşşt, acum, murmură. E gata să înceapă muzica. Doar nu vrei să ieşi acum ca o furtună afară şi să distrugi tot avansul pe care l-ai câştigat mai devreme în faţa căpitanului Lambert şi a lui Sir Henry, nu-i aşa? Ar putea crede că eşti o fiinţă capricioasă.

— Vă urăsc.

Îşi strânse buzele una de alta şi întoarse faţa de la el, ca şi cum până şi vederea lui o revolta.

În ciuda vorbelor ei, îi rămase alături şi, în final, asta era tot ce conta. Lui nu-i păsa nicio iotă dacă ea îl ura, nici dacă i-ar fi dorit moartea, atâta vreme cât simţea ceva pentru el. Atât timp cât o putea ţine lângă el.

*

Cum îndrăznea?

Temperance se uita ţintă la mâinile ei încleştate în poală, în efortul de a nu-şi arăta furia. Ce-i provocase lui Lord Caire dezgustătorul atac la adresa ei şi a memoriei lui Benjamin? Purtau o simplă conversaţie despre lucruri banale şi deodată izbucnise. Era oare nebun? Sau era aşa de gelos pe un om obişnuit – un om care putea să simtă bunătatea şi compasiunea –, încât trebuia să răbufnească doar la gândul acela?

Mâna lordului încă o strângea de cot, fierbinte şi puternică, şi, când ea tresări, o strânse şi mai tare.

— Nici să nu-ţi treacă prin minte.

Nu se mai osteni să-i răspundă. Adevărul era că o parte din furia ei se risipi când se gândi la copilăria lui lipsită de dragoste.

Sigur, asta nu însemna că avea de gând să i-o şi mărturisească.

Temperance se întoarse în altă parte, privind cum invitaţii îşi ocupau locurile. Lady Caire se lăsa condusă la locul ei de către un gentleman chipeş, care purta o perucă cu fileu. Bărbatul era evident mai tânăr decât ea, dar se purta cu adevărat tandru şi prevenitor. Temperance se întrebă deodată dacă erau amanţi. Ce ciudat cod moral avea aristocraţia. Privirea

i se îndreptă apoi spre locul unde Sir Henry stătea lângă o doamnă trupeşă, cu aer de matroană, soţia lui, fără doar şi poate. Părea o doamnă plăcută.

Temperance prinse cu coada ochiului o străfulgerare argintie şi îşi întoarse capul să urmărească acea mişcare. Rămase fără suflare. Tânăra şi eleganta doamnă din odaia de toaletă se îndrepta spre scaune. Părea să fie singură, rochia ei verde pal cu argintiu contrasta perfect cu părul roşcat-deschis şi cu gâtul lung şi alb. Toţi ochii erau aţintiţi asupra ei, dar ea nu părea să-şi dea seama de asta şi se aşează pe un scaun.

— Cine este aceea? şopti Temperance, uitând pentru un moment că era supărată şi nu vorbea cu el.

— Cine? murmură bărbatul acela imposibil.

Cum se putea să nu ştie? Jumătate din salon se holba la ea.

— Doamna îmbrăcată în verde şi argintiu.

Lord Caire îşi întoarse capul ca să se uite şi apoi se aplecă spre ea, mult mai aproape decât era necesar. Trupul părea să-i emane o căldură dogoritoare.

— Aceea, scumpă doamnă Dews, este Lady Hero, sora ducelui de Wakefield.

— Sora unui duce? inspiră Temperance.

Doamne sfinte! Ce bine că nu ştia asta când doamna o ajutase mai devreme. Odată, stătuse trei ore la un colţ de stradă, doar ca să zărească o clipă trăsura Maiestăţii Sale într-o procesiune, dar asta se întâmplase cu ani în urmă. De altfel, tot ce văzuse atunci fusese o bucăţică de perucă albă care s-ar putea să fi fost – sau să nu fi fost – capul regelui. Lady Hero era chiar acolo, în aceeaşi încăpere cu ea.

— Mda, confirmă Lord Caire pe un ton amuzat. Şi să nu uităm că în acelaşi timp este şi fiica unui duce.

Se întoarse să deschidă gura şi să-l pună la punct, dar el îi puse un deget fierbinte peste buze.

— Şşt. Sunt gata să înceapă.

Văzu că avea dreptate. Un gentleman cu o perucă splendidă şi o tunică tivită cu auriu se aşezase la pian. Un bărbat mai tânăr îi stătea alături, ca să întoarcă paginile partiturii.

În partea din faţă a salonului, Lady Beckinhall făcea un anunţ, fără îndoială că prezenta pianistul, dar Temperance abia dacă îi dădu atenţie. Privirea îi era fixată pe gentlemanul de la pian. Acesta stătea liniştit, fără să zâmbească nici măcar atunci când Lady Beckinhall făcu un gest spre el. Înclină doar scurt din cap şi aşteptă ca şi ea să se aşeze. Se uita ţintă la clapele pianului din faţa lui, fără să acorde atenţie oaspeţilor care încă mai şuşoteau în spatele lui. Apoi începu brusc să cânte.

Temperance îşi ţinu respiraţia şi se înclină uşor înainte. Bucata interpretată îi era necunoscută, dar coardele fine, notele care îşi luau zborul mişcară ceva înlăuntrul ei. Îşi închise ochii, savurând dulcea revărsare din pieptul ei. Simţi cum ochii i se umezesc. Era aşa de mult de când nu mai ascultase o astfel de muzică.

Aşa de mult.

Se lăsă dusă de val, întreaga ei fiinţă concentrându-se asupra muzicii, până când, în fine, aceasta se apropie de final. Abia atunci îşi deschise ochii şi oftă.

— Ţi-a plăcut, se auzi o voce gravă lângă ea.

Clipi spre Lord Caire şi îşi dădu seama că mâna ei o strângea pe a lui. Se uită încurcată la degetele lor împreunate. Oare ea îl luase de mână sau el întinsese mâna după a ei? Nu-şi mai amintea.

O trase uşor.

— Haide, vino cu mine.

— Ah, dar…

Se uită spre pian, dar pianistul deja plecase. În jurul lor, ceilalţi invitaţi stăteau sau se plimbau, dar niciunul nu părea să fi fost afectat câtuşi de puţin de muzică. Temperance se întoarse spre Lord Caire.

Ochii lui albaştri aveau o privire intensă, iar pometii proeminenţi, o culoare roşiatică.

— Vino.

Se ridică şi îl urmă în tăcere, fără să se uite unde o duce, până când el deschise o uşă şi o pofti într-un salonaş luminat de focul din cămin.

Temperance se încruntă.

— Ce…?

Dar Lord Caire închise uşa în urma ei şi când ea se întoarse îl văzu înaintând spre ea.

— Ţi-a plăcut muzica.

— Da, desigur, îi răspunse, privindu-l încurcată.

— Nu există un „desigur”, replică el, ochii lui ca safirele părând să strălucească în lumina focului. Majoritatea celor care vin la o serată muzicală abia dacă dau atenţie muzicii. Dar dumneata. Dumneata ai fost fermecată.

Era atât de pornit spre ea, încât Temperance se dădu un pas îndărăt şi se trezi în dreptul unui divan.

Se apropia tot mai mult, căldura emanând din el ca dintr-un furnal.

— Ce ai auzit? Ce ai simţit în muzica aceea?

— Eu… nu ştiu, se bâlbâi ea.

Ce voia de la ea?

— Ba, da, ştii, zise apucând-o de umeri. Spune-mi. Descrie-mi sentimentele dumitale.

— M-am simţit liberă, şopti, cu inima bătându-i tare. M-am simţit vie.

— Şi?

— Şi nu mai ştiu! exclamă, sprijinindu-şi palmele de pieptul lui, împingându-l.

Deşi lordul se încordă simţind atingerea mâinilor ei, nu se clinti.

— Cum poate cineva să descrie muzica? Este imposibil. Ori simte minunea ei, ori nu.

— Şi dumneata eşti unul dintre acei puţini care o simt, nu-i aşa?

— Ce vreţi de la mine? şopti ea.

— Totul.

Gura lui o acoperi pe a ei. Fierbinte, insistentă, fremătând, ca şi cum ar fi vrut să extragă trupeşte de la ea ceea ce nu reuşea cu vorbele. Temperance îl apucă de braţe, incapabilă să se apere de una singură de asaltul lui violent aşa de curând după extazul în care o adusese muzica.

Nerăbdătoare, întredeschise gura, dorindu-şi să guste fără să se simtă vinovată, doar de această dată. El îşi împinse limba în gura ei, retrăgând-o şi apoi iar împingând-o până când ea gemu şi i-o prinse, sugându-i gustul de vin, gustul lui. Ar fi vrut să-i tragă tunica de pe umeri, să-i sfâşie cămaşa şi să simtă din nou pielea netedă de dedesubt. Să-şi pună gura pe sfârcul lui şi să i-l lingă.

Doamne sfinte, îşi pierduse de tot minţile, cumpătarea şi moralitatea, dar nu-i mai păsa. Voia să fie iar liberă, să simtă fără să gândească, fără amintirea oribilă. Voia să renască, pură şi fără de păcat. Îşi plimbă mâinile în susul braţelor lui, strângându-l, încercându-i muşchii tari dedesubt, până ce ajunse la umeri, apoi.

— La naiba!

Cuvântul ieşi din gura lordului ca un geamăt, în timp ce el îşi smulgea buzele dintr-ale ei.

— Ah! zise, pentru că uitase de umărul lui rănit.

Iertaţi-mă, v-am făcut să vă doară.

Întinse mâna spre el, fără să-i fie clar ce ar fi putut face, poate doar din dorinţa de a-i oferi alinare.

El însă clătină din cap, în timp ce broboane de sudoare îi apăreau pe buza de sus.

— Nu-ţi face griji, doamnă Dews.

Se ridică din poziţia în care fusese, aplecat peste spătarul divanului, dar se clătină.

— Trebuie să vă aşezaţi, îi spuse Temperance.

— Nu te agita, murmură iritat, dar vocea îi era slabă.

Temperance simţi un fior de spaimă. Faţa lui era prea roşie, căldura trupului său, prea mare.

Înghiţi în sec, păstrându-şi vocea cât mai calmă. Din experienţa ei ştia că domnii nu vor niciodată să-şi recunoască slăbiciunile.

— Eu… mă simt obosită. V-ar deranja teribil dacă am pleca?

Spre uşurarea ei, lordul nu se opuse stratagemei sale evidente. În schimb, se ridică iar şi îi oferi braţul. O conduse înapoi în salonul seratei muzicale. Acolo se strecură cu mult prea mare uşurinţă printre invitaţi, oprindu-se să schimbe câte o anecdotă cu ceilalţi gentlemeni, înainte de a se scuza în faţa gazdei pentru plecarea timpurie. În tot acest timp, Temperance îl urmări îngrijorată, conştientă că sudoarea i se aduna pe frunte. Când în sfârşit ajunseră să-i ia el şalul, el mergea sprijinindu-se din greu pe ea. Nici măcar nu era sigură dacă el îşi dădea sau nu seama de asta.

— Spune-i vizitiului să meargă la reşedinţa din oraş a lui Lord Caire, îi zise ea lacheului în timp ce îl ajuta pe lord să urce scările trăsurii. Spune-i să se grăbească.

— Da, doamnă, răspunse lacheul şi trânti uşa trăsurii.

— Câtă agitaţie, doamnă Dews, rosti lordul rar.

Capul i se clătina între pernele trăsurii, ochii îi erau închişi.

— Nu vrei să te întorci la orfelinatul dumitale?

— Cred că e cel mai bine să vă ducem acasă cât mai repede cu putinţă.

— Te îngrijorezi prea tare.

— Da, zise Temperance, ţinându-se bine în timp ce trăsura luă strâns o curbă. Da, aşa este.

Îşi muşcă buza. Pentru că, în ciuda vorbelor spuse într-o doară, ştia că grijile ei aveau temei. Se temea foarte tare că rana lui Lord Caire se infectase. Şi infecţia putea ucide un om.

Capitolul 7

La auzul vorbelor lui Meg, toţi cei din încăpere rămaseră cu gura căscată.

— Prostii! răcni regele. Poporul meu mă iubeşte. Toată lumea îmi spune că este aşa.

Meg ridică din umeri.

— Îmi pare rău, Maiestatea Voastră, dar v-au minţit. Poate că sunteţi temut, dar nu sunteţi iubit.

Ochii regelui deveniră două linii.

— Am să-ţi demonstrez că sunt iubit de popor şi după ce o voi fi făcut am să pun să-ţi taie capul şi voi împodobi porţile castelului meu cu el. Până atunci, poţi să zaci în temniţele mele.

Cu o fluturare a mâinii, Meg fu târâtă afară...

din *Regele Inimă Ferecată*

Infecţia l-ar fi putut ucide în câteva zile. Ore dacă rana se cangrena rapid.

Temperance nu-şi putea scoate din minte gândul acela morbid, în timp ce trăsura lui Lord Caire hurducăia pe străzile întunecate ale Londrei. Nici măcar nu ştia unde locuieşte el sau dacă aveau de făcut un drum lung sau doar unul de câteva minute. Poate că ar fi trebuit să insiste ca el să rămână la reşedinţa lui Lady Beckinhall, în ciuda dorinţei lui evidente de a-şi ascunde boala.

— Eşti foarte tăcută, doamnă Dews, zise lordul încet, de pe bancheta opusă a trăsurii. Mărturisesc că asta îmi dă o stare de nervozitate. Ce intrigi ai construit pentru mine în mintea aceea de puritană a dumitale?

— Mă întrebam doar cât de curând vom ajunge acasă la dumneavoastră.

El îşi roti capul şi privi pe fereastră cum luminile nopţii treceau prin faţa lor. După o vreme, închise iar ochii.

— Nu-mi dau seama unde suntem. La jumătatea drumului spre Bath, din câte se pare. Dar nu te teme, vizitiul meu este un om lipsit de umor. O să ne ducă acasă în siguranţă.

— Desigur.

— Îţi place şi să dansezi? o întrebă brusc.

Oare delira?

— Nu dansez.

— Fireşte că nu, murmură el. Martirii nu dansează decât pe cruce. Sunt surprins că ţi-ai îngăduit să te bucuri chiar şi de ceva atât de inofensiv cum ar fi muzica pentru pian.

— Când eram mai tânără am avut o spinetă, zise ea distrată. Sunteţi sigur că nu am ajuns încă?

— Şi cântai?

— Da.

Îşi aminti deodată senzaţia clapelor netede şi reci

ale pianului sub degetele ei, bucuria simplă de a produce muzică. Vremurile acelea păreau acum atât de inocente şi de îndepărtate.

Lordul deschise leneş ochii pe jumătate.

— Dar nu mai cânţi?

— Am vândut spineta după moartea soţului meu, răspunse, aşteptând ca el să facă o remarcă tăioasă despre Benjamin.

— De ce?

Simpla întrebare o tulbură într-atât, încât se întoarse către el. O urmărea printre fantele ochilor, albastrul irisului sclipind chiar şi în trăsura slab luminată.

— Poftim?

— De ce-ai vândut pianul la care evident ţineai atât de mult? Ţi-a fost teamă că vei fi ispitită de mica plăcere a muzicii? Sau e vorba despre altceva?

Temperance îşi încleştă împreună mâinile în poală, dar răspunse cu o jumătate de adevăr.

— Aveam nevoie de bani pentru orfelinat.

— Fără îndoială că aveaţi, murmură el, dar nu cred că acesta a fost motivul pentru care ţi-ai vândut spineta. Îţi face plăcere să te autopedepseşti.

— Ce răutate să puneţi asta.

Îşi întoarse iar faţa de la el, simţind cum căldura îi urcă în obraji. Se rugă ca el să n-o poată vedea în întunericul trăsurii.

— Cu toate astea, nu negi acuzaţia, zise, gemând de durere când trăsura se legăna prea tare.

Temperance îi aruncă o privire scurtă, dar inspiră rapid când îi întâlni ochii pătrunzători. Chiar şi în starea aceea de slăbiciune a lui, se simţea ca şi cum ar fi fost fixată de un animal de pradă.

— Pentru ce păcat închipuit te pedepseşti singură? întrebă el încet. Ai râvnit la boneta vreunei

alte femei când erai copilă? Te-ai îndopat cu bomboane? Ai simţit un fior necuviincios când un mocofan s-a frecat de dumneata pe stradă?

O furie brută, ascuţită şi neaşteptată o cuprinse, făcând-o să tremure. Se abţinu doar cu greu să nu-i urle o replică usturătoare. În schimb, inspiră adânc şi îşi privi pumnii în poală. Dacă şi-ar fi dat acum drumul la gură, ar fi dezvăluit prea multe. Chiar şi aşa, era periculos de aproape de ruşinea ei secretă.

— Sau, continuă Lord Caire, cu vocea enervant de tărăgănată, poate că păcatul a fost mult mai grav decât cele pomenite de mine.

Temperance îşi aminti fiorul de demult, când zărise un anume bărbat, al cărui zâmbet pieziş îi făcea inima să salte atât de insuportabil. Amintirile erau doar umbrele vechilor emoţii şi dorinţe, care pândeau încă, mult după ce creatorul lor murise.

Cu fălcile încleştate, Temperance îşi săltă capul, privindu-l în ochii aceia albaştri şi răi. Un zâmbet uşor juca pe buzele lui, în jurul gurii sale senzuale şi seducătoare. O tortura oare din pură curiozitate? Îl bucura durerea ei?

Trăsura se opri, şi lordul rupse legătura privirilor lor.

— Ah, am ajuns. Mulţumesc pentru că m-ai însoţit până acasă, doamnă Dews. Îndată ce am coborât, vizitiul te va duce acasă la dumneata. Îţi doresc noapte bună.

Temperance era teribil de tentată să-l lase pur şi simplu acolo. O chinuise şi o înţepase aşa cum un băieţel îndeasă beţe în cuşca unei maimuţe, pur şi simplu ca să se amuze. Şi totuşi, când îl văzu că se ridică şi se clatină, pe jumătate aplecat peste portiera trăsurii, sări în sus.

— Vă urăsc, Lord Caire, zise ea scrâşnind printre

dinţi, în timp ce îl apuca de braţ.

— Mi-ai mai spus deja asta.

— N-am terminat.

Se clătină la rândul ei când el se sprijini puternic de ea. Un tânăr lacheu deschise portiera trăsurii şi îl luă imediat pe lord de celălalt braţ, ca să-l ajute să coboare.

— Sunteţi un bărbat imposibil de grosolan, imoral şi fără maniere, din câte pot să-mi dau seama.

— Ah, doamnă Dews, te rog, opreşte-te, mârâi Lord Caire. O să mă apuce ameţeala de la atâtea complimente.

— Şi, continuă Temperance ignorând cuvintele lui, v-aţi purtat abominabil faţă de mine, încă din clipa în care ne-am întâlnit. Când aţi pătruns cu forţa în casa mea, dacă îmi permiteţi să vă reamintesc.

Lordul ajunsese în stradă şi acolo se opri o clipă, gâfâind, cu mâna pe umărul tânărului lacheu care se uita cu gura căscată la amândoi.

— Diatriba dumitale are vreun scop sau pur şi simplu îţi verşi furia?

— Am un scop, răspunse Temperance în timp ce îl ajuta să urce scările impozantei sale reşedinţe. În ciuda felului în care m-aţi tratat şi a personalităţii detestabile, intenţionez să rămân lângă dumneavoastră până când vă va vedea un doctor.

— Deşi sunt flatat de pornirile dumitale de martiră, doamnă Dews, nu am nevoie de ajutorul dumitale. Somnul şi un brandy mă vor pune fără îndoială pe picioare.

— Chiar aşa?

Temperance se uită la bărbatul acela nătărău care se legăna în pragul propriei case. Sudoarea îi picura peste chipul înroşit, părul de la tâmple îi era lipit de cap şi se cutremura sprijinit de ea.

Cu o mişcare iute, Temperance îi dădu un cot în umărul rănit.

— Hristoase, Dumnezeule! zise lordul cu glasul gâtuit, îndoindu-se de durere.

— Trimite după doctor, îi ordonă ea majordomului, care stătea în prag şi se uita cu ochii holbaţi la un alt lacheu. Lord Caire este bolnav. Şi voi doi, făcu ea semn cu bărbia spre lachei, ajutaţi-l pe lord să urce în dormitorul lui.

— Dumneata, doamnă, reuşi să spună Lord Caire, eşti o scorpie răzbunătoare.

— Nu este nevoie să-mi mulţumiţi, zise Temperance dulce. Nu-mi fac decât datoria de bun creştin.

Sunetul pe care îl scoase el la auzul acelor vorbe putea să fie la fel de bine un hohot de râs sau un geamăt de durere. Era greu de spus. În orice caz, Lord Caire nu se mai opuse atunci când lacheii îl ajutară să urce scările în dormitorul său.

Temperance îi urma şi chiar dacă motivele pentru care voia să se asigure că Lord Caire primea atenţia cuvenită erau aproape complet altruiste, tot nu se putea abţine să nu remarce casa acestuia. Scările pe care le urcau erau din marmură, dar şi mai grandioase decât cele din casa lui Lady Beckinhall. Se arcuiau elegant până la catul de sus. Pereţii erau acoperiţi cu portretele imense ale unor bărbaţi în armură şi femei distinse care purtau bijuterii fabuloase, ochii acestora părând să examineze dezaprobator intruziunea ei în această casă. Sub picioarele ei, un covor bogat de culoare purpurie se întindea de-a lungul scării, amortizându-le paşii. În holul de la etaj, statui de marmură în mărime naturală priveau cu un aer straniu din firidele înşirate de-a lungul pereţilor. Când procesiunea lor se apropie, o pereche de uşi duble se

deschiseră. Când intrară în odăile lui Lord Caire, un servitor subţirel de vârstă mijlocie îi aştepta neliniştit.

Temperance se întoarse către el în timp ce lacheii îl duceau pe lord în patul masiv din mijlocul camerei.

— Eşti valetul lui Lord Caire?

— Da, doamnă, zise omul, privind când la ea, când la lord. Numele meu este Small.

— Bine, zise, apoi se întoarse spre lachei. Aduceţi nişte apă, cât se poate de fierbinte şi pânză curată, vă rog. Şi încă un lucru, o sticlă de tărie.

Lacheii plecară în grabă.

— Lasă-mă în pace, omule! se auzi vocea iritată a lordului dinspre pat.

Temperance se întoarse şi îl văzu pe valet îndepărtându-se de stăpânul lui. Lord Caire stătea pe marginea patului, cu capul într-o parte şi corpul aplecat peste draperiile brodate cu verde şi auriu ale patului.

— Dar, milord. Protesta bietul valet.

Temperance oftă. Ce gentleman nemaipomenit de exasperant era!

Se apropie hotărâtă de pat.

— Milord, rana vi s-a infectat. Trebuie să ne lăsaţi, pe Small şi pe mine, să vă ajutăm.

Lord Caire îşi întoarse capul într-o parte şi se uită la ea cu colţul ochiului, ca o sălbăticiune.

— Dumitale o să-ţi dau voie să mă îngrijeşti, dar Small trebuie să plece din cameră. Sau poate că îţi place cu asistenţă?

— Nu fiţi dezgustător, zise ea pe un ton mult prea amabil, în timp ce îi ridica braţul sănătos şi îi scotea mâneca tunicii.

Când îi văzu pata de pe umărul drept, se încruntă.

— Mi-e teamă că o să fie dureros.

Lord Caire îşi închisese ochii, dar zâmbea strâmb.

— Orice atingere îmi provoacă durere. Şi, în plus, nu am nicio îndoială că orice durere îmi provoci îţi va aduce măcar o distracţie nemărginită.

— Ce lucru îngrozitor spuneţi, zise Temperance, jignită peste măsură. Durerea dumneavoastră nu-mi aduce nicio bucurie.

Îi desfăcu grijulie mâneca tunicii de pe umăr, dar, în ciuda eforturilor ei, el şuiera de durere.

— Îmi pare rău, şopti.

Small îi descheie cu îndemânare nasturii de la vestă. Caire părea să fi uitat că îi poruncise servitorului să plece, şi Temperance era uşurată – ar fi fost destul de greu să-l dezbrace dacă rămâneau numai ei doi.

— Să nu-ţi pară, murmură Lord Caire. Am fost dintotdeauna prieten cu durerea. Mă trage de mânecă atunci când mă aventurez prea aproape de marginea raţiunii.

Părea să delireze. Temperance se încruntă când îi examină umărul. Rana supura şi fluidele otrăvite îi lipiseră cămaşa de trup. Ridică ochii şi privirea i se intersectă cu aceea a valetului. După expresia lui îngrijorată, era evident că şi el văzuse care era problema.

În clipa aceea reveniră lacheii cu apa caldă şi pânza, urmaţi de majordomul scund şi solid.

— Puneţi-le aici, le ordonă Temperance, arătând spre o măsuţă de lângă pat. S-a trimis după doctor?

— Da, doamnă, răspunse majordomul, cu o voce sonoră.

Small îşi drese glasul şi, când Temperance se uită spre el, îi şopti:

— Ar fi bine să nu aşteptăm după doctor, doamnă. Nu te poţi bizui pe el după ora şapte seara.

Femeia privi ceasul elegant de aur aflat pe noptieră. Era aproape ora opt.

— De ce nu?

— Pentru că bea, bâigui Lord Caire de pe pat. Şi îi tremură mâinile. Oricum, nu cred că l-aş lăsa pe individ în preajma mea când e în halul ăsta.

— Şi nu există niciun alt doctor pe care putem să-l chemăm? întrebă Temperance.

Doamne sfinte! Lord Caire era bogat. Ar fi trebuit să aibă o mulţime de oameni care să-i poarte de grijă.

— O să cercetez, doamnă, zise majordomul şi plecă.

Temperance luă una dintre pânzele curate, o înmuie în apa aproape clocotită şi o puse încet pe umărul lui Lord Caire.

Acesta se smuci de parcă l-ar fi atins cu fierul înroşit pe piele.

— Pentru Dumnezeu, doamnă, vrei să-mi opăreşti carnea de pe oase?

— Nici pomeneală, răspunse Temperance. Trebuie să dezlipim cămaşa de pe rană, ca să nu rupem copcile, atunci când o s-o scoatem.

Lordul înjură destul de murdar. Temperance se hotărî să ignore acest lucru.

— E adevărat ce aţi spus mai înainte?

— Ce?

— Că orice atingere vă doare?

Ce groaznic din partea ei să profite de starea în care se afla, ca să-l chestioneze, dar era curioasă.

— Ah, da, zise lordul, închizând ochii.

O clipă, Temperance se uită fix la el, aristocratul acesta bogat şi cu titlu nobiliar. Cum e posibil ca atingerea unei alte fiinţe omeneşti să-i provoace durere? Dar poate că durerea de care vorbea nu era una pur fizică.

Clătină din cap şi privi spre valet.

— Putem să trimitem după cineva? O rudă, un prieten ai lui Lord Caire? Valetul mormăi în barbă, evitând privirea ei.

— Ăă. Nu prea ştiu.

— Spune-i, Small, bâigui lordul.

Avea ochii închişi, dar auzul părea să-i fie foarte ascuţit.

— Nu, doamnă, recunoscu Small.

Temperance se încruntă. Ridică iar pânza şi apoi o puse din nou pe rană.

— Ştiu că nu sunteţi apropiat de mama dumneavoastră.

— Nu.

— Trebuie să fie cineva, Caire, oftă ea.

Amândoi bărbaţii rămaseră tăcuţi. Într-un fel ciudat, valetul părea mai stânjenit decât Lord Caire. Acesta din urmă avea doar un aer plictisit.

Temperance era cu ochii la pânza fierbinte pe care i-o ţinea pe umăr şi căldura acesteia i se urca în obraji.

— Dar vreo... vreo femeie de care sunteţi mai apropiat?

Lord Caire chicoti uşor şi deschise ochii. Erau mult prea strălucitori.

— Small, când ai văzut tu ultima dată vreo femeie, care să nu fie servitoare, să pună piciorul în casa asta?

— Niciodată, răspunse valetul, cu ochii aţintiţi spre vârful pantofilor.

— De zece ani încoace, doamnă Dews, eşti prima care îmi trece pragul, spuse rar Lord Caire. Ultima a fost mama, în ziua când am dat-o afară din casa mea. Una peste alta, cred că ar trebui să te simţi flatată, nu-i aşa?

*

Lazarus privea cum roşeaţa se întindea pe faţa doamnei Dews. Culoarea îi stătea bine şi chiar în starea de slăbiciune în care era, simţi o pulsaţie în pântece, o dorinţă care era mai mult decât sexuală. Pentru o secundă i se păru că în piept i se zbate ceva, o stranie dorinţă ca viaţa lui, el însuşi, să poată fi cumva diferit. Că ar putea cumva să merite o femeie aşa cum era ea.

Doamna Dews îndepărtă pânza de pe umărul lui, o stoarse şi o puse la loc. Junghiul ascuţit provocat de căldură îl treziră din reverie. Capul îl durea, trupul îi era slăbit şi fierbinte, iar umărul îl ardea. Nu-şi dorea decât să se întindă şi să doarmă, şi dacă ar fi fost să nu se mai trezească niciodată.

Ei bine, oare ar fi aşa o mare pierdere pentru omenire?

Dar deocamdată doamna Dews nu avea nicio intenţie să-l lase să scape.

— Nu aveţi pe nimeni care să vă îngrijească?

Îi atinse, din greşeală sau nu, mâna şi el simţi familiara arsură de durere. Îşi ţinu locului braţul doar printr-un efort de voinţă. Poate, odată cu aplicarea repetată, ar putea ajunge să se deprindă cu durerea atingerilor ei – ca un câine care este atât de des bătut, că nu mai tresare de durere când primeşte lovitura. Poate că ar ajunge chiar să-i placă senzaţia.

Lazarus râse sau cel puţin încercă să râdă, dar sunetul semăna mai mult cu un croncănit.

— Pe cinstea mea, doamnă Dews, pe nimeni. Eu şi mama vorbim cât mai puţin posibil, nu există mai mult de un bărbat pe care îl pot numi prieten, şi nu de mult noi doi.

— Cine este bărbatul?

Lazarus ignoră întrebarea – afurisit să fie dacă o să-l cheme pe St. John astă-seară.

— Şi în ciuda ideilor dumitale romantice, chiar dacă am acum o altă amantă, n-aş chema-o lângă patul meu de suferinţă. Doamnele pe care le angajez sunt altfel folosite. Asa cum ţi-am mai spus înainte, nu le aduc în casa mea.

La aflarea acelei informaţii, Temperance strânse din buze. El o privea sardonic.

— Mi-e teamă că mă aflu la mâna dumitale.

— Înţeleg, zise ea şi privi încruntată în jos la el, în timp ce ridicase pânza, încercând cămaşa de sub ea.

Lazarus ţistui când îi trase materialul de pe rană.

— Trebuie să o scoatem, murmură ea spre Small, ca şi cum Lazarus ar fi fost un copil de care aveau grijă împreună.

Valetul dădu din cap, şi amândoi îi scoaseră cămaşa, o operaţie teribil de chinuitoare. Când terminară, Lazarus gâfâia. Nu era nevoie să se uite la umărul său dezgolit ca să-şi dea seama că era infectat grav. Îl simţea cum pulsează, fierbinte.

— Doamnă, a sosit doctorul, zise unul dintre lachei din pragul uşii.

În urma lui intră legănându-se medicul, cu peruca lui gri, lungă şi slinoasă, alunecându-i spre spatele craniului ras.

— Milord, am sosit cât am putut de repede.

— Minunat, murmură Lazarus.

Doctorul se apropie de pat cu mersul excesiv de grijuliu al omului beat.

— Ce avem noi aici?

— O rană. Puteţi să-l ajutaţi? începu doamna Dews, dar medicul trecu pe lângă ea ca să se uite la rană mai de aproape.

Duhoarea de vin prost îi acoperi lui Lazarus faţa. Medicul se îndreptă brusc de şale.

— Ce-ai făcut, femeie?

Ochii doamnei Dews se măriră de surpriză.

— Eu… eu…

Doctorul îi smulse din mână bucata de pânză pe care o folosise.

— Ai intervenit în procesul natural de vindecare!

— Dar puroiul… începu doamna Dews.

— *Bonum et laudabile.* Ştii ce înseamnă asta?

Doamna Dews clătină din cap.

— Bun şi lăudabil, şopti Lazarus.

— Foarte corect, milord. Bun şi lăudabil! exclamă doctorul, gata, gata să se răstoarne din pricina propriei voinicii. Se cunoaşte foarte bine că puroiul este cel care vindecă rana. Nu trebuie să-l deranjăm.

— Dar are febră, protestă doamna Dews.

Lazarus închise ochii. Nu conta metoda de tratament, odată ce se termina mai repede. Îi lăsă pe martira lui şi pe doctor să se certe până se lămureau.

— O să-i iau ceva sânge şi astfel o să-i extrag fierbinţeala din trup, anunţă doctorul.

Lazarus deschise ochii şi îl văzu pe doctor scotocind prin geantă. Acesta scoase o lanţetă şi se întoarse spre Lazarus, ţinând cu o mână tremurândă obiectul ascuţit. Lazarus înjură şi se strădui cu slabele-i puteri să se ridice în picioare. Luatul sângelui era una, dar să-i îngăduie unui beţiv să opereze cu un pumnal asupra persoanei lui era egal cu o sinucidere. La naiba, camera se învârtea în jurul lui.

— Daţi-l afară.

Doamna Dews îşi muşcă limba.

— Dar…

— Mai bine mă arunci chiar dumneata în gura leului, decât să mă laşi pe mâna lui!

— Staţi, milord… zise doctorul acum pe un ton reconciliant.

Cu privirea îngrijorată şi nesigură, doamna Dews întâlni privirea lui Lazarus.

— Te rog, zise acesta.

Era prea slăbit, prea febril ca să-şi impună propria voinţă. Trebuia să o facă ea în locul lui.

— Mai degrabă mor de mâna ta, continuă, decât de a unui doctor beat.

Temperance făcu spre el un semn scurt din cap, şi Lazarus se lăsă să cadă pe pat, uşurat. Doamna Dews îl apucă pe doctor de braţ şi, cu un amestec de hotărâre şi farmec dulce, îl scoase din odaie. Îl lăsă în seama majordomului şi se întoarse apoi lângă patul lui Lazarus.

— Sper că aţi luat decizia potrivită, zise ea calm. Nu am nicio pregătire ca doctor, doar deprinderile practice ale unei femei care a purtat de grijă multor copii.

Se uita în ochii ei extraordinari, cu paiete aurii, şi Lazarus îşi dădu seama că era foarte posibil să-i fi încredinţat acestei femei chiar viaţa lui. Se întinse înapoi în pat, cu gura strâmbată de amuzanta ironie a acestui fapt.

— Am deplină încredere în dumneata, doamnă Dews.

Deşi vorbele fuseseră spuse pe obişnuitul lui ton sarcastic, fu surprins să descopere că erau adevărate.

*

Temperance privea în jos, spre rana infectată a lui Lord Caire, conştientă că mărturisirea de încredere făcută de acesta îi provocase sudori reci pe spinare. Ultimul bărbat care îşi lăsase soarta pe mâna ei fusese

trădat îngrozitor.

Acum nu era însă vreme să se gândească la trecut. Se scutură mental, să se dezmeticească. Rana era roşie şi umflată, marginile inflamate, cu vine roşietice care radiau din ea.

— Pune lacheii să aducă apă proaspătă şi fierbinte, îi şopti ea valetului, storcând din nou pânza.

De data aceasta o aşează direct pe rană. Uneori infecţia putea fi trasă afară cu căldură.

Lord Caire se încordă când îi simţi atingerea, dar nu lăsă nicicum altfel să se vadă că simţea o durere probabil îngrozitoare.

— De ce atingerea celorlalţi vă provoacă durere? îl întrebă ea încet.

— La fel de bine, doamnă, ai putea să întrebi de ce o pasăre este atrasă spre înaltul cerului, îngăimă el. Pur şi simplu aşa sunt.

— Dar când dumneavoastră atingeţi pe altcineva?

Ridică din umeri.

— Nu există durere dacă eu sunt iniţiatorul.

— Şi mereu aţi fost aşa?

Privi încruntată spre bucata de pânză, apăsând-o pe rană. În ciuda filosofiei doctorului, ea se folosise întotdeauna de ceea ce o învăţase mama ei în privinţa vindecării rănilor, iar mamei nu-i plăcea puroiul, fie el *bonum* sau nu.

— Da, răspunse Caire, inspirând şi închizând ochii.

Temperance se uită în fugă la chipul lui, înainte de a ridica pânza şi a şterge lichidul care se scurgea din rană.

— Mai înainte aţi spus că nu a existat niciodată cineva care să nu vă fi provocat durere.

Cuvintele ei erau o afirmaţie, dar ea intenţionase

să sune ca o întrebare, pentru că îi observase uşoara ezitare de atunci.

Lazarus nu spuse nimic, iar ea dăţi pânza în apa călduţă şi i-o aplică iar pe rană. O clipă, crezu că nu va răspunde.

Apoi, el şopti:

— Am minţit. A fost Annelise.

Temperance îşi smuci capul în sus şi îl privit drept, simţind o ciudată împunsătură, ceva ce ar fi putut să fie gelozie.

— Cine este Annelise?

— A fost…

— Poftim?

Lazarus oftă.

— Annelise a fost sora mea mai mică. Cu cinci ani mai mică. Semăna cu tatăl nostru la înfăţişare. O fiinţă micuţă şi ştearsă, cu părul castaniu ca de şoarece şi ochii gri-căprui. Obişnuia să se ţină după mine, deşi i-am spus… i-am spus…

Vocea i se stinse. Small înlocui în tăcere ligheanul cu unul plin cu apă curată. Temperance clăti în el bucata de pânză, şi apa era atât de fierbinte că îi înroşi mâinile. Puse cârpa peste rană şi apăsă puternic, dar de data asta el părea că nici nu a observat.

— Ce i-aţi spus?

— Hmm? murmură Lord Caire, fără să deschidă ochii.

Temperance se aplecă mai aproape de el, privindu-i nasul lung şi gura fermă, aproape crudă. Cu siguranţă că un bărbat într-atât de sarcastic şi de răutăcios nu putea fi înfrânt de ceva aşa de banal precum o rană infectată.

Teama îi făcu stomacul să se strângă.

— Lord Caire!

— Ce-i? bombăni el iritat, deschizându-şi ochii pe

jumătate.

— Ce i-aţi spus lui Annelise?

El îşi clătină capul între perne.

— Mă urmărea, mă spiona când credea că nu o văd, dar era aşa de mică faţă de mine. Eu am ştiut întotdeauna. Mă lua de mână chiar şi atunci când îi spuneam să n-o facă. Îi spuneam să nu mă atingă. Cu toate acestea, atingerea ei nu mă durea niciodată. Niciodată nu mă durea.

Temperance întinse mâna şi făcu ceva ce nu ar fi făcut niciodată dacă ar fi fost în toate minţile. Îi mângâie uşor spre spate de pe frunte frumosul păr alb-argintiu. I-l simţi sub degete moale, aproape mătăsos.

— Şi ce i-aţi spus?

El îşi deschise brusc ochii de safir, cu aerul la fel de lucid, de calm, ca în ziua de dinainte de a fi rănit.

— I-am spus să plece şi aşa a făcut. A făcut scarlatină şi curând apoi a murit. Ea avea cinci ani, eu zece. Nu mă înzestra cu virtuţi romantice, doamnă Dews. Nu am aşa ceva.

Preţ de un moment, ea îi susţinu privirea, din dorinţa de a-l contrazice, de a-l alina pe băieţelul care îşi pierduse sora mai mică în urmă cu atâta timp. În loc de asta, se îndreptă de mijloc şi îşi retrase mâna din părul lui.

— O să spăl rana cu alcool. O să vă doară destul de tare.

— Desigur, zâmbi el, aproape blând.

Cu ajutorul lui Small, ea reuşi să ducă la bun sfârşit oribila sarcină. Îi spălă rana cu brandy, o uscă şi o bandajă din nou, conştientă în tot acest timp că îi provoca dureri insuportabile. Când termină, Lord Caire deja respira greu sub aşternuturi, inconştient. Small părea răvăşit, iar Temperance se lupta să nu adoarmă.

— Cel puţin, am făcut-o, şopti ea istovită, în timp

ce-l ajuta pe servitor să adune cârpele murdare.

— Mulţumesc, doamnă, zise valetul puţintel la trup, privind îngrijorat spre pat şi spre cel care îl ocupa. Nu ştiu ce ne-am fi făcut în seara aceasta fără dumneavoastră.

— Vă dă bătaie de cap, nu-i aşa?

— Adevărat, doamnă, zise valetul cu înflăcărare. Doriţi să pun cameristele să vă pregătească o odaie?

— Ar trebui să plec acasă.

Privi spre Lord Caire. Faţa îi era tot roşie şi, deşi îi şterse fruntea, acum era din nou îmbrobonată de sudoare.

— Să-mi fie cu iertare, doamnă, zise Small. S-ar putea să aibă nevoie de dumneavoastră peste noapte şi, în orice caz, este prea târziu pentru ca o doamnă să mai iasă din casă singură.

— Asa este, nu? murmură ea, recunoscătoare că i se oferise scuza.

— O să pun bucătarul să vă pregătească de-ale gurii, zise Small.

— Mulţumesc, răspunse Temperance, în timp ce slujitorul se strecura afară din cameră.

Se lăsă să cadă într-un fotoliu pe care îl trase lângă pat şi îşi propti capul în pumn, cu intenţia de a-şi odihni ochii până ce valetul îi aducea cina.

Când se trezi, focul aproape se stinsese în cămin. O singură lumânare din care picura ceara, aşezată pe noptieră, mai lumina încăperea. Se întinse puţin, strâmbându-se de durere, pentru că îi înţepeniseră gâtul şi umerii de la poziţia incomodă în care adormise. Se uită spre pat. Nu ştia de ce, dar nu fu surprinsă să vadă doi ochi albaştri strălucitori care o urmăreau.

— Cum era perfecţiunea aceea de bărbat al dumitale? o întrebă Lord Caire încet.

Ştia că ar fi trebuit să refuze să-i răspundă la

întrebare, pentru că era mult prea personală, dar cumva, acolo, în crucea nopţii, i se păru rezonabilă şi potrivită.

— Era înalt şi avea părul negru, şopti la rândul ei, amintindu-şi chipul acela de demult.

Cât de familiar îi era odinioară şi cât de stins, acum. Închise ochii, încercând să se concentreze. I se părea aşa de greşit să-l uite pe Benjamin şi tot ceea ce reprezentase el.

— Avea ochii căprui-închis, foarte frumoşi. De la o căzătură pe când era mic, îi rămăsese o cicatrice în bărbie şi avea un fel al lui de a-şi întinde degetele şi a gesticula când vorbea, care mie mi se părea elegant. Era foarte inteligent, foarte îngrijit şi foarte bun.

— Ce oroare, zise el. Mi se pare că era un pedant.

— Nu era.

— Te făcea să râzi? o întrebă liniştit, dar cu vocea ursuză, de somn sau de durere. Îţi şoptea la ureche lucruri care să te facă să roşeşti? Atingerea lui îţi dădea fiori pe şira spinării?

Temperance inspiră adânc, ca rezultat al întrebărilor lui grosolane, mult prea personale. Dar el continuă, cu vocea imposibil de gravă de astă dată:

— Deveneai udă când te privea?

— Încetaţi! strigă ea. Vă rog, încetaţi.

Caire abia dacă se uită la ea, ochii lui ştiind prea bine că ea devenise udă. Dar sub privirea lui, nu la amintirea veche a soţului ei.

Temperance trase aer în piept.

— A fost un bărbat bun. Un om minunat. Şi eu nu l-am meritat.

Lord Caire îşi închise ochii şi, pentru o clipă, părea că a adormit. Apoi murmură:

— Eu nu am fost niciodată însurat, dar cred că ar fi destul de cumplit să trebuiască să-ţi meriţi consortul.

Ea îşi feri privirea. Subiectul acesta îi provoca o durere în piept, îi aducea în suflet o deprimantă melancolie.

— Ai fost îndrăgostită de el, o întrebă Lord Caire, de acest soţ pe care nu l-ai meritat?

Fie pentru că ea era încă pe jumătate rătăcită printre vise, fie pentru că ajunseseră la o curioasă intimitate în întunericul acela aproape perfect, răspunsul ei fu unul sincer.

— Nu. L-am iubit, dar nu am fost niciodată îndrăgostită de el.

Camera se lumină brusc, şi Temperance îşi dădu seama că se luminase de ziuă, fără să-şi dea seama, în timp ce ei vorbeau.

— E o nouă zi, rosti ea, prosteşte.

— Da, este, răspunse Lord Caire, şi satisfacţia din vocea lui o făcu să tremure.

Capitolul 8

Ei bine! Pentru biata Meg lucrurile luaseră o întorsătură nefericită, pentru că temniţele Regelui Inimă Ferecată nu erau un loc prea plăcut. Pe pereţi picura o apă infectă, iar şobolanii şi alte lighioane alergau pe culoare. Nu exista lumină, nici căldură, şi în depărtare se auzeau ţipetele altor nefericiţi ocupanţi ai locului. Situaţia părea cu totul disperată, dar cum Meg nu avusese niciodată o viaţă prea uşoară, se hotărî să-şi înfrunte soarta cu cât curaj putea să adune. Îşi jură ca, indiferent ce avea să se întâmple, să nu spună altceva decât adevărul...

din *Regele Inimă Ferecată*

Temperance se întoarse acasă în trăsura lui Lord Caire, odată cu zorii unei noi zile, ce se ridicau deasupra Londrei. În timpul călătoriei adormi şi se trezi numai când trăsura se opri la capătul lui Maiden Lane. De fapt, era aşa de extenuată după ce avusese grijă de Lord Caire, încât consecinţele nopţii petrecute departe de casă nici nu îi trecură prin minte decât când păşi pragul orfelinatului şi ele i se prăvăliră deasupra, ca un bolovan.

— Unde ai fost? o chestionă Concord, fratele ei cel mai mare, pe un ton complet dezaprobator.

Poate că era nedrept să-l compare pe Concord cu un bolovan, dar faptul că dăduse peste el stând fix după uşa orfelinatului fusese oarecum un şoc. Aproape că ocupase tot holul, iar nemulţumirea lui era ceva palpabil.

— Eu… ăăă, se bâlbâi Temperance, fără prea mare elocvenţă.

Concord se încruntă serios şi sprâncenele lui stufoase, de un castaniu cenuşiu, i se uniră deasupra nasului autoritar.

— Dacă ai fost reţinută împotriva voinţei tale de acest aristocrat despre care ne-a povestit Winter, vom cere daune morale.

— O să-l batem de o să-i stâlcim mutra blestemată, asta o să facem, mârâi Asa, cel de-al doilea frate în ordinea vârstei, din spatele lui Concord.

Temperance clipi când dădu cu ochii de Asa. Nu-l mai văzuse de luni bune. O, nu era de bine. Asa şi Concord arareori erau de acord în vreo privinţă şi de ani întregi făceau eforturi să discute cât mai puţin cu putinţă unul cu altul. Totuşi, în această dimineaţă stăteau unul lângă celălalt în holul strâmt al orfelinatului, uniţi de furia lor faţă de Caire – şi de nemulţumirea lor faţă de ea. Concord era cel mai înalt

dintre ei doi, cu părul castaniu şi grizonant strâns la spate şi, la fel ca la toţi ceilalţi fraţi ai ei, nepudrat.

Prin comparaţie, părul lui Asa era auriu-închis, culoarea blănii de leu, şi deşi era cu câţiva centimetri mai scund decât Concord, umerii lui laţi aproape că ocupau holul. Cămaşa şi tunica stăteau să-i crape peste piept ca şi cum ar fi făcut muncă fizică în fiecare zi a vieţii lui. Cu toate acestea, nimeni din familie nu ştia exact cum îşi câştiga Asa existenţa şi, când era întrebat, răspundea destul de vag. Temperance suspecta de mult că ceilalţi fraţi ai ei evitau să-l preseze prea atare, de teamă ca nu cumva activitatea lui să nu fie deloc respectabilă.

— Lord Caire nu m-a reţinut împotriva voinţei mele, zise ea în sfârşit.

Concord făcu o grimasă supărată.

— Atunci ce-ai făcut în casa lui toată noaptea?

— Lord Caire a fost bolnav. N-am făcut decât să rămân ca să ajut la îngrijirea lui.

— În ce fel bolnav? o întrebă Asa.

Temperance se uită în lungul holului, spre bucătăria din spatele fraţilor săi. Unde era Winter?

— Are o infecţie, zise ea, precaută.

Ochii verzi ai lui Asa deveniră mai întrebători.

— O infecţie unde?

— La o rană din umăr.

Fraţii schimbară între ei o privire.

— Şi cum a fost rănit? tună Concord.

Temperance tresări.

— A fost atacat acum două seri, de nişte pungaşi. Unul l-a înjunghiat în umăr.

Pentru o clipă, amândoi fraţii ei o priviră fix, apoi ochii lui Concord se îngustară până ajunseră două linii.

— Ţi-ai petrecut noaptea cu un nobil care ajunge să fie atacat de pungaşi.

— Nu a fost vina lui, protestă Temperance.

— Chiar şi aşa, comentă Concord, pedant. Din fericire, Asa îl întrerupse:

— Con, arată mai mult moartă decât vie. Hai să continuăm discuţia asta în bucătărie.

Concord se uită lung la fratele lui mai mic, şi Temperance crezu că va refuza din pura dorinţă de a-l contrazice. Apoi îşi ţuguie buzele.

— Foarte bine.

Se întoarse şi o porni tropăind pe hol. Asa făcu un gest spre Temperance, ca să-l urmeze. Nu i se putea citi nimic în privire. Sora lui inspiră, dorindu-şi să fi avut această confruntare după ce ar fi dormit puţin.

De obicei, bucătăria orfelinatului era plină de agitaţie dimineaţa – ceasul nu arăta decât puţin după ora opt –, dar astăzi o singură siluetă stătea la masa lungă. Temperance se opri în prag, privind spre Winter.

— De ce nu eşti la şcoală?

Fratele ei o privi, cu ochii căprui umbriţi de tristeţe.

— Azi am închis şcoala, după ce-am umblat toată noaptea să te găsesc.

— Vai, Winter, îmi pare aşa de rău!

Sentimentul de vinovăţie alungase şi bruma de vlagă pe care o mai avea. Se lăsă pe unul dintre scaunele de bucătărie.

— N-aş fi putut să-l las singur noaptea trecută, sincer. Nu avea pe nimeni care să-l ajute. Concord pufni, nu foarte prietenos.

— Un nobil? Casa lui nu mişuna de slujitori care să aibă grijă de el?

— Erau servitori, desigur, dar nimeni care să-l iub…

Temperance era gata să spună *să-l iubească,* dar în ultima secundă îşi reţinu cuvintele.

— Nimeni care să le comande ce să facă.

Asa o privi gânditor, ca şi cum ar fi ghicit vorbele pe care ea nu le rostise. Concord însă nu făcu decât să se tragă de bărbie, aşa cum făcea de obicei când era supărat.

— În primul rând, ce-ai căutat în compania acelui bărbat?

O durea capul şi şi-l simţea greu. Îl privi pe Winter încercând să găsească vreo scuză plauzibilă pentru prietenia ei cu Lord Caire. Până la urmă totuşi, era prea obosită ca să se mai eschiveze.

— Aseară m-a invitat la o serată muzicală, zise. Voiam să cunosc pe cineva pe care l-aş fi putut convinge să devină sponsorul orfelinatului. Avem nevoie de fonduri ca să putem continua să-l menţinem în funcţiune.

Se uită la Winter în timp ce-şi încheia pledoaria şi îl văzu că închide ochii. Asa strângea din buze, iar Concord se încruntase furios. Tăcerea era de plumb.

Apoi Concord vorbi:

— De ce nu ne-aţi spus despre neajunsurile voastre?

— Pentru că ştiam că o să vrei să ne ajuţi, frate, chiar dacă abia ţi-ai fi permis să o faci, rosti Winter calm.

— Şi eu? întrebă Asa încet.

Winter îl privi fără o vorbă. Deşi discutaseră dacă să-i ceară lui Concord ajutorul, nu-şi puseseră niciodată problema să apeleze la Asa.

— N-ai arătat niciodată vreun interes pentru orfelinat, îi răspunse Temperance încet. Când tata vorbea despre asta, aproape că îl luai în râs. De unde era să ştim, eu şi Winter, că ai vrea să ne ajuţi?

— Ei bine, v-aş ajuta în ciuda a ceea credeţi voi despre mine, dar în clipa de faţă am cam rămas fără

fonduri. Poate că peste vreo trei luni.

— Nu putem aştepta trei luni, rosti Winter.

Asa clătină din cap şi o buclă din părul lui castaniu roşcat i se desprinse din coadă. Se duse în faţa căminului, distanţându-se de restul familiei, aşa cum părea că face mereu.

Concord se întoarse iar spre Winter.

— Şi tu ai fost de acord cu asta?

— Nu mi-a plăcut, răspunse Winter scurt.

— Cu toate astea, ai lăsat-o pe sora noastră să se prostitueze pentru orfelinatul ăsta.

Temperance deschise gura, uluită, simţindu-se de parcă fratele ei i-ar fi dat o palmă peste faţă.

Winter se ridicase în picioare şi vorbea cu Concord pe un ton crunt, Asa ţipa, dar tot ceea ce auzea ea era un vuiet înfundat în urechi. Oare Concord chiar credea că ea e prostituată? Oare cel mai mare dintre păcatele ei îi stătea scris pe frunte, în văzul tuturor? Poate că de aceea Caire făcuse comentariile acelea sugestive. Poate că dintr-o privire văzuse că putea să fie aşa de uşor coruptă.

Îşi acoperi gura cu o mână tremurândă.

— Destul! îşi ridică Asa vocea ca să aplaneze cearta dintre cei doi fraţi ai lui. Fie că Winter a greşit sau nu, Temperance mai are puţin şi leşină de oboseală. Hai să o trimitem la culcare şi noi putem să continuăm discuţia. Indiferent ce se întâmplă, este clar că nu se mai poate vedea cu acest Lord Caire.

— Sunt de acord, zise Winter, deşi refuza să-l privească pe Concord.

— Evident că nu, zise dur şi fratele cel mai mare.

Ei, iată ceva minunat – toţi fraţii ei erau în consens, o dată în viaţă. Temperance aproape că simţi un acces de vinovăţie.

— Nu.

— Cum? se miră Asa privind-o.

Temperance se ridică de la masă, sprijinindu-şi ambele palme de tăblie, ca să-şi găsească echilibrul. Orice semn de slăbiciune în acel moment ar fi fost fatal.

— Nu, n-am să încetez să mă văd cu Lord Caire. Nu, n-am să renunţ să caut un sponsor.

— Temperance, murmură Winter, în semn de avertizare.

— Nu, zise, clătinând din cap. Dacă reputaţia mea a fost deja compromisă, aşa cum spune Concord, atunci ce sens ar avea să renunţ la toate acestea? Orfelinatul are nevoie de un susţinător, ca să supravieţuiască. Voi toţi puteţi să obiectaţi în legătură cu Lord Caire şi cu virtutea mea, dar nu puteţi contrazice acest lucru. Mai mult, niciunul dintre voi nu are o soluţie. Sau aveţi?

Măsură cu privirea feţele fraţilor ei, de la chipul obosit şi ridat al lui Winter, la ochii vigilenţi ai lui Asa şi, în final, la expresia dezaprobatoare a lui Concord.

— Aveţi o soluţie? îi întrebă iar, încet.

Concord ieşi brusc din încăpere, cu paşi apăsaţi. Temperance răsuflă, aproape ameţită.

— Cred că este un răspuns suficient. Acum, dacă îmi permiteţi, mă duc în pat. Se întoarse să-şi facă o ieşire triumfală, dar o opri o siluetă aflată în pragul uşii.

— Mă iertaţi, doamnă, îngăimă Polly.

Doica ţinea un ghemotoc în braţe, şi Temperance îşi ţinu respiraţia când o văzu. Nu. Nu, n-ar mai rezista la încă o supărare. Nu acum.

— Doamne sfinte, răsuflă. Nu cumva…?

— A, nu, doamnă, zise doica în grabă. Nu-i vorba de asta.

Dădu la o parte un colţ al păturii, şi Temperance

zări doi ochi albastru-închis care se uitau la ea curioşi. Senzaţia de uşurare fu atât de puternică, încât abia dacă auzea cuvintele doicii.

— Am venit să vă spun că Mary Hope a început în sfârşit să sugă, zise Polly.

*

Arsese carnea de vită.

În seara aceea, Silence vântura o cârpă deasupra cărnii fumegânde, încercând să alunge mirosul neplăcut. Proastă. Proastă. *Proastă.* Trebuia să fie mai atentă la mâncare în loc să privească în gol, îngrijorată de viitorul lor, al ei şi al lui William. Îşi muşcă buza. Din nefericire, era aşa de greu să nu se gândească la necazurile lor.

Uşa de la odăile lor se dădu brusc de perete, şi William intră înăuntru. Se uită la el nerăbdătoare, dar îşi dădu imediat seama că el nu-şi recuperase încărcătura. Chipul lui William era brăzdat de îngrijorare, tenul cenuşiu, cu tot bronzul de pe mare, cămaşa îi era boţită, legătura de la gât, strâmbă, ca şi cum trăsese de ea din pricina agitaţiei. Soţul ei părea că îmbătrânise cu câţiva ani în ultimele câteva zile.

Silence se duse spre el grăbită, îi luă mantia şi pălăria şi le atârnă de cuierul de pe uşă.

— Vrei să te aşezi?

— Mda, răspunse William absent.

Îşi trecu mâna peste cap, uitând că purta perucă. Scoase o înjurătură pe care în mod normal nu ar fi rostit-o în prezenţa ei şi îşi luă obiectul acela de pe cap, aruncându-l pe masă.

Silence apucă peruca şi o aşează cu grijă pe un suport de lemn de pe bufet.

— Ai aflat ceva?

— Nimic folositor, bâigui William. Cei doi marinari pe care i-am lăsat de pază au dispărut – fie sunt morţi, fie au fugit cu banii primiţi mită.

— Îmi pare rău, zise ea, rămânând mută lângă soţul ei, până când duhoarea de carne arsă îi aminti de cină.

Se grăbi să aşeze masa cu cele două farfurii din cositor. Cel puţin pâinea era proaspătă, luată de la brutar de dimineaţă, iar morcovii fierţi arătau apetisant. Puse pe masă şi murăturile preferate ale lui William şi îi turnă bere. Apoi aduse şi carnea de vită la masă. Tăie bucăţica de friptură şi, trepidând de nelinişte, i-o puse în farfurie. El însă nici nu a părut să bage de seamă că friptura era arsă pe dinafară şi roşietică încă în interior. Silence oftă. Era tare nepricepută la bucătărie.

— Mickey O’Connor a fost, rosti William deodată, în barbă.

Silence ridică privirea.

— Cum?

— Mickey O’Connor a fost în spatele furtului încărcăturii.

— Dar asta e minunat! Dacă ştii cine e hoţul, nu poţi să te duci şi să spui unui magistrat?

William hohoti, cu un râs aspru.

— Niciun magistrat din Londra n-ar îndrăzni să se atingă de Mickey Cuceritorul.

— De ce nu? întrebă Silence, stupefiată. Dacă este ştiut de hoţ, fără îndoială că este de datoria lor să-l aducă în faţa judecăţii.

— Cei mai mulţi judecători sunt ei înşişi mituiţi de hoţi şi de alţi indivizi care încalcă legea, îi explică el, uitându-se în farfurie. Nu-i judecă decât pe cei care sunt prea săraci ca să le plătească. Cât despre ceilalţi magistraţi, le este atât de teamă, încât nu şi-ar risca

viaţa ca să-l aducă la judecată.

— Dar cine e ăsta? De ce le frică judecătorilor de el?

Bărbatul ei împinse deoparte farfuria, fără să se fi atins de mâncare.

— Cuceritorul Mickey O'Connor este cel mai puternic hoţ de docuri din Londra. El îi controlează pe călăreţii nopţii – hoţii care fură noaptea. Fiecare corabie care ancorează în Londra plăteşte o mită către Mickey. El îi spune taxă bisericească.

— Dar asta e blasfemie, şopti Silence şocată.

William încuviinţă, dând din cap.

— Aşa este. Se zice că stă într-o casă abandonată din mahalaua St. Giles, iar încăperile sunt mobilate ca pentru un rege.

— Şi acestui monstru i se spune Cuceritorul? clătină Silence din cap.

— Este foarte chipeş, şi doamnele îl găsesc pe placul lor, aşa se zice. Bărbaţii care îl supără pe Mickey Cuceritorul dispar sau sunt găsiţi plutind pe Tamisa cu un şireang legat de gât.

— Şi nimeni nu se atinge de el?

— Nimeni.

Silence privi fix spre farfuria ei. Nu-i mai era foame.

— Ce-o să ne facem, William?

— Nu ştiu, răspunse bărbatul ei. Nu ştiu. Proprietarii zic acum că probabil sunt şi eu implicat în furt.

— Dar e ridicol!

William era unul dintre cei mai cinstiţi bărbaţi pe care îi cunoscuse Silence vreodată.

— De ce te acuză pe tine?

El închise ochii, ostenit.

— Pentru că am părăsit corabia devreme în seara

când am andocat. Nu am lăsat decât doi oameni de pază. Spun că probabil am fost mituit ca să îi ajut.

Silence îşi încleştă pumnii pe sub masă. William părăsise corabia devreme ca să se întoarcă la ea. Sentimentul de vinovăţie îi provocă o durere în capul pieptului.

— Mi-e teamă că au nevoie de un ţap ispăşitor, rosti William cu greu. Proprietarii discută să mă ducă la judecată pentru furt.

— Doamne sfinte!

— Îmi pare rău, scumpa mea, zise William, deschizând în sfârşit ochii, verzi şi trişti. Eu am adus catastrofa asta pe capul nostru.

— Nu, William. Să nu te gândeşti, răspunse Silence, punându-şi mâna în palma soţului ei. Nu eşti tu de vină.

El râse iar, un sunet groaznic, ca un croncănit, pe care Silence începuse să-l urască.

— Ar fi trebuit să pun mai mulţi oameni să păzească încărcătura, trebuia să fi rămas să mă încredinţez că era în siguranţă. Dacă nu sunt eu de vină, atunci cine e?

— Acest Mickey Cuceritorul, el e de vină, rosti Silence, cuprinsă brusc de furie. El e cel care trăieşte pe spinarea oamenilor cinstiţi. El e cel care a furat încărcătura, din lăcomie.

William scutură din cap şi îşi retrase mâna din mâna ei, ridicându-se de la masă.

— Poate că aşa este, dar nu avem cum să ne aşteptăm ca omul ăsta să îndrepte lucrurile. Lui nu-i pasă de noi şi de nimeni altcineva.

Rămase un moment cu ochii la ea şi, pentru prima dată, Silence văzu o disperare fără margini pe chipul lui.

— Mi-e teamă că suntem pierduţi.

Se întoarse şi ieşi din odaie, închizând în urma lui uşa de la dormitor.

Silence se uită la cina jalnică pe care o pregătise. Ar fi vrut să mănânce cu mâna farfuriile vechi, carnea arsă şi morcovii terciuiţi şi să-i azvârle la podea. Ar fi vrut să ţipe şi să plângă, să-şi smulgă părul şi să anunţe lumii întregi disperarea ei. Nu făcu însă nimic din toate astea. Niciuna dintre acţiuni nu l-ar fi ajutat pe omul iubit. Dacă William avea dreptate, nimeni dintre cei pe care îi cunoştea nu i-ar fi putut ajuta. Ea şi William erau pe cont propriu. Şi dacă ea nu va putea găsi un mijloc prin care să ia înapoi încărcătura de la Mickey Cuceritorul, atunci William fie o să moară în închisoare, fie va fi spânzurat ca hoţ.

Silence se îndreptă de umeri.

*

Fu nevoie de ceva vreme ca Lazarus să-şi revină de pe urma rănii. Cel puţin o săptămână trecu înainte să se simtă destul de bine ca să o caute pe doamna Dews. Se ridicase din pat de patru zile, dar al naibii să fie dacă avea de gând să o lase pe mica lui martiră să-l vadă iar în starea aceea de slăbiciune. Aşa că nu se grăbi, mâncă răbdător terciul despre care Small insista că este potrivit pentru bolniţă. Fu chemat un alt doctor, dar Lazarus strigă la el când omul începu să bolborosească despre luatul de sânge. Doctorul se retrase grăbit, dar nu înainte de a lăsa o sticluţă cu o „doctorie” lichidă şi nocivă. Lazarus aruncă sticluţa, fără să-i pese că mai târziu avea să fie taxat pentru acest elixir.

Restul perioadei cât rămăsese ţintuit la pat şi-l petrecuse enervându-se că trebuia să amâne reîntâlnirea cu doamna Dews. Femeia îi intrase sub

piele, la fel de tare precum infecţia de la rană. În timpul zilei relua conversaţiile pe care le purtaseră, reamintindu-şi privirea rănită din ochii ei aurii când îi spusese ceva deosebit de grosolan. Durerea pe care i-o cauzase îi provoca un ciudat sentiment de tandreţe. Ar fi vrut să-i vindece durerea şi apoi să o rănească iar, doar ca să o ostoiască din nou. Îi era imposibil să-şi scoată din minte gândurile despre gingăşia ei, isteţimea şi asprimea ei. Noaptea, visurile lui erau mult mai primare. Chiar şi aşa bolnav, în fiecare dimineaţă se trezea cu carnea dintre picioare zvâcnind de dorul ei.

Poate că ar fi trebuit să-i permită doctorului să-i ia sânge. Poate că atunci trupul lui ar fi scăpat nu doar de infecţie, ci şi de doamna Dews.

Se gândise să renunţe la ajutorul ei şi să nu o mai caute, dar gândul fusese trecător. În seara în care Small îl consideră vindecat, Lazarus colindă pe uliţa din spatele orfelinatului.

Nu îi trimisese vorbă dinainte, ca să îl aştepte, şi nu era sigur cum ar fi fost primit. Nesiguranţa aceea nu-i era defel caracteristică. Noaptea era întunecată şi rece, vântul îi flutura pelerina printre picioare. Lazarus avu o clipă de ezitare în dreptul uliţei fetide. Puse o mână pe lemnul uşii de la bucătărie, de parcă astfel ar fi putut s-o simtă pe femeia dinăuntru.

Aiureli.

Se gândi să se furişeze înăuntru, aşa cum mai făcuse, dar până la urmă prudenţa îl făcu să bată scurt la uşă. Aceasta se deschise aproape imediat. Lazarus privi fix în nişte ochi căprui-deschis cu paiete aurii. Doamna Dews părea surprinsă, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat să-l găsească la uşă. Avea părul lăsat pe umeri, cu buclele ude. În bucătărie era foarte cald.

— Te spălai pe cap, zise el prosteşte.

Gândul unei intimităţi atât de comune îi stârni o tânjeală nu doar în mădular, ci şi în piept.

— Da, răspunse, şi roşeaţa i se întinse pe obraji.

— E frumos, zise, pentru că părul ei era într-adevăr frumos, gros şi lung până aproape de talie. Cădea în valuri şi bucle, într-un abandon neglijent. Cât de tare ura ea acest lucru, probabil.

— Ah, zise şi privi întâi în jos, apoi peste umăr. Nu vreţi să intraţi?

— Mulţumesc, răspunse cât putu de amabil, strâmbând însă din buze, amuzat de stânjeneala ei.

În bucătăria orfelinatului era umed şi foarte cald în această seară. Tăciunii erau îngrămădiţi sub un ceainic înnegrit. Ajutorul obişnuit al doamnei Dews, Mary Whitsun, se încruntă spre el de deasupra unui lighean cu apă aşezat pe masă, iar lângă ea stătea un băieţel. O femeie tânără şi durdulie, cu faţa roşie ca o cireaşă şi părul blond, stătea într-un colţ şi alăpta un copil micuţ. Când el intră, se uită la el şi îşi trase lejer un şal peste sânul dezgolit.

— Ea e Polly, doica noastră, zise Temperance distrată. I-a adus pe Mary Hope şi pe copiii ei, să petreacă aici noaptea.

— Mi-am zis că e cel mai bine, că în odăile de lângă noi este un praznic, explică Polly, şi trebile devin cam prea zgomotoase şi turbate.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă, zise Lazarus, înclinând din cap; apoi privi spre bebeluşul care dădea din picioare. Deci, copila e mai bine, nu?

— Vai, îi merge de minune, domnule, aşa-i de bine.

— Îmi pare bine să aflu asta.

Lazarus se sprijini de perete, urmărindu-le pe doamna Dews şi pe fată cum eliberează masa. În timp ce ele erau cu spatele, băiatul se apropie câţiva paşi.

Avea faţa plină de pistrui şi, pentru ochiul neformat al lui Lazarus, părea un pic cam pezevenghi.

— Ce baston mare, remarcă puştiul.

— E un baston cu sabie, îi explică Lazarus, prietenos. Răsuci capul bastonului şi scoase sabia ascuţită.

— Ei, na! exclamă băiatul. Ai omor't pe cineva cu ea?

— Cu zecile, răspunse Lazarus mândru. Alungă din minte imaginea atacatorului fără nas zgâindu-se cu ochi stinşi. Dar mai întâi prefer să le scot maţele şi să le tai capul.

— Aoleu! zise băiatul.

Lazarus se decise să ia ciudata exclamaţie ca pe un semn de înalt respect.

— Lord Caire! exclamă doamna Dews, care evident auzise ultimul lor schimb de cuvinte.

— Da? întrebă Lazarus, cu ochii măriţi de inocentă mirare.

Băiatul găsi cu cale să chicotească.

Doamna Dews oftă.

Polly scoase copilul de sub şal şi zise:

— Doamnă, puteţi s-o ţineţi oleacă, cât mă aranjez?

Doica îi întinse copilul adormit, dar doamna Dews se dădu repede înapoi.

— Poate s-o ţină Mary Whitsun.

Fata acceptă copilul fără să ezite. Nici ea, nici Polly nu păreau să considere că reacţia doamnei Dews era neobişnuită, dar Lazarus o urmărea plin de curiozitate. Polly îşi aranjă hainele şi se ridică în picioare.

— O iau eu pe Mary Hope. O să doarmă acum, cred. Zicând acestea, luă copilul şi ieşiră din bucătărie. Doamna Dews făcu semn cu capul spre Mary Whitsun

şi zise:

— Te rog să-i spui domnului Makepeace că astă-seară am de gând să ies. Şi ia-l pe Joseph Timbox cu tine.

Amândoi copiii părăsiră ascultători încăperea.

— Până acum nu l-ai informat niciodată pe fratele tău ce intenţii ai.

Lazarus se îndreptă spre vatră şi se uită în ceainicul de pe foc. Pe fundul lui clocotea un lichid ca un fel de supă.

— De unde ştiţi dumneavoastră asta? întrebă ea din spatele lui. El se întoarse şi-o văzu cum îşi pieptăna frumosul păr.

— Nu m-ai mai invitat niciodată înăuntru, până acum.

Temperance deschise gura să-i răspundă, dar în clipa aceea în cameră intră Winter Makepeace. Nu păru surprins să-l vadă pe Lazarus, dar vederea acestuia nu-i făcu totuşi prea mare bucurie.

— Ai grijă să-ţi iei pistolul cu tine, îi spuse el surorii sale. Doamna Dews dădu din cap, fără să se uite la Makepeace.

— Doar să-mi strâng părul. Se strecură afară din odaie.

— Vă fac răspunzător să aveţi grijă să nu i se întâmple ceva, zise el spre Lazarus, de care se apropiase pe nesimţite.

Acesta ridică din sprâncene la ordinul primit de la un bărbat mai tânăr ca el.

— Surorii dumitale nu i-a făcut nimeni rău, niciodată, în compania mea.

Makepeace mormăi, cu un aer acru.

— Atunci aveţi grijă să nu vă părăsească norocul. Temperance trebuie să fie acasă înainte de primii zori de ziuă.

Lazarus înclină din cap. Nu avea de gând să o ţină pe doamna Dews pe străzile mahalalei St. Giles mai mult decât era necesar.

În clipa aceea reapăru şi ea, cu părul bine prins şi ascuns sub o bonetă albă. Privi cu asprime spre fratele ei şi spre Lazarus, iar acesta nu putu decât să spere că mai tânărul bărbat îşi ştersese expresia de animozitate de pe chip.

— Sunt gata, zise ea şi luă o pelerină din cui.

Lazarus i se alătură şi prinse mantia zdrenţăroasă din mâinile ei. I-o ţinu să şi-o pună. Ea îl privi nesigură, înainte de a se îmbrăca. Lazarus deschise uşa.

— Fiţi cu băgare de seamă, strigă Makepeace în urma lor.

Noaptea era umedă şi o ceaţă plină de funingine i se lipi imediat de obraz. Lazarus îşi trase pelerina în jurul umerilor.

— Stai aproape de mine. Fără îndoială că fratele dumitale m-ar tăia bucăţele dacă te-aş aduce înapoi fie şi cu un fir de păr lipsă.

— Îşi face griji pentru mine.

— Mmm, zise Lazarus, privind în jur şi apoi spre ea. Şi eu la fel. Atacul căruia i-am fost victimă data trecută a fost deliberat.

— Sunteţi sigur?

Ochii ei aurii se măriră.

El ridică din umeri şi porni la drum.

— L-am văzut pe unul dintre asasini la spelunca Maicii Panseluţă. E o coincidenţă cam mare.

Temperance se opri brusc şi îl făcu şi pe el să stea, ca să nu rişte să o depăşească.

— Dar asta înseamnă că a încercat cineva să vă ucidă!

— Da, aşa este.

Lord Caire ezită puţin, apoi îi spuse încet:

— De două ori, deja, am impresia. În noaptea când ne-am întâlnit prima dată, am fost atacat de cineva despre care am crezut că este un pungaş de rând.

— Bărbatul deasupra căruia v-am văzut aplecat!

— Da, zise şi o privi. Acum mă întreb dacă nu cumva îmi voia viaţa şi nu punga.

— Doamne sfinte! exclamă ea gânditoare, cu privirea plecată spre vârful pantofilor. Dacă bărbatul fără nas era la Maica Panseluţă, atunci e firesc să credeţi că asasinul era şi el acolo.

Lazarus înclină din cap, privind-o.

Ochii ei neînfricaţi îi întâlniră pe ai lui.

— Atunci ar trebui să ne întoarcem la taverna Maicii Panseluţă, să vedem dacă ea îl cunoaşte pe bărbat.

— Asta este şi speranţa mea, zise el şi o porni din nou. Dar vreau să-ţi subliniez cât de serioasă este toată treaba asta. Înainte nu aveam de-a face decât cu pericolele de zi cu zi din mahalaua St.

Giles. Acum este posibil să fi atras atenţia unui asasin fără milă. Se uită la ea dintr-o parte. Doamnă Dews, dacă doreşti să renunţi la această vânătoare, eu îmi voi onora totuşi partea mea de învoială.

Gluga pelerinei îi ascundea cea mai mare parte din profil, dar el reuşi totuşi s-o vadă cum îşi ţuguie buzele.

— Nu voi încălca înţelegerea făcută.

Se aplecă înspre ea, înclinându-şi capul lângă al ei.

— Atunci, ai face bine să te ţii aproape de mine.

— Hm! exclamă ea şi ridică privirea spre el, astfel că Lazarus putu să observe că sprâncenele i se uniseră într-o singură linie. Cu cine aţi stat de vorbă în noaptea când ne-am întâlnit. În noaptea când aţi fost atacat?

— Cu una dintre vecinele lui Marie, o prostituată, zise, cu buzele strânse. Cel puţin am încercat să vorbesc cu ea. Femeia mi-a trântit uşa în nas, de îndată ce a înţeles ce căutam.

— Nu înţeleg.

— Ce?

— Trebuie să existe vreo legătură, ceva. Între prostituată şi spelunca Maicii Panseluţă. Lordul ridică din umeri.

— Poate că doar zona. Asasinul a aflat că am luat-o la întrebări pe vecina lui Marie şi mai ştia şi că îi pusesem întrebări Maicii Panseluţă.

Temperance clătină din cap.

— Ar trebui să fie foarte sperios, atunci, dacă a trimis un ucigaş după dumneavoastră doar pentru că aţi pus nişte întrebări. Nu, cred că aţi descoperit ceva.

Îl privi întrebătoare.

— Dacă e aşa, nici măcar eu nu ştiu ce anume, conchise lordul, cu un hohot uşor sinistru.

Parcurseră restul drumului până la Maica Panseluţă în tăcere. Lazarus privea vigilent în jur, dar nu zări pe nimeni care să-i fi urmărit, dacă nu punea la socoteală o potaie râioasă, numai piele şi os, care se ţinuse după ei vreo câteva minute.

Când se aplecă să treacă pragul uşii joase a speluncii unde se vindea gin, căldura şi mirosul îl izbiră drept în faţă. O luă pe doamna Dews de mână şi scrută cu privirea încăperea aglomerată. În căminul din spate duduia focul şi un grup de marinari beţi cântau, aşezaţi la o masă lungă. Fata cu un singur ochi care servea se mişca grăbită printre mese, evitând privirile tuturor şi mai ales pe a lui. Maica Panseluţă nu se vedea prin preajmă.

Doamna Dews îl trase de braţ şi se ridică pe vârfuri, ca să-i strige la ureche, peste zgomotul

dinăuntru.

— Daţi-mi câteva monede.

Lazarus se uită la ea, cu fruntea încreţită, apoi îşi scoase punga şi lăsă câţiva şilingi în palma ei. Temperance dădu din cap şi, fără o vorbă, îşi croi drum prin mulţime, urmărind-o cu răbdare pe slujnică. Lazarus nu avea de gând să se despartă de ea în mediul acela. Asa că se ţinu aproape, urmărindu-i fiecare mişcare, uitându-se crunt când un marinar încercă să o ia de mână.

Doamna Dews reuşi în sfârşit să o prindă pe slujnica fără un ochi în dreptul căminului. Fata se întoarse spre ea cam fără chef, dar privi cu ceva mai mult interes când doamna Dews îi puse o monedă în palmă. Schimbară câteva vorbe în şoaptă şi slujnica dispăru.

Doamna Dews reveni lângă Lazarus.

— Zice că Maica Panseluţă e în odaia din spate.

Lazarus aruncă un ochi spre draperia care acoperea cadrul uşii.

— Atunci, hai s-o căutăm.

Ridică draperia şi o luă el înainte. În spatele uşii se afla un coridor mic şi întunecat. Un tânăr stătea sprijinit de perete şi îşi curăţa unghiile cu vârful foarte ascuţit al unui cuţit.

Nu se obosi să-şi ridice privirea când intrară.

— Aicea ie cam privat. Lua-ţi-o ’ndărăt de unde veniră ţi.

— Vreau să discut cu Maica Panseluţă, zise Lazarus, plat.

Bărbatul nu era prea solid, dar îţi lăsa impresia că putea fi foarte rapid. Înainte ca el să poată răspunde, Maica Panseluţă deschise o uşă din spatele lui. O tânără se strecură afară, clătinându-se pe pantofii cu tocuri. Se uită nepăsătoare spre paznic, dar încetini

pasul când îl zări pe Lazarus. Acesta se dădu la o parte ca să lase să treacă şi ea îi mulţumi cu un zâmbet obraznic şi îi făcu cu ochiul. Lazarus era aproape sigur că dacă el i-ar fi arătat vreo urmă de interes, ea ar fi fost dispusă pentru un tete-â-tete scurt, în colţul tavernei. Fata îi aruncă o privire şi doamnei Dews, deloc surprinsă să o vadă cu buzele strânse afectat.

— Doamnă Dews, o strigă Maica Panseluţă din pragul uşii. N-ai matale dăstule pă cap cu prăpăditu' ăla dă orfelinat? Iaca ie două dăţi în juma' dă lună când mă vizitaşi p'ân părţile astea dă mahala. Ei, da' văz că şi Lord Caire e cu mata. Nu prea te mai aşteptam p'aicea, milord.

— Pentru că ai crezut că o să fiu ucis acasă la Martha Swan? zâmbi Lazarus.

Femeia aplecă uşor capul într-o parte şi zâmbi cu cochetărie; imaginea era destul de respingătoare.

— Am auzi' io că ai dat dă ceva necazuri p'acolo. Săraca Martha Swan! E primejdie mare să mergi pă drum.

— Deci, nu ţi se pare important că şi ea a fost hăcuită, la fel ca Marie Hume?

Femeia ridică din umerii osoşi, laţi cât ai unui bărbat.

— Multe fătuci au sfârşit prost în St. Giles.

Lazarus o studie un moment pe bătrâna codoaşă. Era limpede că făcea un joc, dar nu era sigur dacă o făcea pentru bani sau pur şi simplu ca să-şi protejeze propriile interese misterioase, ori pentru că avea intenţii şi mai sinistre.

— Chiar şi aşa, bărbatul care m-a atacat era în spelunca ta în noaptea în care am venit să-ţi pun întrebări. Purta un petic deasupra nasului.

Femeia încuviinţă din cap.

— Mda. L-am văzut şi io p'aci.

— Ştii cumva cine l-a angajat să mă omoare? Cine nu vrea ca ucigaşul lui Mary Hume să fie descoperit?

— Să vă omoare? horcăi ea, scuipând peste paiele murdare de pe podele. Uite ce-i, nu ie treaba mea ce face lumea dupe ce pleacă din localu' meu. Poa' că a zărit punga pe care o tot fluturaţi în seara aia şi s-a gândit că-ţi fi o ţintă uşoară.

— Nu ştii dacă are ceva prieteni? Nişte bărbaţi împreună cu care a băut?

— Nu'ş şi nici nu-mi pasă, răspunse ea ridicând iar din umeri şi întorcându-se să plece. Io am o îndeletnicire dă care mă ocup, milord.

Lazarus o urmări cu privirea în timp ce femeia închidea uşa în urma lui. Maica Panseluţă păruse destul de dornică să-i ia banii în prima seară când veniseră la ea, dar acum nu făcuse nici măcar o aluzie la plată. Oare îi era teamă? O avertizase cineva?

Doamna Dews oftă lângă el.

— Asta este, deci. Nu cred că o să mai scoateţi ceva de la ea.

Tânărul, care în tot acest timp stătuse rezemat de perete, îşi drese glasul. Lazarus se uită la el, dar ochii băiatului o fixau pe doamna Dews.

— Vreţi să ştiţi despre Mary Hume?

Gura aproape că nu i se mişca, iar vorbele îi erau abia şoptite. Cu toate acestea, doamna Dews dădu din cap, fără o vorbă, şi îi puse în mână restul de monede pe care le avea de la Lazarus.

— E o casă în Running Man Courtyard. O ştiţi?

Doamna Dews se încordă, dar încuviinţă din cap.

— Întrebaţi de Tommy Pett şi *să nu spuneţi* nimănui de unde îi ştiţi numele. 'Nţeles?

— Da, zise doamna Dews, se întoarse pe călcâie şi părăsi coridorul.

Lazarus aşteptă până ce urcară treptele şi ieşiră iar în aerul rece al nopţii.

— Ştii care e drumul spre Running Man Courtyard?

Ea îşi lipi buzele strâns, de parcă ar fi fost nemulţumită.

— Da.

Lazarus se uită în sus şi în jos pe uliţa întunecată.

— Îl cunoşti pe tânărul acela? Putem să avem încredere în el?

— Nu ştiu. Nu l-am mai văzut până acum, zise doamna Dews, trăgându-şi pelerina în jurul umerilor. Credeţi că este o capcană?

— Sau ne trimite după potcoave de cai morţi, se încruntă Lazarus. S-ar putea să-l fi pus Maica Panseluţă să ne şoptească informaţia.

— De ce-ar face asta?

— Nu ştiu, la naiba! zise el oftând cu năduf. Asta este problema. Nu ştiu cine şi ce carte joacă în toată această afacere. Sunt prea pe dinafară.

— Ei bine, dacă asta vă ajută, cred că i-a fost sincer teamă că ea ar putea să-l audă.

Lazarus simţi cum i se aşterne un zâmbet lejer pe buze. Făcu o plecăciune adâncă, luându-şi pălăria de pe cap.

— În cazul acesta, doamnă Dews, te rog să-mi arăţi drumul.

Aproape că îi zâmbi la rândul ei – ar fi putut să jure pe viaţa lui că aşa făcuse – dar se abţinu şi o porni mai departe, cu pas alert şi pantofii ţăcănindu-i pe caldarâm. Lazarus se ţinea aproape în urma ei, cu privirea vigilentă. Ceaţa se învârtejea pe la colţurile clădirilor şi estompa şi lumina puţinelor felinare aprinse. Era o noapte numai bună pentru ambuscade, se gândi el sumbru.

— Când m-am întors de la dumneavoastră de acasă, săptămâna trecută, mă aşteptau fraţii mei mai mari, zise ea brusc.

Ţinea capul întors într-o parte, ca el să nu-i poată citi expresia de pe chip.

— Şi ce au zis?

— Că nu mai vor să ies împreună cu dumneavoastră.

— Şi cu toate acestea, iată-te, comentă el în timp ce luau colţul ca să intre pe o stradă mai mare. Ar trebui să mă simt flatat?

— Nu, zise ea scurt. O fac de dragul orfelinatului, nimic mai mult.

— A, desigur.

Ceva mai departe, un grup de trei bărbaţi ieşiră împleticindu-se pe o poartă, evident beţi. Lazarus se întinse spre ea şi o trase înapoi la el, ignorând icnetul ei de surpriză. Se opri în umbră şi o acoperi cu mantia lui, ascunzând-o aproape complet.

Apoi se aplecă spre ea şi îi murmură la ureche:

— Chestia tristă când eşti virtuos este că atunci când încerci să minţi, nu funcţionează foarte bine.

Ea deschise gura să protesteze şi Lazarus prinse o scânteie de furie în ochii ei, dar tocmai atunci beţivii treceau prin dreptul lor.

— Şşt, îi suflă el la ureche.

Era atât de aproape, încât putea să-i simtă mirosul de ierburi dulci pe care le folosise când îşi spălase părul. Ar fi vrut să o tragă şi mai aproape de el, să-i strivească gura de a lui, să-i lingă urechea delicată.

Dar haimanalele trecuseră de ei şi el îi dădu drumul.

Temperance sări imediat înapoi şi se uită încruntată la el.

— Nu am nicio dorinţă să fiu cu dumneavoastră. O fac doar de dragul orfelinatului şi al copiilor.

— Cât de nobil din partea dumitale, doamnă Dews. Vorbeşti chiar ca o sfântă, zise şi se căzni să afişeze un zâmbet, deşi nu prea plăcut. Acum vrei să-mi spui ce este cu casa aceasta din Running Man Courtyard?

— Este casa doamnei Whiteside, şopti ea înainte să se întoarcă şi să pornească iute mai departe.

Lazarus simţi cum i se arcuiesc sprâncenele într-o uimire sinceră şi se grăbi să-şi prindă din urmă călăuza. Asta chiar că avea să fie foarte interesant.

Pentru că doamna Whiteside patrona cel mai faimos bordel din St. Giles.

Capitolul 9

A doua zi foarte de dimineaţă, pe Meg o treziră din somn patru străjeri zdraveni. O îmbrânciră în sus pe nişte scări în spirală, până când ajunseră din nou în odaia regelui. Acesta stătea tolănit pe un tron de aur, cu barba sa neagră şi părul la fel, strălucind în soarele dimineţii. În faţa lui stăteau aliniaţi în şiruri perfecte câteva zeci de străjeri care luaseră poziţia de drepţi.

— Iată-te! izbucni regele. Acum o să-ţi demonstrez că poporul meu mă iubeşte. Soldaţii mei, rosti el către străjile adunate acolo, mă iubiţi voi pe mine?

— Da, sire! strigară străjerii cu putere, toţi ca unul.

Regele Inimă Ferecată zâmbi superior spre Meg.

— Vezi? Recunoaşte-ţi acum nebunia şi s-ar putea să-ţi cruţ viaţa...

Temperance simţea cum obrajii i se îmbujoraseră, în timp ce continua să meargă. Ştia despre majoritatea caselor cu proastă reputaţie din St. Giles – la urma urmelor, erau locurile de unde veneau cei mai mulţi dintre copiii pe care-i avea în grijă –, dar nu pusese niciodată piciorul în vreuna dintre ele după căderea întunericului. Iar casa doamnei Whiteside era chiar faimoasă pentru genul de distracţii pe care le puteai găsi acolo.

— Ah, murmură Lord Caire din urma ei. Cred că am cunoştinţă despre locul acesta.

Ea îşi muşcă limba.

— Atunci poate că nu mai aveţi nevoie de mine astă-seară.

O prinse brusc, făcând-o să-şi ţină respiraţia.

— Ai jurat că nu vei renunţa la pactul nostru, doamnă Dews.

Temperance se încruntă, cu adevărat încurcată.

— Şi nici n-o s-o fac, dar…

— Atunci mergi mai departe.

Îşi adună laolaltă marginile pelerinei şi făcu întocmai. În seara aceea vântul era tăios şi îi amorţise obrajii. Nu mai ştia ce să creadă despre bărbatul acesta. O tachinase, o sărutase, o zgândărise să-i afle şi cel mai ascuns secret şi apoi o ţinuse lipită de trupul lui fierbinte, ca să o protejeze şi să o apere. Încă mai tremura la amintirea mirosului său, a braţelor lui de fier.

Traversară într-o altă uliţă, mai mică de astă dată. Deasupra lor se legănau firmele prăvăliilor, scârţâind în bătaia vântului. Auzi râsete, spontane şi apropiate, apoi sunetele se îndepărtară. Trecură pe lângă o femeie subţiratică înfăşurată într-o pelerină

uzată, care ducea ceva într-un coş. Aceasta le evită privirile şi se grăbi să-i depăşească. Uliţa se lărgi brusc într-o curte deasupra căreia ieşeau în afară etajele caselor, ceea ce făcea ca locul să pară strâmt şi înghesuit. În spatele obloanelor de la fiecare etaj pâlpâiau lumini şi se auzeau ciudate zgomote înfundate – un hohot întrerupt, o vorbă şoptită, lovituri ritmice şi ceva ce semăna cu nişte gemete.

Temperance se cutremură.

— Aici este stabilimentul doamnei Whiteside.

— Ţine-te aproape de mine, murmură Lord Caire înainte de a-şi ridica bastonul ca să bată în unica uşă care dădea în casă.

Aceasta se dădu brusc de perete şi în cadrul ei apăru un paznic mătăhălos a cărui faţă lată şi ştearsă era ciupită de vărsat. Ochii mici şi înguşti nu arătau vreo expresie.

— Băiat sau fată?

— Niciuna, nici alta, zise Lord Caire calm. Vreau să vorbesc cu Tommy Pett.

Bărbatul dădea să închidă uşa.

Lord Caire îşi înfipse bastonul în canat, în timp ce cu cealaltă mână se împinse în blatul uşii. Mişcarea îl făcu pe paznic să arate uşor surprins.

— Te rog, zise nobilul zâmbind dur.

— Jacky, se auzi vocea gravă a cuiva din spatele paznicului. Lasă-mă să-l văd pe musafirul nostru. Paznicul se dădu deoparte. Lord Caire intră imediat şi o trase pe Temperance după el. Ea se uita pe după umărul lui.

Holul în care pătrunseră era un spaţiu mic, pătrăţos, abia suficient de mare ca să încapă scările ce duceau la etajele superioare. Imediat în dreapta era o uşă deschisă care dădea într-un salon îngrijit. În prag stătea o femeie îmbrăcată cu un halat roz din satin,

împodobit cu panglici şi funde. Capul abia dacă îi trecea mai sus de pieptul lui Caire, avea trupul gras şi îndesat şi fruntea mare şi diformă. Clipea spre Caire nişte ochi isteţi.

— Lord Caire. M-am tot întrebat când o să veniţi şi la noi în vizită.

Bărbatul făcu o plecăciune.

— Mă adresez doamnei Whiteside?

Piticania îşi azvârli capul pe spate şi se puse pe râs, cu o voce la fel de joasă ca a unui bărbat.

— Vai de mine, nu. Eu nu sunt decât o angajată a doamnei respective. Puteţi să-mi spuneţi Pansy. Lord Caire înclină din cap.

— Jupânească Pansy. Aş fi foarte recunoscător dacă aş putea schimba câteva vorbe cu Tommy Pett.

— Şi de ce, dacă îmi este îngăduit să întreb?

— Deţine nişte informaţii de care am trebuinţă.

Pansy îşi ţuguie buzele şi dădu din cap.

— De ce nu? Jacky, du-te şi vezi dacă Tommy e liber.

Paznicul plecă greoi şi Pansy făcu un gest spre salonul din spatele ei.

— Nu vreţi să luaţi loc, milord?

— Mulţumesc.

Intrară în odaia mică şi Lord Caire se afundă într-o canapea ponositǎ, din catifea violet, trăgând-o pe Temperance în jos, lângă el. În faţa lor se afla un scaun mare şi jos, tapiţat cu un material elegant roz cu purpuriu. Pansy săltă un şold şi se aşeză în scaun de-a-ndăratelea. Picioarele, încălţate cu papuci eleganţi cu tocuri, se bălăngăneau la câţiva centimetri de podea.

Îşi puse mâinile durdulii pe braţele scaunului şi se uită la Caire cu un zâmbet jucăuş pe buze.

— Chiar cred că ar trebui să zăboviţi o vreme pe la noi, milord, după ce terminaţi ce aveţi de făcut cu

Tommy. Vă pot face un preţ special.

— Vă mulţumesc, dar nu, răspunse Caire, fără nicio inflexiune în glas.

Pansy înclină capul.

— Specialitatea noastră este să satisfacem. Hm. Cererile neobişnuite ale unor gentlemeni aşa ca dumneavoastră. Şi, bineînţeles, poate participa şi prietena dumneavoastră.

Ochii lui Temperance se măriră când Pansy făcu semn cu capul spre ea. Nu avea nici cea mai mică idee care erau *cererile neobişnuite* ale lui Caire, dar ştia că ar trebui să fie dezgustată la simpla sugestie că şi ea ar trebui să se bucure de ele alături de el. Numai că era încă ocupată să-şi imagineze care îi erau sentimentele când un tânăr foarte arătos intră în încăpere. Era subţire şi avea un păr blond, care îi cădea pe umeri în valuri mătăsoase. Ezită o clipă în prag, privindu-l nelinişţit pe nobil.

Pansy îi zâmbi.

— Tommy, acesta este Lord Caire. Cred că…

Indiferent ce avea de gând să spună jupâneasa Pansy, ea fu întreruptă de Tommy care o zbughi afară din odaie. Lord Caire sări de pe canapea şi fugi în tăcere după băiat. Se auzi un zgomot de încăierare pe hol, o bufnitură şi o înjurătură, apoi Caire intră din nou în salon, ţinându-l ferm pe băiat de gulerul hainei.

— Gata! Gata! gâfâia băiatul. M-aţi prins şi gata. Daţi-mi drumul şi o să vorbesc.

— Nu prea cred, zise Lord Caire, rar. Prefer să te ţin bine cât timp vorbeşti.

Pansy urmărise scena cu ochii îngustaţi, dar fără să se arate surprinsă, iar acum schiţă o mişcare.

— Pentru Tommy încă nu s-a încheiat noaptea, milord. Sper că o să ţineţi cont de asta când discutaţi cu el. Dacă are vânătăi îi scade preţul.

— Nu am de gând să-i fac niciun rău angajatului dumneavoastră, câtă vreme îmi spune ceea ce vreau să aflu, o lămuri nobilul.

— Şi despre ce e vorba? întrebă pitica în şoaptă.

— Marie Hume, rosti lordul. Ce ştii despre moartea ei?

Pentru un băiat care îşi câştiga traiul într-un bordel din St. Giles, Tommy minţea îngrozitor de prost. Întoarse privirea într-o parte, îşi linse buzele şi zise:

— Nimic.

Temperance oftă. Chiar şi ea putea să vadă că Tommy ştia ceva despre moartea amantei lui Lord Caire.

Acesta îl zgâlţâi niţel pe băiat.

— Mai încearcă.

Pansy săltă din sprâncene.

— Mi-e teamă că timpul cât mi-l folosiţi pe Tommy mă costă bani, lord Caire.

Fără să rostească vreun cuvânt, el îşi vârî mâna în buzunarul tunicii şi scoase o punguţă. I-o azvârli lui Pansy, care o prinse cu îndemânare. După ce se zgâi înăuntru, o închise la loc şi o ascunse undeva asupra sa.

Dădu din cap către Tommy.

— E destul. Acum vorbeşte cu domnul, mieluşelul meu.

Tommy se lăsă moale în mâna nobilului.

— Nu ştiu nimic. Era moartă când am găsit-o eu.

Auzindu-l, Temperance se uită repede spre Lord Caire, dar dacă acesta era surprins să audă că Tommy, şi nu Martha Swan, o găsise pe Marie, nu lăsă să se vadă nimic.

— Tu ai fost primul care a găsit-o moartă? îl întrebă el.

Tommy se uită confuz spre lord.

— Nu mai era nimeni acolo, dacă asta vreţi să ştiţi.

— Când ai găsit-o?

Faţa lui Tommy se schimonosi.

— E ceva de atunci. Două luni sau mai bine.

— În ce zi?

— Sâmbătă, zise Tommy, aruncând în grabă o privire spre Pansy. Sâmbătă dimineaţă e ziua mea liberă.

— Şi la ce oră ai ajuns la Marie?

Tommy ridică din umeri.

— Pe la nouă, poate? Sau zece? Înainte de prânz, oricum.

— Povesteşte, îi zise lordul, zgâlţâindu-l din nou.

Tommy se linse iar pe buze şi se uită spre Pansy, să-i ceară parcă acordul. Femeia scundă dădu din cap.

Băiatul oftă.

— Odăile ei erau la catul al doilea, în partea din spate a casei. Nu era nimeni p’acolo când m-am dus să mă urc pe scară, numa’ o femeie cu ziua care freca scările din faţă. Tocma’ mă pregăteam să bat la uşa ei – a lu’ Marie –, dar s-a deschis singură. Nu era încuiată, aşa că am intrat. Camera din faţă era curată ca lacrima; lu’ Marie îi plăcea să-şi ţină lucrurile în ordine, dar dormitorul…

Tommy îşi întrerupse povestirea, cu ochii aţintiţi în podea. Înghiţi cu zgomot.

— Era sânge peste tot. Pe pereţi şi pe podea, chiar şi pe tavan. Doamne, n-am văzut atâta sânge în viaţa mea. Salteaua era neagră de atâta sânge şi Marie…

— Ce era cu Marie?

Vocea lordului era blândă, dar Temperance ştia că asta nu avea nicio legătură cu amabilitatea sau cu mila.

— Era despicată în două, zise Tommy. De la beregată şi până la părţile intime. Puteam să-i văd măruntaiele cum ieşeau afară ca nişte şerpi gri.

Înghiţi iar şi faţa îi devenise cenuşie.

— Am dat afară tot ce aveam în mine, acolo, pe podea. Nu m-am putut abţine. Duhoarea era îngrozitoare.

— Şi pe urmă ce ai făcut?

— Păi, am luat-o la sănătoasa, zise Tommy, dar privirea îi alunecă iar într-o parte.

Lord Caire îl zgudui niţel.

— Nu ţi-a trecut prin cap să cauţi prin odăi? Avea bijuterii – un ac de păr cu diamant şi cercei cu perle –, precum şi catarame cu spărtura de diamant pentru pantofi şi un inel cu granat.

— Eu niciodată… începu Tommy, dar lordul îl scutură aşa de tare, că nu mai putea să vorbească.

— Tommy, mieluşelul mei scump, oftă Pansy. Răspunde-i lui Lord Caire cinstit, sau n-o să mă mai pot folosi de tine.

Tommy îşi lăsă capul în jos, supărat.

— Ea nu mai avea ce face cu ele. Era moartă de-a binelea. Şi dacă le lăsam acolo, tot ar fi fost furate de proprietarul odăilor. Eu aveam mai mult drept asupra lor decât oricine.

— Şi de ce? întrebă Temperance.

Tommy îşi ridică fruntea, privind la ea ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima dată.

— De ce? Pentru că sunt fratele ei.

Temperance îl privi pe Lord Caire. Chipul lui nu exprima nimic, dar el încremenise, surprins. Îşi întoarse atenţia spre Tommy.

— Eşti fratele lui Marie Hume.

— Păi, n-am zis aşa? se stropşi băiatul. Am avut aceeaşi mamă, asta e, da’ Marie era mai mare cu zece

ani sau mai bine.

Temperance se încruntă. Prinse un schimb rapid de priviri între lord şi Pansy. Ceva nu se lega. Simţea că ei îi lipsea o informaţie pe care o împărtăşeau toţi ceilalţi din încăpere.

— Asta înseamnă că o cunoşteai foarte bine?

Tommy ridică stânjenit din umeri.

— Destul de bine, cred.

— O mai vizita şi altcineva în afară de Lord Caire şi de tine? îl întrebă Temperance.

— Cât despre asta, nu ştiu, rosti rar băiatul. Io n-o vedeam decât o dată pe săptămână.

Temperance se aplecă spre el.

— Dar sunt sigură că vă povesteaţi unul altuia despre vieţile voastre, nu? Nu-ţi spunea despre ea?

Tommy se uită la vârfurile pantofilor.

— Cel mai adesea ceream bani de la ea.

Temperance clipi, îngrozită de această lipsă de dragoste frăţească. Dacă n-ar fi minţit aşa de prost, ar fi zis că băiatul se eschivează, ca să evite să mai ofere şi alte informaţii.

— Poţi să-ţi închipui cine ar fi putut să o ucidă? întrebă nobilul dintr-odată.

Ochii băiatului se măriră.

— Era legată de pat, cu braţele întinse deasupra capului, cu picioarele desfăcute şi faţa acoperită cu o glugă. Am ştiut din prima clipă cine a ucis-o.

Lord Caire se uită fix la băiat.

— Cine?

Tommy zâmbi, dar cumva buzele lui se strâmbară într-un fel care îi alungau toată frumuseţea.

— Păi, dumneavoastră, milord. Nu aşa vă plăcea să vă bucuraţi de sora mea?

Lazarus rămase cu ochii ţintă la băiat. Cu adevărat, nu se aşteptase la acest atac – deşi ar fi

trebuit să o facă. Îi dădu drumul băiatului, atent să nu o privească pe doamna Dews. Ce simţea ea oare despre dezvăluirea făcută de băiat? Ce ar fi putut să simtă, dacă nu oroare şi dezgust?

— Nu mai am nevoie de tine, zise şi trimise băiatul de acolo.

Pe faţa lui Tommy se citea dezamăgirea. Fără îndoială se aştepta la o dispută sau chiar la o dezminţire nervoasă. Dar Lazarus n-avea de gând să-i ofere sub nicio formă băiatului aşa ceva.

Tommy se uită la jupâneasa Pansy. Aceasta îi făcu semn dând din cap, cu chipul ei inexpresiv, şi băiatul plecă. Când uşa se închise în urma lui, jupâneasa se întoarse spre Lazarus.

— Asta e tot?

— Nu.

Traversă camera până la şemineu şi se uită fix la flăcări, încercând să gândească. Era într-un punct mort al cercetărilor lui. Dacă băiatul – şi fratele lui Marie pe deasupra – nu ştia cine a ucis-o, încotro mai putea să o ia acum? Îşi rotea absent bastonul în pumn. Atunci îşi dădu seama brusc. Ştia că nu el o legase pe Marie în felul acela; aşadar, o făcuse un alt bărbat – unul care, cel puţin în această privinţă, îi împărtăşea înclinaţiile. Se întoarse spre jupâneasa Pansy.

— Ziceaţi că acest stabiliment se adaptează toanelor unor bărbaţi ca mine. Femeia ridică sprâncenele castanii.

— Da, desigur. Aţi vrea să vedeţi o selecţie din articolele noastre?

Lazarus îşi dădea seama că doamna Dews inspirase profund. Deşi tot nu o privise încă, ştia că ea stătea ca încremenită, într-un colţ al camerei. Poate că încremenise de dezgust. Lordul clătină din cap.

— Nu. Ceea ce vreau sunt informaţii.

Jupâneasa Pansy îşi înclină capul prea mare şi ochii ei inteligenţi îi sclipeau acum în perspectiva unui profit.

— Ce fel de informaţii, milord?

— Vreau să ştiu numele bărbaţilor cărora le place să folosească glugi şi legături. Femeia se uită la el, cu o privire gânditoare. Apoi clătină din cap.

— Ştiţi că nu vă pot da numele clienţilor noştri.

Lazarus scoase din buzunar o pungă – mai mare decât aceea pe care i-o dăduse prima dată – şi o aruncă pe masă, lângă cotul ei.

— Sunt cincizeci de lire acolo.

Pansy îşi încreţi fruntea şi ridică punga, răsturnând conţinutul în poală ca să numere monedele, una câte una. Când termină, se opri, ca şi cum ar fi cântărit oferta. Apoi le puse înapoi în pungă şi punga o îndesă în sân.

Se aşeză înapoi pe scaunul jos şi încăpător şi se uită la lord.

— Unii gentlemeni găsesc distractiv să urmărească jocul altora. Lazarus ridică o sprânceană, aşteptând.

— Poate aţi dori să vedeţi?

Lazarus înclină din cap o dată şi pulsul i se acceleră.

— Jacky! ridică Pansy vocea.

Lacheul apăru în uşă. Femeia făcu un gest din degete.

— Te rog, du-l pe gentlemanul acesta la găurile de vizionare. Cred că veţi fi deosebit de interesat de camera numărul şase, Lord Caire.

Jacky se răsuci fără nicio vorbă şi Lazarus se îndreptă spre doamna Dews, să o ia de încheietura mâinii.

Ea şi-o retrase, dar Lazarus o ţinea ferm,

trăgând-o spre uşă.

— Ce faceţi? Nu am nicio dorinţă să văd vreun „joc”.

— Nu te pot lăsa singură, mormăi el în barbă.

Era adevărat, dar nu pe de-a-ntregul. Voia să-i arate ce zăcea adânc în sufletul lui. Urma să simtă repulsie faţă de adevărul acesta al lui, ştia asta, dar avea o dorinţă morbidă să afle şi el care va fi reacţia ei. Să-şi pună secretele dinaintea ei şi să-i aştepte sentinţa.

Jacky îi conduse la etaj pe nişte scări înguste de lemn până la un hol întunecos de deasupra. De-o parte a holului stăteau aliniate câteva uşi, fiecare însemnată cu un număr cioplit grosolan. În loc să intre pe vreuna dintre ele, bărbatul îi conduse la capătul holului, până la o uşă fără niciun număr.

Jacky descuie cu o cheie şi îi îndemnă să intre.

— Mergeţi până la capăt şi apoi daţi colţul. O oră, nu mai mult.

Apoi închise uşa în urma lor.

Doamna Dews se lipi de Lazarus, iar el îi simţi tremurul trupului. Se aplecă să-i şoptească la ureche.

— Şşt. Uşa este descuiată. Putem să plecăm oricând dorim.

— Atunci haideţi să plecăm chiar acum, îi şopti la rândul ei.

— Nu.

Inima îi bătea repede şi o strânse şi mai tare de încheietura mâinii.

Se aflau într-un coridor îngust şi scund. Lazarus pipăi cu mâna de-a lungul unui perete, respectând instrucţiunile lui Jacky de a merge până în capăt. Coridorul făcea aici un cot brusc, şi el se ghemui să intre pe acolo. La început i se păru că e beznă complet, dar pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul,

reuşi să distingă nişte luminiţe subţiri cât gămălia de ac, dispuse la intervale regulate de-a lungul unui perete. Se apropie de primele şi înţelese că era un vizor. Dedesubt, abia vizibil la lumina ce răzbătea din camera de dincolo, era scris numărul nouă.

Doamna Dews îl trase de încheietură.

— Vă rog, haideţi să plecăm.

Lazarus se uită prin vizor şi se întoarse spre ea, trăgând-o mai aproape.

— Nu, zise el. Uită-te.

Ea scutură din cap, dar rezistenţa îi era slabă şi el o conduse la perete. Ştiu clipa în care ea văzu ce se petrecea dincolo, pentru că trupul i se încordă. Stătea cu faţa la zid, departe de el, şi Lazarus se duse în spatele ei. Îşi aplecă uşor capul aproape de urechea ei.

— Ce vezi?

Ea tremura, dar nu scotea o vorbă.

E drept că el nici nu avea nevoie de cuvintele ei ca să ştie ce se petrece în camera de dincolo. Văzuse totul când se uitase: un bărbat şi o femeie, bărbatul complet gol, femeia purtând încă o cămaşă. Femeia îngenunchease la picioarele bărbatului, iar mădularul lui era între buzele ei.

— Îţi place? şopti el. Te excită?

O simţea cum tremură lipită de el, ca un iepure în ghearele şoimului. Era atât de decentă la suprafaţă, dar el ştia, cu o parte din el care scruta dincolo de minte şi de spirit, că ea avea adâncimi carnale pe care se lupta să le ascundă. El voia să exploreze acele adâncimi. Să le aducă la lumina zilei şi să se desfete cu ele. Făceau parte din ea tot atât de tare ca şi paietele aurii din ochii ei, iar el tânjea să se delecteze cu poftele ei.

— Haide, să vedem ce mai este de văzut.

O luă de mână, ea împotrivindu-se mai puţin

acum, şi o conduse la al doilea vizor. O privire rapidă demonstră că odaia era goală.

Următoarea însă cu siguranţă nu era aşa.

— Priveşte, murmură el, apăsând-o de perete cu propriul trup. Ce vezi?

Ea clătină din cap, dar şopti totuşi:

— El… o ia pe la spate.

— Ca un armăsar călărind o iapă, zise el cu voce gravă, cu trupul lui rigid lipit de al ei.

Temperance dădu din cap cu o smucitură.

— Îţi place?

Ea refuză însă să-i răspundă la întrebare.

Lazarus o luă de acolo, verificând următorul vizor, acela la care jupâneasa Pansy îi trimisese să-l vadă. Ceea ce văzu înăuntru îl făcu să înghită brusc în sec. Se întoarse şi o duse pe doamna Dews la vizor, fără niciun cuvânt. Îşi dădu seama de momentul când ea înţelesese. Trupul ei deveni inert şi mâna cu care îl ţinea se strânse cu putere.

Lazarus se mişcă în spatele ei, acoperind-o şi strivind-o de perete, aşa încât nu mai era posibil să scape. Era caldă şi moale sub trupul lui uriaş.

— Ce vezi? şopti suflându-i în ureche.

Ea clătină din cap, dar el o prinse de ambele mâini, desfăcându-i-le şi fixându-le pe perete, cu mâinile lui acoperindu-le pe ale ei. Îşi simţea mădularul, gros şi zvâcnind, presând mai jos de betelia pantalonilor mulaţi, apăsând în spatele ei moale.

— Spune-mi, îi ceru el.

Temperance înghiţi cu zgomot în coridorul liniştit şi întunecos.

— Femeia este frumoasă. Are părul roşcat şi pielea albă.

— Şi?

— Şi este goală şi legată de pat.

— Cum?

Îi mângâie gâtul cu buzele lui. De atât de aproape, parfumul ei era puternic. Parfum de femeie. Şi-ar fi dorit să-i poată arunca boneta simplă şi albă pe care o purta, să-i smulgă acele din păr şi să-şi îngroape faţa în cozile ei împletite.

— Spune-mi acum.

— Are mâinile deasupra capului, legate împreună de tăblie.

Vocea ei era guturală, joasă şi senzuală.

— Picioarele îi sunt depărtate, gleznele legate de stâlpii de la capătul patului. Este de-a dreptul goală şi… şi… a ei…

Înghiţi, incapabilă să mai rostească vreun cuvânt.

— Păsărica ei? zise tărăgănând, cu gura lipită de obrazul ei.

Odată rostit cuvântul, coapsele lui se avântară instinctiv spre ea, ca şi cum ar fi vrut să caute acea parte a trupului ei.

— Da, aceea. Este complet expusă.

Temperance scâncea în timp ce el îşi trecea limba pe gâtul ei.

— Şi? o îndemnă.

— Ah! exclamă, inspirând adânc, ca să se liniştească. Are o eşarfă legată la ochi.

— Bărbatul?

— Este înalt şi brunet şi e complet îmbrăcat; chiar şi peruca îi este la locul ei.

Lazarus zâmbi frământându-şi coapsele de fesele ei. I-ar fi ridicat chiar acum fustele, să caute acel loc moale şi umed din mijlocul ei, dacă n-ar fi fost sigur că asta ar fi scos-o din transa în care se afla.

— Ce face el?

O muşcă uşor de ureche.

Temperance suspină.

— A îngenuncheat între picioarele ei şi… vai, Dumnezeule! Lordul chicoti sumbru.

— Îi venerează păsărica, nu-i aşa? Îşi foloseşte limba, i-o sărută, îi gustă parfumul. Temperance gemu şi se împinse în el – dar nu ca să scape. Fesele ei se frecau de mădularul lui întărit, iar el se simţi exultând triumfător.

Îi vârî limba în ureche, lingându-i partea exterioară delicată.

— Ţi-ar plăcea asta? Ai vrea gura mea în miezul tău, limba mea pe mugurele tău? Te-aş gusta, te-aş savura până când n-ai mai suporta, dar nu ţi-aş da drumul. Te-aş ţintui acolo, cu picioarele desfăcute, cu păsărica ta deschisă pentru mine, şi te-aş gusta până când ai ajunge la orgasm iar şi iar.

Temperance începu să se lupte să scape, întorcându-se pe jumătate spre el, iar lordul se aplecă şi o sărută apăsat, cu buzele strivindu-le pe ale ei, să le deschidă, vârându-şi limba în gura ei cu aceeaşi sălbăticie cu care ar fi vrut să-şi vâre mădularul în trupul ei. Doamne! Era în pericol să se elibereze în pantaloni şi lui nici că-i păsa. Femeia era gata să cedeze în sfârşit, mica lui martiră, şi capitularea ei era mai dulce decât mierea.

Îşi îndesă piciorul între picioarele ei, sus, aşa încât ea să fie silită să-l încalece. O apucă de fuste şi i le ridică în sus, urmărind un singur scop cu toată fiinţa lui. Nu-i mai păsa unde se află, cine era ea şi cine era el însuşi şi care îi era trecutul blestemat. Tot ce-şi dorea era carnea ei moale şi umedă în jurul lui. Acum.

Dar Temperance îşi înfipse unghiile în părul lui şi trase brusc, făcându-l să scoată o exclamaţie de durere şi de surpriză.

Era tot ce-i trebuia. O zbughi, un iepure pe fugă din faţa şoimului, alergând sălbatic de-a lungul

coridorului întunecos.

*

O fermecase.

Temperance gâfâia când dădu colţul coridorului în beznă. Panica era ca un animal viu în gâtlejul ei, fâlfâind şi ameninţând să o sufoce. Să alunge raţiunea însăşi din mintea ei.

De unde ştiuse el? Oare ruşinea ei era ca un stigmat pe frunte, pe care toţi bărbaţii îl vedeau? Sau era un vrăjitor care putea să discearnă slăbiciunile sexuale ale femeilor? Pentru că ea fusese slabă. Picioarele ei tremuraseră sub apăsarea lui; miezul ei devenise lichid din pricina ruşinoasei dorinţe. Se uitase prin vizorul acela îngrozitor şi îi descrisese scena dinăuntru şi – Dumnezeu s-o ierte – îi plăcuse. Cuvintele teribile pe care el i le şoptise la ureche în timp ce se împingea în fesele ei o lăsaseră înfierbântată şi râvnind, şi îşi dorise ca el să o încalece ca un armăsar în călduri, acolo, în coridorul strâmt şi sordid al unui bordel.

Poate că deja îşi pierduse minţile.

Uşa spre holul exterior era descuiată. Se dădu de perete de îndată ce o atinse şi, în secunda următoare, zbura în jos pe scări, cu cizmele greoaie ale lui Lord Caire tropăind chiar în urma ei. Ajunse în holul mic şi pătrat şi îl auzi cum înjură şi se împiedică. Slavă cerului! Indiferent de cât întârzia, asta îi dădea ei câteva secunde în plus. Dădu de perete uşa bordelului şi se avântă în noapte.

Vântul îi tăie răsuflarea şi ceva mic şi rău, cu patru labe, trecu iute prin faţa ei. Intră pe o mică uliţă acoperită şi paşii îi răsunau rezonând de zidurile vechi din piatră. Alerga fără direcţie sau vreun gând, cu

panica zbătându-i-se în piept. Dacă o prindea, avea să o sărute iar. Şi-ar apăsa mădularul pe trupul ei şi ea i-ar simţi gustul buzelor, i-ar simţi atingerea şi n-ar mai fi în stare să scape a doua oară. I-ar ceda, bălăcindu-se în propria fire păcătoasă.

Nu putea îngădui să se întâmple asta.

Aşa că atunci când îl auzi că o strigă pe nume, din spate, se sili să încetinească, se strădui să meargă mai ferit. Uliţa acoperită dădea într-o curte mică. Se uită în urma ei şi porni iute să o traverseze. Pieptul îi ardea şi ar fi vrut să răsufle, dar se forţă să respire încet, lin şi privi în urmă. Curtea era pustie. Vocea lui se auzea departe. Poate că reuşise să scape de el.

Temperance se furişă pe o alee, ieşi într-o stradă laterală şi apoi intră într-un alt pasaj. Răsărise luna şi îi dădea o lumină palidă. Alergase aşa de repede şi în aşa grabă, că habar nu avea unde se află. Clădirile de pe ambele părţi erau în întuneric. Traversă o altă stradă, alergând din nou, un fior de teamă împingând-o de la spate. Se opri un moment în umbra unei case, uitându-se înapoi. Nu-l mai vedea pe Lord Caire. Poate că renunţase să o mai urmărească? Doar că asta nu părea prea posibil.

— Nesăbuito! îi şopti el la ureche.

Temperance scânci, un sunet umilitor, dar o speriase de-i sărise inima din loc.

O apucă de partea de sus a braţului şi o scutură, cu vocea scrâşnind de furie.

— Nu ai minte deloc? I-am promis fratelui tău că o să am grijă de tine şi tu fugi nitam-nisam în cea mai rău famată zonă din St. Giles?!

Uluită, căscă gura la el şi singurul ei gând fu că el e furios din teamă pentru ea. Crezuse că o urmăreşte mânat de frenezie sexuală, când, de fapt, în tot acest timp, el era îngrijorat pentru siguranţa ei. Temperance

nu se putu abţine. Lăsă capul pe spate şi începu să râdă, iar vântul îi luă sunetele de pe buze şi i le învârteji înspre cer.

Lord Caire se încruntă privind în jos spre ea.

— Încetează. Nu e de râs.

Ceea ce, desigur, o făcu să râdă şi mai tare.

Lazarus oftă a frustrare masculină şi o scutură iar, dar fără prea mare tragere de inimă. Începu să o tragă spre el şi temerile ei că o va ispiti iar îi reveniră, făcând-o să devină serioasă. Îşi puse palmele pe pieptul lui – semn de slabă împotrivire.

Atunci el o împinse brutal în spatele lui.

Mişcarea bruscă o făcu să se împiedice, apoi se redresă şi ridică ochii. Un grup de bărbaţi intraseră pe stradă, cu toţii înarmaţi cu bâte. Caire răsuci şi desfăcu în două bastonul. Ţinea sabia scurtă în mâna dreaptă şi restul bastonului în stânga şi, fără să ezite, se repezi la atacatori.

— Fugi! strigă la ea în timp ce îi ataca pe bărbaţi.

Aceştia nu se aşteptaseră la o ofensivă atât de bruscă. Doi dintre ei dădură înapoi, unul ezită, dar cei doi rămaşi se apropiau din ce în ce mai tare. Temperance pipăi după pistol. Săculeţul în care îl ţinea era legat în talie, pe sub fuste, şi începu să-şi ridice poalele.

Se auzi un ţipăt scurt, întrerupt în mod sinistru. Ridică privirea la timp ca să-l vadă pe unul dintre atacatorii lui Caire cum dă înapoi, cu faţa plină de sânge. Caire se rotea graţios, cu pelerina zburând în jurul lui, şi se repezi la un alt bărbat.

— Temperance! Fă cum îţi spun. Fugi!

Deodată, un braţ gros o cuprinse în jurul gâtului, sugrumându-i ţipătul.

— Aruncă sabia, se auzi o voce aspră care venea de lângă urechea ei, sau îi frâng gâtul.

Caire se întoarse, ochii i se micşorară când o văzu la ananghie, apoi bărbatul care o ţinea pe Temperance gemu şi deveni moale, fără vlagă. Ea se eliberă şi fugi, în timp ce el căzu inert la pământ. Răsuflă şi ridică privirea, ca să vadă.

O nălucă, mişcându-se tăcută şi trecând repede pe lângă ea. Atacatorii nu avură habar că ea – el, lucrul acela – era acolo, decât atunci când unul dintre ei fu străpuns cu sabia. Oare visa ea? Fusese ucisă şi nu-şi dădea seama? Pentru că acel ceva care acum lupta în tăcere alături de Caire nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse ea până atunci.

Era înalt şi subţire şi purta o tunică de arlechin în carouri roşu cu negru. Pantalonii mulaţi, cizmele peste genunchi şi pălăria cu boruri largi erau toate negre. Jumătatea de sus a figurii îi era acoperită de o mască mică şi neagră, cu nasul grotesc de lung şi linii stranii săpate în jurul ochilor şi a obrajilor proeminenţi. Într-o mână ţinea o sabie strălucitoare, iar în cealaltă un pumnal lung, şi le folosea pe amândouă cu letală agerime, sărind sprinten peste pietrele de pe caldarâm în timp ce lupta.

Caire stătea spate în spate cu năluca, ambele siluete luptând cu precizie îndârjită. Caire pară o lovitură cu bastonul din mâna stângă şi încheie cu o fandare a sabiei din dreapta. Restul atacatorilor îi încercuiseră pe cei doi ca o haită de câini turbaţi. Dar Caire şi arlechinul se mişcau laolaltă ca şi cum toată viaţa ar fi luptat astfel. Indiferent cât ar fi încercat atacatorii să le străpungă apărarea, nu puteau găsi nicio breşă. Năluca tăie un bărbat de-a curmezişul pieptului în timp ce Caire înjunghia un altul în coapsă. Unul dintre atacatori scoase un strigăt şi brusc o luară cu toţii la goană, dispărând în întunericul nopţii din St. Giles. Chiar şi bărbatul care o atacase pe la spate îşi

revenise destul cât să poată fugi.

În liniştea care se lăsase, Temperance putea să-şi audă propria respiraţie şuierând în gât. Pistolul din mâinile ei se zgâlţâia cu putere.

Năluca se întoarse graţios şi cizmele sale abia foşneau pe caldarâm. Îşi scoase cu un gest pălăria de pe cap şi făcu o plecăciune adâncă. O pană purpurie îi flutură la pălărie în timp ce şi-o aşeza la loc pe cap.

Apoi dispăru şi el.

Temperance se zgâi la Caire.

— Sunteţi rănit grav? Ce-a fost asta?

— Habar nu am, răspunse el clătinând din cap.

În timpul luptei, părul său argintiu i se desprinsese din legătura obişnuită şi îi stătea răsfirat peste mantia neagră.

— Dar se pare că Fantoma din St. Giles nu este doar un zvon.

Capitolul 10

Meg clătină din cap.

— Aceasta, Maiestatea Voastră, nu este iubire.

— Cum? întrebă regele cu un aer ameninţător. Dacă nu e iubire, atunci ce e?

— Supunere, zise Meg. Străjile voastre vă spun ceea ce doriţi să auziţi, din supunere, Maiestatea Voastră.

Ei bine, ai fi putut să auzi cum cade un ac în sala tronului. Mica pasăre albastră ciripi, iar regele scoase un oftat.

— Duceţi-o înapoi în temniţă, le ordonă el străjilor şi adăugă pentru Meg: Şi când te vei mai afla în prezenţa mea, ai grijă să fii spălată cum trebuie.

Meg făcu o reverenţă.

— Ca să mă spăl am nevoie de apă, săpun şi o bucată de pânză, dacă nu vă este cu supărare, Maiestatea Voastră.

Regele făcu un gest cu mâna.

— Aveţi grijă să se facă întocmai. Şi străjerii o duseră de-acolo...

din *Regele Inimă Ferecată*

— Ştiam eu că Fantoma din St. Giles e adevărată! exclamă Nell mai târziu în seara aceea.

Temperance se întoarse să o fixeze cu privirea pe slujnică, deplin conştientă că Winter, care era aşezat de cealaltă parte a mesei, se întorsese în acelaşi timp. Sub privirile lor combinate, Nell se îmbujoră.

— Păi, ştiam! Nu avea ochii roşii însângeraţi?

Temperance zâmbi ostenită din pricina entuziasmului lui Nell. După atac, Caire o însoţise până acasă şi, la scurt timp după aceea, fusese chestionată de Winter şi de Nell. Îşi petrecuse ultimul sfert de oră răspunzând întrebărilor dezaprobatoare ale lui Winter, întrerupte când şi când de exclamaţiile lui Nell.

— Nu i-am putut vedea prea bine ochii, răspunse ea cu sinceritate. Purta o mască neagră cu un nas lung şi coroiat.

Winter pufni. Sora lui se uită la el.

— Şi purta un costum în carouri roşu cu negru, de arlechin. Auzind acest lucru, fratele ei ridică din sprâncene, cu un interes vag.

— Un costum de teatru? Pare să fie un om nebun.

— Un actor nebun, fremăta Nell de încântare.

— A luptat foarte bine pentru un nebun, zise Temperance plină de îndoieli.

— Poate că nu e decât un pungaş cu înclinaţii spre dramatism, zise Winter sec.

— Sau chiar este o fantomă, revenită în St. Giles ca să-şi răzbune moartea, zise iar Nell.

Temperance clătină din cap.

— Nu era nicio fantomă. Ce-am văzut eu în seara asta era un om în carne şi oase, înalt şi slab.

Zâmbi ciudat. De fapt, silueta lui semăna destul de tare cu tine, frate.

Nell îşi înăbuşi un chicot.

Winter nu făcu decât să ofteze.

— Oricum, zise Temperance grăbită, îi datorez viaţa.

— De aceea este mai mult decât înţelept să nu te mai vezi cu Lord Caire, replică Winter. Temperance suspină, pentru că ştia că nu făcuse decât să-i ofere argumente cu care fratele ei să-şi susţină părerea. Măcar să nu fi fost atât de îngrozitor de obosită! Se frecă la tâmple.

— Winter, te rog, putem să amânăm discuţia asta până mâine-dimineaţă?

Bărbatul o privi o clipă cu ochii săi căprui şi trişti deveniţi acum sumbri. Apoi încuviinţă cu un gest al capului şi se ridică în picioare.

— O să te scutesc de discuţie în seara sta, surioară, dar o noapte de somn nu-mi va schimba hotărârea. Tovărăşia ta cu acest bărbat ţi-a periclitat viaţa, te-a făcut să-ţi neglijezi îndatoririle faţă de orfelinat şi de copii şi, mi-e teamă, îţi pune în pericol buna judecată şi virtutea. Nu vreau să te mai întâlneşti cu Lord Caire.

Înclină politicos din cap şi ieşi din bucătărie. Temperance îşi lăsă capul să-i cadă în mâini. După o clipă de tăcere, Nell îşi drese glasul.

— Pe mine o ceaşcă de ceai mă linişteşte, mai ales înainte de culcare.

Temperance fu nevoită să-şi alunge lacrimile

care i se adunaseră în ochi.

— Mulţumesc.

Nu avusese niciodată un schimb aprins de cuvinte cu Winter. Asa şi Concord putea să fie destul de enervanţi cu încăpăţânata lor incapacitate de a înţelege şi punctul de vedere al celorlalţi, dar Winter nu ridicase niciodată vocea la ea. Era un bărbat atent, nu se înfuria prea lesne şi faptul că astă-seară reuşise să facă exact asta o supăra extrem de tare.

Nell puse pe masă un ceainic cu ceai şi două ceşti, apoi se aşeză faţă în faţă cu Temperance. Turnă ceaiul aburind într-una din ceşti.

— Domnul Makepeace n-a vrut să fie aşa de… de… of.

Nell se bâlbâi, aparent incapabilă să găsească un cuvânt care să nu-l discrediteze pe stăpânul ei. Temperance zâmbi confuză.

— Ba da, a vrut.

— Of, dar…

— Şi are dreptate, continuă Temperance întinzând mâna peste masă ca să apuce ceaşca plină şi să o tragă la ea. N-ar trebui să-l las baltă ca să umblu aiurea prin East End împreună cu Lord Caire.

Nell mai turnă o ceaşcă de ceai, în tăcere, şi amestecă în ea o ditamai bucata de zahăr. Sorbi delicat şi apoi îşi puse ceaşca atent pe masă, cu ochii la ceaiul din ea.

— Lord Caire este un bărbat foarte. Chipeş şi îl găsesc foarte seducător. Temperance se uită la ea. Nell îşi muşcă buza.

— Cred că este din cauza părului lung, bogat şi strălucitor. Şi argintiu! Este pur şi simplu izbitor.

— Mie îmi plac ochii lui, recunoscu Temperance.

— Serios?

Pe masă era un strop de ceai, şi Temperance îşi

puse vârful degetului peste el şi trasă un cerc pe masă.

— N-am văzut niciodată ochi atât de albaştri. Şi genele îi sunt aşa de negre în comparaţie cu părul.

— Are un nas destul de drăguţ, zise Nell cu consideraţie.

— Şi buzele îi sunt aşa de pline şi cu colţurile arcuite în sus. Ai băgat de seamă?

Nell oftă, ceea ce părea un răspuns suficient.

Temperance îşi muşcă buza.

— Şi sunt aşa de tari şi în acelaşi timp atât de catifelate. Pur şi simplu îmi taie răsuflarea.

Îşi dădu seama că ultima parte a mărturisirii sale era posibil să fi fost prea mult şi luă repede o gură de ceai.

Când aşeză ceaşca înapoi pe masă, Nell o privea gânditoare.

— Pare să aibă o deosebită consideraţie pentru dumneavoastră.

Temperance lăsă iarăşi ochii în pământ, privind pe masă. Cercul de ceai se uscase.

— Cum poţi să spui asta? Nici măcar nu l-ai cunoscut.

— Nu, dar am aflat de la copii şi de la Polly, zise Nell. Polly spune că felul în care se uită la dumneavoastră îi dă fiori.

Cum se uita la ea? Oare nu confunda Nell pofta carnală cu afecţiunea? Şi de ce avea atâta importanţă pentru ea acest lucru?

Temperance scutură din cap şi îşi puse palmele pe masă.

— Dorinţele lui sunt nefireşti. Şi chiar dacă n-ar fi aşa, ce fel de femeie aş fi eu, dacă m-aş lăsa condusă de imbolduri?

— O femeie obişnuită, poate, zise Nell blând.

Temperance rămase mută, amintindu-şi de femeia cu părul roşcat cu eşarfa legată la ochi. Îşi aminti cât de excitată fusese de imaginea aceea. Ea era atât de obosită să tot încerce să-şi stăpânească imboldurile, şi uite că Lord Caire nu încerca să şi le înfrâneze pe ale sale. Dimpotrivă, părea să se desfete cu ele.

Nell îşi drese iar glasul.

— Aveam odată un prieten căruia îi plăcea un pic de aventură în dormitor.

— Serios?

Nell nu vorbea aproape niciodată despre vechea ei meserie. Femeia dădu din cap.

— Era un gentleman obişnuit în toate celelalte privinţe – făcea cadrane de ceas –, dar în dormitor îi plăcea să o lege pe doamna cu care era.

Temperance îşi ţinea privirile concentrate cu grijă pe bucăţica de tăblie de masă dintre mâinile ei, chiar dacă simţea cum căldura i se ridică în obraji. Chiar şi faptul că purtau această discuţie era groaznic de stânjenitor, dar să o facă avându-l în gând pe Lord Caire. Vai, Dumnezeule!

— Te-a…

— Temperance se opri şi îşi linse buzele –, te-a durut?

— Vai, nu, doamnă, răspunse Nell. Să nu vă gândiţi, că sunt gentlemeni cărora le place să rănească fetele cu care sunt, dar gentlemanul meu nu era unul dintre aceştia. Lui pur şi simplu îi plăcea mai tare toată chestia dacă eu nu puteam să mă mişc.

— Ah, zise Temperance abia auzit.

N-ar fi trebuit să se gândească deloc la asta; îi întărâta cele mai rele porniri. Simţea cum revolta îi urcă în piept. Oare era aşa de oribil să se gândească la o legătură sexuală cu Caire? Să se întrebe cum s-ar fi

simţit cu eşarfa peste ochi? Să ghicească ce ar face el mai întâi, dacă ea ar fi legată, lipsită de putere şi deschisă în aşteptarea lui? Să-şi imagineze că cedează propriilor imbolduri fără sentimentul de vinovăţie – aşa cum părea să o facă Lord Caire?

Îşi înăbuşi un tremur.

— Credeam că nu eşti de acord cu lordul.

— Eu nu-l cunosc pe bărbatul acesta, zise Nell prudentă. Nu-i ştiu decât reputaţia în rândul doamnelor nocturne din St. Giles.

Temperance se încruntă.

— Faptul că are o reputaţie printre doamnele acelea ar trebui să fie motiv suficient pentru a-l dezaproba.

— Cred că aveţi dreptate, oftă Nell. Ştiu că un bărbat ar trebui să rămână pur dacă nu este căsătorit. N-ar trebui să frecventeze târfele dacă are imbolduri.

Temperance încuviinţă crispată. Sigur că nu. Relaţiile sexuale în afara legăturilor maritale reprezentau un păcat.

— Treaba este, doamnă, că eu pur şi simplu nu înţeleg ce rău poate să facă? zise liniştită Nell. Temperance ridică iute privirea.

— Ce vrei să spui? Nell strânse din umeri.

— Păi, tăvăleala în pat. Cred că tuturor bărbaţilor şi celor mai multe dintre femei le place, chiar şi în afara căsătoriei. Ce e aşa de rău în asta?

Temperance făcu ochii mari, incapabilă să dea un răspuns. Nell se aplecă peste masă.

— Dacă tăvăleala în pat aduce plăcere, chiar şi pentru scurtă vreme, de ce să o condamnăm?

*

A doua zi de dimineaţă, St. John era în biroul lui,

încruntat deasupra unui discurs al lui Cicero, când Molder, calm, îşi drese glasul la uşa lui.

— Sir, Lord Caire vrea să vă vadă.

Probabil că ar fi pretins că nu e acasă, dar Caire, naiba să-l ia, era chiar în spatele majordomului. St. John îşi încleştă maxilarul, puse jos pana şi îi făcu semn lui Caire să intre. Acesta intră cu un imens buchet de margarete în mână.

— N-o să mă crezi peste cine am dat azi-noapte în St. Giles.

— O târfă? întrebă St. John acid.

— Nu. Adică, da, zise Caire, scărpinându-se în bărbie. Cel puţin presupun că erau târfe, dar asta nu e nicio noutate. Nu, am făcut cunoştinţă cu Fantoma din St. Giles.

— Nu mai spune.

St. John se prefăcu ocupat să rearanjeze hârtiile pe birou.

Când ridică din nou capul, Caire se uita la el, gânditor. Aşezase buchetul pe o masă.

— Un tip cu tunică de arlechin, o pălărie moale cu pană purpurie şi o mască neagră pe jumătate de faţă. A, şi flutura o sabie lungă şi una scurtă. Destul de înzorzonat, după părerea mea.

— De parcă tu ai fi cel care să critice cât de înzorzonaţi sunt alţii. Caire îl ignoră.

— Cred că pana purpurie era prea mult. St. John oftă.

— Şi ce făcea fantoma?

— Îmi salva mie pielea, dacă vrei să ştii.

— Poftim?

— Aseară am fost atacat de cinci bătăuşi. Fantoma a intervenit în mod neprevăzut.

— Doamna Dews era cu tine? întrebă St. John încet. Caire se întoarse spre el şi îl privi în tăcere.

— Fir-ar al naibii! exclamă St. John, depărtându-se de lângă birou. De ce insişti să o urmăreşti pe doamna aceea? O pui în pericol.

— Îmi displace acest lucru la fel de mult ca şi ţie. Am decis să nu o mai iau cu mine în St. Giles fără vreun fel de pază.

Clătină din cap.

— Nu m-am hotărât încă în ce fel să-mi continui cercetările cu ea.

— Ar trebui să o laşi în pace de tot.

Caire făcu o grimasă lipsită de amuzament.

— Constat că nu pot.

— De ce? St. John scutură din cap. Nici măcar nu e genul tău.

— Care este genul meu?

St. John îşi feri privirea. Ştiau amândoi foarte bine care era genul de femeie pe care îl prefera Caire.

— Târfele? întrebă acesta din urmă încet. Femei care pot fi cumpărate cu bijuterii? St. John îl privi neajutorat.

Caire măsura camera cu pasul în sus şi-n jos.

— Poate că a început să mă dezguste genul meu. Poate că îmi doresc să fiu în compania unui alt fel de femeie.

St. John reluă, cu vocea joasă şi profundă:

— Atunci de ce *ea?* Sunt nenumărate doamne de acelaşi rang social cu noi, inteligente şi frumoase, care ar fi mai mult decât fericite să le ceri mâna.

— Şi fiecare îmi va evalua în minte venitul anual şi strămoşii, zâmbi Caire puţin trist. Poate că vreau o femeie căreia să nu-i pese de aşa ceva. Poate că vreau o femeie care, atunci când mă priveşte, să nu vadă altceva decât un bărbat. St. John se uita fix.

— Are ceva, zise Caire în şoaptă. Are grijă de toţi cei din jurul ei, dar se neglijează pe sine. Vreau să fiu

eu acela care are grijă de ea.

— O s-o distrugi, spuse St. John.

— Oare? Doamna nu este chiar indiferentă, oricât ai protesta tu. De ce te preocupi aşa de mult de ea?

St. John rămase tăcut şi o durere veche îi inundă pieptul.

— Îţi aduce aminte de Clara, nu-i aşa? întrebă Caire încet.

— Pe toţi dracii! exclamă St. John, cu ochii ca două pumnale. Ţie îţi aduce aminte de Clara?

— Nu.

Caire atinse buchetul de margarete cu vârful unui deget.

— Clara a fost întotdeauna a ta, de la bun început. Nu m-am gândit niciodată la ea altfel decât la o prietenă dragă. Mărturisesc însă că nu pot spune acelaşi lucru şi despre doamna Dews.

St. John îşi privea fix mâinile, încleştate pe marginea biroului.

— Îmi cer scuze.

— Pentru ce?

— Cred că am acţionat sub impulsul geloziei, zise St. John, închizând ochii. Ţi-ai ales o doamnă foarte puternică şi sănătoasă.

— Nu, eu ar trebui să-mi cer iertare. Tu duci o grea povară.

St. John lăsă capul în jos, incapabil să mai scoată o vorbă.

— Ştii că mi-aş da viaţa dacă aş putea să o scap pe ea de boală, şopti Caire.

St. John auzi paşii lui Caire din ce în ce mai îndepărtaţi şi apoi uşa închizându-se încet.

Inspiră adânc şi deschise ochii. Erau umezi, şi îi tamponă insistent cu mâneca. Apoi se ridică şi traversă camera spre locul unde erau florile aduse de Caire.

Erau cel puţin vreo douăzeci şi patru de margarete de un alb strălucitor şi galbene.

Le luă şi le duse din camera sa de lucru.

Margaretele erau florile preferate ale Clarei.

*

Se făcuse demult după-amiază când Silence o porni de acasă. Dacă persoana aceea, Mickey Cuceritorul, era un hoţ care acţiona noaptea, logic ar fi fost ca dimineaţa să nu fie în cea mai bună dispoziţie.

Şi ea dorea să-l vadă într-un moment când era binedispus.

Mergea repede pe uliţa îngustă, cu grijă să nu-i privească în ochi pe ceilalţi oameni care mişunau prin părţile acelea ale Londrei. Majoritatea erau vânzători ambulanţi care se întorceau acasă după o zi lungă în care îşi strigaseră marfa prin zonele mai prospere. Împingeau cotigile cu legume ofilite sau duceau tăvi, acum goale, pe care fuseseră plăcinte şi fructe. De aceşti oameni nu-i era frică. Dar mai erau şi alţii, de care se temea – bărbaţi scunzi, cu ochi alunecoşi şi răi. Femei în rochii ţipătoare, aşezate în pragul uşilor sau la colţul uliţelor, care îşi ridicau poalele rochiei pe o parte când pe lângă ele treceau bărbaţi, ca să-şi facă reclamă profesiei. De aceste două din urmă grupuri Silence se depărta grăbită.

Îşi dădea seama că fusta ei simplă din lână şi boneta de dantelă, la fel de simplă, erau de departe de o calitate superioară decât hainele purtate de lumea din jurul ei. Pentru această întrevedere se îmbrăcase îngrijit, pentru că dorea să impresioneze fără să fie stridentă, dar chiar şi fusta ei de calitatea a doua atrăgea privirile târfelor de pe la colţuri. Îşi trase pelerina mai strâns în jurul ei şi-şi îndesă capul între

umeri, grăbind pasul.

Începea să se întrebe dacă fusese cea mai bună idee să ţină secretă faţă de soţul ei această misiune. Dar ce altceva putea face? Nu putea să stea cu mâinile în sân şi să vadă cum William era condamnat la închisoare. Aceasta era singura acţiune cu putinţă şi, de vreme ce el ar fi dezaprobat-o fără doar şi poate, Silence găsise că nu avea rost să-i spună dinainte.

Inspiră adânc şi dădu colţul spre ultima stradă. Clădirea spre care fusese îndrumată era o construcţie veche, înaltă şi îngustă, a cărei faţadă de cărămidă stătea să se dărâme. Era situată între prăvălia unui cizmar şi o casă cu odăi de închiriat şi nu părea cu nimic deosebită de casele din vecinătate. Cu excepţia faptului că doi haidamaci zdraveni tândăleau în pragul uşii, iar al treilea se plimba în sus şi-n jos prin faţa casei, pe partea opusă a străzii. Silence se îndreptă spre intrare, cu umerii ţepeni şi bărbia în vânt.

Păstra cu tărie în gând imaginea dragului ei William şi se uită la paznici.

— Am venit să-l văd pe domnul O’Connor.

Unul dintre bărbaţi o ignoră complet, purtându-se ca şi cum nici n-o auzise, nici n-o văzuse stând acolo, chiar sub ochii lui. Al doilea bărbat însă, care avea ditamai nasul, spart şi făcut zob, şi o haină strâmtă, de culoare verde ca sticla, păru amuzat de cererea ei.

O măsură din cap şi până-n picioare cu o privire prea familiară, dar nu lipsită de amabilitate.

— Puică, nu prea eşti genu’ lui.

— Nu încape îndoială, răspunse Silence, silindu-se să nu se arate stânjenită de aprecierea fără menajamente a bărbatului. Dar oricum trebuie să vorbesc cu el.

— Păi, vezi numa’, că nu prea se poa’, ’nţelegi? răspunse Nas-Spart.

Tovarăşul lui vorbi şi el, pentru prima dată, dezvelindu-şi maxilarul superior, lipsit de dinţi.

— Ce-ai adus?

— Pardon? zise Silence, clipind.

Nas-Spart făcu semn cu capul spre celălalt bărbat.

— Vrea să ştie cât se poa' să ne cam dai, puică.

— A!

Printr-o fantă din fustă, Silence scoase punguţa care îi atârna de talie. O deschise şi privi din nou spre cei doi bărbaţi.

— Doi penny de căciulă?

Ştirbul pufni.

— Nicio leţcaie mai puţin de juma' de coroană fiecare.

Silence trase aer în piept, dar înainte de a putea să protesteze, Nas-Spart se întoarse spre tovarăşul lui.

— Juma' de coroană? Ai 'nebunit, Bert?

— Nu, n-am 'nebunit, 'Arry, răspunse Bert. După părerea mea, juma' de coroană este un preţ cinstit.

— Numa' dacă-i contesa de Suffolk în persoană, adică, explodă Harry. Ţie ţi să pare că arată ca contesa de Suffolk?

— Na, stai niţel, începu Bert aprins.

— Mă scuzaţi! interveni Silence, destul de tare, pentru că îi era teamă că bărbaţii erau pe cale să se ia la pumni.

Atât Harry, cât şi Bert îşi întoarseră feţele spre ea, dar Harry fu acela care zise:

— Ce-i?

— Un şiling pentru fiecare e destul?

Bert pufni din nou, sonor şi evident nemulţumit de ofertă, dar Harry fu mai generos.

— Un şiling de căciulă e destul.

Bert bombăni ceva în barbă, despre unii slabi de

înger şi slabi de minte, dar întinse iute mâna când Silence îşi deschise punga.

— E drăguţa ta, îi spuse el lui Harry. Mai bine s-o duci chiar tu la şefu'.

Harry dădu amabil din cap către Bert.

— Cre' şi io că ie mai bine. P'aicea, do'nşoară, zise, deschizându-i uşa.

Silence păşi în interiorul casei şi se opri aproape imediat, rămânând fără să vrea cu gura căscată.

În spatele ei se auzi chicotitul lui Harry.

— Niţel cam neaşteptat, aşa-i?

Femeia nu putu decât să dea din cap, buimăcită.

Pereţii erau poleiţi cu aur. Holul nu era prea larg, dar făcea o boltă înaltă deasupra, iar aurul mergea de la pardoseală şi până la tavan, aurit şi el. Sub picioarele lor se întindea un mozaic din dale de marmură, într-un amalgam de culori aruncat la întâmplare. De tavanul aurit atârnau candelabre de cristal, iar luminile lor se reflectau iar şi iar în superbul metal galben, până ce totul devenea o paradă orbitoare de bogăţie şi uimire.

— Nu-i e teamă de hoţi? îi scăpă ei porumbelul din gură, fără să gândească.

Doamne, nu mai auzise în viaţa ei de ceva aşa de extravagant ca holul acela. Cu siguranţă că nici chiar regele însuşi nu avea pereţi din aur!

Harry începu să râdă.

— Ar trebii să fie de-a dreptu' smintit ăla care să încerce să fure dă la Mickey Cuceritorul, do'nşoară. Unu' care nu se teme să-şi întâlnească Creatoru' a doua zi.

— Ah, zise Silence, înghiţind cu greu.

Harry deveni însă serios.

— Do'nşoară, eşti sigură că vrei să-l vezi pă Mickey Cuceritorul? Pot să te duc înapoi pe uşa aia, făr'

să păţeşti nimic.

— Nu, răspunse Silence, îndreptându-se de umeri. Nu plec până nu-l văd.

Harry ridică din umerii lui laţi, ca şi cum ar fi vrut să spună că el se spală pe mâini de toată tărăşenia. Fără să mai zăbovească, se răsuci pe călcâie şi o conduse de-a lungul superbului hol. În capătul acestuia era o scară în spirală, sculptată din aceeaşi marmură multicoloră ca şi pardoseala, ceva ca dintr-un vis imperial. Harry urcă scările în faţa ei – nu prea era loc de două persoane umăr la umăr – şi o conduse spre holul de la etaj. Acolo, două uşi mari, duble, erau situate chiar în faţa scărilor.

Harry ciocăni la una din ele.

În una dintre tăbliile uşii se deschise o ferestruică şi un ochi clipi la ei.

— Ei?

— O doamnă vrea să-l vază, zise Harry.

Ochiul se răsuci să se zgâiască la Silence.

— Ai că’tat-o pe fătucă?

— Bob, ţi să pare că arată ca o asasină?

Bob clipi.

— S-ar putea. Cel mai nemerit gen de asasin e genu’ ăla de nu crezi că ar fi asasin, dacă mă’nţelegi ce vreau să zic.

Harry se uită doar spre ochi.

— Hai, atunci, bine, zise Bob, după o pauză stânjenitoare. Da’ e scăfârlia ta la mijloc, dacă o să-ncerce cevaşilea.

Harry se uită spre Silence.

— Să nu-ncerci ceva, auzi?

Silence încuviinţă pe muteşte. Înţelesese ce tocmai urma să facă şi asta îi blocase complet gâtlejul.

Uriaşele uşi aurite fură deschise de Bob, care se dovedi a fi doar un bărbat slab ca un schelet, cu o

perucă albă pe cap, care nu era deloc pe măsura lui. Pe deasupra tunicii purta o centură lată şi ponosită în care avea înfipte o pereche de pistoale. Dar Silence abia dacă îl observă pe paznic.

Camera în care intrase era magnifică.

Superba marmură colorată continua şi înăuntrul acestei încăperi mari şi pătrate, dar pereţii auriţi erau acum înlocuiţi de unii din marmură albă, strălucitoare. Silence privi mai îndeaproape şi rămase fără răsuflare. Marmura albă era incrustată cu pietre preţioase. Deasupra, tavanul era aurit şi de el atârnau o multitudine de lămpi din cristal, care străluceau ca soarele dimineţii. Fiecare colţişor din încăpere era ticsit cu bogăţii. Pe mesele cu blaturile din marmură erau stivuite baloturi de mătăsuri strălucitoare. Secretere cu intarsii stăteau îngrămădite lângă servante din mahon sculptat. Lăzi din care curgeau paiele lăsau să se vadă vase din porţelan şi jaduri fin sculptate. Mirodenii exotice în cufere orientale parfumau aerul şi statuete graţioase din marmură priveau indiferente întreaga scenă. La capătul îndepărtat al acestei camere a comorilor se afla un podium cu un jilţ mare cu spătar înalt. Era tapiţat cu catifea roşie, iar braţele sculptate şi aurite; nu putea fi numit altfel decât tron.

Ceea ce făcea din bărbatul aşezat pe el un rege – Regele Pirat.

Stătea tolănit, cu un picior ridicat peste braţul jilţului. Părul negru nu-i era strâns în coadă, iar buclele negre ca smoala i se rostogoleau peste umeri şi frunte. Purta o cămaşă de în, descheiată la pieptul a cărui piele măslinie era încadrată de o delicată dantelă. Pantalonii mulaţi erau din catifea neagră, costumul fiind completat de nişte cizme lustruite care urcau până la jumătatea coapsei.

Ar fi putut să râdă de un personaj atât de ridicol

de înzorzonat, dacă n-ar fi ţinut cont de faptul că bărbaţii din jurul lui îl luau evident în serios. La dreapta personajului stătea un om scund şi slab, fără perucă, al cărui cap descoperit era aproape chel, şi care purta ochelari rotunzi. La stânga erau vreo şase bătăuşi, tolăniţi care-ncotro, fiecare dintre ei înarmat până în dinţi. Chiar lângă cotul lui, un băiat ţinea o tavă din argint plină cu dulciuri. Şi drept în faţa lui Mickey Cuceritorul, o huidumă de bărbat stătea îngenuncheat în faţa tronului, speriat de moarte.

— Îmi pare rău! zicea omul, încleştându-şi de coapse mâinile mari cât nişte jamboane. Pe Dumnezeul meu, sire, îmi pare aşa de rău!

Omul mic şi slab de la dreapta lui Mickey Cuceritorul se aplecă şi îi şopti ceva la urechea piratului de apă dulce. Acesta dădu din cap şi îl privi pe suplicantul din faţa sa.

— Da’ şi tu să mă-nţelegi pe mine, Dick, dacă găsesc că scuzele tale nu valorează nici cât o grămadă de rahat de câine.

Dick, uriaşul, tremura ca frunza.

Mickey Cuceritorul se mai uită la el un moment, cu cotul drept sprijinit de braţul jilţului, frecându-şi leneş unul de altul degetul mare şi arătătorul. Pe degete îi sclipeau inele cu nestemate.

Apoi pocni din degete spre doi dintre oamenii lui.

Aceştia veniră imediat în faţă, chiar când bărbatul îngenuncheat începea să urle.

— Nu! Doamne, nu! Te rog, am copii. Nevastă-mea e însărcinată cu al treilea.

În timp ce era târât afară, pe o uşă din capătul celălalt, bărbatul continua să urle. Uşa se închise şi urletele se opriră subit. Liniştea bruscă reverbera în sala mare.

Silence simţea cum respiraţia pe care şi-o ţinuse

până atunci îi izbucnea afară din plămâni. Doamne, în ce se băgase singură?

Harry o apucă de cot şi începură să păşească spre tron. Pe când se apropiau, el îi şopti din colţul gurii:

— Să nu arăţi că ţi-e frică. Urăşte laşii.

Apoi ajunse în faţa lui Mickey O'Connor Cuceritorul, în exact acelaşi loc unde, cu câteva secunde înainte, îngenunchease nefericitul Dick.

Mickey Cuceritorul făcu un gest spre băiatul cu tava de dulciuri. Acesta o aduse în faţă, oferindu-i câteva. Mâna plină de inele a lui Mickey se plimbă pe deasupra tăvii şi alese – o acadea roz.

Ţinea bomboana cu degetele elegante şi inelate şi o examina.

— Ea cine e?

Harry dădu din cap, nederanjat de întrebarea bruscă.

— O doamnă care vrea să vă vorbească.

Ochii lui Mickey Cuceritorul sclipiră, şi Silence văzu că erau de un căprui aşa de închis, încât puteai la fel de bine să crezi că sunt negri.

— Asta văz şi io, Harry, dragule. Ce întreb io e mai degrabă în sensu' că de ce e ea în odaia tronului la mine.

Silence se uită la Harry care, pentru prima dată, avea o privire neliniştită, şi se hotărî să intervină pentru cavalerul ei.

— Am venit în legătură cu soţul meu, căpitanul William Hollingbrook, a cărui încărcătură aţi furat-o de pe corabia *Finch.*

Lângă ea, Harry îşi ţinu respiraţia. Băiatul cu tava de dulciuri tresări şi omuleţul slab de lângă Mickey Cuceritorul o privi întrebător peste ochelarii rotunzi.

Femeii îi trecu prin minte că poate ar fi trebuit să

vorbească mai cu tact. Dar acum era prea târziu. Ochii negri ai lui Mickey Cuceritorul erau aţintiţi asupra ei, o examinau în cel mai mic detaliu. Bărbatul îşi azvârli acadeaua în gură şi începu s-o mestece încet; muşchii maxilarului flexau şi se relaxau în timp ce pleoapele îi coborâseră pe jumătate, de bucuria delectării.

Mickey înghiţi şi zâmbi şi, deodată, Silence înţelese de unde îi venea epitetul „cuceritor”. Când zâmbea, era cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată. Nu putea să aibă mai mult de treizeci de ani, tenul îi era neted şi măsliniu, iar sprâncenele negre erau uşor ridicate spre tâmple. Avea nasul lung şi aproape aristocratic, buzele pline, arcuite şi elegante. Pe obraz, aproape de colţul gurii îi juca o gropiţă. Când zâmbea, Mickey Cuceritorul avea un aer aproape inocent.

Numai că Silence ştia că nu poate să cadă în această capcană. Indiferent ce spunea zâmbetul lui, bărbatul acesta nu era un inocent.

— *Furat* găsesc că este un cuvânt tare urât, rosti rar Mickey Cuceritorul, şi accentul lui irlandez făcea ca vorbele să sune aproape ca o mângâiere. Trebuie să vă previn, jupânească Hollingbrook, că nu le permit multora să-l rostească în prezenţa mea.

Silence îşi înghiţi imboldul de a-şi cere scuze. Acţiunile acestui bărbat îl puseseră în pericol pe soţul ei.

Mickey înclină capul şi o buclă lungă de păr ca abanosul îi alunecă pe umăr.

— Şi cam ce-ai dori de la mine, scumpete?

Silence îşi înălţă bărbia.

— Vreau să înapoiaţi încărcătura.

Mickey clipi, gânditor.

— Şi de ce mama dracului aş face io un lucru atât de nebunesc?

Lui Silence inima îi bătea atât de zgomotos, încât se temea că el ar putea s-o audă, dar răspunse cu calm:

— Pentru că aşa este corect, să înapoiaţi marfa. Aşa este creştineşte. Dacă nu o faceţi, soţul meu va fi trimis la închisoare.

Mickey săltă o sprânceană neagră, cu un aer aproape satanic.

— Scumpo, bărbatul tău ştie că eşti aici?

— Nu, răspunse Silence, muşcându-şi buza.

— Aha.

Chemă iar băiatul cu dulciurile şi mai alese o bomboană.

Silence dădu să deschidă gura, dar Harry o înghionti, aşa că îi înţelese avertizarea şi o închise la loc.

Mickey mâncă bomboana încet, în timp ce toţi cei din sala tronului aşteptau. Silence observă statuia de marmură neagră a vreunei zeiţe romane, care se afla puţin mai în spatele jilţului. Purta o diademă şi, peste sânii dezgoliţi, atârnau şiraguri de perle.

— Păi, uite cum stau lucrurile, scumpete, zise Mickey atât de brusc, încât Silence tresări. El zâmbi iar cu surâsul acela inocent. Eu şi cu proprietarul corabiei pe care este căpitan bărbatul tău ne-am cam certat, ’nţelegi. El crede că e bine şi în ordine să nu-mi plătească mie darea bisericească pentru mărfurile lui şi eu. Păi, nu prea pot să fiu de acord cu aşa atitudine. Dovedeşte lipsă de respect, după umila mea părere. Aşa că mi-am luat libertatea să cam comfischez încărcătura dupe *Finch,* care va să zică să atrag omului atenţia. Poţi să-i zici că e o mişcare drastică şi io tre’ să cam fiu de acord, da’ asta e, totuna. Omu’ aşa şi-a aşternut şi acum aşa tre’ să doarmă.

Mickey Cuceritorul ridică din umeri, graţios, ca şi

cum ar fi vrut să spună că treaba nu mai depindea de el.

Aşadar, asta era. Audienţa ajunsese la final. Harry pusese mâna pe braţul ei, să o conducă afară, iar Mickey Cuceritorul deja înclinase capul ca să audă ce-i şoptea bărbatul scund şi slăbănog. Silence nu putea însă să renunţe. Trebuia să mai încerce măcar o dată. De dragul lui William.

Inspiră profund şi chiar atunci simţi cum mâna lui Harry se strângea mai tare de braţul ei, avertizând-o.

— Vă rog, domnule O'Connor. Aţi spus chiar dumneavoastră că probleme aveţi cu proprietarul corabiei, nu cu soţul meu. N-aţi putea returna încărcătura de dragul lui? De dragul meu?

Mickey îşi întoarse încet capul să o privească, însă fără să mai zâmbească. Ochii lui negri erau ciudat de imperturbabili şi buzele lui aveau o expresie de cruzime.

— Păzea, scumpete. Te-am lăsat să te cam joci în preajma ghearelor mele o dată şi să fugi nevătămată. Dacă mai ţopăi mult pe lângă ele, n-o să mai poţi da vina pe nimeni, decât pe tine.

Silence înghiţi zgomotos. Ameninţările lui şoptite o făcuseră să i se ridice părul pe ceafă şi, pentru prima dată, îşi dădu seama că era cu adevărat în pericol de moarte. Nu-şi dorea nimic mai tare decât să se întoarcă pe unde venise şi să o ia la fugă.

Dar nu o făcu.

— Vă rog. Vă implor. Dacă nu vreţi să o faceţi pentru mine sau pentru soţul meu, faceţi-o pentru dumneavoastră. Pentru nemurirea sufletului dumneavoastră. Faceţi-mi această favoare şi vă promit că nu veţi regreta niciodată.

Mickey Cuceritorul o privi fix, rece, distant şi fără nicio expresie. În încăpere era atâta linişte, încât

fiecare răsuflare a ei îi răsuna lui Silence în urechi. Lângă ea, Harry părea că nu mai respiră deloc.

Apoi Mickey începu să surâdă încet.

— Trebuie că-l iubeşti foarte tare pe căpitanul ăsta Hollingbrook, bărbatul ăsta minunat al tău.

— Da, răspunde Silence cu mândrie. Da, îl iubesc.

— Şi el te iubeşte pe tine, scumpete? Ochii lui Silence se măriră de surpriză.

— Desigur.

— A, murmură Mickey Cuceritorul, atunci s-ar putea să mai fie o cale ca să rezolvăm chestiunea asta în folosul amândurora, al tău şi al meu.

Lângă ea, Harry încremeni.

Silence ştia. Ştia că indiferent ce i-ar fi propus Mickey Cuceritorul, avea să fie foarte rău. Ştia că s-ar fi putut să nu mai scape din încăperea aceea, din casa aceea sălbatică şi minunată, cu sufletul neprihănit.

— Adică, bineînţeles – murmură mai departe Mickey Cuceritorul de parcă ar fi fost diavolul însuşi –, asta dacă într-adevăr îţi iubeşti soţul.

William era totul pentru ea. Nu exista nimic ce ar fi refuzat să facă, numai să-l salveze. Silence îl privi pe diavol în ochi şi ridică bărbia.

— Îl iubesc.

Capitolul 11

Meg îşi petrecu restul zilei spălându-se mulţumită, aşa că atunci când merse la culcare în seara aceea, se simţea considerabil mai îngrijită. A doua zi, dimineaţă, o aduseră din nou dinaintea Regelui Inimă Ferecată. Acesta păru oarecum surprins când o văzu – poate că nu o recunoscuse fără stratul de cenuşă pe ea? –, dar obişnuita lui privire mânioasă îi reveni curând.

Dinaintea lui stătea o mare adunare de curteni înveşmântaţi în blănuri scumpe, în catifea şi bijuterii.

Regele îşi întrebă demnitarii adunaţi:

— Mă iubiţi voi pe mine?

Ei bine, curtenii nu vorbiră toţi într-un glas, aşa cum făcuseră oştenii cu o zi înainte, dar răspunsul lor fu acelaşi: da!

Regele surâse dispreţuitor spre Meg.

— Poftim! Recunoaşte-ţi acum nebunia…

din *Regele Inimă Ferecată*

— Atunci, ai de gând să te vezi iar cu el? întrebă Winter calm, în seara aceea.

— Da, aşa am de gând.

Temperance terminase de împletit părul fin şi moale al lui Mary Little şi îi zâmbi fetiţei.

— Gata, am terminat. Acum fugi la culcare.

— Mulţumesc, doamnă.

Mary Little făcu o reverenţă, aşa cum fusese învăţată, şi o tuli ţopăind din bucătărie. Mai târziu, când toţi copiii erau aşezaţi în paturile lor, Winter mergea să îi asculte când îşi spun rugăciunea.

— Acum e rândul tău, Mary Church.

Fata de întoarse cu spatele, şi Temperance luă peria, concentrată să domolească buclele groase, castanii, fără să tragă prea tare.

Cele trei Mary rămase stăteau în faţa focului, îmbrăcate în cămăşuţe, şi îşi uscau părul, aplecate deasupra eşantioanelor cu puncte de cusătură. Ziua pentru îmbăiat era întotdeauna o sarcină dificilă, dar lui Temperance îi făcea oricum plăcere. Era ceva minunat de liniştitor în faptul că toţi copiii erau curaţi şi aranjaţi deodată.

Sau cel puţin de astă dată ar trebui să fie liniştitor.

— Trebuie să ies astă-seară, zise ea, oftând.

Toate fetele le auziseră cearta, chiar dacă atât ea, cât şi Winter se străduiseră să-şi păstreze un ton calm şi politicos, dar cea pentru care îşi făcea cele mai multe griji era Mary Whitsun. Aceasta stătea lângă Temperance şi pieptăna buclele lui Mary Sweet, care avea doar doi ani. Mary Whitsun era cu privirea aţintită pe ceea ce făcea, dar între sprâncene îi apăruse o cută.

Temperance oftă. Ce păcat că nu putea să poarte această discuţie undeva unde să fie numai ei doi, dar dacă avea de gând să participe la balul unde Caire promisese că o va duce în acea seară, ar fi trebuit să aşeze copiii la culcare şi apoi să dea fuga să se îmbrace cu rochia împrumutată de la Nell.

Şi-ar fi dorit să fie doar de dragul orfelinatului nerăbdarea cu care aştepta seara aceasta. Inima îi bătea deja mai tare la gândul că îl va vedea din nou pe Caire. Privea îngrijorată spre ceasul de pe poliţa şemineului. Lucrurile erau şi aşa foarte aproape de a deveni periculoase.

— Îmi pare rău, dar sper să mă întâlnesc astă-seară cu un anumit gentleman.

Winter, care privea focul din cămin, se răsuci spre ea.

— Cu cine?

Temperance se încruntă la o şuviţă încurcată din părul lui Mary Church.

— Este un gentleman pe care Caire mi l-a prezentat la serata muzicală, Sir Henry Easton. Părea destul de interesat de orfelinatul nostru. M-a întrebat despre cum le obţinem băieţilor locuri unde să meargă în ucenicie şi despre ce haine le asigurăm. Lucruri de felul acesta. Sper să-l conving să ajute orfelinatul.

Winter se uită spre fete care ascultau toate cu

aviditate.

— Aşa, deci? Şi ce asigurări ai că va face aşa cum speri?

— Niciuna, zise Temperance şi trase cu putere de părul lui Mary Church, făcând-o pe fetiţă să strige. Iartă-mă, Mary Church.

— Temperance. Începu Winter

Ea însă continuă să vorbească, repede şi cu voce scăzută:

— Nu am niciun fel de asigurări, dar tot trebuie să plec. Frate, nu înţelegi? Trebuie măcar să profit de ocazii, chiar dacă se dovedesc a rămâne false speranţe.

Winter îşi strânse buzele subţiri.

— Foarte bine. Dar ai grijă să stai în preajma lui Lord Caire. Îmi displace ideea te a te şti la unul dintre balurile astea ale aristocraţilor. Am auzit – se uită spre fete şi păru să-şi schimbe cuvintele – despre tot felul de întâmplări care pot să se petreacă la astfel de baluri. Ai grijă, te rog.

— Desigur, zâmbi Temperance spre Winter şi apoi schimbă direcţia zâmbetului spre Mary Church. Eşti gata, îi zise fetiţei.

— Mulţumesc, doamnă.

Mary Church o luă de mână pe Mary Sweet, pentru că şi cea mică avea codiţele bine împletite, şi amândouă ieşiră din bucătărie.

— Ei, nu mai ai decât trei căpşoare şi şase codiţe, zâmbi Winter la restul de fete rămase lângă foc.

Acestea chicotiră spre el. Deşi Winter era întotdeauna blând, nu vorbea prea des pe un ton aşa de lejer.

— Am să urc să încep citirea psalmilor din seara asta, zise.

Temperance încuviinţă din cap.

— Noapte bună.

Îi simţi mâna pe umărul ei, scurt, când trecu pe lângă ea, şi atunci scoase un oftat de uşurare. Ura să ştie că el o dezaprobă, mai mult decât în cazul celorlalţi fraţi ai ei. Winter era fratele cel mai apropiat de vârsta ei şi deveniseră şi mai apropiaţi de când se ocupau împreună de cămin.

Clătină din cap şi termină repede de împletit părul celorlalte fete, apoi le expedie pe fiecare, până ce nu mai rămase decât Mary Whitsun. Era un fel de ritual al lor două, ca Mary Whitsun să rămână ultima căreia îi împletea seara părul. Niciuna nu vorbea, în timp ce Temperance trecea cu pieptenele prin părul fetei şi îşi dădu seama că făcea acest lucru de nouă ani – de când Mary Whitsun venise la orfelinat. Curând însă aveau să-i găsească un loc de ucenicie lui Mary şi atunci se vor sfârşi serile lor împreună, lângă foc, în timp ce ea îi împletea fetei codiţele.

Pe Temperance o durea sufletul la gândul acesta.

Tocmai lega o bucată de panglică în coada fetiţei, când la uşa din faţă se auzi un ciocănit.

— Cine poate fi? se întrebă Temperance ridicându-se.

Era prea devreme să fie Lord Caire.

Se grăbi spre uşă, cu Mary Whitsun pe urmele ei, şi o deschise. În prag era un lacheu în livrea, care ţinea în mână un coş acoperit.

— Pentru dumneavoastră, doamnă, zise şi i-l puse în mână, apoi se răsuci pe călcâie să plece.

— Stai! îl strigă Temperance. Pentru ce e?

Lacheul era deja la câţiva metri distanţă. Se întoarse pe jumătate şi zise:

— Stăpânul meu zice că trebuie să o purtaţi astă-seară.

Apoi dispăru.

Temperance închise uşa şi îi puse drugul, apoi duse coşul în bucătărie. Se aşează la masă şi trase deoparte pânza simplă care îl acoperea. Dedesubt era o rochie de mătase, turcoaz strălucitor, brodată cu mici bucheţele de flori galbene, purpurii şi negre. Temperance rămase cu respiraţia tăiată. Rochia aceasta făcea ca superba rochie purpurie a lui Nell să pară un sac pe lângă ea. Sub rochie mai era şi un corset de mătase, o cămaşă, ciorapi şi pantofi brodaţi. Cuibărită în mătase, stătea o cutiuţă de bijutier. Temperance o luă cu degetele tremurânde, fără să îndrăznească să o deschidă încă. Cu siguranţă nu putea accepta un astfel de dar? Totuşi, dacă urma să meargă la un mare bal cu Lord Caire, nu voia să-l facă de ruşine cu toaleta ei modestă.

Asta o făcu să se hotărască. Se întoarse spre Mary Whitsun, care stătea cu ochii căscaţi lângă ea.

— Te rog, adu-o pe Nell. Trebuie să mă îmbrac pentru bal.

*

Lazarus simţi cum i se ridică părul pe ceafă când, în seara aceea, intră în sala de bal la braţ cu Temperance. Era superbă în rochia turcoaz pe care i-o trimisese. Părul ei negru era strâns în creştet şi prins cu acele de păr cu topaze galben-deschis pe care i le pusese în coş. Sânii i se presau de corsajul de mătase lucitoare, umflaţi şi ispititori. Era frumoasă şi dezirabilă şi fiecare bărbat din încăpere o observa. Şi el era al naibii de conştient că toţi ceilalţi bărbaţi o remarcaseră. De fapt, simţea cum îi creşte în gâtlej un fel de mârâit, ca şi cum ar fi păzit-o cum îşi păzeşte osul un câine costeliv.

Ce prost era.

— Mergem? îi murmură el.

Observă cum înghiţea în sec, nervoasă.

— Da, te rog.

Înclină din cap şi îşi începură plimbarea prin încăperea decorată excesiv. Persoana vizată de Temperance se afla lângă ferestrele situate în capătul opus, dar nu se cuvenea să o abordeze cu prea mare nerăbdare.

Toată lumea de vază care era în Londra la momentul acela era prezentă la bal, printre care, inevitabil, se număra şi propria mamă. Contesa de Stanwicke era cunoscută pentru balurile extravagante pe care le organiza, şi în seara aceea se depăşise pe sine. O armată de lachei înveşmântaţi în livrele portocalii cu negru stăteau la dispoziţia celor adunaţi, fiecare dintre aceştia stând mărturie pentru banii cheltuiţi pe ţinutele înzorzonate şi pe timpul lor. Flori de seră erau aşezate peste tot, ofilindu-se deja în aerul încins al sălii de bal. Parfumul de trandafiri şi de crini care mor se contopea cu mirosul de ceară arsă, de trupuri asudate şi de parfum, rezultatul fiind greţos şi ameţitor.

— Am de gând să vă înapoiez această rochie după seara aceasta, zise Temperance, reluând discuţia pe care o începuseră în trăsură pe drumul spre bal.

— Şi eu ţi-am spus deja că, dacă o s-o faci, pur şi simplu o să-i dau foc, răspunse el în şoaptă, dezgolindu-şi dinţii către un gentleman care se zgâia la sânii ei.

Niciunul dintre cei de faţă nu ar fi observat-o măcar, dacă ar fi fost îmbrăcată în obişnuitele ei rochii negre şi mohorâte. Fusese un neghiob că o scosese din anonimatul ei şi o adusese în contact cu lupii aceştia excesiv de eleganţi.

— Doamnă Dews, trebuie să-mi mărturisesc

dezamăgirea că nu profiţi de ceea ce ţi se oferă.

— Sunteţi un bărbat imposibil, şopti ea printre dinţi, în timp ce îi zâmbea unei matroane care trecea pe lângă ei.

— S-ar putea să fiu imposibil, dar ţi-am obţinut intrarea la cel mai la modă bal al sezonului.

Urmă o tăcere scurtă, timp în care Caire o conduse printr-un grup de doamne în vârstă care purtau mult prea mult roşu în obraji.

— Aşa este, şi vă mulţumesc.

Caire se uită la ea pe furiş, cu coada ochiului. Avea obrajii roz, dar culoarea nu venea din niciun borcănel cu pomadă.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti, nu fac decât să mă achit de partea care îmi revine din înţelegerea noastră.

Temperance îl privi cu ochii ei misterioşi, aurii şi mult prea înţelepţi.

— Aţi făcut mai mult de atât pentru mine. Mi-aţi oferit această minunată rochie, acele de păr, pantofii şi corsetul. De ce nu v-aş mulţumi pentru toate acestea?

— Pentru că te-am adus în bârlogul ăsta de lupi.

Dincolo de privirea ei surprinsă, Lazarus simţi că totuşi mai era şi altceva.

— Faceţi dintr-un bal ceva ce sună mult mai periculos, chiar şi pentru cineva atât de lipsit de experienţă cum sunt eu.

El pufni.

— În multe privinţe, cei prezenţi aici sunt la fel de periculoşi ca şi aceia pe care i-am întâlnit pe străzile din St. Giles.

Temperance îl privi cu scepticism.

— Uite, acolo, zise el făcând un semn discret din bărbie, este un gentleman. Folosesc acest cuvânt doar cu sensul lui social. Care anul trecut a ucis doi bărbaţi

în duel. Lângă el stă un general plin de decoraţii. Şi-a pierdut cea mai mare parte a soldaţilor din subordine într-un atac inutil şi stupid. Se zvoneşte că gazda noastră şi-a bătut o dată o slujnică aşa de rău, că a trebuit apoi să-i plătească bărbatului aceleia peste o mie de lire, ca să muşamalizeze întreaga afacere.

O privi pe doamna Dews, aşteptându-se ca aceasta să fie în stare de şoc, dar ea se uită înapoi la el, cu o expresie deschisă şi sinceră şi puţin tristă.

— Nu faceţi decât să-mi demonstraţi că banii şi privilegiile nu merg mână în mână cu bunul-simţ şi cu virtutea. Asta, cred eu, ştiam deja.

Caire făcu o plecăciune şi simţi cum femeii i se îmbujorau treptat obrajii.

— Iartă-mă că te plictisesc.

— Nu mă plictisiţi niciodată, milord, aşa cum foarte bine ştiţi, replică ea. Nu vreau decât să vă demonstrez că, deşi banii nu pot cumpăra aceste lucruri, îţi pot totuşi procura mâncare cu care să-ţi umpli burta şi haine cu care să-ţi acoperi trupul.

— Deci crezi că lumea de aici este mai fericită decât cei din St. Giles?

— Cred că aşa ar trebui să fie, răspunse ea, ridicând din umeri. Dacă eşti flămând sau înfrigurat, asta îţi influenţează teribil temperamentul.

— Cu toate astea, meditä el, sunt bogătaşii de aici mai fericiţi decât un biet cerşetor de pe stradă?

Temperance îl privi neîncrezătoare.

El îi zâmbi.

— Sincer. Eu cred că un om poate să-şi găsească fericirea – sau nemulţumirea – indiferent dacă are stomacul plin sau nu.

— Dacă este adevărat, atunci este foarte trist, zise ea. Ar trebui să fie mai fericiţi, odată ce toate nevoile le sunt satisfăcute.

— Mi-e teamă că omul este o creatură capricioasă şi nerecunoscătoare.

La această replică, ea zâmbi în sfârşit.

— Nu cred că sunt în stare să-i înţeleg pe cei din clasa dumneavoastră socială.

— E mai bine să n-o faci, zise el, în glumă.

— Dumneavoastră, de exemplu, murmură ea. Nu sunt sigură că mai aveţi într-adevăr nevoie de mine în St. Giles, dar mă luaţi în continuare în acele plimbări. De ce?

— Nu ştiu.

— Oare nu ştiţi?

Temperance ezită şi, chiar dacă nu o privea, el era conştient de prezenţa ei, în fiecare clipă. De degetele ei neliniştite care mângâiau răscroiala corsajului, de pulsul ei, care îi zvâcnea la baza gâtului, de clipa în care buzele i se întredeschiseră din nou.

Caire se aplecă mai aproape de ea şi îi repetă în şoaptă:

— Dar dumneata nu ştii?

Ea inspiră adânc.

— La bordelul doamnei Whitehouse, m-aţi pus să privesc.

— Da?

Erau într-o încăpere grozav de aglomerată, trupurile se înghesuiau unele în altele până aproape de sufocare. În acelaşi timp, el se simţea totuşi ca şi cum ei doi s-ar fi aflat singuri sub un clopot mare de sticlă.

— De ce? întrebă ea imperativ. De ce m-aţi făcut să mă uit? De ce eu?

— Pentru că, murmură el, mă simt atras de dumneata. Pentru că eşti bună, dar nu eşti moale.

Pentru că atunci când mă atingi, durerea este dulce-amară. Pentru că păstrezi ascuns la sân un secret disperat, ca pe o viperă în braţe, şi nu renunţi la

el chiar dacă îţi roade carnea de pe dumneata. Vreau să-ţi smulg eu vipera aceea din braţe. Să sug eu carnea sfâşiată şi însângerată. Să-ţi iau eu durerea şi să o fac a mea.

Temperance tremura la braţul lui. Îi simţea frisoanele prin braţul pe care îl ţinea lipit de al lui.

— Nu am niciun secret.

— Dulce, scumpă mincinoasă, zise el, aplecându-se spre ea, să-i şoptească în păr.

— Eu nu.

— Taci acum.

Simţi cum un fior îi coboară pe spinare. Se apropia mama lui, şi el ştiu asta chiar fără să se întoarcă. Nu erau departe de Sir Henry, care stătea împreună cu alţi doi gentlemeni. O incluse cu dibăcie şi pe Temperance în acel cerc, lansă o scuză rapidă şi se întoarse exact când Lady Caire îl bătea pe umăr, destul de tare.

— Lazarus.

— Doamnă, zise el, înclinând din cap.

— Văd că eşti în continuare escorta acelei doamne.

— Mă bucur să aflu că memoria îţi este intactă, zise Lazarus, în şoaptă. Atât de mulţi încep să-şi piardă această capacitate, pe măsură ce îmbătrânesc.

Se lăsă o tăcere scurtă, glacială, şi preţ de o clipă crezu că spusese destul ca să o alunge. Privi cum Temperance se apleca spre Sir Henry şi ochii bărbatului îi poposeau în decolteu.

Apoi Lady Caire inspiră cu tremolo.

— Oare ce ţi-am făcut ca să merit aceste sentimente îngrozitoare pe care le demonstrezi faţă de mine?

Lazarus se întoarse spre ea, clipind sincer uluit.

— Păi, nimic.

Mama oftă.

— Atunci de unde această constantă ostilitate? De ce aceas…

Ceva plesni în mintea lui. Făcu un pas spre ea, folosindu-şi înălţimea pentru a-i domina statura minionă.

— Doamnă, nu pune întrebări dacă nu vrei cu adevărat să ştii răspunsul.

Ochii albaştri ai femeii, identici cu ai lui, se măriră.

— Lazarus.

— Nu ai făcut nimic, zise el calm şi apăsat. Când tata m-a abandonat la doică, nu ai făcut nimic. Când a revenit, cinci ani mai târziu, şi m-a smuls plângând din braţele ei, nu ai făcut nimic. Când m-a biciuit pentru că plângeam după singura mamă pe care o cunoşteam, nu ai făcut nimic. Şi când Annelise zăcea să moară din pricina unei boli a copilăriei…

Se opri, privind în gol spre Temperance. Sir Henry îşi pusese mâna pe braţul ei, şi între sprâncenele femeii apăruse o uşoară cută de încruntare.

Mama lui îi puse o mână pe umăr.

— Crezi că eu nu deplâng moartea lui Annelise?

Caire se întoarse spre ea şi înghiţi în sec, cu gura contorsionată într-un rânjet.

— Când Annelise zăcea pe patul de moarte, îngrozitor de bolnavă din pricina scarlatinei, iar blestematul de taică-meu refuza să cheme un doctor, pentru că o fetiţă de cinci ani trebuia să înveţe să se călească, atunci, dumneata ce-ai făcut?

Lady Caire se uită la el, cu privirea fixă, şi pentru prima dată îi observă ridurile fine care apăruseră la colţurile ochilor lui albaştri.

— Să îţi spun eu ce-ai făcut. Nimic!

Cu coada ochiului, îl văzu pe Sir Henry cum o ia

pe Temperance deoparte, de lângă ceilalţi gentlemeni, şi o duce spre capătul celălalt al sălii de bal.

— Nimic, asta este ceea ce faci întotdeauna, doamnă. Să nu fii surprinsă când, la rândul meu, nu simt nimic pentru dumneata.

Îi luă mâna de pe manşeta tunicii sale şi i-o împinse departe de el. Apoi se întoarse rapid spre locul unde o văzuse pe Temperance, dar aceasta dispăruse. Pe toţi dracii! Începu să-şi facă loc prin sala de bal, spre colţul îndepărtat unde o zărise ultima oară. N-ar fi trebuit să o lase deloc singură cu bărbatul acela. N-ar fi trebuit să se lase distras. Cineva îl prinse de braţ în timp ce mergea, dar el dădu deoparte mâna şi auzi o exclamaţie de surprinsă nemulţumire. Apoi ajunse în colţul unde o zărise ultima oară. Mătură cu mâna o piramidă de flori ofilite, aşteptându-se să găsească în spatele lor o uşă sau vreun ungher pentru îndrăgostiţi. Dar nu era nimic. Doar peretele din spatele florilor.

Lazarus se învârtea în cerc, căutând prin sala de bal după o scânteiere turcoaz sau o înclinare mândră a capului. Dar nu vedea decât chipurile tâmpe ale cremei societăţi londoneze.

Temperance dispăruse.

*

Temperance înţelese aproape imediat că făcuse o greşeală nefastă atunci când apreciase caracterul lui Sir Henry. În timp ce acesta o condusese într-o cameră întunecoasă, pulsul ei se accelerase alarmant, dar speranţa încă nu-i dispăruse de tot. Dacă se înşela, dacă el era cu adevărat interesat de orfelinat, ar fi fost o proastă să-l insulte. Pe de altă parte, dacă interesul lui nu ţintea în niciun fel orfelinatul, atunci era posibil să fie cu adevărat în mare pericol.

De aceea, se asigură că atunci când intrară în cameră, între ea şi Sir Henry stătea un fotoliu mare.

— Domnule, i-am împărtăşit lui Caire nevoia dumneavoastră pentru intimitate, zise ea cât putu de dulce, dar n-am putea să găsim cel puţin o odaie mai bine luminată?

— Nu poţi să fii niciodată prea sigur, draga mea, răspunse Sir Henry, fără să o liniştească pe Temperance câtuşi de puţin. Nu-mi place să-mi discut afacerile în locuri unde alţii s-ar putea să mă audă.

Închise uşa în urma lui şi încăperea deveni întunecată.

Temperance trase aer în piept.

— Păi… da, sunt de acord cu asta. Căminul pentru orfani şi copii abandonaţi are în momentul de faţă doar trei angajaţi: pe mine, pe fratele meu, domnul Winter Makepeace, şi slujnica noastră, Nell Jones.

— Da? zise Sir Henry, şi vocea lui părea să vină de mai aproape.

Temperance consideră că ar fi prudent să abandoneze fotoliul şi să se deplaseze puţin mai la stânga ei şi mai aproape de uşă.

— Da. Dar dacă am avea suficiente fonduri, am fi în stare să angajăm mai mult personaj şi, în felul acesta, să ajutăm mai mulţi copii.

— Ai fugit, şoricelul meu, fredona Sir Henry pe un ton greţos.

— Sir Henry, sunteţi vreun pic interesat de orfelinatul meu? îl întrebă Temperance disperată.

— Sigur că sunt, răspunse el, mult prea aproape.

Temperance făcu o mişcare bruscă spre dreapta şi nişte braţe de bărbat o cuprinseră imediat. Pe obraz îi alunecau, oribile, nişte buze umede.

— Orfelinatul ar fi un paravan perfect ca să te pot

întâlni.

Buzele lui i le striveau acum pe ale ei, apăsându-i-le peste dinţi.

Din păcate, primul lucru pe care Temperance îl simţi faţă de asaltul lui fu mai degrabă dezamăgirea şi nu revolta. De la serata muzicală încoace îşi petrecuse timpul imaginându-şi cum ar fi putut să profite orfelinatul de patronajul lui Sir Henry. Acum trebuia să o ia de la început ca să caute un sponsor. Dezgustată, se izbi de pieptul lui, dar, evident, bărbatul nu se clinti niciun pic. În schimb, încercă să-i vâre în gură limba lui groasă – o perspectivă de-a dreptul revoltătoare.

De vreo zece ani, Temperance tot pusese la punct bărbaţii. E drept, bărbaţii cu care avusese de-a face erau de obicei mai scunzi şi mai puţin păroşi decât Sir Henry, dar principiul era foarte asemănător.

Ridică mâna, îl apucă zdravăn de urechea stângă şi răsuci cu putere.

Sir Henry ţipă ca o fetiţă.

Exact în acelaşi timp, uşa încăperii se întredeschise. Cineva care se mişca iute şi la joasă înălţime se repezi înăuntru, o împinse pe Temperance deoparte şi se izbi în Sir Henry. Cei doi bărbaţi căzură la podea. Temperance făcea eforturi să zărească oarece în întunericul din odaie. Auzea bufnituri de pumni, apoi ţipătul gâtuit al lui Sir Henry.

Se lăsă tăcerea.

Caire o prinse de mână şi o scoase destul de brutal afară pe uşă. Temperance clipea repede, iar el o trăgea înapoi pe coridor. Pe măsură ce se apropiau de sala de bal, zgomotul mulţimii devenea tot mai puternic.

Temperance încercă să-şi tragă braţul din strânsoarea lui.

— Lord Caire.

— Ce dracu’ ai avut în cap, să te duci într-o cameră pe întuneric, împreună cu neghiobul ăla. N-ai minte deloc?

Femeia îl privi. Pe maxilar avea o pată roşietică şi era livid.

— Vi s-a desfăcut părul.

Caire se opri brusc şi o împinse spre peretele coridorului.

— Să nu mai pleci niciodată nicăieri cu un bărbat care nu face parte din familia ta.

Temperance îşi arcui sprâncenele spre el.

— Şi cu dumneavoastră cum rămâne?

— Eu? Eu sunt mult mai rău decât Sir Henry, zise, aplecându-se mai aproape, şi respiraţia lui îi mângâie obrazul. N-ar trebui să mai stai niciodată în preajma mea. Ar trebui să o iei la goană de pe acum.

Ochii lui albaştri o străfulgerau şi un muşchi din obraz îi zvâcnea. Avea într-adevăr o înfăţişare înspăimântătoare.

Se ridică pe vârfurile picioarelor şi buzele ei atinseră în treacăt locul acela de pe obraz. Lordul se smuci şi apoi rămase nemişcat. Simţi cum muşchiul mai zvâcni o dată la atingerea buzelor ei, apoi se potoli. Ea îşi lăsă buzele să alunece spre gura lui.

— Temperance, protestă Caire.

— Tăceţi, şopti ea şi îl sărută.

Era ciudat. Un alt bărbat tocmai o sărutase pe gură, dar apăsarea buzelor lui Caire era cu totul altfel. Buzele lui erau tari şi calde, strânse cu încăpăţânare şi lipite de ale ei. Îşi puse mâinile pe umerii lui bine făcuţi, ca să se sprijine şi să se apropie şi mai tare. Putea să-i simtă pe piele un parfum exotic – poate că se dăduse cu el după ce s-a ras –, iar gura lui avea gust ameţitor de vin. Îi linse marginea buzelor încă o dată, uşor.

Caire gemu.

— Deschide-ţi gura, zise ea, suflându-i uşor peste buze, şi el se conformă.

Pătrunse cu delicateţe, întâi lingându-i buzele în interior, apoi peste dinţi, până ce îi găsi limba. O atinse şi apoi se retrase. El îi urmări limba, până ajunse în gura ei, şi ea începu să sugă, delicat, ridicându-şi palmele ca să-i cuprindă obrajii slabi.

Ceva se mişcă în ea, prăbuşindu-se în zeci de fărâme şi apoi reconstruindu-se din nou, într-o formă minunată. Nu ştia despre ce formă era vorba, dar voia să o păstreze. Să rămână acolo, în coridorul acela întunecos şi să-l sărute pe Caire la nesfârşit.

Murmurul de voci se auzea de la capătul îndepărtat al coridorului şi se apropia din ce în ce mai tare.

Caire înălţă capul şi privi spre sala de bal.

O uşă se deschise şi se închise şi vocile nu se mai auziră.

Caire o luă de mână şi zise:

— Vino.

— O clipă.

Se întoarse să se uite la ea, cu o sprânceană ridicată, dar ea se repezi în spatele lui. Panglica lui de catifea neagră care îi prindea părul era aproape dezlegată. Temperance o desfăcu grijulie şi îşi trecu degetele ca un pieptene printre şuviţele argintii, înainte de a prinde la loc panglica.

Când reveni dinaintea lui, el mai avea încă sprânceana ridicată.

— Satisfăcută?

— Deocamdată, zise, luându-i mâna.

Caire o conduse din nou în sala de bal.

— O să fie nevoie să o iau de la capăt, zise ea în timp ce începeau să dea din nou ocol.

— Aşa se pare.

Ridică privirea spre el.

— Sunteţi dispus să mă luaţi la o altă serată muzicală sau petrecere?

— Da.

Temperance înclină din cap. O spusese pe un ton degajat, ca şi cum n-ar fi fost niciodată o problemă.

— Şi în St. Giles când o să mai mergeţi?

Se aşteptase să-i răspundă imediat, dar Caire rămase tăcut o clipă, în timp ce continuau să meargă. Îl privi. Fruntea îi era destul de încruntată.

— Nu ştiu, zise el într-un final. Mă îngrijorează că am fost atacaţi de două ori până acum. Pe de o parte, asta trebuie să însemne că mă apropii de ucigaşul lui Marie. Pe de altă parte, nu vreau să te mai supun unor riscuri. Trebuie să cântăresc această chestiune şi să decid cum pot să-mi continui cel mai bine cercetările.

Temperance îşi coborî privirea, netezindu-şi superba rochie turcoaz. Nu pipăise în viaţa ei un material aşa de fin şi, când îşi văzuse imaginea în mica oglindă din odaia ei, i se tăiase răsuflarea. Caire părea aşa de cinic, dar în multe privinţe gesturile lui erau pline de grijă. Inspiră.

— Aţi iubit-o?

Lordul se opri, dar ea nu se uită la el. Nu putu s-o facă.

— N-am iubit niciodată pe nimeni, zise.

Asta o făcu să ridice privirea. Caire se uita drept înainte, încremenit.

— Pe nimeni?

El scutură din cap.

— De când a murit Annelise, nu.

Când el îi făcu această mărturisire, ei i se strânse inima. Cum putea cineva să treacă prin viaţă fără pic de iubire?

— Dar v-aţi petrecut luni de zile căutându-l pe ucigaşul lui Marie, zise ea încet. Trebuie să fi avut nişte sentimente pentru ea.

— Poate că acum cercetez pentru că ar fi trebuit să am nişte sentimente. Pentru că ar fi trebuit să o iubesc, zise, făcând o grimasă. Poate că alerg după o fantasmă a unui sentiment iluzoriu. Poate că pur şi simplu mă păcălesc singur.

Temperance simţea imboldul de a-l lua în braţe, ca să-l consoleze pe bărbatul acesta rece şi distant. Dar erau în mijlocul unei săli de bal aglomerate. În schimb, îl strânse de braţ. Contactul era posibil să-i provoace durere, dar niciun bărbat nu putea supravieţui fără atingerea celuilalt, nici chiar el.

Se opriră la marginea zonei pentru dans, şi Temperance se uită la minunatele siluete care se mişcau prin dreptul lor. Lady Hero, sora ducelui de Wakefield, era o figură care ieşea în evidenţă, cu rochia ei din ţesătură argintie.

— Ai vrea să dansezi? o întrebă Caire.

Ea scutură din cap.

— Nu ştiu să dansez.

Lordul îi aruncă o privire.

— Adevărat?

— Nu prea e la mare căutare într-un orfelinat.

— Vino, zise şi începu s-o tragă iar după el.

— Unde mă duceţi?

— Nu într-o cameră întunecată, te asigur.

Ajunseră la capătul opus al sălii de bal, unde o uşă dublă era întredeschisă, cât să lase să intre puţin din aerul rece al nopţii. Caire se strecură prin ea şi o trase afară, pe un balcon lung care ţinea cât toată lungimea laturii din spate a casei.

— Aşa, deci.

Caire se apropie de ea şi îi ridică mâinile,

împreunate cu ale lui.

— Ah, exclamă Temperance, realizând deodată ce avea el de gând să facă. Nu aici.

— De ce nu aici? întrebă el. Nu e nimeni în preajmă.

Asta era adevărat. Noaptea era prea rece pentru ca şi alţii să mai iasă pe balcon.

Îşi muşcă buza, simţindu-se caraghios pentru că nu învăţase niciodată să danseze, când toţi ceilalţi prezenţi la bal puteau să danseze la fel de bine precum respirau.

— Dar.

Caire zâmbi deodată la ea, chipeş şi răutăcios.

— Îţi e teamă că voi vedea cât eşti de stângace?

Scoase limba la el.

— Ai grijă, zise el în şoaptă, deşi zâmbetul încă îi mai juca pe buze. S-ar putea să renunţ la lecţia aceasta pentru una mai pe gustul meu.

Temperance căscă ochii, nesigură cum să interpreteze tonul lui de tachinare.

— Haide, nu este foarte greu.

Vocea avea acum inflexiuni blânde. Şi el era mult prea serios.

Inspiră, ferindu-şi privirea de el, înduioşată de tandreţea lui. El o luă de mână.

— Lucrul cel mai important este să te ţii întotdeauna dreaptă, ca şi cum ai avea un băţ vârât în – aruncă o privire piezişă spre ea – hmm, în spate. Uite.

Îi demonstră cu răbdare paşii dansului, îndrumând-o să facă la fel, în timp ce muzica plutea prin uşile deschise ale balconului. Temperance îi studie mişcările graţioase şi încercă să le imite şi ea, dar ceea ce pentru el părea înnăscut, ei îi apărea ca o serie de paşi încurcaţi.

— Ah, n-am să fiu niciodată în stare să învăţ! exclamă ea după câteva minute.

— Ce melodramatic, murmură el. Te descurci destul de bine, mi se pare.

— Dar tot încurc paşii, zise. La dumneavoastră pare aşa de natural.

— Este natural. Pentru mine, zise el plat. Când eram copil mi-am petrecut ore în şir exersând paşii aceştia. Dacă greşeam, maestrul meu de dans avea un baston cu care mă lovea peste pulpe. Am învăţat foarte repede să nu mai greşesc.

— Oh, zise ea, neştiind ce să spună.

Lumea lui era aşa de diferită de a ei. În vreme ce ea învăţase să gătească, să cârpească şi să strângă un bănuţ, doi, el învăţase să stăpânească paşii aceştia caraghioşi şi complicaţi. Şi-l închipuia, un băieţel mândru care dansa de unul singur într-o imensă şi elegantă sală de bal, singurului lui tovarăş fiind un maestru de dans nemilos.

Se cutremură.

— Ţi-e frig. Hai să intrăm, zise el, cu fruntea încruntată.

Temperance încuviinţă, recunoscătoare.

Intrară înapoi în sala balului, care acum părea să fie şi mai plină de lume.

— Nu vrei nişte punci? o întrebă Caire.

Ea încuviinţă din nou. Bărbatul îi găsi un scaun unde să se aşeze, lângă o imensă vază cu flori, unde îl aşteptă în timp ce merse să caute ceva de băut. Se făcuse destul de târziu de acum şi mirosul lumânărilor pe jumătate arse inundase sala. Temperance văzu cum doamnele îşi foloseau evantaiele şi îşi dori cu o oarecare melancolie să fi avut şi ea unul. Apoi se dojeni singură pentru că îşi dorea mai mult, când Caire îi dăruise deja atât de mult în această seară. Poate că

el avea dreptate, poate că indiferent cât de multe avea un om, tot putea să fie nefericit.

O mişcare prinsă cu coada ochiului îi atrase atenţia şi îl văzu pe Sir Henry croindu-şi drum prin mulţime. Doamne sfinte! Ce jenant ar fi fost să dea ochii cu el. Temperance îşi întoarse capul şi-şi duse mâna la coafură, de parcă ar fi vrut să verifice că acele ei cu pietre sunt încă la locul lor.

— Aţi pierdut ceva? auzi în apropiere o voce feminină.

Surprinsă, Temperance ridică privirea şi văzu ochii mari şi cenuşii ai lui Lady Hero. Se aşezase pe scaunul de lângă Temperance şi, deşi nu zâmbea, avea pe chip o expresie plăcută.

Temperance îşi dădu seama că se zgâia la ea şi îşi aminti că i se pusese o întrebare.

— A! Vai, nu, milady.

— Cineva ţi-a spus cine sunt, zise Lady Hero.

— Da.

Lady Hero îşi coborî privirea în poală.

— Of, era de aşteptat, presupun, zise şi ridică ochii.

Privirile li se întâlniră, iar ochii lui Temperance zâmbeau pieziş.

— Mi se pare că lumea mă tratează altfel când îmi află numele.

— Ah, zise Temperance, care nu prea ştia ce să-i răspundă, pentru că, bineînţeles, Lady Hero avea perfectă dreptate – fiica unui duce era tratată diferit. Eu mă numesc Temperance Dews.

Lady Hero zâmbi mai deschis de-astă dată.

— Îmi pare bine.

Privită de atât de aproape, Temperance îi putea zări o boare pistruiată în zona nasului, care nu făcea decât să-i accentueze lui Lady Hero tenul neted şi alb.

Sir Henry îşi alesese exact acest moment să treacă pe lângă ele. Temperance îi întâlni privirea stânjenită, înainte de a-şi întoarce repede capul în altă direcţie.

Lady Hero îi urmări privirea.

— Bărbatul ăsta e o broască râioasă.

— Poftim? zise Temperance, clipind.

Era sigură că nu auzise bine. Oare fetele de duci spuneau despre unii şi alţii că sunt „broaşte râioase”?

Aparent, aşa stăteau lucrurile. Lady Hero încuviinţă cu o înclinare a capului.

— Sir Henry Easton, nu? Pare destul de agreabil, recunosc, dar are clare înclinaţii de broască râioasă. Fir-ar să fie – zise, şi sprâncenele i se apropiară puţin – doar nu ţi-a făcut ceva, nu?

— Nu, răspunse Temperance, încreţindu-şi nasul. Adică, da. A încercat să mă sărute.

Lady Hero se cutremură.

— Înfiorător.

— Chiar aşa a fost, serios. Şi cu totul dezamăgitor. Eu credeam că s-ar putea să fie interesat de orfelinatul pe care îl conduc, dar n-a fost aşa. Mi-e teamă că a fost o prostie din partea mea.

— A, zise Lady Hero, pe un ton înţelept. Nu cred că trebuie să te consideri vinovată, să ştii. În general, gentlemenii cu caracter de broască râioasă încearcă să sărute doamnele fără să fie provocaţi vreun pic. Sau, cel puţin, eu aşa am fost lăsată să cred. Bineînţeles, niciun gentleman nu a încercat vreodată să-şi impună atenţia asupra mea. Din cauză că sunt fiică de duce şi tot restul.

Lady Hero părea doar o idee cam dezamăgită.

Temperance zâmbea. Nu şi-ar fi imaginat vreodată că poate fi aşa de încântător să stai de vorbă cu fiica unui duce.

— Spune-mi totuşi despre orfelinatul acesta, zise Lady Hero. Nu am cunoscut niciodată o doamnă care să conducă unul.

— Ah! zise Temperance, care simţea o încântătoare apropiere. Păi, Căminul pentru orfani şi copii abandonaţi se află în St. Giles şi avem în grijă douăzeci şi opt de copii în acest moment, dar am putea să îngrijim cu mult mai mulţi dacă am avea un sponsor pentru orfelinat – umerii îi căzură. De aceea eram aşa de plină de speranţe în legătură cu Sir Henry.

Lady Hero clătină din cap.

— Îmi pare rău. Aveţi şi băieţi, şi fete în orfelinat?

— Da, îi ţinem în odăi separate, desigur, dar acceptăm toţi copiii cu vârsta până la nouă ani. La această vârstă sunt daţi la ucenicie.

— Adevărat? întrebă Lady Hero.

Îşi ţinea mâinile împreunate delicat în poală şi nu făcu nicio mişcare, dar părea sincer interesată.

— Dar atunci cum. Of, la naiba!

Privea undeva peste umărul lui Temperance.

Aceasta se uită repede într-acolo şi văzu o matroană mai degrabă trupeşă, care gesticula imperios.

— Este verişoara Bathilda, zise Lady Hero. Probabil că vrea să merg la cină cu ea şi, dacă mă prefac să nu o observ, o să devină din ce în ce mai iritată.

— Atunci ar fi mai bine să vă duceţi.

— Mi-e teamă că da, continuă Lady Hero, înclinându-şi capul.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, domnişoară Dews.

— Doamnă, zise Temperance repede. Sunt văduvă.

— Doamnă Dews, atunci, încuviinţă Lady Hero şi

se ridică în picioare. Sper sincer să ne mai întâlnim.

Temperance o urmări cum îşi face drum spre „verişoara Bathilda”.

Când îşi întoarse capul din nou, Caire stătea în faţa ei, cu un pahar de punci în mână.

— Ai fost într-o companie selectă, cât am lipsit eu.

— N-ai crede cât de drăguţă este, îi răspunse, zâmbind.

Caire se uită în direcţia lui Lady Hero, apoi iar la Temperance, cu o expresie de indulgenţă pe chip.

— Aşa este? Haide, bea-ţi punciul şi apoi o să-ţi ofer o cină scandalos de decadentă, înainte de a te duce acasă. Fratele tău probabil că patrulează deja prin faţa uşii.

Într-adevăr, mai trecu aproape o oră înainte să se îndrepte în sfârşit spre trăsura lui Caire. Cu gura până la urechi, Temperance căsca, după cina bogată şi vinul şi mai bogat. Caire o aşeză pe banchetă, ciocăni în acoperişul trăsurii şi apoi se aşeză lângă ea, trăgând-o în braţele lui. Aruncă o blană care săi acopere pe amândoi şi Temperance moţăi, când trează, când adormită, în timp ce caleaşca se hurduca pe străzile Londrei.

Era ca o lume de vis. Era aşa de cald şi se simţea atât de în siguranţă în braţele lui şi putea să-i audă bătăile puternice ale inimii sub urechea ei. El era aşa de diferit de ea, un aristocrat care venea dintr-o minunată lume de poveste, dar inima îi bătea la fel ca oricărui alt om.

Gândul acesta o mângâia. Data următoare când se trezi, trăsura se oprise şi Caire o scutura blând de umăr.

— Sus, frumoasa mea adormită.

Temperance deschise ochii şi căscă.

— E dimineaţă?

Caire privi pe fereastră.

— Va fi, în curând. Am sentimentul că fratele tău o să mă jupoaie dacă nu te duc acasă înainte de primii zori.

Asta o trezi ceva mai bine. Se ridică în capul oaselor şi se pipăi să vadă dacă părul îi era încă în ordine.

— Vai, am pierdut un pantof.

Se aplecă să se uite pe podea, dar el îngenunchease deja şi pipăia pe sub banchetă.

— Uite-l.

Îi prinse piciorul şi vârî cu blândeţe pantoful la locul lui. Ea îi privea uimită creştetul argintiu.

Probabil că el îi simţi privirea, pentru că ridică ochii, deveniţi mai închişi la culoare. Însă nu spuse decât:

— Gata?

Temperance încuviinţă din cap, incapabilă să-şi stăpânească vocea.

Caire o ajută să coboare din trăsură şi o conduse până la uşa orfelinatului. Lumina devenise cenuşie în timp ce se apropiau, dar pe stradă nu se vedea nicio mişcare. Când ajunseră la uşă, ea se răsuci spre el şi îi puse o mână pe piept.

— Caire. Nu era sigură ce avea de gând să spună, dar oricum, nu conta.

El aplecă fruntea şi îi atinse uşor buzele cu ale sale, murmurând:

— Noapte bună, doamnă Dews.

Apoi se răsuci pe călcâie.

Temperance urmări cum spatele lui lat dispare în ceaţa cenuşie; apoi deschise uşa orfelinatului cu propria ei cheie. În timp ce aşeza drugul în urma ei căscă, apoi îşi scoase pantofii cu toc pe rând, ţopăind

întâi pe un picior, pe urmă pe celălalt. După aceea se îndreptă spre bucătărie.

Patru capete de bărbaţi se întoarseră spre ea când intră. Temperance îi fixă cu privirea. Cu siguranţă fraţii ei nu o aşteptaseră toată noaptea doar pe ea! Dar mai era ceva în neregulă. Pentru că al patrulea bărbat era cumnatul ei, William, şi acesta avea ochii roşii.

Privirea lui Temperance zbură spre Winter.

— Silence, zise el, cu chipul tras şi îmbătrânit cu ani întregi faţă de adevărata lui vârstă. Silence a dispărut de ieri după-amiază.

*

Îi spuse să-şi descheie corsajul şi să-şi despletească părul şi ea făcu întocmai.

Silence plecă din dormitorul lui Mickey O’Connor cu părul lăsat pe spate. Dormitorul lui era la etajul de deasupra sălii tronului şi pe holul din faţă se întâlni cu o slujnică – prima servitoare pe care o văzuse acolo. Aceasta se uită la ea lung, apoi îşi feri repede privirea şi se întoarse la lustruitul pardoselii din marmură multicoloră. Pentru o clipă, Silence se întrebă dacă slujnica mai avea vreun ajutor în munca ei sau dacă, poate, nu făcea nimic altceva. Decât să lustruiască metru după metru de pardoseală din marmură minunată. Dacă aşa era, atunci nu era invidioasă pe ea.

— Pe aici, domnişoară, o strigă o voce masculină.

Ridică ochii şi văzu că o aştepta Harry. Ochii lui erau plini de milă.

Silence îşi îndreptă umerii.

— Mulţumesc.

Paznicul ezită.

— Nu vreţi să vă aranjaţi niţel?

Îşi ferea privirea de partea de sus a pieptului ei pe care corsajul desfăcut îl dezvelea.

— Nu, şopti Silence. Nu, mulţumesc.

Mickey Cuceritorul o spusese foarte clar, era complet nepermis să-şi aranjeze ţinuta.

Harry se uită o clipă la ea, neajutorat, şi apoi dădu din cap. Se răsuci şi o conduse jos, pe scările de marmură. Era trecut bine de răsăritul zorilor şi câţiva oameni erau deja treji, iar expresiile acestora la vederea ei erau diferite. Unii, ca Harry, o compătimeau. Alţii – mai ales femeile – o priveau cu invidie. Dar cei mai mulţi erau pur şi simplu dispreţuitori; un tip mai curajos îndrăzni chiar să-i facă cu ochiul, înainte ca Harry să-l izbească de un zid. După aceea, majoritatea lor întorceau doar capul în partea opusă, când trecea pe lângă ei.

Ajunseră la uşa din faţă şi Harry o deschise.

— Dacă oţi avea nevoie de oarece, să-mi spuneţi, şopti el, în timp ce Silence ieşea pe lângă el.

— Mulţumesc, răspunse ea politicos, dar am tot ceea ce am venit să obţin.

Păşi în lumina orbitoare şi nemiloasă a soarelui.

Mickey Cuceritorul fusese cât se poate de explicit în instrucţiunile pe care i le dăduse, aşa că păşea mecanic pe mijlocul străzii pline de praf din St. Giles, cu părul ei lung fluturând în bătaia vântului. Nu se uita nici la stânga, nici la dreapta, ţinea ochii aţintiţi drept înainte, chiar şi atunci când târfele care se întorceau acasă îi aruncau tot felul de vorbe grele.

Îşi ferecă urechile şi sufletul şi nu mai auzi nimic, nu mai văzu nimic până când dinainte nu-i apăru chipul lui Temperance, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

Atunci Silence suspină din suflet şi simţi înţepăturile lacrimilor şi în ochii ei.

Ajunsese însă deja la capătul străzii, aşa că nu mai avea importanţă. Respectase instrucţiunile lui, făcuse tot ceea ce îi spusese el şi bărbatul avea să-şi onoreze partea lui din înţelegere.

Doar că viaţa ei nu avea să mai fie niciodată aceeaşi.

Capitolul 12

— Aceasta nu este dragoste, Maiestatea Voastră, oftă Meg.

Regele Inimă Ferecată încremeni, gata să-şi hrănească mica pasăre albastră cu o fărâmă de prăjitură.

— Atunci ce este?

— Frică, zise Meg simplu. Curtenilor le este frică de Maiestatea Voastră.

Regele gemu şi păru să cadă pe gânduri.

— Duceţi-o înapoi în temniţă, le ordonă el străjilor. Şi... Meg?

— Maiestatea Voastră?

— Ai grijă să ai părul pieptănat data viitoare când te voi vedea.

— Dar am nevoie de pieptene şi de agrafe ca să-mi aranjez părul, zise Meg blajin.

Regele înclină doar din cap, nerăbdător, şi din nou Meg fu dusă de acolo...

din *Regele Inimă Ferecată*

Temperance o ţinea strâns în braţe pe Silence şi îi înnoda şireturile corsajului în trăsura închiriată care se hurduca înapoi spre Wapping. Silence era moale,

dar respira greu, şi Temperance îi simţea lacrimile care îi cădeau peste degete în timp ce-i aranja rochia.

— Ai nevoie de un doctor? o întrebă într-un final.

— Nu. Nu am nevoie, sunt bine, şopti Silence.

Era atât de evident că lucrurile nu stăteau astfel, încât Temperance simţi cum îi izvorăsc lacrimi noi. Şi le şterse apăsat cu încheietura mâinii. Acum nu era momentul să cedeze propriilor regrete şi spaime. Trebuia să fie tare de dragul lui Silence.

— Ce – trebui să facă o pauză, ca să inspire – ce ţi-a făcut, scumpa mea?

— Absolut nimic, zise Silence stins. Nici măcar nu m-a atins.

Temperance dădu să protesteze, dar apoi se înfrână. Era absolut evident că Mickey Cuceritorul îi făcuse ceva lui Silence şi, la fel de evident, nu putea vorbi despre asta chiar în clipa de faţă. Mai trecură câteva minute în care Temperance se concentră să-i pieptene cu degetele părul roşcat al lui Silence. I-l împărţi în şuviţe şi îl împleti, apoi i-l ridică în coroniţă în jurul capului, folosindu-se de câteva dintre acele ei de păr.

Silence rămase lipită de pieptul lui Temperance, în timp ce aceasta o mângâia pe frunte, de parcă ar fi fost un copil.

După o vreme, sparse tăcerea.

— Draga mea, de ce Dumnezeu te-ai dus la omul acela?

Silence oft pe un ton pierdut şi însingurat.

— Trebuia să-l salvez pe William.

— Dar de ce n-ai venit mai întâi la mine? Am fi discutat împreună, poate că găseam un alt mijloc să-l ajutăm pe William, zise Temperance care încerca să-şi păstreze tonul egal, chiar dacă ştia că disperarea i se strecura în glas.

— Erai aşa de ocupată, zise Silence calmă. Cu orfelinatul, cu copiii, cu Lord Caire şi cu căutările tale pentru un nou sponsor.

Cuvintele surorii ei erau ca nişte pumnale înfipte în pieptul lui Temperance. Cum de ajunsese atât de absorbită de alte lucruri, încât propria ei soră nu se gândise să vină la ea pentru ajutor?

— Oricum, n-ar fi avut nicio importanţă, şopti Silence, închizând ochii. Trebuia să mă duc la Mickey Cuceritorul de una singură. Trebuia să fac o înţelegere cu el eu singură. Şi să ştii că a mers.

— Ce a mers, scumpa mea? murmură Temperance.

— Vizita mea la Mickey Cuceritorul. Înţelegerea mea cu el. Spune că va returna încărcătura furată de pe *Finch.*

Temperance închise şi ea ochii. Spera ca Regele Pirat să se ţină de cuvânt, dar şi dacă s-ar fi întâmplat un miracol şi el ar fi făcut-o, pentru Silence lucrurile nu aveau să se schimbe.

Sora ei mai mică era distrusă. Acum şi în veci vecilor.

*

Lazarus se trezise în acea dimineaţă doar cu câteva momente înainte ca în faţa uşii dormitorului său să se pornească scandalul. Îşi ridică privirea de la birou, unde se aşezase în halat şi pantaloni mulaţi, şi văzu cum uşa se deschide izbindu-se de perete. Temperance păşi înăuntru. În urma ei venea Small. Lazarus se uită la urmele de lacrimi de pe chipul ei şi se răsti la valet:

— Lasă-ne singuri.

Small se înclină şi închise uşa dormitorului în

urma lui.

Lazarus se ridică încet.

— Ce s-a întâmplat?

Temperance îl privi, în ochii ei cu paiete aurii reflectându-se tragedia.

— Silence. Vai, Dumnezeule, Lazarus, e vorba de Silence.

Remarcă nepăsător că niciodată până atunci nu i se mai adresase cu numele mic.

— Spune-mi.

Ea închise ochii, ca şi cum ar fi vrut să se liniştească înainte de a începe să povestească.

— S-a hotărât să încerce ea însăşi să obţină încărcătura corabiei lui William, soţul ei. S-a dus la şeful bandei de hoţi de pe docuri, un bărbat pe nume Mickey O'Connor.

În peregrinările lui prin St. Giles, Lazarus auzise zvonuri vagi despre un împopoţonat hoţ de docuri. Omul era periculos. Caire se încruntă.

— Şi?

O lacrimă de argint îi scăpă de sub pleoapă lui Temperance şi căzu pe podea, lucind în lumina după-amiezii.

— A fost de acord să returneze încărcătura. Pentru un preţ anume.

O viaţă trăită în cinism îl făcea să ştie care era acel preţ, dar întrebă oricum:

— Care era preţul?

Temperance deschise ochii, aurii şi strălucitori.

— A obligat-o să-şi petreacă noaptea cu el.

Lazarus expiră auzind cum i se adeveresc bănuielile. Nu o întâlnise niciodată pe această Silence, nu ştia nimic despre ea şi, chiar dacă ar fi ştiut, probabil că nu i-ar fi păsat nicio iotă. Doar că era sora lui Temperance.

Şi asta făcea ca lucrurile să fie complet diferite.

Era ceva ciudat, acest sentiment de empatie. Nu-l mai trăise vreodată. Îşi dădea seama că orice ar fi rănit-o pe această femeie îl rănea şi pe el, că orice ar fi făcut-o pe ea să sângereze, provoca o hemoragie de durere şi în sufletul lui. Întinse braţele spre ea.

— Vino aici.

Temperance se cufundă în îmbrăţişarea lui, iar el o strânse la piept, săgeţi de insuportabilă durere înţepându-l acolo unde halatul i se desfăcuse şi îi dezgolise pielea. Ea mirosea aşa de dulce, a zori şi a femeie.

— Îmi pare rău, şopti, cu vorbe aşa de străine limbajului său. Îmi pare atât de rău.

Ea suspină o dată.

— Când am ajuns azi-dimineaţă, William mi-a zis că Silence nu se întorsese acasă cu o noapte înainte. Bănuia că s-a dus la O'Connor, dar era prea periculos ca el să se aventureze în teritoriul acestuia în timpul nopţii.

Lazarus se gândi în tăcere că dacă ar fi fost vorba despre Temperance, dacă el ar fi aflat că ea se găsea în bârlogul unor hoţi, că fiinţa şi sufletul ei sunt în pericol, el ar fi scos-o de acolo, indiferent cu ce preţ.

— Am aşteptat până ce s-a făcut lumină şi apoi am închiriat o birjă, îi şopti ea cu capul pe umărul lui, răsuflarea ei îi dându-i frisoane pe piele. Tocmai ajunsesem aproape de casa lui O'Connor când Silence a ieşit de acolo.

O mângâie pe păr. Mai purta încă acele cu topaze pe care le cumpărase pentru ea, deşi îşi schimbase rochia.

Temperance se cutremură, amintindu-şi.

— Avea părul despletit, Caire, şi corsajul îi era desfăcut. A pus-o să meargă astfel pe stradă, ca şi

cum ar fi vrut să o înfiereze drept târfă. Când m-a văzut, a început să plângă.

Lazarus închise ochii, absorbindu-i durerea, şi repetă singurul lucru pe care ştia să-l spună.

— Îmi pare rău.

— Mi-a spus că nu s-a întâmplat nimic, că O'Connor a pus-o să stea toată noaptea în dormitorul lui, dar nu s-a atins de ea. Of, Caire, protestele ei erau aşa de jalnice, că n-am îndrăznit să insist ca să aflu adevărul. Tot ce am putut face a fost să o ţin în braţe.

El o strânse şi mai tare în braţele lui.

— Îmi pare rău.

Temperance se trase puţin înapoi şi îl privi în ochi.

— Dar partea cea mai rea a venit când ne-am întors la orfelinat. William ne aştepta.

— Nu v-a însoţit în birjă? se încruntă Lazarus.

Temperance scutură din cap.

— A zis că dacă ar fi fost văzut în preajma casei lui O'Connor s-ar fi întărit presupunerea că s-ar afla în cârdăşie cu piratul de apă dulce.

Lazarus îi trecu mâna pe spate, să o aline, fără nicio vorbă. Hollingbrook părea să fie un nătărău.

— Şi când am ajuns, s-a uitat la Silence şi apoi şi-a întors privirea. Ah, Caire, zise închizându-şi ochii obosiţi, aproape că mi-a frânt inima.

Lazarus îşi plecă atunci capul, pentru că nu se mai putea abţine. Buzele o atinseră cu blândeţe.

— Îmi pare foarte rău.

Capul ei se prăbuşi obosit pe umărul lui, în timp ce ea îi accepta sărutările. Avea buzele moi şi cu gust de lacrimi. Îşi atinse buzele de obrajii ei, gustându-i lacrimile şi acolo, lingându-i durerea.

— Caire, suspină ea.

— Hmm?

— Sunt aşa de obosită, zise, aproape ca o fetiţă.

Lazarus bănuia că nu dormise deloc de când o adusese înapoi acasă.

— Atunci, întinde-te lângă mine o vreme, şopti el.

O ridică de parcă ar fi fost un copil, o duse spre patul său, încă nefăcut, şi o întinse cu grijă acolo, înainte de a se culca şi el alături de ea. O trase mai aproape, până când capul ei se cuibări la pieptul lui acoperit de halat, înţepându-l cu o senzaţie aproape de durere.

— E ciudat, oftă ea din nou.

— Ce e ciudat? murmură el, trecându-şi degetele prin părul ei.

Îi scoase agrafele cu topaze galbene şi le puse pe noptiera de lângă patul lui.

— William a trimis vorbă. După ce a plecat acasă cu Silence. După ce fraţii mei s-au luat la ceartă şi Asa a plecat valvârtej.

— Şi ce a spus?

Îi trase din păr micile agrafe îndoite, una câte una, eliberându-i cozile împletite din strânsura lor, pieptănându-le blând cu degetele.

— Încărcătura corabiei, zise ea. Mickey O’Connor s-a ţinut de cuvânt. Era toată înapoi azi-dimineaţă. Ca şi cum nici nu ar fi dispărut.

Lazarus se uita la baldachinul de deasupra patului şi se gândea la perfidia hoţului şi la preţul pe care o femeie putea să-l plătească pentru bărbatul pe care îl iubeşte. Când îşi coborî iar privirea, văzu că Temperance respira încet şi regulat lângă el, cu gura ei voluptuoasă uşor întredeschisă. Părul de abanos era răsfirat ca o cuvertură de mătase peste umărul lui şi pe pat, şi viziunea aceasta aduse o adâncă satisfacţie în sufletul lui.

Îi ridică o şuviţă şi privi cum i se bucla adorabil în

jurul degetelor. Zâmbi uşor. Cum se poate un bărbat amăgi pe sine cu o astfel de imagine.

Apoi îşi lăsă mâna să cadă. O trase ceva mai aproape de pieptul lui şi închise şi el ochii.

Şi adormi.

*

Temperance se trezi într-o cameră întunecoasă şi înţelese că o aştepta ceva îngrozitor de îndată ce va deschide ochii.

Aşa că nu-i deschise.

Se lăsă să plutească, fără să se trezească, încercând să se agaţe de pacea dată de somn. Alături de ea mai era un trup, mare, cald şi mângâietor şi ea se concentră la asta. Lazarus respira profund, încă adormit, iar ei îi plăcea sunetul răsuflării lui domoale. Şi-ar fi dorit să poată rămâne aici pentru totdeauna, în căldura cenuşie a stării de somnolenţă. Dar, inevitabil, trezirea şi conştienţa se insinuară şi ea deschise ochii, simţind cum o cuprinde durerea.

Braţul lui Caire se strânse în jurul ei.

Îşi întoarse faţa spre el, inspirându-i mirosul de mosc, ruşinată că lacrimile încă ameninţau să apară. Silence era cea mai mică dintre fraţii şi surorile ei, cea mai inocentă din familie şi căderea ei părea prea groaznică pentru a fi suportată, ca şi cum toată lumina din lume s-ar fi stins. El oftă din toţi rărunchii şi mâna îi alunecă în jos pe spate, strângându-i fesele.

— Temperance.

Era excitat. Ea îşi lăsă mâna peste spatele lui, vag surprinsă când înţelese că doar un strat subţire de mătase îi despărţea degetele de pielea lui.

— Caire.

Gura lui o găsi pe a ei, lenevoasă de somn. O

sărută şi ea se simţi alinată, acolo, în întuneric. În clipa aceea nu mai era Temperance; el nu mai era un nobil, un lord, dintr-o clasă cu mult superioară ei. Aici, suspendaţi între noapte şi zi, nu mai erau decât un bărbat şi o femeie. Şi ca femeie, îşi desfăcu buzele pentru gura lui.

Lazarus scoase un sunet de satisfacţie, din adâncurile pieptului, şi îşi vârî limba în gura ei, afirmându-şi autoritatea. Ea îl lăsă, trăgându-i limba şi mai adânc. În momentul acesta ea nu voia să dea piept cu lumea de dincolo de uşa dormitorului. Nu voia decât să simtă. Să-şi permită să simtă, aşa cum nu mai făcuse de ani întregi.

Dorinţa o năpădi, repede şi cu forţă. Întotdeauna fusese deosebit de vulnerabilă la dorinţa carnală, trebuise să se ferească de ea în fiecare zi a vieţii ei, pentru ca restul lumii să nu afle în ce fel aceasta o controla. Acum îi dădu drumul să se dezlănţuie.

Îşi deschise palmele pe spatele lui, simţind cum mătasea lunecoasă fuge de sub degetele ei. Caire era musculos, cu umeri laţi şi şira spinării bine conturată.

Caire întrerupse sărutul cu un geamăt, trăgând de corsajul ei.

— Scoate-ţi asta.

Era incomod, aici, în întuneric, dar alunecă şi se zvârcoli şi, într-un sfârşit, când corsetul i se răsuci în jurul taliei, el îşi vârî pur şi simplu degetele pe sub şireturi şi le smulse din butonierele lor. Fiecare şiret scoase un pocnet când fu eliberat din închisoarea lui, şi ea îşi simţi sânii legănându-se în libertate. Caire îi smulse corsetul deformat de pe trup şi apoi îi scoase şi cămăşuţa. Acum era goală.

— Scoate-ţi ăsta, şopti ea, trăgând de halatul lui.

— Nu pot, iartă-mă, murmură el, şi Temperance îşi aminti de sensibilitatea lui. Ochii li se întâlniră. Ai lui

o priveau plini de regret.

— O să te doară?

— Nu e durere, zise şi îi atinse colţul gurii cu buzele. Nu mai e durere când sunt cu tine. Doar… disconfort. Şi doar dacă îmi atingi pielea dezgolită.

— Şi dacă tu îmi atingi pielea dezgolită? El zâmbi încet.

— Asta, te asigur, nu-mi va provoca nicio durere.

Lucrul acesta o frustra, dar apoi se mişcă lipită de el, îşi frecă sânii de pieptul lui, simţind mătasea peste sfârcurile ei.

Lazarus mârâi, se întinse spre ea, iar ea lăsă în urmă toate reţinerile. Îşi aruncă un picior peste el şi îşi plimbă pulpa goală în sus şi-n jos pe piciorul lui. El purta pantaloni strâmţi, şi ea simţea materialul aspru pe pielea ei, înainte de a ajunge la partea inferioară a piciorului, dezgolită. Lazarus se crispă. Ea ştia că îi provoacă disconfort, dar nu se putea abţine. Se delecta cu contrastul dintre delicateţea ei şi forţa lui dură.

Caire făcu o mişcare bruscă şi o rostogoli sub el.

— Da, suspină ea, da.

Însă el nu făcu ceea ce era de aşteptat. În schimb, o apucă de mâini şi i le împinse deasupra capului, aşezându-se cu toată greutatea peste ea, până ce abia dacă se mai putea mişca.

— Te rog, acum, gâfâia ea.

Nu voia să iasă din starea aceasta de vârtej, să revină la viaţa normală şi la sentimentul de vinovăţie şi de regret.

— Nu e nicio grabă, murmură el cu buzele lipite de gâtul ei.

— Ba da, răspunse ea mânioasă, da, este.

Dar Lazarus nu făcu decât să râdă, şi răsuflarea lui îi gâdila pielea, în timp ce îşi plimba buzele peste clavicula ei. Ce avea de gând? Nu avea el aceleaşi

nevoi ca alţi bărbaţi? Acea parte a lui – partea care îl făcea bărbat – era în mod limpede interesată. O apăsa pe burtă, tare şi fierbinte chiar şi prin pantalonii mulaţi, alunecând spre coapsa ei în timp ce el se mişca în josul trupului ei.

Temperance era distrasă, uimită şi confuză, atenţia îi era împărţită între gura lui care umbla peste tot şi mădularul care acum apăsa deasupra centrului plăcerii ei. Încercă să-şi ridice coapsele, să se împingă în el, dar Lazarus chicoti şi îşi mută un picior, asigurându-se că ea rămâne imobilă.

— Ce faci? strigă ea frustrată.

— Vai, doamnă Dews, rosti el tărăgănat, credeam că ai fost măritată.

— Am fost măritată, zise ea înţepată.

Ultimul lucru la care îşi dorea acum să se gândească era răposatul ei soţ.

— Atunci mă aşteptam să fii oarecum familiarizată cu acest proces, şopti el, exact când să-i tragă în gura fierbinte unul din sfârcuri.

Mintea ei încetă să mai funcţioneze şi apoi un val de senzaţii o făcu să se zguduie. O, Doamne, astfel trecuse aşa de mult timp de când un bărbat nu o mai atinsese astfel! De când nu mai simţise acolo gura unui bărbat. Erotismul era aproape copleşitor.

El îşi ridică fruntea ca să îi lingă leneş sânul, fiecare atingere languroasă şi umedă pe care o trecea peste el născând propria senzaţie.

— Trebuie să recunosc că sunt eu însumi un novice în asta, rosti el încet.

— Cum? clipi ea în întuneric. Ce vrei să spui?

— Să fac dragoste, zise el pe un ton calm şi îi muşcă degajat celălalt sfârc.

Temperance suspină, simţind amestecul de plăcere şi durere şi dorinţa crescândă din miezul ei. El

nu voia să se mişte, ca să o elibereze.

În schimb, mormăi ceva.

— Mi s-a spus că este o experienţă extraordinară, zise el cu calm, dar trebuie să mă ierţi dacă îţi par nesigur. M-am culcat cu multe femei, dar actul de a face dragoste este unul la care nu m-am aventurat niciodată. Aici, cred, tu trebuie să fii maestrul.

Vocea lui implica o uşoară întrebare, dar chiar dacă ar fi fost în deplinătatea simţurilor ei, Temperance nu ar fi comentat. De ce juca el acest joc, când tot ce voia ea era carnea lui între coapsele ei?

— Uşor, şopti el cu o voce abia auzită, dojenind-o pentru un geamăt de frustrare.

Îi desfăcu uşor coapsele şi se aşeză în spaţiul pe care şi-l crease.

— Aşa. Nu e mai bine?

Nu era perfect, dar era indiscutabil mai bine. Mădularul lui întărit era acum lungit între pliurile ei ude, materialul pantalonilor lui mulaţi îi oferea o minunată fricţiune. Îşi închise ochii, simţind fierbinţeala lui, la acea apăsare uşoară, încă nu destul de tare.

— Aşa, repetă el mângâietor. Acum, ce zici dacă mai fac şi asta?

Îi luă din nou sfârcul în gură, dinţii abia strângându-l în timp ce i-l savura.

Temperance voia să-l atingă şi ea, să-şi plimbe degetele prin părul de pe pieptul lui, să-i apuce umerii şi să întindă mâna sub pantalonii lui, să-i frământe fesele. Dar mâinile lui încă le înlănţuiau pe ale ei şi fu silită pur şi simplu să aştepte. Să se supună.

— Desfă-ţi mai larg picioarele, şopti el, cu vocea profundă şi clară în întunericul neclintit. Ea se conformă.

— Ridică-le puţin.

Ea îl ascultă. Caire scoase un fel de mârâit care

părea să fie de plăcere. Mişcarea ei îl făcu să se aşeze şi mai aproape de ea, mădularul lui ajungând acum între pliurile ei. Ea înghiţi în sec, aşteptând următoarea lui mişcare.

— Cred că. Da, asta e.

Caire se mişcă, îşi strecură mâna între ei, desfăcu şliţul şi îşi eliberă membrul. Când îşi aşeză din nou greutatea deasupra ei, mădularul lui dezgolit i se frecă destul de explicit de muntele plăcerii şi, cât ea fu distrasă de asta, îşi presă iar gura pe a ei.

O sărută cu gura deschisă, iar gestul lui era aproape prea intim, aici, în întuneric. Se întinse peste ea – pieptul lui apăsat pe sânii ei goi şi vulnerabili, mădularul lui îngropat în moliciunea ei – şi o sărută încet şi profund.

Îi prinse buza de jos între dinţi şi i-o muşcă delicat, apoi îi şopti pe buze:

— Deschide-le.

Temperance îi acceptă în gura ei limba invadatoare, savurând-o cu deznădejde, momente întregi. Sărutul acela era atât de erotic, încât era cât pe ce să nu observe când el începu să se mişte deasupra ei. Dar observă. Rămase nemişcată, concentrându-se pe de-a-ntregul asupra acelei părţi a trupului bărbatului care devenea intimă cu acea parte a trupului ei. Până când el îi sărută uşor colţul gurii.

— Fii atentă, zise el, cu o voce aspră de astă dată.

Ceva sălbatic şi feminin se înfioră de asprimea vocii lui, de conştiinţa faptului că gesturile ei îl afectau, în ciuda sofisticării de care dădea el dovadă. Temperance îşi deschise gura sub a lui şi îl muşcă la rândul ei, iar el inspiră surprins. Apoi gura lui o strivi pe a ei, dur, aproape incontrolabil – un mascul care domina o femelă. Femela lui.

Lazarus se mişcă din nou, îşi retrase mădularul, căută intrarea ei şi îşi făcu loc în ea. Înălţă capul doar atât cât să şoptească:

— Acum.

Se împinse cu putere.

Tăria lui îi invadă adâncurile moi, despărţind şi scormonind, invadând locuri unde fusese pustiu de ani întregi. La această mişcare, ea inspiră zgomotos, cu gura deschisă, cu o senzaţie în acelaşi timp fizică şi mentală, dar gura lui o apăsa acum din nou pe a ei şi bărbatul îi inhală respiraţia. Împinse şi iar împinse, până ce se instală pe deplin între coapsele ei desfăcute complet, cu şoldurile lui tari deasupra alor ei.

Temperance avu un moment de panică. Cine era bărbatul acesta? De ce se afla ea dedesubtul lui, lăsându-şi cea mai rea parte din ea să-i dicteze acţiunile? Apoi el începu să se mişte şi toate gândurile îi zburară din minte. El se mişca aidoma unui val care izbeşte plaja, ca vântul care suflă peste pietrele din pavaj, ca un bărbat deasupra unei femei. Era cea mai veche, cea mai obişnuită mişcare din istoria omenirii şi, în acelaşi timp, era nouă şi neprihănită. Pentru că erau el şi ea, şi nu mai făcuseră asta niciodată împreună.

Se arcui sub el, simţindu-i carnea cum se desface şi se împreunează cu a ei, în timp ce el continua să o sărute apăsat.

Îşi plimbă gura peste obrazul ei, fără să întrerupă vreo clipă ritmul lent şi blând, şi îi şopti la ureche:

— Înfăşoară-ţi picioarele în jurul şoldurilor mele.

Ea făcu întocmai şi atunci deveniră iar strâns înlănţuiţi. El se împinse încă puţin înăuntrul ei făcând-o să icnească. Cu fiecare mişcare în adâncime, cu fiecare înceată şi sâcâitoare retragere, carnea lui se freca de a

ei. Temperance îşi întoarse capul, simţindu-se deodată prea expusă, prea vulnerabilă, chiar şi în întuneric, dar el o urmări, apăsându-şi gura încet la colţurile buzelor ei. Era insuportabilă această invazie lentă, controlată, repetată, acest atac sigur asupra simţurilor ei. Voia să ţipe, să-l facă să înceteze. Să-l îndemne să termine mai repede. Ca şi cum i-ar fi înţeles neliniştea, bărbatul mări ritmul, izbindu-se în miezul ei într-un tempo mai rapid.

O scoase din minţi.

Îşi smulse gura dintr-a lui, gâfâind, răsucindu-şi încheieturile mâinilor în strânsoarea lui.

— Încetează!

— Nu, şopti el, ca o fantomă nevăzută. Dă-ţi drumul.

— Nu pot.

— Poţi.

Se ridică puţin mai mult şi începu să-şi răsucească uşor şoldurile în timp ce se împingea în ea şi, într-un mod neştiut, presiunea, plăcerea, căldura şi aşteptările, toate se eliberară deodată.

Se eliberă, suspinând, glorios de liberă, fără minte, fără suflet, doar un singur punct pulsând de strălucitoare frumuseţe. Îl auzi ca prin vis cum începe să gâfâie tot mai tare, îi simţi ritmul şovăind şi smucindu-se, apoi pierzând brusc orice control. Se înfipse în trupul ei cu sălbăticie, în timp ce ea plutea, iar mişcarea o înălţă încă şi mai sus.

Lazarus expiră zgomotos.

Trupul lui mai făcu una sau două mişcări de dute-vino şi apoi se opri, cu capul căzut, în timp ce o sărută tandru. Temperance simţea nevoia nebună de a-i spune ceva complet nepotrivit. Să-i spună ce însemnase pentru ea ceea ce se petrecuse între ei.

Caire îi dădu drumul la mâini, dar ea era prea

epuizată ca să-şi coboare braţele.

— Într-adevăr extraordinar, murmură el cu o voce calmă şi profundă, cu răsuflarea doar puţin întretăiată.

Temperance ştia că ar fi trebuit să analizeze cele spuse de el, că ar fi trebuit să-i răspundă ceva.

În loc de asta, însă, alunecă doar, încet, în somn.

*

Nu se mai trezise niciodată alături de o femeie.

Acesta fu primul gând al lui Lazarus în dimineaţa care urmă. De obicei, amantele lui erau mai degrabă partenere de afaceri. Ele vindeau o marfă, el o cumpăra. Simplu, curat şi impersonal. Atât de impersonal, că uneori nici nu le afla numele adevărate, chiar şi în cazul uneia cum fusese Marie, pe care o păstrase ani întregi. Marie, în numele căreia căuta acum un asasin prin St. Giles.

Cu toate acestea, niciodată nu stătuse lungit alături de Marie. Nu-i simţise niciodată respiraţia lină în timp ce dormea.

Deschise ochii şi întoarse capul, să o privească pe Temperance. Avea braţele încă întinse deasupra capului. Buzele erau roşu intens, obrajii îmbujoraţi, iar răsăritul de soare îi conferea tenului o lucire aurie.

Aproape că era prea frumoasă, aşa cum stătea lângă el, aproape ireală. Doar părul negru, încâlcit, o îndepărta de perfecţiune. Slavă Cerului. Lazarus mai cumpărase perfecţiunea şi înainte, iar aceasta nu-l mai interesa. Acum sângele îi fierbea în vene pentru o femeie adevărată.

O buclă rebelă îi traversă obrazul, i se prelinse pe gât şi rămase lipită, uşor umedă de sudoare, în jurul unui sân dezgolit. Era plin şi rotund, cu sfârcul roz pal. Îl atinse, mirat să-i descopere textura catifelată a pielii,

felul brusc în care se întări spre vârf.

Temperance oftă, şi Lazarus îşi îndreptă privirea spre ochii ei. Se uită şi ea la el, cu un aer cercetător, surprinsă parcă să se afle acolo, în patul lui.

Poate că era chiar surprinsă.

— Bună dimineaţa, zise el.

Era un salut banal, dar ce naiba altceva putea spune?

Temperance aruncă deoparte cuvertura care o acoperea şi sări din pat, ca o căprioară speriată.

— Unde mi-e cămaşa?

— Habar n-am, zise Lazarus, încrucişându-şi mâinile la ceafă.

Temperance îi aruncă o privire dojenitoare, absolut fermecătoare dat fiind că era complet goală.

— Tu mi-ai scos-o. Tu trebuie să ştii.

— Am avut… hmm… altele pe cap.

Păcat. Nu era nevoie să se uite spre coapsele sale ca să ştie că mădularul lui ar fi fost mai mult decât fericit dacă ei ar fi repetat activitatea din noaptea trecută.

Se uită spre Temperance. Stătea în genunchi, cu fundul în sus şi căuta pe sub un fotoliu, probabil după cămaşa pierdută. Imaginea era uluitoare, dar el avea sentimentul că Temperance nu prea avea chef de asta.

Când, în sfârşit, se ridică brusc şi îi surprinse privirea, femeia se uită la el cu dojană.

— Trebuie să plec acasă. I-am spus lui Winter că vin să te văd, dar nu mă aşteptam să rămân peste noapte! O să se îngrijoreze.

— Evident, zise Lazarus pe un ton, spera el, mângâios. Dar abia s-a crăpat de ziuă. Cu siguranţă că mai poţi rămâne cât să iei micul dejun.

— Nu, trebuie să merg acasă, şopti ea. Nu vreau să-i fac pe fraţii mei să creadă că suntem amanţi.

Lazarus deschise gura, dar un anume instinct de supravieţuire îl opri să-i atragă atenţia că ei chiar erau amanţi. Rosti, în schimb, răbdător:

— O să trimit după o cameristă, să te ajute.

— A, nu!

Temperance ridică de jos ceea ce mai rămăsese din corsetul ei

— Of, dă-mi voie s-o trimit pe una dintre slujnice să-ţi cumpere unul nou.

— O să dureze o veşnicie!

Revenise la felul ei obişnuit de a se încrunta la el.

Lazarus oftă. Nu-i plăcuse niciodată să se trezească devreme, dar era destul de limpede că în dimineaţa aceasta nu avea să-i fie îngăduit să lenevească în pat.

Azvârli la rândul lui aşternuturile şi se ridică în picioare, îngăduindu-şi doar o clipă de satisfacţie, când Temperance aruncă o privire spre cortul pe care îl făceau pantalonii lui în dreptul mădularului şi apoi se îmbujoră. El se întinse până la cordon şi sună după Small. După câteva vorbe schimbate în şoaptă în pragul uşii camerei lui Lazarus – Temperance se retrăsese în pat –, valetul făcu rost de câteva corsete de la o cameristă şi, într-o jumătate de oră, doamna Dews era din nou îmbrăcată cuviincios.

Lazarus era tolănit într-un fotoliu şi o privea cum îşi înnoadă bine pelerina sub bărbie. Fiecare fir de păr era la locul lui, cu boneta albă aşezată cuminte pe cap, şi întreaga ei înfăţişare era aceea a unei respectabile directoare de orfelinat.

Lazarus ura imaginea aceea.

— Aşteaptă, zise, tocmai când Temperance punea mâna pe clanţa uşii.

Se întoarse nerăbdătoare, dar cu un aer obosit, şi se uită cum o cerceta cu privirea din cap şi până în

picioare.

— Diseară trebuie să fac nişte cercetări, zis el. Când m-am întors aseară acasă am primit de veste despre un bărbat pe care ar trebui să-l chestionez.

Temperance îşi muşcă buza.

— Desigur, zise.

El încuviinţă cu un gest din cap.

— Atunci, să fii gata pe la ora opt.

— Dar.

Lazarus se aplecă şi o sărută apăsat, gura lui o sili să-şi deschidă buzele, împingându-şi limba între ele pe măsură ce Temperance îi ceda.

Când îşi ridică ochii, Temperance îl privea alarmată. Îi zâmbi.

— Bună dimineaţa, doamnă Dews.

O urmări cu privirea în timp ce ea se răsuci pe călcâie şi ieşi din odaie. Avea spatele drept şi nu se uită nici măcar o dată înapoi. Poate că deja hotărâse să uite totul despre noaptea trecută.

Dacă era aşa, lui Lazarus îi părea rău. Pentru că el avea de gând să mai facă dragoste cu ea.

Capitolul 13

Meg îşi petrecu restul zilei destul de mulţumită, pieptănându-şi părul lung şi blond ca paiul. A doua zi, dimineaţa devreme, îşi împleti părul şi îl încolăci în vârful creştetului, ca pe o coroană aurie. Abia dacă reuşise să-şi prindă şi ultima agrafă, când străjerii veniră să o ducă dinaintea regelui. De astă dată, sala tronului era plină cu un stol de doamne drăgălaşe. Una mai frumoasă decât alta, aveau chipurile delicat fardate, pentru a le pune în evidenţă frumuseţea

uluitoare.

În mijlocul acestui belşug de doamne stătea regele, voinic, viril şi însingurat. Îşi îndreptă imediat privirea spre Meg.

Fără nicio introducere, întrebă:

— Mă iubiţi voi pe mine, concubinele mele?

Toate ca una, doamnele se întoarseră şi, cu expresii care mai de care mai afectate, răspunseră:

— Da!

din *Regele Inimă Ferecată*

Ce făcuse?

Temperance privea fix pe geam, în timp ce trăsura lui Caire traversa Londra inundată de un soare strălucitor. Cedase ispitei cărnii, se culcase cu un bărbat care nu-i era soţ – pentru a doua oară în viaţa ei. Ar fi trebuit să simtă regretul şi vinovăţia şi, poate, panica, iar ea chiar simţea toate acestea. Dar, în acelaşi timp, în adâncul sufletului ei lucea o scânteie de bucurie care refuza cu obstinaţie să se lase stinsă, în ciuda îndoielilor ei.

Se culcase cu Caire şi nu-i părea deloc rău.

Totuşi, încă îşi mai făcea curaj să dea ochii cu dezaprobarea lui Winter, când trăsura opri în apropierea orfelinatului.

Într-adevăr, îndată ce coborî, îl văzu pe Winter stând în pragul uşii din faţă. O, Doamne!

Winter o privea apropiindu-se, iar ochii lui căprui priveau îngânduraţi. Însă când ajunse lângă el, nu rosti decât:

— Hai înăuntru, surioară.

Temperance îl urmă, supusă. Se aştepta să fie luată la întrebări despre faptul că lipsise noaptea trecută, dar el doar o conduse în bucătărie. Acolo, Nell supraveghea pregătirea mesei de dimineaţă, asistată

de Mary Whitsun.

Când o văzu pe Temperance intrând, Nell îşi dădu ochii peste cap, stând evident ca pe ghimpi din pricina zecilor de întrebări pe care, deocamdată, nu le putea pune.

Winter se răsuci pe călcâie, ca şi cum ar fi dat să plece, dar Temperance îl opri, cu mâna pe braţul lui.

— Silence?

Winter clătină din cap şi îşi întoarse privirea de la ea.

— Nici ea, nici William nu au dat vreun semn, de când ne-a trimis vorbă că încărcătura a fost returnată.

Temperance răsuflă zgomotos.

— Şi Asa?

— Nu ştiu. El şi Concord nu-şi vorbesc. Mi-e teamă că a dispărut din nou.

Temperance îşi plecă supărată capul. În doar câteva zile, familia lor se dezbinase.

— Trebuie să plec la şcoală, zise Winter.

— Sigur, îi răspunse ea, fără să ridice privirea.

Winter ezită.

— Surioară, eşti sigură că totul e în ordine? Sunt îngrijorat în legătură cu tine.

Temperance dădu din cap, însă îşi păstra ochii aţintiţi în pământ. Oare ce gândea despre ea?

Simţi mângâierea mâinii lui pe cap, uşoară şi alinătoare, apoi Winter dispăru din bucătărie.

— V-am dus lipsa seara trecută, doamnă, zise Mary Whitsun încet.

Era ocupată să amestece terciul pus la fiert deasupra focului şi nu voia să-şi ridice ochii şi să o privească pe Temperance.

Aceasta oftă, gândindu-se dacă nu era mai bine să evite discuţia. Nu era însă cinstit nici faţă de Mary Whitsun, nici faţă de sine însăşi.

— Îmi pare rău. V-am neglijat, pe tine şi pe ceilalţi copii. N-ar fi trebuit să vă părăsesc aşa pe nepusă-masă, seara trecută.

Mary se uită la ea cu o expresie de nepătruns, prea matură pentru un copil de doisprezece ani.

— Nu face nimic, doamnă.

Temperance tresări.

— Doar că…

Mary încetinise amestecatul din ce în ce mai mult, până când linguroiul de lemn ajunsese să stea aproape nemişcat în oală.

— Domnul Makepeace a spus că aseară o doamnă s-a interesat despre fete pentru ucenicie. A zis că ar fi un loc bun pentru mine.

Lui Temperance i se strânse inima. Încă nu era pregătită să se despartă de Mary Whitsun, dar trebuia să înfrunte realitatea situaţiei fetei.

— Înţeleg, zise, simţind nevoia să-şi dreagă glasul; zâmbi uşor, ca să umple tăcerea. Păi, asta e o veste bună, nu? O să discut cu domnul Makepeace, să mă asigur că slujba este bună pentru tine, Mary.

Fata lăsă capul în jos şi umerii i se arcuiră.

— Da, doamnă.

Temperance trebui să-şi întoarcă privirea ca să ascundă lucirea lacrimilor din ochii ei.

Restul zilei trecu repede, cu treburile obişnuite ale orfelinatului – gătitul, curăţenia, disciplina şi dojenitul copiilor. Când sosi seara, Temperance era obosită şi totodată cu nervii încordaţi, în aşteptarea momentului când avea să-l vadă din nou pe Caire. Cu toate acestea, când la uşa bucătăriei se auzi un ciocănit, ea tot nu era pregătită să-l întâlnească.

Deschise uşa şi îl văzu stând acolo, în înserarea care se lăsa peste împrejurimi. Părul lui argintiu era strâns la spate într-o coadă dreaptă şi bine prinsă, dar

degetele ei îşi aminteau senzaţia mătăsoasă a buclelor lui. Ochii îi erau ca nişte safire o priveau de sub borul tricornului. Purta obişnuita lui mantie neagră, doar că acum Temperance ştia cum este să-l simtă întins între coapsele ei. Ştia cum i se adânceau cutele din jurul gurii când ajungea la eliberare. Ştia cum i se zbătea şi îi zvâcnea mădularul înăuntrul ei, în timp ce sămânţa lui se revărsa în ea.

Inspiră profund, făcând eforturi ca să-şi păstreze pe chip expresia politicoasă obişnuită. Un colţ al buzelor lui senzuale se arcui doar puţin, de parcă ar fi ghicit ce bătălie se ducea înlăuntrul ei.

— Doamnă Dews, cum vă simţiţi astă-seară?

— Chiar foarte bine, milord, răspunse ea, pe un ton poate puţin prea ascuţit; simţea un imbold copleşitor de a-l atinge şi totuşi nu o putea face.

Pe buzele lui se contura acum clar un zâmbet, şi vederea lui îi dădea un imbold să-i trântească uşa în nas, dar în acelaşi timp şi să-l ia în braţe şi să-l sărute. Era o senzaţie destul de frustrantă. Îşi drese vocea.

— Doriţi să intraţi pentru o ceaşcă de ceai, înainte de a porni la drum?

— Mulţumesc, nu, răspunse Caire, la fel de politicos ca şi ea. Problema pe care o am de rezolvat astă-seară nu suferă amânare.

— Foarte bine, zise ea, dând din cap.

Pelerina ei era pregătită şi Temperance şi-o aruncă pe umeri, dădu din cap spre Nell, care se prefăcea că nu trage cu urechea de la masa din bucătărie, şi apoi plecă. Caire pornise, iar Temperance se grăbi să-l prindă din urmă, dar făcuseră doar vreo câţiva paşi înainte ca el s-o tragă brusc în porticul întunecat al unei case.

— Ce?!

Gura lui îi reteză exclamaţia de surprindere. O

sărută profund şi posesiv, înainte de a-şi înălţa capul încet.

— Acum e mai bine, zise el, pe un ton de mulţumire maximă.

— Of!

Caire porni iar, de astă dată cu un pas mai moderat. Spre deosebire de celelalte seri ale lor în St. Giles, acum ea nu ştia încotro se îndreaptă. Acum Caire preluase conducerea. Străbătură uliţa lăturalnică până la răspântie, unde îi zări trăsura care îi aştepta. Se uită la el, surprinsă.

— Unde mergem?

— Să-i facem o vizită bărbatului pe care l-am văzut la stabilimentul doamnei Whitehouse, zise el degajat.

Temperance se opri.

— A, dar nu ai nevoie de mine pentru asta, cu siguranţă.

— Nu ai idee în câte feluri am nevoie de tine, murmură Caire şi o ajută să urce în trăsură.

Ei bine, Temperance nu prea avea de ales. Cel puţin asta îşi spunea în timp ce stătea aşezată pe pernele vehiculului. Poate că adevărul era că îi plăcea să fie cu el, indiferent de pretext. Caire se aşeză pe bancheta din faţa ei făcând-o să-şi reprime o urmă de regret. Trăsura înainta hurducându-se, şi Temperance îşi privea mâinile adunate în poală, conştientă că privirea lui o fixa.

— Te simţi bine? întrebă el încet, după o clipă.

— Sunt bine, răspunse ea.

— Vreau să spun, după partida de amor de azi-noapte.

— A, zise, simţind cum o ia cu fierbinţeală la ceafă.

„Deci, vrea să vorbească pe şleau despre asta!”

— Sunt bine, mulţumesc.

— Şi sora ta?

Temperance se încruntă, simţindu-şi lacrimile gata să-i umple ochii.

— Nu am mai aflat nimic în plus.

— Aha.

Ea se uită printre gene, încercând să-i citească, în lumina săracă, expresia de pe chip. După ton părea să fie îngrijorat pentru ea. Oare avea de gând să repete evenimentul din noaptea trecută? Sau fusese o întâmplare unică, de care era mai bine să nu-şi amintească? Dar dacă n-ar fi fost interesat de persoana ei, cu siguranţă că n-ar fi târât-o după el în astă-seară. Temperance simţi un val de fierbinţeală în vintre, la gândul mâinilor lui care să-i mângâie din nou sânii. La buzele lui lipite de gâtul ei.

Trăsura se opri cu o zdruncinătură, şi ea ridică repede privirea.

— Unde…

Nu mai avu vreme să termine întrebarea, pentru că portiera trăsurii se deschise şi urcă un bărbat înalt cu perucă gri şi ochelari cu jumătate de lentilă.

— Doamnă Dews, poate că-ţi mai aminteşti de prietenul meu, domnul St. John?

— Desigur, răspunse ea, încercând să-şi ascundă tulburarea.

Domnul St. John înclină din cap.

— Doamnă.

— St. John a avut amabilitatea de a accepta să ne însoţească astă-seară în investigaţiile noastre, zise Caire.

St. John pufni uşor, făcând-o pe Temperance să se întrebe cum fusese obţinut acel *amabil consimţământ.* Îi privea curioasă pe cei doi bărbaţi. Caire şi St. John nu păreau potriviţi să fie prieteni.

Caire era aşa lipsit de griji – deşi cu un aer periculos – în timp ce St. John avea o expresie gravă şi academică.

— Pot să vă întreb cum aţi ajuns prieteni? zise ea.

Caire fu cel care dădu răspunsul.

— Eu şi St. John ne-am cunoscut la Oxford, unde eu îmi petreceam timpul bând vin prost, iar el încerca să traducă filosofi greci necunoscuţi şi discuta politică în contradictoriu cu alţi tovarăşi plicticoşi.

În momentul acela St. John mai strecură un pufnet, dar Caire continuă, fără să bage în seamă întreruperea.

— Într-o noapte, am dat peste el în mijlocul a şase haidamaci neciopliţi care tocmai se pregăteau să-l facă terci. Mi-e teamă că m-am simţit jignit de intenţia pe care o demonstrau.

Temperance aşteptă, dar amândoi o priviră ca şi cum povestea se încheiase. Clipi.

— Deci, v-aţi cunoscut într-o încăierare dintr-o cârciumă?

Caire ridică ochii în plafon, cântărind răspunsul.

— Mai degrabă o luptă de stradă.

— Sau un meleu, ridică St. John din umeri.

— Şi aţi devenit prieteni, încheie ea în locul celor doi.

— Da, zise Caire, în timp ce St. John iar ridică din umeri, ca şi cum rezultatul era de la sine înţeles.

— Nu pricep, murmură Temperance.

Caire avea probabil un auz foarte ascuţit.

— Cred că motivul a fost lovitura pe care St. John a primit-o în moalele capului, explică el amabil. Era sânge peste tot. A fost ca un liant.

Ea clipi iar.

— Şi dumneata n-ai păţit nimic?

O astfel de presupunere era prea de tot pentru

St. John.

— S-a ales cu nasul spart şi amândoi ochii învineţiţi, zise el, pe un ton care trăda parcă satisfacţia. Şi buza i s-a umfla aşa de tare că a vorbit sâsâit timp de o lună.

— O săptămână, interveni Caire.

— Cel puţin şase săptămâni, răspunse St. John repede, dar fără îndârjire. Încă mai sâsâiai de unu mai, când am.

— Vâslit în jos pe Isis în zorii zilei, morţi de beţi, completă Caire. Cu mopsul furat al profesorului.

— Exact, murmură St. John.

— Vai, zise Temperance, cu ochii căscaţi.

— Înţelegi dar, zise Caire, cu buzele ţuguiate, de ce l-am luat cu noi când m-am gândit că s-ar putea să mai fie nevoie de cineva.

— O, da, răspunse Temperance abia auzit.

— Următorii doi ani la Oxford mi i-am petrecut încercând să te împiedic să cedezi celor mai rele imbolduri ale tale, zise St. John, nici pe departe la fel de în şoaptă, uitându-se la Caire. La un moment dat, am fost convins că voiai să te sinucizi.

— Poate că aşa era, şuieră Caire. Poate că voiam.

Trăsura se opri cu o smucitură.

Caire se uită pe fereastră şi imediat deveni serios.

— Uite că am ajuns.

*

După acel ultim atac din St. Giles, Lazarus îşi jurase că nu o va mai expune niciodată pe doamna Dews vreunui pericol. Cu toate acestea, în acelaşi timp avea nevoie de pretexte care să-i solicite prezenţa în viaţa lui. Cercetările sale, chiar dacă erau periculoase,

reprezentau motivul perfect.

Aşa se explica şi apariţia lui St. John în acea seară.

Lazarus recunoscu faţă de sine, destul de confuz, că un şaperon masculin – pe care el însuşi îl oferea – făcea din goana după Temperance ceva oarecum comic. Dar nu compromitea nici siguranţa ei, nici. Curtea pe care i-o făcea.

Cuvântul îl făcu să zăbovească. Despre asta era vorba? O curta? Poate. Era pentru prima dată când urmărea o femeie fără să o tenteze cu bani. Era un gând ciudat de plin de smerenie. Venise la el, fără să ţină cont de ceea ce el i-ar fi putut oferi. Iar el nu trebuia decât să-şi folosească farmecul.

Şi nu era niciodată în pană de aşa ceva.

— Cine e bărbatul pe care îl vedem astă-seară? îl întrebă St. John, în timp ce coborau din trăsură.

În ciuda faptului că era un învăţat, Lazarus ştia, din vremurile trecute de la Oxford, că bărbatul acesta ştia să se bată, dacă era nevoie.

— George Eppingham, Lord Faulk, zise Lazarus, privind la casa veche şi aproape năruită din faţa lor.

Erau în Westminster. Zona fusese odinioară selectă, dar acum, cei mai mulţi dintre foştii proprietari înstăriţi fugiseră spre vest.

— Îi plac legăturile la ochi.

Lazarus simţi privirea scurtă pe care i-o aruncase St. John, dar o ignoră şi ciocăni la uşă. Urmă o lungă tăcere.

— Cum l-ai găsit pe omul ăsta? întrebă St. John cu asprime. Lazarus îi aruncă un zâmbet lipsit de amuzament.

— O damă de bordel mi l-a recomandat.

Îl surprinse pe St. John studiind-o pe Temperance, dar înainte de a putea rosti vreo vorbă, uşa casei se

deschise.

O slujnică şleampătă stătea în prag şi se zgâia la ei.

— Putem să-l vedem pe stăpânul tău?

Femeia plescăi din gură, se scărpină pe mână şi se răsuci împrejur, fără să le răspundă. Îi conduse înăuntrul casei care, în mod evident, odinioară fusese mai bine întreţinută. Podeaua uzată din lemn era murdară. Praful se aşezase prin colţurile mai întunecoase. În capătul holului se afla o cameră, şi slujnica deschise uşa fără alt preambul. Faulk stătea aşezat la un birou, îmbrăcat cu un halat maro, zdrenţăros, şi pe cap purta o scufie moale care să-i ţină de cald scăfârliei rase. În mâini avea mănuşi fără degete, ca să poată scrie, şi Lazarus observă că focul abia pâlpâia în şemineu. De fapt, toată casa era friguroasă.

— Cine era, Sally? întrebă Faulk, înainte de a-şi ridica ochii, cu întârziere. Îi fixă pentru o clipă şi lui Lazarus i se păru că ochii îi îngheţară.

— N-am bani să vă dau. Lazarus ridică din sprânceană.

— Nu suntem colectori de poliţe.

— A, zise Faulk, fără să dea vreun semn de stânjeneală. Atunci, cu ce vă ocupaţi, dacă pot să vă întreb?

— Eu voiam să te întreb despre o prietenă comună.

Faulk ridică şi el dintr-o singură sprânceană. Era mai tânăr decât îl considerase Lazarus prima dată – probabil că nu avea mai mult de patruzeci de ani. Era chipeş, dar lipsurile sau viaţa grea îi săpaseră riduri pe chip, iar obrajii îi erau căzuţi. Încă un an sau doi şi frumseţea avea să-i dispară.

— O cunoşti pe Marie Hume?

— Nu, răspunse Faulk, prompt.

Ochii nu se clintiră, dar mâna i se încleştase în pumn deasupra biroului.

— O femeie blondă, cu un semn din naştere, roşu şi rotund, la colţul ochiului drept? Continuă Lazarus să întrebe, blajin. A fost găsită moartă în St. Giles, acum aproape două luni.

— Multe târfe mor în St. Giles, replică Faulk.

— Da, zise Lazarus, dar eu n-am pomenit că ar fi târfă. Faulk înlemni.

În tăcerea care se lăsă, Lazarus o prinse pe Temperance de mână şi o trase să se aşeze lângă el, pe o canapea. St. John rămase în picioare, lângă uşă.

Faulk clipi spre Temperance şi St. John, apoi păru să nu-i mai bage în seamă.

— Ce înseamnă toate astea? îl întrebă el pe Lazarus.

— Marie îmi era prietenă, răspunse Lazarus. Mă interesează să-l găsesc pe cel care a ucis-o.

— A fost omorâtă?

Putea oare un om să simuleze că se schimbă la faţă? Lazarus credea că nu e posibil.

— Au găsit-o legată de pat, cu trunchiul spintecat.

Faulk se uită la el încremenit, apoi îşi schimbă brusc poziţia pe scaun, prăbuşindu-se pe spătar.

— N-am ştiut.

— Te-ai întâlnit cu ea? îl întrebă Lazarus. Faulk încuviinţă din cap.

— De vreo şase ori sau mai mult. Dar nu eram eu singurul bărbat pe care îl distra. Lazarus aşteptă, fără să scoată o vorbă.

Culoarea lui Faulk, ce mai rămăsese din ea, îi revenea încet, încet în obraji.

— Avea mai mulţi vizitatori. Nu se dădea în lături

să facă… hm… lucruri neobişnuite.

Îl privi pe Lazarus cu subînţeles, ca şi cum amândoi împărtăşeau acelaşi secret murdar. Doar că Lazarus îşi păstra „secretul” de atâţia ani, încât pierduse orice urmă de ruşine pe care o avusese odinioară legată de el.

Se întoarse spre bărbat cu o expresie împietrită.

— Cunoşti numele celorlalte persoane care o frecventau?

— Poate că da.

Lazarus îl studie o clipă, apoi, fără să se uite la St. John, zise:

— Condu-o pe doamna Dews la trăsură, te rog.

Lângă el, Temperance se încordă, dar plecă fără să protesteze, escortată de St. John afară din încăpere. Bărbatul închise uşa în urma lor.

În tot acest timp, Lazarus nu-şi luase ochii de la Faulk.

— Acum, să te aud.

— Facem oare bine să-l lăsăm singur cu omul acela? şopti Temperance neliniştită către St. John. Acesta nu încetinise pasul în timp ce cobora rapid treptele din faţa casei.

— Caire ştie ce are de făcut.

— Dar dacă Lord Faulks îşi cheamă mai mulţi servitori? Dacă îl copleşesc pe Lord Caire? St. John îi dădu mâna să urce în trăsură şi apoi se aşeză pe bancheta din faţa ei.

— Mă aştept ca Lord Caire să se descurce de unul singur. În plus, nu mi s-a părut că Faulk ar mai avea şi alţi servitori în afară de fătuca aia prostuţă.

Temperance se uită nervoasă pe fereastră, nu tocmai convinsă de asigurările vagi ale lui St. John.

— Sunteţi îngrijorată pentru el, zise St. John încet. Ea îl privi surprinsă.

— Ei, bineînţeles că sunt îngrijorată.

Văzu imediat, după satisfacţia de pe chipul lui, că „îngrijorată” avea un înţeles cu mult mai profund pentru el. Îşi coborî privirea în poală şi repetă mai încet:

— Sigur că sunt îngrijorată pentru el.

— Îmi pare bine, zise St. John. De foarte multă vreme, cred, nu s-a mai îngrijorat nimeni pentru el.

— Cu excepţia dumneavoastră, zise ea calm.

St. John se încruntă puţin şi, pentru prima dată, Temperance observă că ochii lui cenuşii şi gânditori erau chiar drăguţi, într-un fel abstract.

— Şi eu sunt îngrijorat pentru el, dar nu este acelaşi lucru, nu-i aşa? Eu am familia mea, zise, clipind brusc în timp ce tresări, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva. Sau cel puţin am avut una.

Se lăsă o tăcere ciudată, pentru că el suferea în mod vădit din pricina unei anume mâhniri şi, la fel de vădit, nu voia să vorbească despre asta.

După o vreme, Temperance trase zgomotos aer în piept.

— Încă n-a ieşit de acolo.

St. John îşi încrucişă braţele.

— O să iasă.

— Aţi cunoscut-o? întrebă brusc. Pe Marie?

Domnul St. John avea pometii ridicaţi şi ascuţiţi şi ea văzu cum devin uşor rozalii, străbătuţi de valuri de roşeaţă.

— Nu, n-am văzut-o niciodată. Culoarea din obraji deveni mai închisă.

— Caire îşi ţinea… îşi ţine… o parte a vieţii lui bine ascunsă.

— Şi nu a fost niciodată căsătorit?

— Nu, zise, încruntându-se la gândul acela. Din câte ştiu eu, nu a fost niciodată interesat de vreo

femeie respectabilă. Cel puţin nu până acum.

Era rândul lui Temperance să se uite scrutător spre mâini, în timp ce obrajii i se îmbujorau. Simţurile i se ascuţiseră şi percepea mai mult decât simpla vedere a lui St. John stând în faţa ei.

— Uitaţi cum stau lucrurile. Se poate ca Lazarus să pară dur şi cinic şi, în fine, brutal uneori. Dar să nu uitaţi că există în el o parte foarte vulnerabilă. Să nu-i faceţi rău.

Temperance ridică brusc capul, îngrozită de gândul acesta.

— Nu i-aş face rău niciodată.

Dar el clătina deja din cap.

— Acum spuneţi asta, e normal, dar să nu uitaţi. Caire poate să sufere cumplit. Să nu fiţi dumneavoastră cauza.

Trăsura se zgâlţâi când lordul deschise cu putere portiera şi urcă. St. John mai aruncă spre Temperance o privire de avertisment, apoi se aşeză între perne.

— Ai obţinut ceea ce-ţi doreai?

— Într-adevăr, răspunse Caire, bătând în acoperiş şi aşezându-se la rândul lui lângă St. John. Faulks mai ştie cel puţin alţi trei bărbaţi.

St. John ridică din sprâncene, suspicios.

— Nu e mare lucru, ca să continui cercetările.

— Dar e mai mult decât aveam înainte, răspunse Caire.

— Şi cum îţi propui să procedezi ca să-i găseşti pe oamenii ăştia? îl luă St. John în râs.

— O să întreb în stânga şi-n dreapta, zise Caire entuziasmat.

— Doamne sfinte, *o să întrebe!*

Cei doi se ciondăneau, dar Temperance vedea că amândurora le făcea plăcere, deşi ar fi murit de o mie de ori înainte de a fi dispuşi să recunoască asta. Se

uită pe fereastră şi se gândi la ceea ce îi spusese mai devreme St. John. Cu siguranţă că se înşela. Cum ar putea un bărbat precum Caire să aibă vulnerabilităţi? Se uită la el pe sub genele plecate. Caire era atent la un argument pe care îl susţinea faţă de St. John, dar îi observă totuşi privirea. Îşi coborî pleoapele şi un colţ al gurii i se arcui senzual, chiar în timp ce se certa cu prietenul lui.

Lui Temperance i se tăie răsuflarea şi se uită grăbită în altă parte. Doamne sfinte! Dacă el o putea emoţiona cu o simplă privire, mai degrabă ea era aceea care ar fi trebuit să fie avertizată!

La scurt timp după aceea, se opriră acasă la St. John.

— Noapte bună, Caire. Doamnă Dews, zise acesta, înclinându-şi capul.

Temperance făcu întocmai.

— Noapte bună şi mulţumesc, zise Caire.

St. John ridică din umeri.

— Oricând doriţi.

Uşa se închise în urma lui, şi apoi trăsura se puse din nou în mişcare cu o smucitură. Temperance aproape se aşteptase ca Lazarus să se mute lângă ea, dar el părea mulţumit să o privească de pe bancheta din faţă. Ea se foi un moment sub ochii lui, apoi rosti o întrebare care îi bântuia mintea de câteva zile.

— Ştiai că ea se vede şi cu alţi bărbaţi?

Întrebarea venea pe neaşteptate, ştia asta, dar Caire nu avu nicio problemă în a-i urma firul gândirii.

— Nu, răspunse.

— Bine, dar… zise ea, privind încruntată cutele pelerinei şi frecând o pată pe una dintre laturi – a fost amanta ta, cu siguranţă te aşteptai să-ţi fie fidelă, nu?

— Da.

— Şi-atunci?

Vocea lui Temperance era aproape stridentă, dar ea nu se străduia s-o ascundă. Cum era posibil ca lui să nu-i pese?

— Era amanta mea plătită, zise el rece, nimic mai mult.

— Cât timp?

— Aproape doi ani.

— Şi cât de des o vedeai?

Caire se fâţâi, nerăbdător.

— Aveam obiceiul să o vizitez de două ori pe săptămână.

Temperance se uită la el fix, simţind cum în piept îi urca un val de emoţii care ameninţa să-i rupă zăgazul tăcerii.

— Te-ai întâlnit cu Marie de două ori pe săptămână, timp de doi ani. Ai făcut dragoste cu ea de sute de ori.

— Ceea ce am făcut noi nu s-a chemat dragoste, i-o reteză el scurt.

Temperance flutură din mână să alunge întreruperea.

— O dată ai spus că n-ai iubit-o, dar trebuie să fi simţit ceva pentru ea.

Caire o privi pur şi simplu, fără o vorbă.

— Ţi-ai dat silinţa şi ţi-ai riscat viaţa mai mult de o dată, ca să-l descoperi pe cel care a ucis-o, zise ea, plesnind cu palma locul de lângă ea. Trebuie să fi însemnat pentru tine ceva mai mult decât o simplă amantă!

— Deci tu crezi că trebuie să o fi iubit? întrebă el încet. Temperance se aplecă în faţă, înfuriată fără vreun motiv desluşit.

— Cred că ai vrut să o iubeşti pe Marie. Că eşti înamorat de ideea de iubire. Dar că nu ai habar ce înseamnă dragostea. Cred că asta cauţi în St. Giles, un

fel de izvor al emoţiilor, o idee cât de mică despre ce înseamnă într-adevăr sentimentele omeneşti.

— Ce formidabil de perceptivă eşti, doamnă Dews, rosti el teribil de apăsat. Mă cunoşti de mai puţin de o lună şi deja ai explorat străfundurile sufletului meu.

Toată furia pe care o simţise o părăsi dintr-odată.

— Lazarus.

— Ce? zise şi un muşchi îi zvâcni în falcă. Ce-ai vrea să spun? Temperance închise ochii.

— Ceva. Orice. Spune-mi că a fost iubirea vieţii tale. Explică-mi cum se face că era amanta ta, dar tu habar nu aveai că mai are şi alţi amanţi, ba chiar şi un frate. Spune-mi ceva, Caire. Arată că ai şi tu sentimente.

— Poate că nu e nimic de spus, murmură el, aparent neafectat. Poate că acţiunile mele sunt doar o toană. Poate că n-am iubit niciodată o altă fiinţă omenească, în toată viaţa mea. Poate că nu sunt în stare.

Ea îl privi ţintă, simţindu-se rănită, obosită.

— Nu te cred. Toţi oamenii sunt capabili să iubească.

Caire îşi lăsă capul pe spate şi hohoti, dar într-o manieră nu tocmai drăgălaşă.

— Toţi? Ce lucru copilăresc ai spus. Oare târfele iubesc? Dar ucigaşii? Spune-mi, bărbatul care a violat-o pe sora ta simte iubire?

Înainte să se poată gândi la toate acestea, Temperance se repezi la el, plesnindu-l peste gât, peste umeri şi peste faţă, oriunde îl putea ajunge.

— Încetează! Încetează! Încetează!

Caire îi prinse cu îndemânare mâinile frenetice.

— Iartă-mă. Ştiu ce voiai să spun, dar eu nu pot să-ţi dau ceea ce-mi ceri. Nu pot să-ţi dau decât asta.

Şi îşi înfăşură mantia neagră în jurul ei, ca nişte aripi de pasăre, şi o sărută.

Capitolul 14

Regele Inimă Ferecată se întoarse spre Meg, cu ochi semeţi, şi sfidători.

Meg însă nu spuse decât atât:

— Asta nu e iubire.

— Şi atunci ce este, frumoasă Meg?

Buzele lui Meg se arcuiră într-un surâs.

— Dorinţă, Maiestatea Voastră. Concubinele Voastre vă doresc.

Regele trase o înjurătură cu voce tare, făcând mica pasăre albastră să zboare pe crenguţa ei.

— Meg, întoarce-te în temniţă. Şi ai grijă să porţi o rochie mai potrivită pentru o sală a tronului, data viitoare când am să trimit după tine.

Meg făcu o reverenţă.

— Îmi cer iertare, Maiestatea Voastră, dar eu nu am decât hainele de pe mine şi nimic altceva.

— Aveţi de grijă să fie îmbrăcată cum se cuvine, ordonă Regele Inimă Ferecată şi din nou Meg fu condusă înapoi în temniţă...

din *Regele Inimă Ferecată*

Temperance încă se mai lupta cu Lazarus chiar şi atunci când el îşi vârâse limba în gura ei. Furia ei era disperată, amăgitoare, iar ea ar fi vrut să ţipe şi să plângă în acelaşi timp. De ce nu putea el să aibă sentimente? De ce nu putea să iubească? De ce nu-i putea oferi ceea ce ea avea nevoie?

Gura lui o apăsa cu putere pe a ei, buzele lui o

ameţeau. Se trezi că îl apucă mai bine cu mâinile, în loc să încerce să se elibereze. Dacă el nu voia să-i dea drumul, atunci va lua şi ea de la el ceea ce voia, aşa cum el lua de la ea.

Îi aruncă pălăria pe podeaua trăsurii, îşi înfipse degetele în părul lui argintiu şi îi desfăcu panglica. Îi iubea părul, se delecta cu senzaţia şuviţelor lui mătăsoase şi strălucitoare. Îşi strânse pumnii în părul lui şi trase, împingându-i capul pe spate. Lazarus gemu când sărutul le fu întrerupt, apoi gemu iar, când gura ei deschisă începu să-i alunece în jos pe gât. Ei nu-i mai păsa că îl făcea să sufere. Pielea îi era rece de la aerul nopţii, sărată şi dulce. Îl lingea, îl gusta şi voia să-l muşte. Voia să-l devoreze pe bărbatul acesta pe care nu-l putea lăsa, dar nici nu-l putea poseda cu totul.

Îşi deschise gura pe tendonul de pe laterala gâtului său şi muşcă tare.

Lazarus înjură şi vorbele răsunară puternic în trăsură. Îi prinse capul între palmele lui ca şi cum ar fi vrut să-i frângă gâtul, dar apoi abandonă acest atac. În schimb, mâinile lui îi strânseră brusc fustele, împinseră, le ridicară, în timp ce continua să înjure.

Temperance îl apucă de umeri ca să-şi păstreze echilibrul, în timp ce el o înghesuia, aducându-i picioarele de fiecare parte a coapselor lui. Simţea cum fustele i-au ajuns în jurul taliei, dar ţinea ochii închişi, savurând gustul pielii lui. El scotocea între trupurile lor, mâinile lui se împingeau între coapsele ei dezgolite şi, într-un colţişor al minţii, ea se întreba dacă el chiar credea că va reuşi ceva într-un spaţiu aşa de strâmt.

Apoi simţi cum erecţia lui dezgolită încearcă să-şi facă loc. Deschise ochii şi se dădu înapoi, şocată, privindu-l ţintă. Lazarus se uita la ea, cu ochii fixaţi în tăcere într-ai ei, în timp ce îşi croia drum printre corpurile lor. Simţea cum îi freca buzele cărnii ei

fierbinţi, cum găsea intrarea şi cum îşi culcuşea vârful mădularului acolo.

Apoi simţi cum se opreşte. Temperance era pregătită şi aştepta.

— Fă-o tu, scrâşni el.

Temperance clipi, de parcă ar fi ieşit dintr-o stare de zăpăceală, privind în jurul lor. Se aflau într-o trăsură în mişcare, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu.

Lazarus îşi puse palma pe unul din obrajii ei, întorcându-i faţa din nou către el.

— E mult prea târziu să mai ai îndoieli. Rămâi cu mine. Vârâ-mă înăuntrul tău.

— Dar…

Îşi lăsă degetele să-i alunece în sus, până când dădură de carnea ei femeiască. Ochii i se măriră. Caire îi susţinu privirea în timp ce el împresura cu bună ştiinţă acea parte a ei care îl reţinea înăuntru, apoi se mişcă în sus, prinzându-i mugurele între degetul mare şi arătător. Temperance inspiră cu zgomot.

— Temperance, şopti acest diavol întunecat şi voluptuos. Temperance, fă dragoste cu mine.

Ea îşi arcui spinarea; îi simţea mădularul mare şi stăruitor, degetele lui sigure şi neobosite. Era necuviincios, cu totul necuviincios, şi senzaţia era aşa de plăcută, foarte, foarte plăcută.

— Temperance, şopti el, lăsându-şi degetul mare de la mâna stângă să-i alunece peste buze, în timp ce degetul mâinii drepte îi freca mugurele.

Ea deschise gura şi îi linse degetul.

— Temperance.

Soldurile ei se împinseră înainte o dată, şi încă o dată. Capul îi căzu pe spate chiar în clipa când el îşi scălda mădularul în sucurile ei. Temperance îşi deschise ochii în timp ce se elibera, privindu-l printre

pleoapele pe jumătate închise. Era tras la faţă, gura îi era doar o linie strânsă, chinuită.

— Nu mă lăsa să aştept, zise el.

Ea era însă neîmblânzită acum, o fiinţă fără niciun alt gând în afara aceluia de a satisface dorinţele trupului ei. Se uită la el, pe jumătate zâmbind, în timp ce îşi răsucea coapsele, tachinându-l pe el şi pe sine însăşi.

— Temperance, gemu el iar.

Trăsura se hurducăi peste un şanţ şi ea lăsă ca mişcarea să o apropie de el, să-l aducă mai adânc în ea cu câţiva centimetri.

Apoi se retrase imediat şi doar vârful membrului mai rămase să-i mângâie pliurile moi. Lazarus înjură, cu buza superioară îmbrobonată de sudoare.

Temperance râse pe înfundate, cu un hohot cum nu mai scosese niciodată în viaţa ei. Era posedată într-o trăsură întunecoasă, hoinărind între două lumi, într-o călătorie fără destinaţie clară. Se arcui şi îl aduse din nou în ea, doar puţin, apoi îl lăsă să alunece cu totul afară.

— La dracu’, Temperance.

Vocea lui, de obicei degajată şi calmă era acum aspră.

Ea zâmbi şi se aplecă înainte, frecându-se de el, folosindu-se de carnea lui tare şi fierbinte ca să se excite. Se aplecă, înclinându-şi coapsele şi îi apucă buza de jos între dinţi.

Atunci se poate ca el să fi înjurat – deşi cuvintele nu erau inteligibile –, dar scopul lui era cu certitudine clar. Îi cuprinse coapsele cu o mână fermă şi o trase în sus, potrivindu-şi mădularul la loc cu cealaltă mână şi împingând cu putere.

Ah, ce extaz! Mădularul lui o umplu, şi îşi desfăcu picioarele cât îi permitea această poziţie. Senzaţia era

formidabilă. Se arcui, se prinse de umerii lui şi se frecă de el, dar Lazarus voia altceva.

O plesni peste fese, prin fuste.

— Suie-te pe mine.

— Nu, protestă ea.

Îi plăcea frecuşul acela subtil, felul minunat în care o făcea să se simtă.

— Suie-te pe mine, fir-ar al dracu'!

Îşi apăsă degetul mare pe mugure şi, pentru o clipă, Temperance văzu stele scânteind.

Apoi el şi-l îndepărtă iar.

— Nuuu, gemu ea.

— Atunci, suie-te pe mine. Te rog.

Se uită la el, acest aristocrat, un lord, care o implora să-i ofere plăcere, şi se hotărî să fie milostivă. Se ridică în genunchi, mădularul lui alunecă afară din ea, apoi se lăsă din nou să alunece dea lungul lui. Faţa lui strălucea de sudoare, gura îi era deschisă şi crispată. Muşchii gâtului îi ieşeau în relief ca nişte funii întinse la maximum şi îl văzu cum înghiţea în sec în timp ce se împingea în ea.

Voia să-i spună – să-i strige – cât de mult însemna el pentru ea. Dar apoi îşi pierdu ritmul, se clătină şi se prăbuşi peste el, cu trupul zvâcnindu-i în convulsii incontrolabile. Vag, îşi dădu seama că el o apucase de coapse cu ambele mâini şi se mişca sub ea, iar şi iar, între pliurile ei. Temperance suspina cu capul îngropat în umărul lui, aşteptând, cu muşchii lichefiaţi şi miezul ei transformat într-un furnal încins. Caire se împingea în ea fără milă, şi ea îşi întoarse capul să-l privească, văzu cum îşi ridicase capul spre plafon, cu gura deschisă şi dinţii dezgoliţi, într-un urlet mut.

Sămânţa lui o inundă.

Lazarus era un arc, cu coapsele ridicate în sus,

iar genunchii ei aproape că îi cădeau de pe banchetă, în timp ce el se ţinea înăuntrul ei, umplând-o.

Apoi, deodată, se relaxă.

Genunchii ei se loviră din nou de pernele trăsurii. Caire îşi ridică încet braţele, ca şi cum ar fi ostenit, şi le încrucişă la spatele ei, ţinând-o aproape. Erau încă încleştaţi, carnea lui, acum moleşită, era tot înăuntrul ei, iar Temperance îşi culcă fruntea pe umărul lui, ascultând cum afară zgomotele nopţii londoneze treceau pe lângă ei.

*

Era ca o caldă apăsare în poala lui, care îi ţinea captiv mădularul în trupul ei moale şi lunecos.

Lazarus îşi închise ochii, inhalând parfumul împerecherii lor. Era un miros de pământ, un miros primar, unul pe care îl va asocia pe veci cu ea. Îşi plimbă palma în jos pe spatele ei, simţind ţesătura aspră a pelerinei pe care Temperance o purta încă. Făcuseră dragoste într-o trăsură. Un colţ al gurii lui zvâcni în sus la gândul unei asemenea absurdităţi. El nu mai era un tânăr lord oarecare dedicat unor aventuri provocate de pariuri îndrăzneţe, dar se părea că ea reuşea să-i trezească dorinţa, indiferent de locul întâlnirii.

Temperance îşi înălţă capul şi încercă să se tragă departe de el, dar Lazarus o mai ţinu o clipă.

— Şşşt.

— Curând o să ajungem acasă, şopti ea.

Avea dreptate, dar el nu voia să-i dea drumul. Nu voia să se despartă de ea. Dar carnea lui era acum flască. Temperance se mişcă din nou, şi el simţi cum alunecă afară din adâncurile ei. Oftă şi îşi deschise braţele.

Temperance se dădu jos din poala lui, aproape să cadă în timp ce trăsura se înclina la un colţ de stradă.

— Ai grijă.

Cu o mână, o ajută să-şi ţină echilibrul şi curând ea se aşeză pe bancheta din faţă.

Îi evita privirea.

Of. Doamna Dews, femeia bine-crescută şi rezervată, revenise. Caire îşi aşeză obosit capul pe pernele trăsurii.

— Trebuie să-ţi aranjezi ţinuta, zise ea, gesticulând spre poala lui, dar fără să se uite, ca şi cum vederea lui ar fi jignit-o.

Lazarus se uită în jos. În fine, nu era în cea mai mândră poziţie a sa, cum stătea aşa, cu carnea moale şi atârnând în afara pantalonilor.

— Te rog, murmură ea.

— Nu ai o batistă? o întrebă politicos.

Temperance scotoci în mânecă şi scoase una, pe care i-o întinse.

Caire o luă, înfăşură cu grijă ţesătura în jurul membrului său şi se şterse bine. Apoi îi întinse batista înapoi.

— Mulţumesc.

Temperance rămase cu gura deschisă, la fel de oripilată ca şi cum el s-ar fi uşurat pe catedrala Westminster.

Lazarus ar fi râs, dar situaţia era mai degrabă tragică decât amuzantă. De ce trebuia ca ea să fie aşa de provincială în atitudinea pe care o avea faţă de amor? Îşi îngustă ochii. Poate că soţul ei fusese un puritan sau un alt soi de inadaptat. Îi trecu prin minte că ea abia dacă îl pomenea pe bărbatul acela, deşi susţinea că îl iubise. Deschise gura să o întrebe de soţul mort, dar trăsura se opri cu o smucitură. Se uită pe fereastră şi văzu că ajunseseră în capăt pe Maiden

Lane.

Ea se grăbea deja să-l părăsească.

Caire se ridică în picioare.

— Nu e nicio problemă, zise ea grăbită. Pot să cobor şi singură.

Buzele lui se întinseră într-un surâs.

— Nu am nicio îndoială că poţi, dar am de gând să te conduc până la uşă.

— A, dar…

Când îi văzu chipul, protestele ei se stinseră.

— A!

Apoi coborî în tăcere.

Caire o prinse de braţ de îndată ce ajunse şi el în stradă, temându-se că ea ar putea pur şi simplu să o ia la goană. Merseră spre uşă în tăcere şi când ajunseră în dreptul ei, Lazarus era deja cuprins de furie, deşi n-ar fi putut să spună de ce. De îndată ce se lipi de uşă, Temperance se întoarse, cu intenţia, se pare, de a intra fără ca măcar să-i spună „noapte bună”.

Ceva izbucni atunci în el. Bombăni o înjurătură, înainte de a o trage brutal spre el, lipindu-şi gura de a ei. Asta era ceea ce voia el; asta era ce îmblânzea fiara din el: gura ei moale, sunetul liniştit al gemetelor ei, în timp ce el îi lingea buzele. Era în el o nevoie animalică, disperată, pe care nu o putea identifica pe deplin. Una pe care nu o putea înţelege pe cale raţională. Şi-l sfâşia pe dinăuntru. O dorea

— Dorea ceva din ea –, deşi nu ştia exact ce anume. Ştia doar că dacă această nevoie teribilă a lui nu era satisfăcută, se temea foarte tare că avea să piardă ceva din sine. Era un gând tulburător, şi când Caire îşi înălţă capul, văzu că şi pe chipul ei se putea citi confuzia. Poate că şi ea era ţinută în gheare de ceva teribil. Pe care nu-l putea numi. Temperance deschise gura, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva. Până

la urmă însă, se întoarse fără să rostească o vorbă.

— Temperance, se rugă el, deşi nu era sigur de ce. Ea se opri, cu spatele la el.

— Eu. Nu pot. Noapte bună, zise şi bătu repede în uşa orfelinatului.

La dracu'! Lazarus făcu stânga-împrejur, dând cu piciorul în pietrele ieşite ale pavimentului. Nu puteau continua în felul acesta. Unul dintre ei avea să cedeze, şi nu era foarte sigur pentru care ar fi mai rău, pentru ea sau pentru el.

Drumul de întoarcere în trăsură fu lung şi obositor. Până să ajungă acasă, ceasurile bătuseră deja miezul nopţii. Îi dădu majordomului pălăria, mantia şi bastonul şi era gata să se îndrepte spre scări, când acesta îşi drese glasul.

— Milord, aveţi un oaspete.

Lazarus se întoarse, privind spre majordom. Acesta făcu o plecăciune şi zise:

— Lady Caire este în bibliotecă.

Lazarus se îndreptă într-acolo şi un tremur fără nume îi făcea inima să bată mai tare. Deschise uşa şi o zări imediat. Stătea tolănită pe o sofa, cu fustele ei albastru strălucitor ca apa răsfirate în juru-i, cu capul lăsat într-o parte, pe umăr. Adormise aşteptându-l.

Caire se apropie de sofa în vârful picioarelor, ezitând în mod ciudat să o trezească. Când avusese ultima dată ocazia de a o studia fără să fie observat? În urmă cu ani de zile, poate, sau, şi mai probabil, zeci de ani. Era frumoasă, fusese întotdeauna şi întotdeauna aşa va fi. Oasele feţei erau mici şi fine, aristocratice, dar acum putu să observe că pielea maxilarului îi era uşor lăsată, la fel ca şi pleoapele. Se aplecă şi mai aproape, să caute şi alte schimbări, şi inspiră un miros de portocal. Era parfumul ei. Întotdeauna îl folosise şi lui îi aducea în minte amintiri din vremea copilăriei.

Despre cum venea să-l vadă când îşi lua ceaiul, când avea opt sau nouă ani. Despre cum îl săruta pe obraz înainte să plece. Lady Caire se mişcă în somn şi el se dădu grăbit un pas înapoi.

— Lazarus, zise ea, deschizându-şi ochii albaştri şi pătrunzători. Te-aş întreba unde ai fost dacă nu mi-ar fi teamă să aud răspunsul.

— Doamnă, zise el, sprijinindu-şi cotul de poliţa căminului. Cărui fapt îi datorez vizita aceasta? Mama sa zâmbi, vicleană şi fermecătoare, dar lui i se păru că sesizează un tremur al buzelor.

— O mamă nu mai poate trece să-şi vadă fiul?

— Sunt obosit. Dacă ai venit doar ca să te joci, o să mă ierţi dacă în schimb am să mă duc în pat, zise şi se întoarse spre uşă.

Vocea ei îl opri.

— Lazarus, te rog.

Se uită la ea. Zâmbetul îi pierise acum şi buzele îi tremurau vădit. Inspiră adânc, parcă să-şi adune curajul.

— Nu ai nişte vin?

Caire se mai uită la ea încă o clipă, apoi oftă. Poate că era din pricina orei târzii sau a propriei oboseli, dar şi lui i-ar fi prins bine ceva de băut, deşi nu vin. Se îndreptă spre măsuţa din partea opusă a camerei, luă sticla şi turnă pentru fiecare câte un pahar de brandy.

— Parcă îmi aduc aminte că asta este ceea ce preferi, zise şi îi întinse paharul.

— Îţi aminteşti? îl întrebă, apucând paharul cu ambele mâini şi privindu-l surprinsă. De unde ştii?

Lazarus ridică din umeri şi se aşeză lângă ea.

— Cred că te-am văzut într-o seară, în biroul tatei.

Lady Caire ridică din sprâncene, dar nu comentă.

O clipă rămaseră tăcuţi, sorbind fiecare din paharul lui.

Până la urmă, ea îşi drese glasul.

— Ai luat-o pe femeia aceea la balul lui Lady Stanwicke.

El o privi pe deasupra paharului. Tonul ei fusese cu totul neutru.

— O cheamă Temperance Dews. Conduce un orfelinat din St. Giles.

— Un orfelinat? se miră ea, ridicând privirea. Pentru copii?

— Da.

— Înţeleg.

Acum se uita în fundul paharului, cu buzele ţuguiate.

— Mamă, de ce-ai venit? o întrebă în şoaptă.

Se aşteptase la obişnuita izbucnire dramatică de indignare. Poate şi la ceva sarcasm usturător. În loc de toate astea însă, mama lui rămase o vreme tăcută. Apoi rosti:

— Am iubit-o, să ştii.

Lazarus ştia că vorbeşte despre Annelise, moartă în urmă cu un sfert de secol.

— Am pierdut trei sarcini, continuă ea cu voce scăzută. O dată înainte să te naşti tu şi de două ori înainte să o am pe Annelise.

— N-am ştiut, zise el, privind-o intens.

— Sigur că nu ai ştiut, încuviinţă ea din cap. Nu erai decât un copil, iar noi n-am fost prea apropiaţi ca familie.

El nu se osteni să-i răspundă.

Lady Caire continuă:

— Aşa că, atunci când s-a născut Annelise, am fost foarte ataşată de ea. Tatăl tău, desigur, nu avea nevoie de un copil de sex feminin, dar nu-mi păsa.

Ridică iute privirea la el, apoi şi-o coborî înapoi în

pahar.

— Mi te luase de lângă mine când nu erai decât un bebeluş şi te făcuse al lui. Moştenitorul lui. Aşa că şi eu am făcut-o pe Annelise urmaşa mea. Doica ei locuia cu noi în casă şi eu mergeam în fiecare zi să o văd. Chiar de mai multe ori pe zi, dacă puteam.

Sorbi lung din paharul cu brandy şi închise ochii.

Lazarus nu spuse nimic. Nu-şi amintea despre toate acestea, însă pe atunci era doar un copil, interesat numai de acele lucruri care aveau un impact asupra micului său univers.

— Când s-a îmbolnăvit… continuă ea, dar se opri să-şi dreagă glasul. Când Annelise s-a îmbolnăvit atunci, ultima oară, l-am implorat pe tatăl tău să trimită după doctor. Când a refuzat, trebuia să fi chemat eu unul. Ştiu asta. Dar el era de neclintit. Şi era tatăl tău. Îţi aminteşti cum era.

O, da, Lazarus îşi amintea foarte bine cum era tatăl lui. Dur. Rău. Absolut convins de propria invincibilitate şi corectitudine. Şi rece, foarte rece.

— În fine, zise Lady Caire în şoaptă, m-am gândit că trebuie să afli.

Îl privi ca şi cum ar fi aşteptat ceva, iar el îi întoarse privirea, mut, pentru că nu era sigur dacă era pregătit. Dacă va fi vreodată pregătit. Să-i dea ceea ce aştepta.

— Ei, încheie mama sa, dând peste cap ceea ce mai era în pahar, înainte de a-l pune pe masă. Este foarte târziu şi trebuie să plec acasă. Mâine fac probă pentru o rochie nouă şi apoi trebuie să merg la un ceai după-amiază, aşa că trebuie să dorm puţin, dacă vreau să arăt cât pot eu de bine.

— Desigur, rosti el apăsat.

— Noapte bună, Lazarus.

Se întoarse spre uşă, dar apoi, cu o ezitare, privi

peste umăr înapoi la el.

— Te rog să nu uiţi că doar pentru că nu este manifestată, nu înseamnă că dragostea nu există.

Se strecură afară din încăpere, înainte ca el să-i poată răspunde.

Lazarus se aşeză din nou, dădu pe gât restul de brandy din pahar, cu ochii în gol, amintindu-şi ochii căprui ai unei fetiţe şi mirosul de portocale.

*

Ea nu mai putea continua în felul acesta.

Silence se prefăcea că doarme în timp ce îl urmărea pe soţul ei, care se trezise. Noaptea trecută dormiseră în acelaşi pat, dar la fel de bine ar fi putut să doarmă în case diferite. William stătuse întins nemişcat ca un mort pe partea lui de pat, atât de aproape de margine, că ei îi fusese teamă că o să cadă peste noapte. Când ea se apropiase încet, încet ca să se lipească de el, pe întuneric, el se încordase din tot corpul şi, de teamă ca el să nu cadă, Silence se rostogolise înapoi pe locul ei, rănită.

Dar îi luase mult timp, ore în şir, ca să adoarmă în sfârşit.

Acum îl privea cum se rade şi se îmbracă fără să arunce măcar o privire înspre ea. Ceva se chirci şi muri în sufletul ei. Încărcătura corabiei lui reapăruse la fel de brusc precum dispăruse. Proprietarul nu mai putea de bucurie, William nu mai era în pericolul de a fi trimis la închisoare pentru furt şi îşi primise în sfârşit banii.

Ar fi trebuit să fie fericiţi.

În loc de asta, deasupra micului lor cămin plutea, ca o ceaţă insidioasă, disperarea.

William îşi prinse cataramele pantofilor şi ieşi din dormitor, închizând încet uşa în urma lui. Silence

aşteptă un moment şi apoi se ridică şi ea din pat, agitându-se în vârful picioarelor prin cameră, ca să se îmbrace. Ieri, el plecase fără să-şi ia rămas-bun. Şi, într-adevăr, când ieşi din dormitor, William era deja cu pălăria pe cap.

— A, zise ea.

William se îndrepta spre uşă.

— Eu. Eu speram să-ţi pregătesc micul dejun, zise Silence repezit.

El clătină din cap, fără să o privească.

— Nu e nevoie. Oricum, de dimineaţă am treburi de făcut.

Fusese plecat pe mare timp de şase luni. Probabil că într-adevăr avea treburi, dar la ora şapte dimineaţa?

— Nici nu m-a atins măcar, zise ea şoptit. Jur pe mormântul mamei mele, nici nu m-a atins. Mă jur. Jur pe.

Se uită turbată împrejurul odăii şi alergă să ia Biblia pe care tatăl ei i-o dăruise pe când era doar o copilă.

— William, mă jur pe.

— N-o face, zise el şi din doi paşi veni în sfârşit lângă ea, luându-i blând Biblia din mână. N-o face.

Silence îl privi deznădăjduită. Îi spusese asta iar şi iar, dar de fiecare dată el nu făcuse decât să-şi întoarcă privirea de la ea.

— E adevărat, zise ea din nou, cu vocea tremurândă. M-a dus la el în dormitor şi mi-a spus că dacă îmi petrec noaptea în patul lui, a doua zi dimineaţă va înapoia marfa. Mi-a promis că nu se va atinge de mine şi aşa a făcut. William, nu m-a atins! A dormit într-un fotoliu lângă foc, toată noaptea.

Nu mai spuse nimic, chemându-l pe muteşte să o privească, să se întoarcă şi să o sărute, să o mângâie

pe obraz şi să-i spună că totul a fost o neînţelegere prostească. Să fie din nou William al ei.

În loc de asta, el îşi întoarse chipul de la ea.

— Of, de ce nu poţi să mă crezi? strigă Silence.

William clătină din cap şi expresia de silă de pe chip o descuraja mai tare decât ar fi făcut-o un acces de furie.

— Mickey O'Connor este un ticălos notoriu, fără urmă de milă sau de decenţă, Silence. Nu te condamn. Doar mi-aş fi dorit să mă laşi pe mine să rezolv lucrurile.

O privi în sfârşit şi, spre groaza ei, văzu că avea ochii înecaţi în lacrimi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mi-aş fi dorit să nu te fi dus acolo niciodată.

Se îndreptă spre uşă şi o deschise cu o smucitură.

— M-a întrebat dacă mă iubeşti, strigă Silence.

William se opri, nemişcat şi tăcut.

— I-am spus că da, urmă ea în şoaptă.

Bărbatul ieşi fără să răspundă şi închise uşa după el.

Silence rămase cu ochii aţintiţi spre propriile mâini, apoi privi împrejur la odaia mică şi veche. Odinioară o considera primitoare. Acum i se părea doar mohorâtă. Se trânti pe un scaun cu spătarul drept. Când îi spusese lui Mickey Cuceritorul că soţul ei o iubeşte într-adevăr, acesta doar îi zâmbise şi replicase: „Dacă te iubeşte, o să te creadă".

Ce proastă fusese.

Ce proastă.

*

Niciodată, de fapt, nu-şi îngăduise să reflecteze

asupra motivelor pentru care îl căuta pe ucigaşul lui Marie. La asta se gândea Lazarus în noaptea următoare, în timp ce umbla pe străzile din ce în ce mai întunecate. St. John îi spusese că este obsedat, iar Temperance îl acuzase că se credea îndrăgostit de Marie, când el habar nu avea ce înseamnă dragostea. Oare avea dreptate vreunul din ei? Poate că era, pur şi simplu, într-o misiune donquijotescă, fără vreun motiv aparent. Poate că viaţa lui era atât de searbădă, încât moartea violentă a unei amante era o distracţie binevenită.

Deprimant gând.

Femeia se vedea şi cu alţi bărbaţi, în timp ce trăia pe cheltuiala lui. Ideea ar fi trebuit să-l şocheze, să-l înfurie, dar singurul sentiment pe care îl simţea era curiozitatea. Oare avusese nevoie de mai mulţi bani decât primea prin generoasa lui ofertă? Sau era doar nevoia de cuplare sexuală?

Făcu doi paşi ca să ocolească un bărbat aproape scheletic întins în stradă, mort de beat sau poate mort de-a binelea. Se apropia de mahalaua St. Giles. Strada devenea tot mai strâmtă, mai jegoasă şi mai decrepită. Şanţul de pe mijlocul ei era înfundat cu resturi pestilenţiale, iar duhoarea care se degaja părea să se lipească de pielea trecătorului.

Îl găsise deja pe unul dintre bărbaţii de care pomenise Faulk, un tip subţire, cu înfăţişase de nevăstuică. Cât timp discutaseră, nu îl privise niciodată pe Lazarus în ochi. Nu se putuse abţine să nu se gândească la faptul că bărbatul avea nevoie să le lege pe femeile cu care se culca doar ca să-şi facă curaj să se excite. Ideea îi era respingătoare. Aşa era şi el? Un laş incapabil să privească o femeie în ochi atunci când făcea sex cu ea?

Numai că pe Temperance o putea privi. Cu ea nu

avusese nevoie de frânghii şi de glugă. Ea reprezenta un fel de eliberare pentru el. Un fel de plăcută normalitate.

Poate că de aceea chiar şi acum paşii îl duceau spre ea.

Când ajunse să intre de-a binelea în St. Giles, se făcuse noapte deplină, neagră şi ameninţătoare. Lazarus îşi strânse mai tare bastonul în mână, conştient că în zona aceea fusese deja atacat de trei ori. Se concentrase pe vânătoare, pe urmărirea dârei de sânge, dar poate că ar fi trebuit să se uite mai atent la locul şi la momentul când fusese atacat.

La motivul pentru care fusese atacat.

În faţa lui apăru un grup de bărbaţi. Lazarus se ascunse repede pe o uliţă laterală şi îi urmări îngrijorat cum se apropie. Se certau pe un ceas de aur şi o perucă buclată – era evident că prădaseră deja, în astă-seară, cel puţin un gentleman lipsit de noroc.

Lazarus mai aşteptă un moment după ce vocile lor se stinseră în noapte şi apoi îşi continuă drumul.

Zece minute mai târziu era în faţa uşii de la bucătăria lui Temperance. Ora era târzie. Ezită o clipă, străduindu-se să asculte dacă din interior venea vreun zgomot. Cum nu se auzea nimic, îşi desfăcu bastonul şi îşi scoase spada. Introduse lama în crăpătura dintre uşă şi cadrul ei. O manevră dibace şi drugul era ridicat.

Deschise uşa încet se strecură înăuntru, punând apoi drugul la loc. Jarul focului din bucătărie era adunat şi mocnea ca pentru noapte. Poate că Temperance se dusese deja la culcare. S-ar fi putut strecura la etaj, dar habar nu avea care era camera ei. Riscul de a alerta toată casa era prea mare. În plus, pe masă se afla un ceainic, alături de o ceaşcă mică şi amărâtă din cositor. Poate că avea de gând să se întoarcă aici să bea un ceai în miez de noapte.

Lazarus intră în salonaşul ei, aşa cum făcuse în prima noapte când o întâlnise. Grătarul din cămin era rece şi el se apucă să aprindă focul, revenind rapid în bucătărie ca să ia ceva jar. Apoi se aşează şi aşteptă, ca un flăcău bolnav de iubire. Râse uşor în barbă. Nu asta era el oare? Un pretendent aşteptând cu speranţa chinuitoare că doamna lui îl va ferici cu prezenţa? Nici măcar nu era vorba despre amor. Pur şi simplu voia să fie cu ea. Să-i vadă expresia din ochii aceia extraordinari şi aurii. Să-i asculte vocea.

Vai, era de plâns.

Auzi foşnet în bucătărie şi îşi aplecă fruntea, închizând ochii şi ascultând. Oare ea era? Îşi închipui că da, văzând-o cu ochii minţii cum ia ceainicul de la foc şi toarnă apa peste frunzele de ceai. Rămase nemişcat şi o chemă în tăcere, trupul lui întreg tânjind după ea.

Uşa scârţâi şi el deschise ochii. O văzu uitându-se la el. Îi zâmbi ca un neghiob, fără să se poată abţine.

— O! exclamă ea perplexă. Ce faci aici?

— Am venit să te văd. Mi-e teamă că astă-seară trebuie să merg în St. Giles şi am nevoie să vii cu mine.

Temperance se uită la el o clipă şi apoi se întoarse în bucătărie. O urmă şi o găsi deja cu pelerina pusă.

— De ce ai nevoie de mine?

— Pentru că am de gând să mă întorc la taverna Maicii Panseluţă.

— De ce? îl întrebă încruntată, privindu-l pe deasupra legăturii mantiei. Am fost de două ori acolo; cu siguranţă am aflat tot ce se putea, nu?

— Aşa se pare, răspunse, trecând un deget peste masa de bucătărie tocită. Doar că am fost să-l cunosc pe unul dintre amanţii lui Marie. El mi-a spus că a

întâlnit-o pe Marie la taverna Maicii Panseluţă.

— Poftim? zise holbându-se la el. Dar Maica Panseluţă s-a purtat ca şi cum nu ar fi cunoscut-o vreodată pe Marie.

— Poate că nici n-a cunoscut-o, strânse el din umeri. Totuşi, mi se pare foarte ciudat ca Marie să fi fost clienta tavernei. Marie se ocupa de bărbaţi. Dacă m-ai fi întrebat înainte, aş fi zis că nici moartă nu o prindeai într-un loc precum spelunca Maicii Panseluţă.

— E foarte ciudat, rosti Temperance.

Apoi se duse la capătul scărilor şi strigă încet:

— Mary Whitsun.

De deasupra se auzi o bufnitură şi lipăitul unor picioruşe.

— Apoi mai este şi Martha Swan, adăugă el. Temperance îl privi întrebător.

Lazarus îi zâmbi straniu.

— Ştiu că sună nebuneşte, dar gândeşte-te. De ce am fost atacaţi acasă la Martha Swan? Ea ridică din umeri.

— Ca să ne împiedice să stăm de vorbă cu ea.

— Dar era deja moartă.

Temperance îşi încreţi fruntea, dar tocmai atunci apăru Mary Whitsun, în cămaşă de noapte.

— Da, doamnă?

Fata privea nesigură când la Temperance, când la el.

— Te rog să încui uşa după mine şi să pui drugul, îi spuse Temperance. Şi pe urmă să te duci înapoi la culcare.

Mary încuviinţă din cap şi, după o clipă, erau deja în stradă. O rafală de vânt prinse poala pelerinei lui Temperance şi o umflă în jurul ei.

— Dacă nu ca să ne împiedice să vorbim cu Martha Swan, atunci de ce ne-au atacat?

— Nu ştiu.

Lord Caire grăbi pasul, având grijă să o ţină aproape de el.

— Poate că ne-a văzut cineva la Maica Panseluţă. Cineva care nu dorea să facem cercetări. Poate că Marie a cunoscut acea persoană, oricine ar fi ea, la tavernă. Temperance îi aruncă o privire sceptică.

— Sau poate că toate nu sunt decât simple coincidenţe.

Parcurseră restul drumului în tăcere. Lazarus era al naibii de conştient de căldura emanată de

Temperance alături de el, de vulnerabilitatea ei. Poate că nu ar fi trebuit să o ia cu el, dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai sigur. Răspunsul se afla cumva la taverna Maicii Panseluţă. Iar Temperance era cheia cu care îi putea face pe cei de acolo să vorbească.

După cincisprezece minute intrau în încăperea dubioasă şi, la prima vedere, cârciuma părea la fel ca în celelalte două ocazii când fuseseră acolo. Era aglomerată şi încinsă, căminul nu trăgea bine şi fumul stătea aninat de căpriorii înnegriţi. Lazarus începu să-şi facă loc ca să ajungă în spatele salonului, spre odăile Maicii Panseluţă.

Temperance îl prinse de braţ şi îl opri. Se aplecă spre ea şi aceasta îi murmură la ureche:

— Ceva nu e în regulă. E prea multă linişte.

Lazarus îşi înălţă capul şi îşi dădu seama că avea dreptate. De la masa marinarilor din colţ nu se auzeau cântece de beţivi, nu erau certuri şi scandaluri gălăgioase între restul celor prezenţi. De fapt, clienţii stăteau toţi strânşi unii în alţii. Niciunul nu îl privea în ochi.

Lazarus se uită la Temperance.

— Ce s-a întâmplat?

Femeia clătină din cap cu o privire nedumerită în ochii cu paiete aurii.

— Nu ştiu.

Fata cu un singur ochi, care servea, apăru de după perdeaua ce ascundea holul din spate. Înainte ca perdeaua să cadă la loc, Lazarus reuşi să numere trei bărbaţi care stăteau pe hol. Ce o făcuse pe Maica Panseluţă să-şi tripleze paza? Fata ţinea capul în jos şi faţa îi era brăzdată de lacrimi. Când îi zări, îşi îndesă capul între umeri şi o luă ruşinată într-o parte.

Temperance se grăbi să o prindă fără să mai aştepte vreun îndemn de la Lazarus. Acesta o urmări în timp ce ea părea să se roage de fată, urmând-o când clătină din cap şi se îndepărtă. Temperance puse mâna pe braţul fetei şi aceasta se scutură să scape, rostind ceva tăios. Brusc, Temperance se îndreptă de umeri, cu ochii deschişi larg. Lazarus ajunse lângă ea într-o clipă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu aici, clătină ea din cap.

Îl conduse afară din tavernă, privind speriată împrejur. El o trase mai aproape, sub pelerina lui, înfăşurându-şi braţele în jurul ei.

— Spune-mi.

Se uită la el, cu chipul ei oval palid în întunericul nopţii.

— Nici măcar n-a vrut să discute despre Marie. A mai avut loc o crimă. O prostituată. A fost găsită legată de pat şi cu pântecele… Suspină, incapabilă să mai termine fraza.

— Şşşt.

Lui Lazarus îi bătea cu putere inima, simţurile toate erau în alertă, atente la fiecare mişcare, cât de mică, la fiecare sunet din apropierea lor.

— Trebuie să te duc înapoi acasă.

Temperance se agăţă de el.

— Se zvoneşte că a fost Fantoma din St. Giles.

— Poftim?

— Unii cred despre el că e un duh, alţii consideră că este vorba despre un bărbat în carne şi oase, dar, în orice caz, se crede că el este ucigaşul.

— De ce? întrebă el clătinând din cap şi pornind mai departe.

— Nu se ştie. Se speculează că urmăreşte să se răzbune cumva, că a fost trimis să-i pedepsească pe păcătoşi sau că pur şi simplu îi place să ucidă, continuă Temperance, înfiorându-se. Dar nu are logică, nu-i aşa? Dacă el e ucigaşul, dacă voia să murim, nu ţi s-ar fi alăturat când te apărai de atacatorii aceia.

— Nu, murmură el, nu are sens.

Mai dură încă zece minute înainte să ajungă iar la uşa orfelinatului, şi Lazarus nu fusese niciodată mai fericit să vadă clădirea. Când ea descuie uşa, o urmă înăuntru, în bucătărie.

O privi cum umple ceainicul şi îl atârnă deasupra vetrei, înainte de a aţâţa focul domol.

— Ce dovadă există că fantoma este asasinul? Fata de la bar ţi-a spus?

Temperance îi aruncă o privire perplexă, în timp ce aşeza pe masă cele necesare ceaiului.

— Nu părea să ştie. N-a făcut decât să repete ceea ce spune toată lumea.

— Hmm, zise el, bătând darabana cu degetele pe masa de bucătărie. Atunci mă întreb dacă nu cumva cineva împrăştie aceste zvonuri.

— Dar cine?

Lazarus clătină din cap.

— În orice caz, nu te mai pot lua cu mine în St. Giles. Nu atât timp cât acest asasin umblă liber.

Temperance înclină din cap în tăcere şi ridică din

sprâncene când el îşi exprimă decizia. Era ea oare atât de docilă faţă de ordinele lui sau mai târziu avea să nu i se mai supună? Gândul îl nelinişti – că nu avea nicio putere reală asupra acestei femei. Ea putea să facă aşa cum poftea, indiferent ce gândea el sau cât de îngrijorat era.

Apa începu să fiarbă după un timp, şi Temperance îşi umplu ceainicul. O urmă în micul salon şi se lăsă pe vine ca să facă iar focul acolo, iar ea se aşeză pe scaun. Apoi se întinse şi el în fotoliu şi privi, ridicol de mulţumit, cum ea îşi toarnă o ceaşcă de ceai şi adaugă zahăr. Îşi dădu seama că nu l-ar fi deranjat să-şi petreacă astfel fiecare seară, pentru tot restul vieţii lui, urmărind-o cum ia prima sorbitură de ceai fierbinte, gândindu-se la felul cum îşi închidea ochii pe jumătate, relaxată.

— Ce mai face sora ta? o întrebă după o vreme.

Temperance ridică repede ochii, poate surprinsă, şi asta îl enervă.

Ridică din sprâncene şi continuă:

— Silence, cred? Şi-a revenit după confruntarea cu O’Connor?

— Nu ştiu, oftă ea. N-am mai primit niciun fel de veşti de la ea. Winter nu vrea să discute cu mine. Îşi vede pur şi simplu de muncă, fără să discute nimic. Concord este de-a dreptul furios. Sau poate că e mai potrivit să spun „dezaprobator”.

— Şi copiii? întrebă el. Cum o duc?

Ea îşi ţinea ceaşca între palmele făcute căuş.

— În general, par să fie la fel ca de obicei. Totuşi, Mary Whitsun mă urmează peste tot prin orfelinat, ca o umbră, de parcă s-ar teme că am să dispar dacă mă pierde din ochi.

Lazarus dădu din cap, neştiind ce ar trebui să spună despre toate astea. Experienţele lui în materie

de familii – sau, mai bine spus, de sentimente – erau jalnic de inadecvate.

Temperance inspiră profund.

— Şi tu? Ce-ţi face umărul?

— E aproape ca nou.

Ea rămase tăcută câteva clipe, apoi întrebă calm:

— De ce crezi că Marie nu ţi-a spus niciodată despre fratele ei?

— Poate pentru că nu am întrebat-o niciodată despre familia ei, răspunse el, ridicând din umeri. Adevărul este că nu vorbeam aproape deloc. Nu era nevoie de aşa ceva în relaţia noastră.

— Deci, când te întâlneai cu ea, pur şi simplu vă…

— Ne regulam. Da, răspunse, urmărind-o şi aşteptând să-i vadă repulsia. Nu voiam şi nu aveam nevoie de nimic altceva de la ea.

— Şi de la mine? şopti ea.

Lazarus inspiră.

— De la tine vreau mult, mult mai mult.

Capitolul 15

În ziua aceea Meg stătu singură, singurică în temniţa ei mică, pentru că nimeni nu veni să o vadă. Îşi făcu de lucru curăţind celula, apoi se spălă în găleata cu apă şi îşi pieptănă părul ei lung şi auriu. Aproape că se resemnase şi se pregătea să se culce când se auzi un ciocănit în uşa celulei. Intrară trei cameriste şi, înainte ca ea să-şi dea seama, Meg era înveşmântată într-o rochie albastru scânteietor, părul îi era împodobit cu perle şi în picioare avea pantofi fini.

— Ce înseamnă toate acestea?! exclamă ea,

uluită. Camerista făcu o reverenţă şi răspunse:

— Astă-seară vei cina cu regele însuşi...

din *Regele Inimă Ferecată*

Temperance îl privea pe bărbatul acesta, o creatură exotică dintr-o lume străină ei, care spunea că vrea mai mult de la ea. Cât de mult? Ar fi vrut să-l întrebe, dar îi era teamă de răspuns. Aşa că, în loc de asta, se mulţumi să pună jos ceaşca.

— Foarte bine.

Lazarus încuviinţă, privind la flăcările din cămin. Părea mulţumit de pactul lor, oricare era acesta, dar ea simţea cum fierbinţeala i se întinde în pântece. Şi ea voia mai mult.

— Nu mi-ai spus despre familia ta. El scutură din cap, iritat.

— Nu este adevărat. Ţi-am povestit despre sora mea, despre mama.

— Dar nu şi despre tatăl tău, zise ea cu voce scăzută.

Nici ea nu ştia de unde îi venise această nevoie subită de a-i cunoaşte toate secretele. Poate din pricina gândului că un asasin pândea pe străzile din St. Giles. Poate că era subtila atingere a morţii. Tot ce ştia era că voia să-l cunoască, să-l cunoască pe bărbatul acesta pe care îl primise în trupul ei. Caire deveni rigid.

— Tata era un aristocrat. Nu mai este nimic altceva de spus despre el.

Temperance înclină capul, privindu-l. El îşi aţintise din nou ochii spre foc şi, în mod evident, erau mult mai multe de spus.

— Cum arăta?

Tresări şi se uită la ea.

— Era… un bărbat solid.

— Mai înalt decât tine? îl întrebă.

— Da, răspunse, apoi se încruntă. Nu, nu este adevărat. Când m-am întors de la Oxford eram deja mai înalt ca el. Doar că el părea… mai masiv.

— De ce?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, zise el brusc.

— Dar tu vrei mai mult de la mine, zise ea. N-ar trebui ca şi eu, la rândul meu, să vreau mai mult de la tine?

El îi zâmbi strâmb.

— Greu te mai laşi, doamnă Dews. Ce vrei să ştii despre mine?

— Poate că vreau să ştiu totul, răspunse ea îndrăzneţ.

— O, poate cineva să ştie totul despre o altă persoană?

— Probabil că nu, zise ea şi se ridică.

Lazarus rămase nemişcat, urmărind-o cum face doi paşi şi se aşază în faţa lui, în picioare.

— Probabil că rămânem doar nişte indivizi separaţi şi singuri, toată viaţa noastră, murmură ea, aşezându-se pe genunchiul lui întins. Îi atinse capetele lavalierei şi începu să o desfacă. Nu putem niciodată să-l cunoaştem cu adevărat pe celălalt. Nu asta vrei să spun?

El îşi drese glasul.

— Nu m-am gândit la asta, de fapt.

— Sigur că te-ai gândit, îl luă ea uşor în râs. Eşti un gentleman intelectual, şi unul foarte cinic. Cred că îţi petreci un timp nemăsurat reflectând asupra lumii şi la cât de îngrozitor de singur eşti tu în ea.

Caire înghiţi, şi mărul lui Adam se mişcă sub degetele ei.

— Nu-i aşa că sunt?

— Poate că da, răspunse ea şi îi aruncă o privire, apoi se concentră să-i desfacă legătura de la gât. Nu

ăsta este motivul pentru care le legi?

— Pe cine?

— Nţ. Nu mi-am închipuit niciodată că eşti un laş, Lazarus.

El oftă şi închise ochii.

— Poate. Nu ştiu.

Temperance începu să-i desfacă nasturii de la vestă.

— Nu ştii de ce le legi sau nu vrei să recunoşti că o faci?

— Cât de neînduplecată eşti, doamnă, zise el şi vocea avea o tentă uşor ameninţătoare.

— Da, zise ea înclinând din cap, cu ochii la ceea ce făcea. Dar cred că altfel nu voi putea obţine niciodată un răspuns de la tine. Apropierea lor îţi provoacă durere? Gândul că eşti aşa de diferit de ele – de toată lumea – îţi provoacă angoasa pe care o simţi atunci când te atinge cineva?

— Mă îngrozeşte cât de perspicace eşti, zise şi o ajută să-i scoată vesta. Nu ştiu de ce simt durere.

— Durerea este fizică sau mentală?

— Ambele.

Ea încuviinţă şi începu să-i descheie cămaşa. Îi simţea căldura pielii şi umbra părului negru de pe piept prin cămaşa străvezie de pânză fină. Îşi simţi o tresărire în vintre.

— Atunci poate că le legi ca să nu-ţi provoace durere.

— Poate.

— Sau, zise ea iar, ridicând privirea ca să i-o întâlnească pe a lui, poate că le legi ca să nu fii nevoit să le recunoşti umanitatea.

Lazarus ridică o sprânceană.

— Oare asta nu face din mine un diavol?

— Aşa să fie? întrebă ea în şoaptă.

El îşi feri ochii de ea.

— Ţi-e teamă de privirea lor? De aceea le legi la ochi? Ca să nu le vezi privirea?

— Poate că nu vreau ca ele să-mi vadă mie privirea.

— De ce?

— Poate că nu vreau să vadă miezul negru din sufletul meu.

Temperance privi o clipă la ochii lui uluitor de albaştri şi el o lăsă, ca şi cum i-ar fi spus ceva, în tăcere.

Apoi ea îşi feri privirea.

— Pe mine nu mă legi.

Simţea cum pulsul i se accelerează. Voia să-i scoată cămaşa, dar, pe de altă parte, nu voia să-i provoace durere. Îşi plimbă mâinile peste pânză, simţindu-i dedesubt muşchii încinşi. Avea un piept frumos, larg şi fin, umerii bombaţi continuând lin cu ghemul de muşchi de pe braţe.

— Nu, nu te leg.

— Pentru că însemn mai mult decât celelalte sau mai puţin?

— Mai mult. Absolut clar.

Temperance încuviinţă, privindu-şi mâinile puse pe el. Gândul că însemna ceva pentru el îi aduse lacrimi în ochi.

— Dar eu însemn mai mult pentru tine? întrebă el încet.

Sigur că însemna. Dar ea lăsă deoparte întrebarea. Pe ea o interesau punctele lui vulnerabile, nu ale ei.

— Te doare? Dacă te ating prin pânză?

— Nu.

Se aplecă peste el şi îl sărută uşor pe umăr.

— Mă bucur.

— Eu răspund la întrebările tale, dar tu nu-mi răspunzi mie.

— Nu pot, zise ea clătinând din cap. Încă nu. Nu mă forţa.

— Ce…

Întrebarea îi fu însă retezată, pentru că ea se aplecă din nou să-i guste uşor un sfârc, prin cămaşă. Lazarus rămase fără suflare.

— Într-o bună zi tot o să trebuiască să aflu.

— Poate.

Îşi plimba limba în jurul sfârcului. Pânza udă era aproape transparentă şi prin ea se vedea maroniul mamelonului. Temperance zâmbi.

— Ah, Temperance.

— Nu mă presa.

Îi întinse bine cămaşa peste piept, ca să-l vadă mai bine. Sfârcul făcea o mică ridicătură.

— Aşa cum mă presezi tu pe mine?

— Te presez?

— Fără doar şi poate.

Îl trase de o şuviţă de păr, drept dojană. Lazarus gemu.

— Te-ai întrebat de ce simţi nevoia să mă presezi?

— Nu, răspunse ea, plimbându-şi mâinile în jos, până la abdomenul lui. Îl simţi sub palme fierbinte şi tare.

— Poate că ar trebui.

— Hmm?

Pentru o clipă, atenţia îi fusese distrasă de betelia pantalonilor lui şi de ce se afla sub ei.

— Temperance.

— Nu.

Alunecă din poala lui în genunchi şi îi desfăcu prohabul.

— Acum simţi durerea?

— Hmm? murmură el.

Părea subjugat de vederea degetelor ei care se ocupau să-i descheie pantalonii. Dedesubt, erecţia pe care o avea întindea materialul. Temperance avea gura uscată, anticipând ceea ce urma să vadă. Dar nu avea de gând să-l lase să scape aşa de uşor.

— Lazarus? Te doare când te ating?

— Dacă da, e o durere minunată.

— Bine, zise ea şi îi descheie complet pantalonii; mădularul întindea pânza lenjeriei intime. Lazarus.

— Da? răspunse el. Ah.

Îşi vârî mâna sub lenjerie şi-şi strânse degetele în jurul mădularului său. Îl privi printre gene.

— N-ai vrea uneori să mă legi şi pe mine?

Lazarus clipi, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-o năuceală, cu ochii din ce în ce mai vigilenţi.

— Nu. Sigur că nu!

— Ei, acum cine minte? murmură ea, strângând uşor, încercându-i tăria. Te doare dacă o scot şi o ating?

Lazarus inspiră profund.

— Cred că pot suporta.

— Poţi oare?

— Te rog.

Implorarea lui apăsată o convinse. Cu grijă, delicat, trase şi-i împinse materialul în jos. Apoi nu făcu decât să privească.

Era cu adevărat magnific, aşa cum stătea în fotoliul uzat, cu picioarele desfăcute şi mădularul într-o erecţie enormă. Faptul că încă era îmbrăcat, cu cămaşă, pantaloni, ciorapi şi pantofi, făcea ca imaginea părului pubian, negru, şi a mădularului rumen să fie şi mai excitantă. Era ceva şocant de intim. Părea un rege, arogant şi sigur pe puterile lui.

— Îmi place să te privesc, zise ea.

— Adevărat? şopti Lazarus, cu o voce profundă, masculină şi vibrantă. Se uită la el şi, în acelaşi timp, îşi înfăşură palma în jurul mădularului.

— Eşti sigur că nu m-ai vrea răstignită pe patul tău? Lipsită de orice putere, deznădăjduită, la cheremul tău?

Ochii lui erau pe jumătate închişi, obrajii i se îmbujoraseră, stăpânit de o puternică dorinţă sexuală.

— Eu… eu… poate…

— Poate? murmură ea, atentă din nou la ceea ce ţinea în mâini.

Într-adevăr, interesul ei pentru acel joc pălise.

— Nu te-am văzut până acum să fii nesigur de nevoile tale. De ceea ce-ţi doreşti. Strânse cu grijă mâna, simţindu-i catifelarea pielii, duritatea de fier de sub ea.

Lazarus suspină, arcuindu-şi şoldurile, astfel că membrul i se înfipse şi mai tare în palmă.

— La naiba! Pune-l în gură!

Puţin şocată, Temperance îşi muşcă buza. Nu mai făcuse niciodată până acum aşa ceva. Bătu uşor cu degetul peste vârful mădularului, acolo unde, dintr-o fantă mică picura un lichid. Oare ce gust ar fi avut lichidul acela în gura ei?

— Temperance, zise el, cu o voce care în camera tăcută răsună profund şi limpede.

Ezitând, ea îşi înclină capul şi scoase limba. Apoi linse. Strâmbă din nas. Gustul era sărat şi cu aromă de mosc, nu în mod neplăcut, dar nici aşa cum se aşteptase. În plus, îl auzi cum geme.

— Te rog.

Ah, ce senzaţie, să-l audă cum o imploră. Exista în ea ceva, ceva josnic şi rău care primi cu poftă acea implorare din vocea lui. Deschise gura şi cuprinse

vârful mădularului între buze. Supse.

Soldurile lui se smuciră înainte, îndesându-i mădularul şi mai adânc în gură. El îşi ridică mâinile, mângâind-o pe cap. Îl simţea cum îi scoate din păr agrafele, cum îşi înfăşoară mâinile în buclele ei şi o trage uşor de păr. Nici măcar nu era sigură că e conştient de ce face. Se lăsă puţin pe spate, lăsând mădularul să-i scape din gură, ca să se poată uita la el.

Lazarus o privea. Imaginea o făcu să se umezească brusc. Îşi lipi limba de mădularul lui şi, cu privirea fixată într-a lui, începu să-i lingă vârful, de jur împrejur.

— Dumnezeule!

Chipul lui Lazarus era încordat, muşchii braţelor, umflaţi.

— Mai mult.

Şi ea făcu întocmai, înghiţind din el cât de mult putu, cu ochii încă la el, chiar şi când şoldurile lui începură să se mişte sub ea. Lazarus stătea cu gura deschisă, răsuflând greu, cu obrajii crispaţi şi faţa roşie.

— Vrei asta? şopti el. Opreşte-te dacă nu mai suporţi.

Temperance nu putea să vorbească, dar voia să vadă asta. Voia să-l ducă până la finalul inevitabil. Îl privea în timp ce îi simţea membrul umflându-i-se în gură. Privea cum i se i se dezgolesc dinţii.

— Ah, Dumnezeule!

Ea simţi în gură ceva cald şi sărat. Simţi cum lacrimile îi umplu ochii în timp ce el se mişca spasmodic şi neajutorat. Era mare şi puternic, dar ea reuşise să-l aducă până la acest punct.

Continuă să-l guste, pe măsură ce membrul lui se înmuia, şi îl simţi tandru şi oarecum pierdut.

— Vino aici, îi dictă el şi o trase spre el,

cuprinzând-o în braţe.

Îi cuibări capul sub bărbia lui şi rămaseră astfel câteva clipe lungi, în timp ce el o mângâia pe cap. Apoi începu să-i ridice fustele. Fără o vorbă, fără să se oprească, îi dezveli părţile intime până ce ea rămase deasupra lui, cu fustele adunate în jurul taliei.

Lazarus coborî privirea şi Temperance o urmări. Cârlionţii de păr negru făceau un contrast şocant cu albeaţa pielii ei. Nu era obişnuită cu asta, ca un bărbat să o studieze în lumina focului, şi începu să-şi tragă în jos poalele, ca să-şi acopere nuditatea.

— N-o face, zise el şi îi opri mâna, ochii lui întâlnindu-i pe ai ei. Vreau să te văd.

Ea scutură din cap, dar mişcarea era fără vlagă.

Lazarus îşi duse mâna acolo unde coapsele i se întâlneau şi ea îşi întoarse capul, îngropându-şi faţa în umărul lui. Simţea cum o mângâie, apăsându-i uşor cârlionţii.

— Desfă-ţi picioarele, zise el calm.

Ea se supuse, înghiţind în sec, aşteptându-i atingerea.

Când sosi, aceasta era aşa de gingaşă, încât abia dacă îşi dădu seama de ea. El îi atinse în treacăt interiorul coapselor, urcând până aproape de locul unde miezul ei îl aştepta. Dar apoi ocoli locul şi începu să o mângâie mai sus, în jurul dâmbului, abia atingându-i marginile părului.

— Uită-te, zise el.

Ea clătină din cap.

— Nu pot.

— Ba poţi.

Temperance inspiră şi îşi săltă capul.

Mâna lui mare era aşezată peste dâmbul plăcerii ei, cu degetele răsfirate posesiv.

— Dacă-ţi întorci privirea mă opresc, murmură el.

Ea înghiţi în sec, urmărindu-i degetele cum alunecă încet în jos, spre pliuri. I le desfăcu, scoţându-i la iveală rozul şi fluidul stânjenitor dinăuntru.

— Aşa de moale, zise el, trecându-şi degetul mijlociu printre pliurile ei.

Acum ea gâfâia, privindu-l cum îi încercuieşte miezul. Uşor, îi atinse repetat mugurele.

— Îţi place asta? şopti el.

Ea ar fi vrut să clatine din cap, să-şi întoarcă privirea, dar dacă ar fi făcut-o el s-ar fi oprit, şi doar gândul acesta era destul ca să o facă să creadă că va muri.

— Temperance, şopti el, pe un ton profund şi intim, spune-mi dacă îţi place asta.

Apăsă delicat, nu suficient de tare.

— Temperance?

— Mai tare, gâfâi ea.

— Poftim?

Ea înghiţi în sec.

— Mai tare. Atinge-mă mai tare.

— Aşa? întrebă din nou, apăsând iar.

Ah, ce extaz splendid! Soldurile ei se ridicară singure. Ea dădu din cap spasmodic.

O mângâia cu mişcări circulare, apăsând exact atât cât trebuie.

— Acum, uită-te. Ţine-ţi ochii deschişi şi aţintiţi pe mâna mea sau mă opresc. Mă înţelegi?

Ea încuviinţă iar, fermecată de degetul lui, din ce în ce mai umedă. O satisfăcea acolo, în liniştea salonului ei, singurele sunete care se auzeau fiind respiraţiile sacadate şi micile sunete făcute de mâna lui pe pielea ei. El mângâia din ce în ce mai repede, până când pleoapele ei deveniră într-atât de grele, încât lupta să le ţină deschise era de-a dreptul herculeană. Luase foc, din miezul ei radia căldură şi

dulce plăcere.

Apoi, brusc, el îşi răsuci mâna.

Temperance căscă ochii mari, privindu-l cum îi introduce adânc două degete înăuntru, şi rămase fără răsuflare, din pricina senzaţiei şi a imaginii. În acelaşi timp, o apăsă cu degetul mare şi ea se pierdu cu firea. Focul i se răspândea prin măruntaie, capul îi căzuse pe spate şi vederea i se înceţoşase, chiar dacă încă îl urmărea cum îi mângâie carnea. Sfinte Dumnezeule, nu se simţise niciodată atât de neruşinată! Tremura în braţele lui, cu picioarele îndoite, iar el continua să-şi îndese degetele în ea, desfăcându-le unul de altul, răsucindu-le înăuntrul ei.

Cu cealaltă mână, Lazarus îi întoarse capul şi începu să o sărute. Gura lui era deschisă şi umedă, iar degetele abile îşi încetiniseră mişcările.

— Temperance, suspină el cu gura încă lipită de a ei. Te vreau. Te vreau chiar acum.

O săltă în sus, cu picioarele în jurul lui, aşezând-o ca pe o păpuşă din cârpe pentru propria lui plăcere, pentru că ea cu siguranţă nu mai era în stare să se mişte.

Se ridică, ţinând-o bine, şi inversă poziţiile, aşezând-o pe ea cu spatele pe fotoliul mare, cu fesele chiar la marginea acestuia, şi picioarele sprijinite de podea. Se ghemui în faţa ei şi Temperance îi observă erecţia imensă.

Cu gura deschisă şi gâfâind, îşi aşeză mădularul chiar în dreptul deschizăturii ei, şi Temperance îl urmări cum o pătrunde. Îşi lăsă capul pe spate, de parcă ar fi suferit o durere insuportabilă. Ca şi cum era gata să-şi dea duhul.

— Ah, Doamne! gâfâi el. Nu pot. Nu pot.

Începu să se împingă în ea, înghesuind-o în fotoliu, ţinându-i picioarele lipite de pieptul lui, astfel

ca ea să nu aibă niciun avantaj, niciun mijloc de a se apăra de asaltul lui. Nu că şi-ar fi dorit să se apere.

Senzaţia pe care o avea când el o umplea în mod repetat, imediat după ce ea se eliberase în mâna lui, o făcu din nou să simtă cum o cuprinde căldura. Simţi plăcerea, invadând-o cu val după val de plăcere, copleşindu-i simţurile. Nu-şi dădea decât vag seama că el se îndreptase de spate, în genunchi, încă încleştat în ea, şi o adusese cu fesele complet în afara scaunului, în timp ce se împlânta adânc în ea. O ţinu aşa, în vreme ce îşi elibera sămânţa în ea.

Se aplecă înainte, reuşind cumva să o aşeze jos, cu grijă. Îi desfăcu picioarele de pe umerii lui şi apoi îşi aşeză capul lângă al ei, în fotoliu.

— Temperance, murmură el, masiv, greu şi îndestulat de ea. Temperance.

Ea privea în tavanul micului salon şi ştia că va trebui să găsească acele vorbe cu care să-i spună ce însemna el pentru ea. Ştia că îl va pierde dacă nu lăsa acele cuvinte să-i zboare de pe buze, oricât de dureros şi de greu ar fi fost pentru ea. Se afla la o răscruce şi, dacă nu lua o hotărâre, avea să piardă totul. Mâine. Mâine va găsi un mijloc. În seara asta doar închise ochii.

*

Temperance se trezi devreme a doua zi şi rămase cu ochii aţintiţi în tavanul singuraticei ei odăiţe de dormit. Nu voia să se scoale din pat. Dormitorul ei se afla sus, sub acoperiş. La etajul acela, în clădirea orfelinatului nu erau decât trei odăi: a ei, a lui Winter şi cea în care dormea Nell când nu supraveghea camera copiilor în timpul nopţii. Odăile erau înghesuite, cu tavanele joase şi înclinate. Când ploua, printr-un colţ al

camerei ei picura apa. Iarna era groaznic de frig, iar vara era insuportabil de cald.

Sfinte Dumnezeule, uneori şi-ar fi dorit să poată pur şi simplu fugi. Poate că de aceea se complăcea în acele periculoase interludii cu Caire, riscând nu doar o sarcină şi un copil bastard, ci însuşi sufletul ei. El reprezenta o tentaţie în faţa căreia părea să fie lipsită de apărare. Poate că după toţi aceşti ani în care se luptase cu propria natură, ajunsese la un punct de compromis. Poate că lupta nu putea să fie niciodată câştigată. Poate că.

Din camera de alături, a lui Winter, se auzi o bufnitură. Temperance se încruntă şi începu să se îmbrace.

Alături se auzi cum ceva se prăbuşeşte.

Alergă afară din odaia ei. Uşa lui Winter era închisă, desigur, aşa că bătu în ea.

— Frate?

Niciun răspuns.

Ciocăni mai tare şi, când tot nu se auzi vreun sunet dinăuntru, îşi făcu mâna pumn şi începu să bată în ea.

— Winter, eşti bine?

Încercă mânerul, dar uşa era încuiată. Dormitorul lui era singura încăpere din casă unde Winter putea să găsească puţină intimitate. Temperance tocmai începuse să se întrebe cum ar fi putut să spargă uşa, când, deodată, aceasta se deschise.

— Totul e în ordine.

Winter stătea în prag, dar în ciuda vorbelor lui liniştitoare, în mod vădit nimic nu era în ordine. Pe faţa lui palidă curgeau şiroaie de sânge, de la o rană din frunte, şi el se clătina pe picioare.

Temperance îl cuprinse cu braţul pe după mijloc, să-l ţină ca să nu cadă.

— Ce-ai păţit?

Winter îşi duse mâna la faţă şi tresări văzând sângele de pe degete.

— Cred. Cred că am căzut.

Tonul lui ezitant o alarmă şi mai tare.

— Nu ştii sigur?

— Nu prea pot… zise el rar, privind în jurul odăiţei lui ce părea o chilie de mică. Poate că ar trebui să mă aşez.

Temperance îl ajută să se aşeze pe pat – nu era loc nici măcar pentru un scaun –, apoi rămase în picioare lângă el, neliniştită.

— Eşti bolnav? Când ai mâncat ultima oară?

Încercă să-i pună mâna pe frunte, dar, cu o iritare care nu-i era caracteristică, el i-o dădu deoparte.

— Nu am absolut nimic. Doar că am…

— Ai căzut şi nu-ţi aminteşti de ce? zise ea exasperată. Ce-ai mâncat aseară la cină?

Winter îşi încreţi fruntea.

— Ăăă.

— Of, Winter! Ai mâncat ceva?

— Poate nişte supă, zise el, ferindu-şi privirea.

Temperance oftă. Winter nu învăţase să mintă convingător.

— Rămâi aici şi îţi aduc eu micul dejun şi nişte bandaje.

— Dar şcoala, spuse el agitat. Trebuie să o deschid.

— Ba nu, răspunse ea, împingându-l înapoi în pat, pentru că încercase să se ridice iar. Şcoala poate să stea închisă o zi.

— Dar o să pierdem taxele.

Temperance îl privi fix. Era adevărat. Dacă şcoala nu funcţiona, atunci elevii nu mai plăteau taxele pentru ziua aceea.

— Cu siguranţă că ne putem permite să închidem şcoala o zi, nu-i aşa?

Winter clătină din cap, aproape la fel de palid la faţă precum perna pe care stătea.

— Am cheltuit aproape toţi banii pe care ni i-a dat Lord Caire.

— Poftim? întrebă ea, şocată.

— Aveam datorii la măcelar şi la brutar, şopti el, şi nu-l mai plătisem pe cizmar, pentru încălţările băieţilor, din noiembrie trecut.

Temperance se uită împrejurul cămăruţei, dar nu mai era nimeni acolo care să hotărască în locul ei.

— O se ne descurcăm. Doar te rog să nu încerci să te ridici din pat. Îmi promiţi, Winter?

— Da, încuviinţă el din nou, dând din cap, şi când ea părăsi odaia, ochii lui erau într-adevăr închişi. Doamne sfinte, ştia ea că sunt strâmtoraţi cu banii, dar nu avusese habar cât de jos decăzuseră.

Temperance se grăbi să coboare scările, încercând să-şi ordoneze priorităţile, dar revenea mereu la faptul că Winter era bolnav şi că ea pur şi simplu nu era în stare să conducă orfelinatul fără el.

Păşi în bucătăria mare şi veche, cu mintea zbuciumată, dar încremeni când văzu cine era acolo.

Polly stătea alături de Nell şi chipurile amândurora erau speriate. Mary Whitsun stătea ghemuită într-un colţ, cu faţa albă ca varul. Polly ţinea în braţe o boccea nemişcată.

— Ce este? şopti Temperance.

— Îmi pare rău, zise Polly. Sugea bine şi apoi, noaptea trecută.

Dădu deoparte un colţ de pătură. Mary Hope stătea acolo, cu feţişoara roşie şi lucind de transpiraţie.

Polly ridică privirea, albă la faţă.

— Are scarlatină.

Capitolul 16

În seara aceea Meg fu condusă într-o sală de mese somptuoasă. Acolo era pregătit un festin, dar singurul aşezat la masă era regele, având lângă el micuţa lui pasăre albastră, în colivia ei de aur. Regele dădu afară străjerii şi făcu semn spre un scaun din dreapta lui.

— Vino şi stai lângă mine, Meg.

Fata se aşeză cu grijă, ca să nu-şi strice minunata rochie.

— Ei, Meg, zise Regele Inimă Ferecată, în timp ce lua un taler de aur pe care aşeza carne şi fructe glasate. Am o întrebare pentru tine.

— Care este aceea, Maiestatea Voastră?

Regele aşeză dinaintea ei talerul pe care îl umpluse cu mâinile lui.

— Vreau să ştiu ce e dragostea…

din *Regele Inimă Ferecată*

— Cred că esenţa mai deschisă, zise Lazarus în după-amiaza aceea, foarte devreme pentru el. Cu intarsiile de fildeş.

El şi domnul Kirk, fabricantul de piane, erau împreună în biroul lui Lazarus. Domnul Kirk adusese vreo şase mostre diferite de lemn, fiecare dintre ele bogat ornamentate. Lazarus îşi trecu mâna peste placa aleasă. Era feminină, fără să fie prea ornamentată. Aşa cum era şi Temperance.

— O foarte bună alegere, milord, zise domnul Kirk, strângându-şi mostrele într-o casetă special concepută pentru ele. Cred că avem ceva aproape

terminat. Să vi-l trimit cam în două săptămâni?

— Nu. Este un cadou. O să vă dau eu adresa la care să-l livraţi.

— Cum doriţi, milord, mai zise Kirk, făcând o plecăciune şi ieşind din cameră cu spatele, servil. Lazarus se lăsă pe spătarul scaunului simţind un ciudat sentiment de uşurare, aproape ca lipsa de griji. Mai făcuse daruri şi altor femei – drept plată pentru serviciile oferite –, dar niciodată nu se obosise să le aleagă chiar el. De fapt, nici nu contase vreodată, nici pentru el, nici pentru femeia cu pricina. Aceasta considera bijuteriile şi nimicurile pe care el le oferea drept o asigurare pentru momentul inevitabil când aveau să se despartă, ceva ce se putea uşor transforma în bani. Spera ca Temperance să vadă acest dar ca pe ceva permanent, ca şi cum relaţia lor ar putea într-o bună zi să devină.

Gândurile acelea visătoare fură întrerupte de uşa biroului, care se deschise din nou. Lazarus îşi ridică privirea şi, pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva gândul la Temperance o făcuse să apară din senin.

Se ridică în picioare.

— Temperance. Ce faci aici?

— Am… zise, privind împrejurul biroului, năucă parcă. M-am… m-am gândit să-ţi fac o vizită. Lazarus îşi încreţi fruntea.

— Ai păţit ceva?

— Nu, sunt bine, răspunse ea, dar buza de jos îi tremura.

De ce îl minţea?

— Nu vrei să stai jos? O să sun să ne aducă nişte vin.

— Nu! exclamă ea, privindu-l fix. Nu, te rog, nu chema pe nimeni. Pur şi simplu voiam să fiu cu tine.

Chipul ei era palid. Pălăria cu boruri largi pe care

o ţinea într-o mână îi căzu pe podea şi ea se apropie de Lazarus.

— Cum ai ajuns aici?

— Am venit pe jos, zise ea, cu răsuflarea tăiată.

— Din St. Giles? se miră el, clătinând din cap. Temperance, trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat.

— Nu, zise şi îi cuprinse faţa în mâini. Nu vreau. Nu vreau să mă gândesc la asta deocamdată. Nu vreau să mă gândesc la nimic.

Îi trase capul spre ea şi îl sărută. Gura ei o apăsa disperată pe a lui, nu moale şi ademenitoare, ci fierbinte şi flămândă. Trupul lui reacţionă ca şi cum ar fi fost antrenat să o servească pe ea, şi doar pe ea. Se trezi cu braţele în jurul ei, cu limba deja în gura ei. Ea scoase un sunet de satisfacţie sub buzele lui, în timp ce el o înghesuia în tăblia biroului. Mâinile deja scotoceau printre fustele ei, le adunau chiar când mintea îi spunea că uşa biroului nu are încuietoare.

— La naiba!

Îşi smulse gura din sărutarea ei, şi o luă în braţe.

O scoase repede afară din birou, trecură pe lângă majordomul uluit şi urcară scările spre dormitorul lui. Când lovi uşa cu piciorul, ca să o deschidă, dădu peste Small, care era înăuntru.

— Afară! zise Lazarus cu o voce pe care nici el nu şi-o mai recunoştea.

Valetul dispăru în tăcere.

Lazarus o întinse pe Temperance pe pat, apoi începu să se urce lângă ea.

— Nu, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

El încremeni, cu ochii la ea.

— Vreau… zise şi îşi trecu limba peste buze. Vreau să o facem în felul tău.

În ciuda cuvintelor voalate, el înţelese imediat ce voia să spună. Dorinţa animalică crescu în el,

întărindu-i mădularul atât de tare încât îl durea. Doamne sfinte, da! Într-o secundă, ajunsese pe jumătate nebun, doar la simplul gând. Putea să o posede în felul care îi plăcea cel mai mult, şi ea îi ceruse asta. Doar o părticică din el dădu înapoi, făcându-l să clatine dezaprobator din cap. Temperance era diferită. Nu putea să o folosească în felul acesta.

— Eşti sigură?

— Da.

Se aplecă deasupra ei, ca un şoim care îşi priveşte prada înainte de atac.

— Să fii sigură. Odată ce trec de un anume moment, nu voi mai fi în stare să dau înapoi. Şi nici tu nu vei putea să mă faci să mă opresc.

— Te rog, zise ea, înghiţind în sec. Vreau să ştiu ce faci. Vreau să simt şi eu.

Se mai uită la ea o clipă, încercând să-i citească gândurile, înainte de a se strecura jos din pat. Mâinile îi tremurau.

— Foarte bine, zise, făcând un pas înapoi, cu teama să n-o atingă, cu teama că va pierde controlul. Scoate-ţi hainele.

Ea inspiră profund, cu obrajii din ce în ce mai roşii, dar mâinile se ocupau deja de şireturile corsajului. El o privea, strângând din degete spasmodic, cu mâinile pe lângă trup, în timp ce ea îşi scotea rochia, corsetul, cămaşa şi pantofii. Când îşi întinse piciorul zvelt şi subţire, ca să-şi ruleze încet ciorapii, Lazarus începu să creadă că vrea să-l tachineze. Când îşi trase cămaşa graţios peste cap şi o aruncă la podea, el ştiu că aşa e. Temperance întinse mâinile deasupra capului şi îşi scoase agrafele din păr, înfoindu-l şi trecându-şi degetele printre bucle. Se aşeză pe pat, complet goală, cu sânii ei ridicaţi şi mândri, cu gambele încrucişate. Se uita la el pur şi

simplu, aşteptând următorul lui ordin.

Lazarus înghiţi în sec. Dumnezeule! Oare era în stare să facă asta? Dar ea şi-o dorise. Îi ceruse să o facă.

Reveni înainte de a se putea răzgândi şi se îndreptă în grabă spre scrinul din încăpere. În sertarul de sus era un teanc de lavaliere, împachetate cu grijă. Luă câteva în grabă şi se întoarse în pat.

— Întinde-te, zise, pe un ton aspru.

Ea se supuse, ridicându-şi mâinile deasupra capului fără să i se spună, cu încheieturile aproape de barele tăbliei. El o legă acolo, încercând să-şi ferească privirea de sânii ei, săltaţi acum de braţele ei ridicate, de gura ei întredeschisă.

— Depărtează-ţi picioarele.

Ea îşi desfăcu coapsele, depărtându-şi larg picioarele, pentru că patul lui nu era prea îngust, iar el îi fixă fiecare gleznă de stâlpul de la capătul patului. Se îndreptă şi o privi, cu ultima legătură în mână. Parcă ar fi fost o ofrandă pentru un zeu. Trupul ei roz şi alb peste cuvertura verde cu maro, părul lung şi mătăsos, răsfirat pe perna lui.

Ei nu-i era teamă, dar ochii i se măriseră.

Merse la capul patului, trăgându-şi mătasea printre degete.

— Şi acum am să te leg la ochi.

*

Temperance se uita cum Caire se aplecase deasupra ei, cu lavaliera în mână. Avea o înfăţişare gravă, buzele lui senzuale erau întinse şi subţiri din pricina tensiunii, iar ochii de safir se întunecaseră până aproape de negru. Ştia că ar fi trebuit să-i fie teamă, dar tot ceea ce simţea era nerăbdarea anticipării.

O anticipare rafinată.

Lazarus îi puse peste ochi pânza moale de în şi totul se întunecă. Asculta sunetul propriei respiraţii, cumva mai tare acum, în timp ce simţea cum el îi leagă strâns lavaliera. Mâinile lui se depărtară de ea, şi Temperance îşi înclină capul, ascultând să vadă care îi va fi următoarea mişcare. El ocolise patul, credea ea, aproape de un picior, dar apoi se opri. Ea pipăia nervoasă ornamentul sculptat de la capul patului. Ce făcea el? Ce mai aştepta? Coapsele ei erau larg depărtate şi aerul îi răcorea părţile cele mai intime.

— Eşti aşa de frumoasă, zise el, cu o voce profundă, care venea de aproape, din partea ei stângă.

Dădu să spună ceva.

— Şşşt, murmură el şi ea simţi ceva – vârful unui deget? — pe umărul ei stâng.

Atingerea fusese aşa de uşoară, că nici măcar nu era sigură că fusese reală.

— Ai pielea ca o catifea de mătase, zise el, aproape de ureche ei. Vârful degetului coborî încet spre sân, încercuindu-l încet. De un roz perlat, aşa de fină, aşa de drăgălaşă.

Îşi retrase vârful degetului de pe pielea ei şi, o clipă, Temperance rămase neatinsă.

Apoi ceva umed îi atinse sfârcul.

Surprinsă, suspină. Era limba lui, asta trebuia să fie, dar era singura parte din el care o atingea. Îi încercui sfârcul, apoi închise gura în jurul lui şi începu să-l sugă. De la sfârc porniră fiori de senzaţii scânteietoare, direct spre miezul ei. Se zvârcoli involuntar, dar legăturile de la glezne şi încheieturile mâinilor nu îi permiteau să se mişte prea mult. Trebuia pur şi simplu să aştepte şi să se supună atenţiilor lui. Să se supună la orice dorea el să facă în continuare.

Aşadar, acesta era farmecul? Această dorinţă

deznădăjduită, această neliniştită anticipare?

Deodată, el îi dădu drumul sfârcului, şi ea simţi cum un aer rece îi suflă peste pielea udă. O trecu un fior şi acum ambele sfârcuri erau excitate.

— Aşa de dulce, şoptea el şi ea îi simţi respiraţia pe pântece.

Salteaua se lăsă între picioarele ei desfăcute şi îşi dădu seama că el era acolo, jos, întins sau aşezat, atât de aproape de locul unde ea era stânjenitor de udă. Urmă un moment de tăcere şi ea şi-l imagină cum pur şi simplu se uită la ea, expusă şi în aşteptare.

Deveni şi mai udă.

— Mă întreb – zise el şi vârful degetului poposi uşor chiar în spatele genunchiului ei drept –, oare eşti dulce peste tot?

Temperance îşi ţinu respiraţia şi atingerile lui urcau acum în sus pe coapsă, delicate, aparent fără nicio grabă.

— Să te gust? întrebă el într-o doară.

Ea îşi muşcă buza, încercând să-şi recapete respiraţia normală, deşi nu ea era cea care făcea un efort.

— Temperance? întrebă el iar, cu vocea gravă. Să o fac?

Doamne sfinte, dacă nu ar fi avut deja legătura peste ochi, şi-ar fi ascuns faţa. El voia ca ea să i-o ceară.

— Poate că aici, şopti el, atingându-i interiorul pliurilor cu un deget. Sau poate aici? continuă, încercuindu-i mugurele.

— Te rog, zise ea cu voce sugrumată.

— Poftim? o întrebă politicos, cu degetul atingând-o în continuare uşor – mult prea uşor. Ai spus ceva?

— Te rog, gustă-mă, suspină ea.

— Desigur. Tot ce doreşti.

Şi ea îi simţi limba udă şi sigură şi – slavă cerului! — atât de tare. O mângâia cu atingeri lungi. Nu lăsa neatinsă nicio părticică din ea, nimic din pielea sensibilă care vibra. Când în sfârşit ajunse la mugurele ei fierbinte şi se apăsă în jos peste el cu latul limbii, ea simţi că o ia razna. Se răsuci în strânsoarea legăturilor, gâfâind şi bâiguind Dumnezeu ştie ce, simţind cum fierbinţeala creşte în ea, până ce se lichefie şi începu să-i curgă prin vene. Se arcui, împingându-se fără ruşine în faţa lui, căutând să primească mai mult. Iar el îi dădu, introducând două degete înăuntrul ei, în timp ce limba lui trecea repede peste mugure.

Ea primise destul – era gata –, dar el nu voia să se retragă. Îi gustă bucăţica aceea de carne până când ea îşi urlă abandonul, trupul ei fiind zguduit de explozia de plăcere pe care ea o simţea. Era moleşită şi încinsă şi încă legată şi deschisă pentru plăcerea lui.

— Cred, zise el cu voce aspră şi scăzută, în timp ce sufla peste umezeala ei, cred că acum eşti pregătită pentru mine.

Se ridică de pe ea şi atunci îi simţi frecuşul pantalonilor pe interiorul coapselor ei, greutatea trupului şi vârful mădularului. Era neted şi tare, în deschizătura ei. Îl răsuci în umezeala ei şi apoi, cu o mişcare bruscă, se împlântă în ea. Temperance simţi cum salteaua se lasă de ambele părţi ale umerilor ei, ca şi cum el şi-ar fi ţinut partea superioară a corpului departe de ea, cu ajutorul braţelor. Apoi gura lui îi apucă sfârcul stâng, în timp ce se mişca în ea într-un ritm lejer. Intra şi ieşea viguros, dar fără nicio grabă, ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume. Ca şi cum ea era jucăria lui personală, cu care el se putea amuza cât dorea.

Îi gâdilă sfârcul cu limba, apoi se mută la celălalt,

în timp ce mădularul lui se mişca înăuntru şi afară din ea, fără încetare. Era înnebunitor. Încercă să se ridice în sus, dar legăturile o împiedicau.

— Te rog, scâncea ea.

— Ce este? îi şopti el la ureche, ca un diavol.

— Te rog.

— Spune-mi, o îndemnă, sărutându-i urechea.

— Mai tare.

Urmă o fracţiune de secundă de pauză şi apoi o înjurătură şoptită, bălmăjită. Se înfipse adânc în ea şi începu să se izbească de ea de parcă şi-ar fi pierdut controlul. Repede şi tare, aşa cum îi ceruse, şi era extaz pur. În spatele pleoapelor ei închise explodă o lumină albă, fierbinte şi orbitoare, şi ar fi ţipat dacă el nu i-ar fi acoperit gura cu a lui. O sărută apăsat, în timp ce continua să se mişte frenetic, făcându-şi plăcerea cu trupul ei neajutorat.

Când el se scutură şi se dezlipi din sărutul lor, frecându-şi faţa de gâtul ei, ea ştiu că şi el atinsese extazul. Se mai înfipse o dată şi încă o dată în ea, apoi se lăsă cu toată greutatea peste ea.

Rămase aşa un moment, apoi îi desfăcu legătura de la ochi. Clipi şi privi drept în ochii lui de safir.

— Acum îmi spui ce s-a întâmplat? o întrebă.

*

Să facă dragoste cu Temperance în felul acesta fusese ca un vis devenit realitate. Dar ceva lipsise. Ceva mic, ceva care îl sâcâia în adâncul minţii, şi în momentul când îi dezveli chipul, Lazarus înţelese despre ce era vorba: ochii lui Temperance. Voia să vadă paietele aurii din ochii ei în timp ce făceau dragoste. Şi voia ca ea să-i vadă ochii.

Să-l vadă pe el.

Ochii aceia extraordinari, poleiţi cu auriu, se fereau acum de privirea lui.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Ar fi trebuit să fie furios că ea apela la astfel de tertipuri, dar în schimb simţea cum îl copleşeşte tandreţea. Îi împinse deoparte părul de pe faţă.

— Temperance, e momentul. Spune-mi.

Ea trase de legăturile care o ţineau.

— Dezleagă-mă.

— Numai după ce îmi spui, zise el, frecându-şi nasul de obrazul ei.

Temperance închise ochii şi şopti:

— Mary Hope, copila pe care am adus-o acasă în seara când ne-am cunoscut, e pe moarte. Simţi în piept o uşurare parcă lichidă. Îi mărturisise, îl lăsase puţin în sufletul ei.

— Îmi pare rău.

— E aşa de mică, de slăbită. Ar fi trebuit să ştiu că n-o să supravieţuiască. Dar pe urmă s-a întremat puţin şi am sperat.

El o asculta în tăcere, absorbindu-i durerea. Suspină şi clătină din cap.

— Ea e pe moarte acolo, la orfelinat. N-am suportat să mă uit cum se luptă să respire şi am lăsat-o pe Nell să o îngrijească.

— Nu-i nimic, zise, ridicându-şi privirea ca să o vadă. Porţi şi aşa destulă povară.

— Nu, zise ea cu o grimasă de durere fizică. Nu îndur destul. Azi-dimineaţă Winter a căzut bolnav. Mi-e teamă că orfelinatul îl ucide. Astăzi n-ar fi trebuit să plec. N-ar fi trebuit să vin niciodată aici.

— Nu, probabil că n-ar fi trebuit să pleci, dar oricine are nevoie de puţină odihnă uneori. Nu te mai frământa atât.

Temperance scutură doar din cap.

O sărută pe frunte, gânditor. În piept îi creştea un sentiment neliniştitor pe care nu îl putea identifica exact.

— Orfelinatul ăla e ca o închisoare pentru tine.

— Poftim? zise ea, deschizând ochii.

El se întinse să-i dezlege legăturile de la încheieturile mâinilor.

— De ceva vreme mă întreb de ce insişti tu să munceşti acolo. Îţi place? Te bucură munca pe care o faci?

— Copiii…

— Munca este, fără îndoială, admirabilă, zise el. Dar ţie îţi place?

Nu-i răspunse, şi el se uită în jos la ea. Îl privea cu ochii larg deschişi. Se părea că reuşise să o şocheze cât să o amuţească.

— Îţi place? o întrebă din nou, cu blândeţe.

— Plăcerea nu are legătură cu asta.

— Serios?

— Nu. Sigur că nu. Orfelinatul înseamnă activitate caritabilă. Caritatea nu este ceva care trebuie să-ţi facă plăcere.

Lazarus afişă un zâmbet pieziş.

— Nu e nicio ruşine să recunoşti că nu-ţi place.

— Nu m-am gândit niciodată dacă îmi place sau nu. Copiii îmi plac, fireşte, şi uneori mă simt mulţumită când reuşim să-i plasăm în poziţii bune. Probabil că îmi face plăcere, nu? Aş fi un monstru dacă n-ar fi aşa.

Îl întreba pe el, ca şi cum nu era în stare să răspundă singură la întrebarea asta. El ridică din umeri.

— Nu e nici bine, nici rău. Felul în care te simţi în legătură cu orfelinatul şi cu munca ta acolo. Pur şi simplu simţi asta.

— Ei, atunci, sigur că.

— Nu, zise el aspru. Spune-mi fără să minţi sau să te eschivezi.

— Eu nu mint!

Lazarus îi zâmbi cu afecţiune.

— Of, mica mea martiră, minţi în fiecare zi şi cel mai adesea, mi-e teamă, te minţi chiar pe tine însăţi.

— Nu ştiu ce vrei să spui, şopti ea.

— Chiar nu ştii?

Pentru moment renunţă să se mai ocupe de legături. Oricum, ea părea să se simtă destul de confortabil.

— Refuzi să-ţi recunoşti dragostea pentru Mary Whitsun sau chiar pentru micuţa Mary Hope. Am văzut cum ai refuzat să te atingi de copil. Te reţii singură, îţi refuzi plăcerea. Dacă nu eşti silită. Te sileşti să ai o muncă disperată, care te ucide, şi toate acestea din pricina unui ridicol sentiment de nevrednicie. Eşti cea mai sfântă femeie pe care o cunosc, şi cu toate acestea tu te consideri o păcătoasă.

Deodată, în jurul gurii ei apărură riduri fine.

— Să nu îndrăzneşti… începu ea, aproape rămânând fără aer. Să nu îndrăzneşti să-mi spui că sunt sfântă. Că nu ştiu ce înseamnă păcatul.

Era cu adevărat furioasă, Lazarus vedea asta. Temperance trăgea cu sălbăticie de legături.

— Explică-mi, îi ceru el.

— Dă-mi drumul!

— Nu.

— Nu mă cunoşti! ţipă ea, cu lacrimi în ochi. Nu sunt un om bun. Nu sunt o sfântă. Am nevoie să muncesc la orfelinat.

— De ce? o întrebă, lipindu-şi nasul de al ei.

— Pentru că e un lucru bun şi adevărat pe care pot să-l fac. Chiar nu contează care sunt sentimentele mele despre asta.

— Faci penitenţă, nu-i aşa? şopti el.

Temperance scutură din cap, roşie la faţă, şi lacrimile îi curgeau prin părul încâlcit.

— Nu merit.

Lazarus se aplecă mai aproape şi îi cuprinse faţa în mâini.

— Spune-mi.

Ea suspină şi închise ochii.

— Când soţul meu a murit. Când Benjamin a murit.

El aşteptă răbdător în timp ce Temperance hohotea de plâns. Îşi dăduse el seama că era ceva în legătură cu bărbatul ei. Oare nu-şi iubise soţul? Poate chiar îşi dorise să moară? Era pregătit pentru o astfel de mărturisire trivială, dar nu pentru ceea ce îi ieşi ei de pe buze.

— Eu eram cu un alt bărbat.

Lazarus clipi, aşa de surprins încât îi dădu drumul.

— Adevărat?

Ea dădu din cap spasmodic.

— Era… în fine, nu contează cine era, dar eu m-am lăsat sedusă de el. Eram în odăile lui, căutând plăcerile cărnii, chiar în clipa când peste Benjamin trecea căruţa unui berar. M-am întors acasă, încercând să hotărăsc în ce fel voi putea să-i ascund păcatul meu, şi el era deja mort.

Deschise deodată ochii.

— Era mort.

Lazarus o privi o clipă, în timp ce într-un colţ al minţii începea să capete contur o idee groaznică. Se ridică deodată şi se îndreptă spre birou, să caute un briceag.

— De cât timp îl cunoşteai pe amantul tău? o întrebă el în timp ce îi tăia legăturile de la glezne.

— Cum? se miră ea, ridicând din sprâncene. Nu de prea mult timp. Era prima dată când mă culcam cu el. Ce importanţă are?

Lazarus râse scurt, dar nu suna ca şi cum ar fi fost amuzat.

— Are importanţă doar pentru ironia lucrurilor, presupun. Prima dată când ai păcătuit, ai fost pedepsită excesiv, cred eu.

Îi tăie şi legăturile de la încheieturile mâinilor şi o eliberă.

Temperance îl privi fix.

— Nu înţelegi? Nu este vorba de o greşeală simplă. Nu e ca şi cum ai mânca prea multe dulciuri sau ai pofti la boneta unei alte femei. Eu m-am culcat cu un bărbat care nu era soţul meu. Am comis adulter.

Lazarus oftă, dintr-odată obosit.

— Şi te aştepţi ca eu să te condamn pentru o slăbiciune atât de omenească?

— Nu a fost o slăbiciune.

Se ridicase în capul oaselor şi se înfăşurase în cuvertura de pe pat. Era frumoasă – putea să observe asta într-un fel imparţial –, cea mai frumoasă femeie pe care o întâlnise vreodată.

— Mi-am trădat soţul.

— Şi pe tine însăţi, zise el, calm.

— Da, şi pe mine însămi, încuviinţă ea, clipind.

— Cunoaşterea carnală a fost pieirea ta, spuse el. Cunoaşterea carnală cu un bărbat care nu era soţul tău a fost cel mai rău lucru pe care l-ai făcut în viaţa ta.

— Da, şopti ea.

Lazarus închise ochii o clipă, dorindu-şi instinctiv să nu o fi presat să mărturisească.

— Nu o să ţi-o ierţi niciodată, nu-i aşa?

— Eu…

Temperance părea să fi fost luată prin

surprindere de felul rece în care el formulase dilema ei.

— Cunoaşterea carnală este pentru tine păcatul cel mai de neiertat, zise el. Şi când ai decis că trebuie să te pedepseşti, te-ai folosit de cel mai rău păcat al tău.

Deschise ochii şi o privi, cum nu se poate mai frumoasă, mai puternică. Era tot ceea ce îşi dorea el de la o femeie – îşi dădu seama brusc –, dacă s-ar fi gândit vreodată să-şi dorească. Şi în sfârşit reuşi să identifice emoţia pe care o simţea în suflet. Era rănit. Ea îl rănise aşa de profund, de parcă i-ar fi implântat o săgeată în piept.

— Te-ai folosit de mine ca să te autopedepseşti, nu-i aşa?

Privi cum pe chip i se aşternea începutul conştientizării, o confirmare mai clară decât orice ar fi putut spune ea, şi săgeata i se răsuci şi mai adânc în piept. Cu toate acestea, trebuia să-i pună şi ultima întrebare.

— Mai însemn şi altceva pentru tine în afară de o pedeapsă?

Capitolul 17

Meg îl privi pe cel mai puternic om din regat.

— Maiestatea Voastră, pot să vă întreb de ce doriţi să aflaţi ce e dragostea? Regele se încruntă.

— Ştiu ce înseamnă să conduci un întins regat, să împarţi dreptatea şi să arăţi milă, dar în ciuda acestora toate, nu ştiu ce înseamnă dragostea. Poţi să-mi spui

tu?

Meg se gândi la întrebarea lui în timp ce mânca. Cum putea ea să-i explice unui rege ce este dragostea? Într-un final, ridică privirea şi văzu cum regele îi dă o curmală micuţei păsări albastre.

— Deschideţi uşiţa coliviei, zise ea...

din *Regele Inimă Ferecată*

— Pedeapsă? se miră Temperance privind ţintă la Caire.

El era complet îmbrăcat, în vreme ce ea era complet goală. Se simţea teribil de dezavantajată. Tocmai îi mărturisise cea mai mare ruşine a ei – ceva ce nu mai spusese nici unei alte persoane, nici măcar lui Silence – şi el o acuza de ce anume?

Îşi scutură capul, încurcată.

— Nu mă gândesc la tine ca la o pedeapsă.

— Nu?

Era mai tăcut decât îl văzuse ea vreodată, cumva distant faţă de ea.

— Atunci să-mi explici subita ta cerere de a te lega.

Temperance trase de cuvertură în sus, ca să-şi acopere umerii dezgoliţi de privirile lui.

— Am... pur şi simplu m-am gândit că e ceva ce-ţi place. Ceva de care eram şi eu curioasă. Nu ştiu de ce ţi-am cerut să o faci astă-seară.

— Eu ştiu, zise şi îi întoarse spatele, cu mâinile prinse dinapoi. A fost ceva înjositor pentru tine, nu-i aşa?

— Nu! exclamă ea, fără să fie nevoie să se gândească. Dar el nu o asculta.

— Voiai. Aveai nevoie. De sex, dar sexul e un păcat pentru tine, nu-i aşa? Cel mai rău dintre păcate.

Singurul mod în care te puteai apropia de acest act este dacă faci din el ceva dezgustător.

— Nu!

Se luptă să iasă de sub cuvertură, fără să-i mai pese acum de propria nuditate. Cum putea el să-şi închipuie.

— Ceva degradant, continuă Lazarus, întorcându-se acum să o privească şi ea încremeni, pe jumătate ieşită din aşternuturi. Pentru că altfel, ei bine, nu ar mai fi altceva decât plăcere, nu-i aşa? Şi asta nu-ţi poţi îngădui.

Temperance se aşează încet la loc, fără ca măcar să se mai apere. Să fie oare adevărat? Oare chiar se folosise de el într-un fel atât de josnic?

— Pentru mine n-ar trebui să aibă importanţă, zise el calm, ce simţi tu. La urma urmelor, până acum nu m-am gândit niciodată la sentimentele partenerelor mele. Să fiu sincer, sentimentele lor nu aveau nicio importanţă în tranzacţiile noastre. Dar, în mod ciudat, ce simţi are cumva importanţă pentru mine.

Făcu o pauză, privind o clipă în jos, la propriile mâini, şi apoi iar la ea, arătându-se trist, rănit şi resemnat.

Văzându-l, simţi ceva săgetând-o în piept – îi dădu imboldul să-i spună ceva –, dar tot nu se putu convinge să vorbească.

— Tu contezi pentru mine, zise el. Şi chiar dacă am nevoi ieşite din comun, poate nevoi malefice, cred că nu merit să te foloseşti de mine în felul acesta. Poate că sunt un bărbat lipsit de conştiinţă, dar tu, scumpa mea martiră, eşti mai bună de-atât.

Se întoarse şi ieşi din cameră, închizând încet uşa în urma lui.

Pentru o clipă, Temperance rămase pur şi simplu cu ochii aţintiţi la uşă. Ar fi vrut să alerge după el, să-şi

ceară iertare, să-i explice într-un fel, să spună acele vorbe pe care nu le putuse rosti mai înainte, dar era goală. Se uită la cuvertura căzută în poala ei.

Se ridică în grabă şi începu să se îmbrace, dar cămaşa i se încurcase deasupra capului şi nu-şi găsea al doilea ciorap. Până să reuşească să-şi înfigă destule agrafe în păr ca să i-l ţină ridicat de pe ceafă, trecuse deja jumătate de oră şi el tot nu se întorsese în cameră.

Temperance deschise uşa şi se strecură pe coridor. Casa era straniu de tăcută şi ea îşi dădu seama că habar nu avea unde s-ar fi putut duce Caire. Poate în birou? Oare avea o bibliotecă sau un salon al lui? Păşi de-a lungul holului, aruncând câte o privire prin încăperile pe lângă care trecea. În cele din urmă, îşi dădu seama că biblioteca nu putea fi decât la un alt etaj, aşa că se decise să coboare scările.

În holul principal se vedea lumină şi, când intră, îl zări pe Small stând alături de majordom.

— L-aţi văzut pe Lord Caire? îi întrebă ea, conştientă că faţa îi era îmbujorată. Oare ce credeau servitorii despre ea – o femeie singură, cu părul desfăcut din agrafe, în casa unui gentleman necăsătorit?

Stânjeneala îi dispăru însă odată cu răspunsul lui Small.

— Stăpânul a ieşit, doamnă.

— Ah, exclamă ea, privind în gol.

Atât de mult îi ura prezenţa, încât plecase din propria casă?

— Lord Caire a lăsat instrucţiuni precise să fie adusă trăsura la dispoziţia dumneavoastră, doamnă.

Faţa lui Small era masca inexpresivă a servitorului perfect, dar ochii lui vădeau compasiunea.

Temperance simţi nevoia bruscă să izbucnească

în plâns. Aşadar, asta era? Tot ceea ce se petrecuse între ea şi Caire se terminase?

Îşi muşcă buzele. Nu avea să se dezlănţuie. Cel puţin nu deocamdată.

— Mulţumesc. Este foarte. Amabil din partea lordului.

Small făcu o plecăciune, ca şi cum ea ar fi fost o doamnă adevărată şi nu fiica unui berar, recent abandonată de iubitul ei aristocrat. Ieşi în lumina de amiază târzie şi coborî treptele de la intrarea casei lui Caire cu toată demnitatea de care era în stare. Totuşi, când ajunse în interiorul trăsurii mari, după ce portiera fusese închisă, şi când rămase singură, fără nicio privire curioasă care să se aţintească asupra ei, nervii o lăsară. Se cuibări într-un colţ al banchetei şi începu să se legene, izbindu-se de pielea moale cu care era capitonată trăsura, în timp ce vehiculul traversa străzile Londrei.

Toată viaţa ei se considerase o persoană cumsecade. Momentul ei de pierzanie cu bărbatul care o sedusese fusese ceva şocant. Ştiuse că a fost condusă pe căi greşite din cauza unui defect al ei, şi crezuse că acel defect erau nevoile ei sexuale copleşitoare. Dar dacă acela nu fusese decât un simplu simptom al unui păcat cu mult mai mare?

Dacă adevăratul ei defect era mândria?

Privea fără să vadă cum Londra îi trecea pe dinainte şi se gândea la căsătoria ei, dintr-o perioadă care-i părea atât de îndepărtată acum. Benjamin fusese protejatul tatălui ei, un bărbat tăcut şi prea sobru pentru anii lui. Studiase odinioară ca să devină preot, dar când îl cunoscuse pe tatăl ei, Benjamin era un profesor sărac. Tatăl ei îi oferise o slujbă la orfelinat şi o odaie în casa lor. Pe atunci Temperance avea şaisprezece ani – era atât de tânără. Benjamin era

matur şi avea o înfăţişare plăcută, iar părintele ei îl plăcea. Păruse un lucru firesc să se mărite cu el.

Fusese destul de fericită în căsătorie, nu? Cu siguranţă fusese astfel pentru că Benjamin era un bărbat bun, un om plăcut. Şi fusese blând şi în patul lor conjugal – în cele câteva ocazii când fusese pasional. Benjamin credea că amorul era un act sfânt între soţ şi soţie. Ceva ce trebuia făcut cu atenţie şi nu prea des. De fapt, singura dată când aproape că se supărase pe ea fusese când ea îi sugerase că ar putea să exerseze mai des relaţiile fizice. El îi arătase foarte clar că o femeie care caută să facă sex este demnă de milă.

Ştiuse chiar de atunci că era o problemă cu felul în care era ea făcută. Că avea nevoi pe care trebuia să le controleze. Cu toate astea, când tentaţia se ivise, ea îi căzuse victimă fără să-i opună vreo rezistenţă. John era un tânăr avocat care închiriase o odaie în casa vecină. Temperance se încruntă. Acum, când încerca să-şi aducă aminte cum arăta el, tot ce-şi mai amintea era cât de păros îi era dosul palmelor. Pe atunci, fiinţei ei tinere asta i se păruse un semn interesant de virilitate masculină. Se crezuse îndrăgostită pasional, cu o tragică fatalitate care pe atunci fusese înfocată, iar acum abia dacă şi-o mai amintea. Temperance îşi aminti că, în după-amiaza când îi căzuse pradă, ea chiar se gândea că o să moară – că o să se îmbolnăvească şi o să moară – dacă nu se culca atunci cu John.

Se întorsese din odăiţa sărăcăcioasă pe care o închiriase bărbatul şi îl găsise pe Benjamin – gravul şi chipeşul Benjamin – dându-şi ultima suflare. Pieptul îi fusese zdrobit de roţile unei uriaşe căruţe de berar. Nici măcar nu-şi mai recăpătase cunoştinţa înainte de a muri. Temperance nu-şi mai amintea mult din ceea ce urmase. Familia ei se ocupase de înmormântarea lui

Benjamin, se ocupase de ea şi o alinase. După câteva săptămâni, aflase că John plecase din casa de alături, fără ca măcar să-şi ia adio de la ea.

Ei nu-i păsase.

De atunci încoace se străduise să-şi ascundă păcatul – şi ispita poftelor trupeşti. Oare între timp devenise ipocrită? Îşi dorise confortul din braţele lui Caire, dar fusese atât de preocupată de propriii demoni, încât nici nu se gândise la sentimentele lui.

Caire avea dreptate. Se folosise de el. Gândul o făcu să se agite, să-şi dorească să dojenească pe cineva – să dea vina pe Winter pentru că se îmbolnăvise, pe John pentru că o sedusese, cu atâta timp în urmă, să dea vina pe Silence pentru actul ei prostesc de curaj, pe Caire, pentru avansurile pe care i le făcea –, de fapt, să dea vina pe toată lumea în afară de ea. Ura ideea că era atât de păcătoasă. El avea dreptate. Se folosise de el pentru plăcerea ei sexuală şi nici măcar nu avusese curajul să recunoască acest lucru faţă de sine însăşi.

Cumva, în timp ce se folosise de el, îl rănise aşa de tare, încât el crezuse că actul de a face dragoste cu el era ceva înjositor.

Era ispititor să-şi găsească scuze. Dar îşi alungă din minte tertipurile, minciunile şi eschivările. Îşi jură două lucruri: unul din ele era că va salva orfelinatul, al doilea, că va găsi o cale să vindece rana pe care i-o provocase lui Lazarus. Va găsi o cale să-şi deschidă sufletul în faţa lui, chiar cu riscul de a se răni pe sine, pentru că îi datora acest lucru. Pentru că, dacă nu o făcea, nu ar mai fi fost niciodată în stare să-l recâştige. Putea oare să-şi recunoască sentimentele pentru el? Nu mai era atât de sigură. Simplul gând de a-şi exprima cu glas tare sentimentele o făcea să asude pe spinare.

Era însă ceva ce ştia că poate să facă.

Ridicându-se în picioare, Temperance ciocăni tare în acoperişul trăsurii.

— Opreşte! Opreşte, te rog! Vreau să merg la o altă adresă. Doresc să-i fac o vizită domnului St. John.

Lazarus nu se gândise niciodată la el ca fiind demn de iubire. De aceea, de fapt n-ar fi trebuit să-l şocheze deloc faptul că Temperance nu-l iubea. Nu, nu fusese un şoc. Dar ar fi fost frumos dacă ea ar fi avut faţă de el un sentiment cât de mic.

Era a doua zi după ce o lăsase singură la el acasă pe Temperance. Lazarus se gândea la propria dorinţă bolnăvicioasă în timp ce-şi conducea armăsarul negru prin îmbulzeala specifică unei dimineţi londoneze. Se pare că propriile sentimente, abia născânde, îi provocaseră şi o nouă dorinţă – aceea de a fi iubit. Ce banal. Cu toate acestea, banal sau nu, nu putea schimba ceea ce simţea inima lui.

Un colţ al gurii i se arcuise într-un zâmbet lipsit de umor. Se părea că, până la urmă, era la fel ca toţi ceilalţi bărbaţi.

Murgul se cabră şi Lazarus ridică privirea. Adresa pe care o căuta în dimineaţa aceasta nu era chiar aşa de departe de propria casă. Piaţa spre care îşi îndrepta acum calul era nouă, casele din jurul ei, dichisite şi atât de elegante, încât probabil costa o avere doar ca să le închiriezi. Lazarus se aruncă jos de pe cal şi îi înmână frâiele unui băietan care se ocupa de asta, strecurându-i în palmă un şiling, drept plată pentru străduanie. Urcă treptele albe şi impecabile şi ciocăni.

Cinci minute mai târziu, era condus într-un birou pe cât de luxos, pe atât de confortabil. Fotoliile erau suficient de încăpătoare pentru un bărbat masiv şi tapiţate cu piele de culoare roşu-închis. Cărţile erau într-o dezordine suficient de mare ca să sugereze că

sunt chiar folosite, iar biroul masiv, care ocupa un întreg colţ al încăperii, strălucea de lustru.

Lazarus bătea camera cu pasul în timp ce îşi aştepta gazda. Când uşa se deschise în sfârşit, ţinea în mână un exemplar al discursurilor lui Cicero.

Bărbatul care intră purta o perucă lungă şi albă. Coada ochilor, colţurile gurii şi fălcile, toate erau lăsate, ca şi cum ar fi fost trase în jos de o sfoară invizibilă, dându-i înfăţişării aspectul agreabil al unui câine de vânătoare.

Îl privi pe Lazarus, ridică o sprânceană stufoasă şi sură văzând cartea din mâna acestuia şi zise:

— Pot să vă fiu de folos, domnule?

— Sper că da, răspunse Lazarus, închizând cartea şi aşezând-o deoparte. Mă adresez cumva lui Lord Hadley?

— Într-adevăr, domnule, eu sunt.

Hadley făcu o scurtă plecăciune şi, dând deoparte pulpana hainei se aşeză într-un fotoliu de piele.

Lazarus înclină din cap, după care se aşeză faţă în faţă cu gazda sa.

— Sunt Lazarus Huntington, Lord Caire. Hadley îşi încreţi fruntea şi aşteptă.

— Speram să mă puteţi ajuta, zise Lazarus. Noi doi avem. Sau mai degrabă am avut. O cunoştinţă comună. Marie Hume.

Expresia lui Hadley nu se schimbă. Lazarus înclină capul.

— O doamnă blondă, specializată în anumite forme de distracţie.

— Ce forme?

— Frânghia şi gluga.

— Ah, exclamă Hadley, fără să pară în vreun fel stânjenit de turnura bizară pe care o luase conversaţia.

O ştiu pe fătucă. Îşi zicea Marie Pett când era cu mie. Mi se pare că a murit.

— A fost ucisă într-o casă din St. Giles, acum aproape trei luni, răspunse Lazarus, încuviinţând din cap.

— Păcat, zise Hadley, dar nu văd în ce măsură mă priveşte pe mine asta. Lazarus înclină din cap.

— Eu vreau să-l găsesc pe asasin.

Hadley arătă primul semn de emoţie de la sosirea lui Caire. Scoase din buzunar o cutiuţă de metal emailat, luă din ea puţin tutun de prizat, îl inhală şi strănută. Îşi suflă apoi nasul şi scutură din cap, în timp ce-şi vâra batista în buzunar.

— De ce?

Lazarus ridică din sprâncene.

— Cum adică de ce?

— De ce vreţi să-l găsiţi pe ucigaşul fătucii?

— Pentru că era amanta mea.

— Şi? întrebă Hadley, învârtind între degete cutia de prizat pe care o ţinea încă în mână. Ştiţi despre specializarea ei, aşa că presupun că o foloseaţi în aceleaşi scopuri ca şi mine. Păcat, cum spuneam, că a murit, dar mai sunt şi alte femei care să ne satisfacă aceste nevoi speciale. De ce să vă daţi osteneala de a-i descoperi ucigaşul?

Lazarus clipi. Nimeni nu-i pusese această întrebare, formulată astfel.

— Am. Am petrecut o perioadă din viaţa mea alături de ea. De Marie.

— Aţi iubit-o?

— Nu, nu am iubit-o niciodată pe Marie. Dar era un om. Dacă nu-i găsesc ucigaşul, dacă nu caut să fie pedepsită moartea ei, atunci înseamnă că nimănui nu i-a păsat de ea. Atunci.

Atunci ce?

Hadley însă termină fraza în locul lui:

— Şi dacă nimănui nu i-a păsat de Marie, atunci poate că nici de dumneavoastră nu-i pasă cuiva. Nici de noi nu-i pasă cuiva. Suntem doar nişte creaturi solitare care ne manifestăm bizara formă de contact uman fără să-i pese cuiva de noi cât de puţin.

Uşor uluit, Lazarus se uită la celălalt bărbat.

Gura lui Hadley se arcui, dând naştere unei noi serii de riduri în obraji.

— Eu am avut ceva mai mult timp decât dumneavoastră să mă gândesc la asta.

Lazarus încuviinţă.

— Mai cunoaşteţi pe cineva care o vizita?

— În afară de viermele ăla pe care îl numea fratele ei?

— Tommy?

— Da, Tommy.

Hadley îşi ţuguie buzele şi rezultatul nu era o expresie prea atrăgătoare.

— Tommy era acolo, bântuia prin preajmă, aproape de fiecare dată când mergeam la frumoasa

Marie. O dată a venit cu o femeie mai în vârstă. Era îmbrăcată cu o tunică roşie de armată. Părea să fie soi rău, dar, aşa cum spuneam, nu mi-am bătut prea tare capul cu viaţa personală a lui Marie.

— Aşa, deci, zise Lazarus, încruntându-se.

Frate-său spusese că nu o vizita decât foarte rar pe sora lui. Se pare că minţise. Şi ce amestec avea Maica Panseluţă în toate astea? Părea să fie pomenită cam des în discuţiile pe care le avea el în ultima vreme.

— Vă este de vreun ajutor? se interesă Hadley curtenitor. Eu nu am întâlnit alţi clienţi de-ai ei.

— Îmi e de ajutor, zise Lazarus, ridicându-se în picioare. Vă mulţumesc, milord, pentru timpul acordat

şi pentru sinceritate.

Hadley ridică din umeri.

— Nu e nicio problemă. Nu vreţi să rămâneţi la un pahar de vin, domnule? Lazarus se înclină.

— Vă mulţumesc, dar mai am o întâlnire în dimineaţa aceasta. Poate cu altă ocazie?

Era o simplă replică politicoasă şi amândoi o ştiau. Pe chipul lui Hadley trecu o emoţie fugară, dar dispăru înainte ca Lazarus să o poată descifra.

— Desigur, zise şi Hadley, ridicându-se la rândul lui. Ziua bună, domnule.

Lazarus se mai înclină o dată, îndreptându-se spre uşa biroului. Un gând îl făcu însă să se oprească acolo. Se întoarse şi îl privi pe bărbatul mai în vârstă.

— Pot să vă mai pun o întrebare, domnule?

Hadley făcu un gest cu mâna, în semn că era de acord.

— Sunteţi căsătorit?

Expresia de mai devreme îi traversă iar chipul lui Hadley, adâncind şi mai tare fiecare rid şi cută.

— Nu, domnule. Nu am fost niciodată însurat.

Din nou, Lazarus făcu o plecăciune, conştient că depăşise limitele bunei-cuviinţe. Ieşi singur din casa aceea elegantă şi scumpă. Dar păşi iar în soarele dimineţii cu o întrebare în minte: Oare singurătatea îşi lăsase amprenta şi asupra trăsăturilor lui?

*

A doua zi dimineaţă, Silence stătea în faţa orfelinatului şi zâmbea. Nu, nu era în ordine. Se uită în jos la picioarele ei şi mai încercă o dată, simţind cum i se mişcă muşchii obrajilor. Ce ciudat. Ceva ce îi fusese atât de firesc în urmă cu doar câteva zile, ca zâmbitul, de pildă, acum îi era aşa de străin, încât nu era sigură

că poate să o facă aşa cum trebuie.

— Doamnă, vă doare un dinte?

Silence ridică privirea şi zări chipul uşor murdar al unuia dintre orfani. Joseph Smith? Sau poate Joseph Jones? Dumnezeule! Oare de ce fratele şi sora ei aleseseră să-i numească pe toţi băieţii Joseph Nu-ştiu-cum şi pe toate fetele Mary Cum-o-fi? Unde le fuseseră minţile?

Băiatul se uita însă în continuare la ea, cu un deget murdar vârât în gură.

— Nu mai face asta, zise ea sever, tresărind deodată cu băiatul.

Nu dojenise niciodată un copil, nici cu severitate, nici altfel.

Copilul îşi scoase imediat degetul din gură şi acum o privea destul de prudent.

Silence oftă.

— Cum te cheamă?

— Joseph Timbox.

— De ce Dumnezeu ţi-au pus numele ăsta? întrebă Silence, încreţindu-şi nasul.

— Pentru că, zise băiatul, când am venit la orfelinat aveam o cutie de cositor legată de încheietura mâinii.

— Bineînţeles, bombăni Silence, cedând complet în faţa zâmbetului. Ei bine, Joseph Timbox, am venit să o văd pe doamna Dews. Se întâmplă să ştii unde este?

— Da, doamnă, răspunse Joseph.

Se întoarse, deschise uşa orfelinatului – care aparent nu era încuiată în după-amiaza aceea – şi o conduse în casă. Se auzea o mare hărmălaie din bucătărie şi când Silence intră acolo o văzu pe Temperance, cu părul căzut peste urechi, încercând să facă ordine într-un adevărat haos. Câţiva băieţi stăteau într-un colţ şi cântau cu voci piţigăiate şi angelice, şi în

acelaşi timp se împungeau unii pe alţii când Temperance sau Nell se întorceau cu spatele. Nell supraveghea baia săptămânală, iar trei fetiţe aveau grijă de o oală mare cu ceva care fierbea pe vatră.

Temperance se întoarse exact când Silence intra, şi îşi îndesă la loc o buclă de păr.

— Silence! Of, slavă cerului. Mare nevoie aş avea de ajutorul tău azi.

— A, chiar aşa? zise Silence privind prin bucătărie cu un aer destul de aiurit.

— Da, chiar aşa, răspunse Temperance apăsat. Winter e bolnav încă. Ai putea să-i duci tu tava asta sus?

— Winter e bolnav? se miră Silence, apucând mecanic tava.

— Da, zise Temperance, aruncând o privire încruntată spre băieţii care cântau. Încă o dată, de la capăt, vă rog. Şi tu, Joseph Smith, încetează să-l mai îmbrânceşti pe Joseph Little. Da – repetă ea, întorcându-se cu spatele la Silence –, am uitat să-ţi spun, nu-i aşa? Of, s-au întâmplat atâtea de ieri. Du-i mâncarea doar şi sub nicio formă nu-l lăsa să se ridice din pat.

Temperance avea o privire destul de fermă şi Silence se simţi ispitită să o salute milităreşte, dar se abţinu, înţeleaptă, de la acest gest. Ieşi grăbită din bucătărie şi se îndreptă spre camera lui Winter de la mansardă. Poate că Temperance avusese vreun fel de previziune pentru că atunci când Silence deschise uşa camerei lui, îl surprinse pe Winter punându-şi pantalonii.

Sau, în orice caz, încercând să o facă.

Fratele ei mai mic era palid şi transpirat şi căzu la loc pe pat când Silence închise uşa în urma ei.

— Nu poate omul să aibă parte de puţină

intimitate? zise Winter nervos, într-un fel care nu-i stătea în fire.

— Nu, dacă încerci să evadezi, zise Silence, aşezând tava pe o măsuţă de lângă pat, într-un echilibru precar deasupra unei stive de cărţi. Îmi pare rău.

— Ea ţi-a spus, nu-i aşa? o întrebă Winter, posomorât.

— Că eşti bolnav? Da.

Silence îşi încreţi nasul, în semn de compasiune. Uneori Temperance reuşea să fie destul de autoritară, deşi în cazul acesta Silence era complet de acord cu sora ei. Winter arăta destul de rău. Îşi scosese cămaşa de noapte, ca să se îmbrace şi puteai să-i numeri coastele prin pieptul dezgolit. Se aplecă să-şi ridice cămaşa de pe podea şi Silence rămase fără suflare. Se îndreptă de spate în grabă, dar ea văzuse deja lunga tăietură de pe spinarea lui.

— Doamne sfinte! De unde ai asta?

Winter îşi trase cămaşa pe cap. Când chipul îi reapăru prin deschizătură, avea întipărită o grimasă.

— Nu e nimic, serios. Te rog să nu-i spui lui Temperance. N-o să facă decât să se îngrijoreze şi mai tare.

Silence se încruntă.

— Dar cum te-ai pricopsit cu ea? Seamănă mai mult cu o tăietură de cuţit.

— Nici pomeneală. Am căzut, zise, şi părea destul de sfios. Pe stradă, acum câteva zile. Mi-e teamă că m-am împiedicat de o roată de căruţă şi fierul m-a tăiat prin haină.

— Ce ciudat. Ai zice că te-ar fi tăiat cineva cu un cuţit. Sau cu o sabie, presupun.

Silence încerca să se uite peste umărul lui, dar Winter se întinse cu spatele pe pernă, gemând uşor.

— Ţi-ai curăţat rana? îl întrebă ea.

— Nu are nimic, serios, zise zâmbind, şmechereşte şi drăgăstos. Recunosc, s-ar putea să nu fi acordat atenţie rănii atunci când am dobândit-o şi că asta s-ar putea să fi dus la leşinul meu, dar acum se vindecă aşa cum trebuie.

— Dar…

— Serios, Silence. Ei, acum spune-mi cum stau lucrurile cu tine?

Ea apucă grijulie tava şi i-o aşează pe genunchi, asigurându-se că era stabilă şi că nimic nu avea să se verse.

— Ah, păi. William a plecat din nou pe mare. Winter o privi pe deasupra lingurii cu supă.

— Aşa de curând?

Silence îşi feri privirea, făcându-şi de lucru cu aşternuturile, pe care le netezi.

— Era o corabie al cărei căpitan s-a îmbolnăvit pe neaşteptate. William m-a asigurat că va fi foarte bine plătit pentru că s-a întors aşa de repede pe mare.

— Aha, zise William, detaşat.

— Deunăzi am fost la Concord, seara, la cină, şi el a fost destul de rece. Asa trebuia să vină şi el,dar n-a apărut. Nici măcar nu a transmis scuze, continuă Silence, ridicând o pernă ca să o umfle. Tu no să crezi asta, sunt sigură, dar Concord a insinuat că am fost sedusă de domnul O’Connor, chiar şi după ce i-am spus că pur şi simplu nu a fost cazul. Nu cred că mă crede, Winter. Mi se pare că nici Temperance nu mă crede.

Probabil că lovise perna prea tare, pentru că dintr-un colţ al ei ţâşni un mic norişor de pene.

— Înţeleg, zise Winter încet, cu ochii la perna lui deteriorată.

— Îmi pare rău, zise Silence, aşezând perna la loc

pe pat, bătând-o uşor cu palma. Dar tu mă crezi, nu-i aşa? Tu ştii că domnul O'Connor nu s-a atins de mine niciodată, că doar mi-a cerut să-mi petrec noaptea la el. Şi asta am făcut, mi-am petrecut noaptea în camera lui, dar nu s-a întâmplat nimic.

absolut nimic! Mă crezi, Winter?

Silence se ridică uşor, cu braţele încrucişate protector peste piept, şi îl privi îngrijorată.

— Cred, zise Winter încet, că eşti sora mea şi că, indiferent ce s-a întâmplat, eu voi continua să te iubesc şi să-ţi fiu alături.

— Ah, şopti ea, şi lacrimi prosteşti îi licăreau în ochi, pentru că era cel mai frumos lucru pe care Winter i l-ar fi putut spune – şi, în acelaşi timp, cel mai îngrozitor.

Era evident că nici el nu o credea.

— Silence.

— Ei, atunci. Zise ea fără să-l privească.

Nu putea să se uite la el, pentru că atunci ar fi izbucnit pur şi simplu în lacrimi sau l-ar fi lovit, şi niciuna din reacţii nu ar fi fost prea bună.

— O să cobor să văd dacă Temperance nu are nevoie de ajutorul meu în bucătărie.

— Silence, o strigă el, pe când se îndrepta spre uşă.

Ea nu se întoarse, cu ochii fixaţi asupra mâinii care apucase de mâner. Răspunse doar, ţâfnoasă:

— Ce-i?

— Te-ai gândit vreodată să vii să ne ajuţi la orfelinat în mod regulat? Întrebarea era atât de surprinzătoare, că Silence se întoarse să se uite la Winter. El o privea cu un aer grav.

— Să ştii că ne-ar fi de folos ajutorul tău.

— De ce? şopti ea.

Winter clipi şi se uită în farfuria cu supă.

— Cred că ar fi un beneficiu şi pentru tine, şi pentru noi.

Winter credea că era distrusă. Înţelegerea acestui lucru veni pe neaşteptate şi fu atât de neplăcută, încât Silence rămase fără cuvinte.

Winter îşi ridică ochii spre ai ei şi văzu că erau plini de tristeţe şi durere.

— Te rog cel puţin să te gândeşti la asta.

Ea încuviinţă cu o smucitură a capului şi ieşi repede, fără să răspundă. Nu putea spune nimic. Nimeni nu o credea că plecase din dormitorul lui Mickey O'Connor fără ca el să se fi atins de ea. Nici vecinii, care şuşoteau când trecea pe lângă ei, nici vânzătorii, care îi întorceau spatele şi pretindeau că sunt ocupaţi, atunci când ea intra în prăvăliile lor. Nici William, care nu scosese o vorbă cât timp ea îl urmărise cum îşi face bagajul şi pleacă. Nici Asa sau Concord sau Verity, ori măcar Temperance sau Winter. Chiar şi propria familie credea că ea minte ca să acopere un păcat îngrozitor. Nimeni din lumea întreagă nu o credea.

Capitolul 18

Regele Inimă Ferecată se uita uluit.

— Dar dacă deschid uşiţa coliviei, pasărea îşi va lua zborul.

— Dacă vreţi să învăţaţi ce este dragostea, trebuie să deschideţi uşiţa, zise Meg.

Aşa că regele deschise uşa coliviei de aur a micii păsări albastre. Imediat, pasărea îşi luă zborul şi o zbughi afară prin fereastra deschisă a încăperii.

Regele o privi pe Meg cu fruntea plecată.

— Cred că tot ce am învăţat este cum să pierd o pasăre.

— Aşa este? întrebă ea. Şi ce simţiţi?

— Deznădejde. Sufletul pustiu...

din *Regele Inimă Ferecată*

— Atunci, credeţi că putem reuşi? zise doamna Dews aplecată înainte, cu chipul strălucitor şi ochii ei extraordinari înflăcăraţi.

St. John dădu din cap, uluit de vitalitatea ei. Şi cum putea el să nu fie mirat? Temperance se afla într-un contrast atât de mare cu trupul nemişcat al Clarei, aflată acolo, sus.

Îşi alungă din minte gândul acela cumplit şi, în schimb, se concentră să-i răspundă.

— Da. Sigur că da. L-am pus deja pe secretarul meu să trimită invitaţiile pentru vizitarea orfelinatului.

Doamna Dews îşi muşcă buza.

— Câtă lume aţi invitat?

— Puţin peste o sută de persoane.

— O! Exclamă ea, nemişcată, cu ochii mari, deşi mâna căuta să-i apuce încheietura servitoarei sale, o femeie pe nume Nell.

St. John fusese luat prin surprindere de prezenţa cameristei cu ocazia acestei a doua vizite pe care doamna Dews i-o făcea acasă la el. Prima dată sosise singură şi aproape trepidând de entuziasm la ideea pe care o avusese, aceea de a deschide porţile Căminului pentru orfani şi copii abandonaţi pentru vizite, în speranţa că astfel vor capta interesul unui eventual sponsor. Era o stratagemă îndrăzneaţă, dar în acelaşi timp şi vicleană. Vizitarea celor năpăstuiţi de soartă, în închisori, în spitale sau în ospiciile pentru cei nebuni fără speranţă, era ceva la modă în Londra acelor timpuri. Cei mai mulţi veneau pur şi simplu ca să se

zgâiască şi să se hlizească la bufoneriile acelor suflete sărmane, dar mulţi promiteau şi bani de mila celor pe care îi vedeau.

— E foarte multă lume, zise doamna Dews, dându-i drumul slujnicei.

— Da, dar sunt toţi membrii celor mai bune familii – acelea pentru care gesturile caritabile sunt acum la mare modă, zise St. John, ridicând cu subînţeles o sprânceană.

— Exact. Da, desigur.

Doamna Dews îşi netezi cu o mână poalele rochiei negre. Tremura uşor şi St. John simţi un imbold nestăvilit să traverseze camera ca să o liniştească.

— Credeţi că veţi fi gata la timp? se interesă el, încleştându-şi mâinile la spate.

— Cred că da, răspunse ea, cu un aer oarecum uşurat că el schimbase subiectul. Am frecat deja pereţii şi podelele, Winter i-a ascultat pe copii cum recită pe dinafară tot felul de poezii, iar Nell a fost foarte ocupată să le cârpească hainele copiilor.

— Bine, bine. O să-mi pun bucătarul să pregătească o cantitate suficientă de punci şi nişte turtă dulce cu o zi înainte, ca să vă fie livrate în dimineaţa stabilită.

— Ah, dar aţi făcut deja aşa de multe, exclamă doamna Dews. Nu vreau să intraţi la cheltuieli din cauza noastră.

— Este pentru copii, îi reaminti St. John cu blândeţe. M-aş simţi de-a dreptul un neisprăvit dacă nu aş contribui la micul nostru plan. Vă rog, nu e mare lucru.

— În cazul acesta…

Îi zâmbi timid, cu ochii atât de vioi.

Cum putuse Caire să lase o astfel de femeie să-i scape printre degete era ceva ce el nu putea pricepe.

Se întoarse repede, pretinzând că studiază ceasul de porţelan de pe etajera şemineului.

— Asta este tot pentru azi?

— Ah, da. Desigur, zise ea din spatele lui, pe un ton puţin rănit. Nu vreau să vă mai răpesc din timp, domnule St. John. Ne-aţi fost de un mare ajutor, mie şi orfelinatului.

St. John îşi încleştă maxilarul ca să nu sară să-i reteze scuzele. În schimb, se aplecă uşor înţepat.

— La revedere, doamnă Dews.

Aşadar, ea plecă, după ce făcu o reverenţă graţioasă, şi doar slujnica îi aruncă o privire curioasă peste umăr. St. John aşteptă până când uşa bibliotecii sale se închise, apoi se duse la fereastra care dădea în strada de dedesubt. O urmări cum traversează strada, cu pas uşor şi graţios, cu o mână pe bonetă, pentru că era o zi cu vânt. Slujnica mergea alături de ea şi amândouă păreau să discute. Silueta ei înveşmântată în negru se făcea din ce în ce mai mică şi după încă o clipă dispăru în aglomeraţia Londrei.

St. John lăsă perdeaua să-i alunece dintre degete.

Privi împrejur prin bibliotecă, dar în ciuda cărţilor şi a ziarelor şi a dezordinii, odaia părea goală şi pustie după vizita ei. Ieşi din cameră şi urcă scările până la catul al doilea. Nu se întâmpla prea des să treacă pe la Clara la ora asta; de obicei, ea dormea până târziu după o noapte întotdeauna agitată. Dar astăzi se simţea incapabil să stea deoparte. Deşi nu recunoştea, îşi dădea seama că va veni o zi – poate curând – când nu va mai putea să urce scările şi să o vadă.

St. John ciocăni la uşa ei şi apoi o deschise încet. Bătrâna cameristă care era permanent prezentă lângă Clara se uită la el de pe scaunul ei de lângă pat, apoi se ridică şi traversă odaia, să se ocupe de focul din cămin.

Se apropie de pat şi se uită la ea. Probabil că tocmai ce o spălaseră pe cap, pentru că avea părul răsfirat pe pernă, ca un stindard strălucitor peste perna albă. Buclele erau castaniu-închis cu mici reflexii roşcate şi acum cu şuviţe colilii. Se trezi că o mângâie pe cap. Odinioară îi spusese că părul era cea mai frumoasă trăsătură a ei, iar el fusese uluit că femeile îşi clasificau astfel propria persoană. Uluit şi drăgăstos de amuzat.

— Godric, şopti ea.

St. John se uită în jos şi îi văzu ochii căprui care îl priveau. Odată fuseseră la fel de frumoşi ca ai doamnei Dews. Acum erau întotdeauna plini de durere.

Se aplecă şi o sărută cu grijă pe fruntea lată.

— Clara.

Ea îi zâmbi şi buzele palide se arcuiră doar puţin.

— Cărui fapt îi datorez vizita aceasta?

— Un dor adânc şi nestăvilit de a o vedea pe cea mai frumoasă femeie din lume, îi şopti el la ureche.

Clara izbucni în râs, ceea ce fusese chiar intenţia lui, dar apoi sunetul delicat se transformă într-o tuse sfâşietoare care îi scutura întreaga făptură. Sora se apropie în grabă.

St. John se dădu un pas înapoi, privind cu dureroasă răbdare cum spasmul Clarei ceda treptat. Când se termină, sudoarea îi năclăise părul şi faţa îi era mai albă chiar decât perna, dar se uită la el şi zâmbi.

El înghiţi cu greutate din pricina nodului în gât.

— Îmi pare rău că te tulbur. Nu voiam decât să-ţi spun că te iubesc.

Ea îi întinse o mână tremurândă.

I-o prinse şi se uită la gura ei, care şoptea:

— Ştiu.

St. John se sili să zâmbească, apoi se răsuci pe

călcâie şi părăsi dormitorul soţiei sale.

*

Era după-amiază târziu, la o săptămână distanţă, când Temperance bătea la uşa lui Polly. Acum, când Winter se refăcuse, ea şi Mary Whitsun făcuseră cumpărături în vederea pregătirii pentru vizitarea orfelinatului, dar era important ca astăzi să se oprească acasă la Polly.

Doica îi răspunse la uşă ţinând-o în braţe pe Mary Hope, care dormea, şi cu un şal azvârlit peste un umăr.

— Intraţi, doamnă Dews, Mary Whitsun. Ce mă bucur să vă văd.

— Mary Hope e mai bine? întrebă Temperance şoptit, de îndată ce păşi în odăiţa înghesuită.

Dintr-o privire, îi zări pe toţi copiii lui Polly care dormeau împreună pe pat. Mary Whitsun se duse în vârful picioarelor şi puse la loc păturica peste unul dintre copii, care şi-o azvârlise cu picioarele.

— Da, este, zise doica, strălucind de mulţumire când se uită la copil. Febra a lăsat-o şi suge din greu. Cred că s-ar putea să trăiască, doamnă.

— Of, slavă cerului, zise Temperance, închizând uşurată ochii.

Copiii mici mureau aşa de des. Era o surpriză bine-venită să găsească unul care să se lupte cu scarlatina la o vârstă aşa de fragedă. Deşi Mary Hope nu era încă în afară de orice pericol.

— Şi copiii tăi?

— Ei nu s-au molipsit, slavă Celui de Sus, răspunse Polly. Sunt sănătoşi ca nişte căţelandri.

— Îţi mulţumesc, Polly, zise Temperance, făcându-şi în minte un semn să o recompenseze pe doică.

— Vreţi să o ţineţi în braţe? o întrebă Polly. Tocmai ce a adormit şi n-am avut timp să-mi aranjez hainele.

Îi întinse bebeluşul, iar Temperance îşi aminti cuvintele lui Lazarus – că o văzuse cum refuza să atingă copilul. Ezită doar o secundă, apoi luă în braţe ghemotocul acela mic şi cald. Mary Whitsun se uita şi ea pe deasupra braţului ei şi amândouă priveau, minunându-se, la degeţelele delicate care stăteau răsfirate peste un obrăjor rozaliu. Ochii lui Temperance se umplură de lacrimi.

— Sunteţi bine, doamnă? o întrebă Polly îngrijorată, în timp ce-şi îndesa şalul în corsaj.

— Da, murmură Temperance, ştergându-şi obrazul cu mâneca. Numai că a fost aşa de aproape.

— Aşa este, zise doica liniştită, luând înapoi copilul.

— Nu se poate să nu-i iubeşti, aşa-i? şopti Temperance şi se uită la Mary Whitsun, care era în continuare fermecată de faţa micuţă a bebeluşului.

— Da, mi-e teamă că e o prostie şi doar să încerci, răspunse Polly. O dată să ne uităm la feţişoarele lor smiorcăite şi suntem pierduţi, nu?

— Da, aşa e.

Temperance îi ură noapte bună lui Polly şi închise încet în urmă-i uşa odăii. Când ridică ochii, o văzu pe Mary Whitsun care o urmărea cu privirea.

— Doamnă, bebeluşul o să trăiască?

Temperance zâmbi.

— Aşa cred, Mary.

— Îmi pare foarte bine, zise Mary pe un ton foarte serios.

Coborâră scările şubrede şi ieşiră pe uşa casei cu camere de închiriat unde stătea Polly. Temperance privi neliniştită spre cer. Soarele era gata să apună.

— Trebuie să ne grăbim să ajungem acasă înainte să se întunece. Mary mergea grăbită să ţină pasul cu ea.

— E adevărat că Fantoma din St. Giles iese după căderea întunericului şi vânează fetele?

— Unde ai auzit tu asta?

Mary îşi vârî capul între umeri.

— De la băiatul măcelarului. E adevărat? Temperance se încruntă.

— Câteva fete au dat de necaz, da. Dar tu nu trebuie să-ţi faci griji atâta vreme cât rămâi în şcoală, mai ales noaptea.

— Dumneavoastră o să rămâneţi acasă?

Temperance se uită la Mary. Fata ţinea ochii fixaţi în pământ în timp ce mergeau.

— Mai am drumuri de făcut, evident.

— Şi dacă un alt bebeluş o să aibă nevoie de ajutor în timpul nopţii? zise Mary muşcându-şi buza.

— Treaba mea este să-i ajut pe copiii orfani din St. Giles, explică Temperance cu blândeţe. Ce s-ar fi întâmplat cu Mary Hope dacă eu nu mă duceam după ea?

Mary nu mai spuse nimic.

— Dar nu se întâmplă aproape niciodată să fiu nevoită să fac drumuri după ce se întunecă, adăugă Temperance încercând s-o liniştească. Serios, nu ai de ce să-ţi faci griji.

Mary tăcu, dar privirea îi era în continuare îngrijorată.

Temperance oftă, dorindu-şi să o fi putut linişti pe Mary, dar atât timp cât ucigaşul era în libertate, nu putea face asta.

Când ajunseră acasă mai erau o mulţime de treburi de făcut şi Temperance o trimise pe Mary Whitsun să le supravegheze pe fetele mai mici care

spălau pereţii holului.

Până să ajungă Temperance să urce scările spre dormitorul ei, se făcuse destul de târziu. Pregătirile pentru deschiderea orfelinatului spre vizitare erau extenuante. De fiecare dată când credea că sunt aproape gata, se mai ivea încă un lucru de făcut şi ea trebuia cumva să îl rezolve.

Dădu cotul scărilor şubrede, examinând balustrada. Avea nevoie să fie lustruită, dar oare dacă o făcea să arate mai bine, asta nu l-ar fi convins pe un eventual sponsor că orfelinatul nu are de fapt nevoie de fonduri? Aceasta era dilema tuturor deciziilor pe care le luase în privinţa curăţeniei şi ordinii în orfelinat. Fiecare hotărâre şi-o pusese sub semnul întrebării, chiar şi când Winter îi spusese, cu vocea lui calmă, că se descurca de minune şi că nu trebuia să-şi facă atâtea griji. Iar sub toate îngrijorările ei se afla o tristeţe sâcâitoare. Mai simplu spus, îi era dor de Caire. Se trezea întrebându-se ce ar fi crezut el despre deciziile ei, tânjind să discute cu el problemele pe care le avea şi micile bucurii. Voia să fie împreună cu el.

Numai că apele acelea le cam tulburase, nu-i aşa? Umerii i se lăsară la gândul acesta, pe când ajungea în sfârşit la etajul cel mai de sus al casei. El crezuse că şi-l dorise doar pentru a-şi ostoi pofta egoistă, şi chiar dacă ea îşi dorea cu siguranţă să-l îmbrăţişeze din nou, sentimentele ei erau mult mai complexe.

Se opri acolo, la capătul scării, unde doar lumânarea care pâlpâia în mâna ei, singură, lumina, şi recunoscu în sfârşit ceea ce ştiuse tot timpul. Simţea mult mai mult decât poftă trupească pentru Caire.

În gât i se ridică un suspin, pe care reuşi să-l înăbuşe. Fusese aşa de singură înainte ca el să apară în viaţa ei. Absenţa lui acum nu făcea decât să

accentueze cât de singură era. Sigur, îi avusese pe fraţii şi pe surorile ei, pe copii şi pe Nell, dar chiar şi în familia ei, ea fusese altfel. Numai cu Caire era ea însăşi, cu defecte cu tot. El îi citise nevoile sexuale, pornirile şi sentimentele, necreştineşti uneori, şi, minunea minunilor, o plăcea la fel de mult. Se simţise aşa de eliberată să fie pur şi simplu cu el! Ştiind că poate fi ea însăşi – complet ea însăşi – fără ca el să-i întoarcă spatele.

Privi în jurul coridorului sordid. Singură. Era aşa de singură.

*

Abia la jumătate de oră după ce începuse vizitarea orfelinatului Temperance decise că, una peste alta, evenimentul se desfăşura destul de bine.

Avuseseră ceva probleme la început. Primii vizitatori – o doamnă cu o pană imensă prinsă în păr, însoţită de un gentleman solid, cu o perucă strânsă la spate şi vopsită aproximativ în negru ca de cerneală, deasupra unui chip bătrânicios – sosiseră puţin prea devreme, exact înainte de ceasurile cinci. Joseph Timbox fusese singurul care auzise ciocănitul în uşă şi, când răspunsese, la început nu le dăduse voie să intre pentru că veniseră „prea devreme şi ar trebui să plece şi să revină la ora potrivită”.

Din fericire, Nell tocmai îl căuta pe Joseph Timbox în clipa aceea şi îl găsise, gata să-i uşuiască pe cei doi. Scuzele venite din abundenţă şi două ceşti din punciul domnului St. John făcură multe pentru alinarea indignării cuplului. După aceea, începu să sosească un şuvoi constant de gentlemeni şi de doamne. Erau atât de mulţi, de fapt, încât la un moment dat trăsurile lor impunătoare blocaseră capătul lui Maiden Lane,

stârnind curiozitatea locuitorilor obişnuiţi. Ba chiar unii dintre ei îşi scoseseră scaunele şi stăteau înşiraţi de-a lungul străzii ca să privească parada de nobili care treceau prin dreptul lor.

Da, totul mergea destul de bine şi, dacă punciul era suficient – şi ea l-ar fi putut ţine pe Winter să nu se angajeze într-o dispută politică împreună cu un tânăr gentleman destul de gălăgios, îmbrăcat cu o tunică de un galben îngrozitor, care insista să susţină lucruri dintre cele mai neghioabe –, era posibil chiar să reuşească să treacă cu bine de ziua aceasta.

Temperance zâmbea şi strângea mâna unei doamne vioaie într-o rochie de culoarea prunei, care exclama ceva despre „săracii micuţi mizerabili". Doamna tocmai pleca şi, în ciuda formulării destul de nefericite, părea cu adevărat impresionată de orfelinat.

— Cine e aia? şopti Nell din spatele lui Temperance.

— Nu ştiu, dar este destul de entuziasmată, îi şopti Temperance.

— Nu, nu ea. *Ea.*

Temperance privi peste capul doamnei invitate şi o văzu pe Lady Caire care îşi croia drum săltând de pe o piatră pe alta a pavajului, cu gura schimonosită de dezgust. Purta o rochie total nepotrivită, din brocart albastru cu auriu şi ţinea de braţ un gentleman cu perucă roşcată şi tunică de culoarea lavandei. Spectatorii de pe Maiden Lane erau de-a dreptul fermecaţi de ea, mulţi îşi dădeau coate cu vecinul când trecea prin dreptul lor. Din fericire, domnul St. John o văzuse apropiindu-se şi o opri, aparent ca să-i arate arhitectura destul de nefericită a orfelinatului. Totuşi, nu o putea reţine pentru vecie.

— Vai, nu! gemu Temperance.

— Ce? Ce-i? sări Nell, ca pusă pe jar.

— E Lady Caire, murmură Temperance. Este de-a dreptul îngrozitoare.

Din spatele lor se auzi un chicotit înfundat.

Temperance se întoarse şi, spre groaza ei, văzu că nu erau singure. Lady Hero, într-o rochie uluitoare albastru cu argintiu, pătrunsese cumva în micul hol şi, mai rău decât atât, era limpede că o şi auzise.

— A, îmi cer scuze, bălmăji Temperance, începând o reverenţă, pentru ca apoi, la jumătatea drumului în jos, să se răzgândească şi să se îndrepte de spinare prea repede. N-am vrut. Adică. Hmm.

— Într-adevăr, chiar este îngrozitoare, zise Lady Hero, zâmbind uşor. Dar dacă mă crezi, am mai auzit-o şi în alte ocazii discutând despre condiţia copiilor sărmani.

— Adevărat? întrebă Temperance confuză, apoi mai aruncă o privire spre stradă, unde Lady Caire se oprise să discute ceva cu cel care o însoţea.

Apoi se întoarse din nou spre Lady Hero.

— Aşadar, s-ar putea chiar să fie interesată de orfelinatul nostru?

— Da, aşa cred. Tot la fel cum şi eu sunt, mai zise Lady Hero, aproape cu sfială. Ştii, şi eu am rămas orfană când aveam doar opt ani.

— Îmi pare rău, nu am ştiut.

Lady Hero flutură din mână la auzul scuzelor ei.

— A trecut mult timp de atunci. Dar ştiu destul de multe doamne care, într-un fel sau altul, sunt interesate de bunăstarea copiilor sărmani.

— Ah, veni răspunsul nu prea elocvent al lui Temperance.

Nu-i trecuse prin minte să caute o doamnă sponsor. Cumva, tot timpul se gândise la cineva care să le patroneze orfelinatul şi care să fie ca Sir Stanley Gilpin – bătrân, înstărit şi bărbat –, când poate că ar fi

trebuit să se concentreze doar pe latura care ţinea de *bogăţie.* Zâmbi spre Lady Hero.

— Ce minunat!

— Poate că eşti atât de drăguţă să mă conduci prin orfelinat, zise Lady Hero, zâmbind la rândul ei.

— Desigur, zise Temperance, dar chiar în clipa aceea Winter cobora scările.

— Temperance, ai văzut-o pe Mary Whitsun? o întrebă el, cu o cută de îngrijorare între sprâncene.

— De azi-dimineaţă, nu, răspunse sora lui, întorcându-se întrebător spre Nell.

Femeia strânse din umeri.

— Să mă duc să o caut?

— Dacă nu te superi, Nell, te rog, o îndemnă Winter.

Nell se grăbi în sus pe scări.

— Dumneata trebuie să fii domnul Makepeace, zise Lady Hero.

— Winter, dânsa e Lady Hero Batten, o prezentă Temperance.

— Este o onoare să vă cunosc, milady, zise Winter, făcând o plecăciune.

— Tocmai îi spuneam doamnei Dews. Începu Lady Hero, dar chiar în clipa aceea Nell intră vijelios înapoi, de mână cu Joseph Timbox.

— Spune din nou ce mi-ai zis mie, îi ceru Nell lui Joseph. Spune unde a plecat Mary Whitsun!

— A plecat, zise scurt Joseph, cu ochii lui mari şi faţa atât de palidă, că pistruii îi ieşeau în evidenţă. A zis că nu este nicio problemă. A zis că toţi sunt prea ocupaţi.

Temperance simţi cum îi îngheaţă sufletul.

— Prea ocupaţi pentru ce?

— A venit o femeie şi a zis că e un bebeluş care trebuie luat, mai spuse Joseph. Mary a plecat cu ea.

Temperance se uită spre uşă. Cerul începuse deja să se întunece, noaptea se strecura în mahalaua St. Giles, aidoma unei pisici de pripas.

Doamne, Dumnezeule! Mary Whitsun era afară noaptea, în mahalaua prin care bântuia un ucigaş în libertate.

*

Lazarus mergea fără ţel pe străzile din St. Giles, toropite de lumina după-amiezii. Soarele stătea să apună, razele palide se retrăgeau repede de pe clădirile mai înalte, mansardele în consolă şi de pe miriadele de firme ce se legănau în vânt ale prăvăliilor. Sări peste cadavrul unei mâţe întins în rigolă şi îşi continuă drumul. Era aproape, foarte aproape de a-l descoperi pe ucigaşul lui Marie. Se întorsese în St. Giles iar şi iar, şi de data aceasta simţea că s-ar putea să fie ultimul drum – indiferent ce avea să se întâmple. Pericolul îl pândea, ascuţindu-şi ghearele, aşteptându-l să facă o mişcare greşită.

Periculos sau nu, ceva înlăuntrul lui simţea că momentul este numai bun ca să echilibreze balanţa.

Trebuia să-l vadă pe ucigaşul lui Marie pedepsit, înainte de a merge mai departe în relaţia cu Temperance. Şi simţea nevoia să se întâlnească din nou cu Temperance. Neapărat. Nu se îndoia nicio clipă că respiraţia i s-ar opri în piept dacă nu ar mai putea să o atingă, să-i vorbească şi să se uite în ochii aceia minunaţi, cu paiete aurii, care îi reflectau adevăratele sentimente.

Dar mai întâi trebuia să-l găsească pe asasinul lui Marie.

În scopul acesta încercase de trei ori în ultima săptămână să vorbească cu Tommy Pett – băiatul

trebuia să ştie ceva despre legătura dintre sora lui şi Maica Panseluţă. Dar de fiecare dată când Lazarus trecuse pe la stabilimentul doamnei Whiteside, Tommy lipsea şi nu se ştia unde este. Poate că dacă trecea la o oră târzie din zi, îl putea găsi.

După alte cincisprezece minute, dădu colţul pe Running Man Lane şi îi urmă meandrele şi cotiturile, până când ajunse în curtea unde se afla bordelul doamnei Whiteside. Pe când se apropia, însă, a ajuns la el zgomot de voci ridicate şi de vaiete. Făcu ultimii paşi în fugă.

În curte îl întâmpină o imagine ciudată. Doamnele – şi băieţii – nopţii păreau să fie cu toţii adunaţi în curte, mulţi cu lumânări sau felinare în mâini. Unii se certau, alţii plângeau şi unii stăteau pur şi simplu înmărmuriţi. În clipa aceea, Pansy ieşi din bordel cu matahala ei de paznic, Jacky, pe urme. Lazarus începu să dea din coate, croindu-şi drum prin mulţime, chiar în timp ce Jacky îşi ridicase mâinile deasupra capului, bătând din palme ca să facă linişte. Curtea amuţi.

— Casa a fost cercetată. Nu pândeşte nimeni înăuntru. Pericolul a trecut, zise Pansy cu vocea ei gravă. Acum vreau să vă întoarceţi cu toţii înăuntru.

Jacky pocni iar din palme şi, una câte una, târfele intrară, fără tragere de inimă, în casă.

O femeie masivă îmbrăcată în mătase purpurie continua să-şi ţină mâinile în şold.

— Şi de un' să ştim noi că nu e niciun pericol înăuntru?

— Pentru că am zis io, răspunse Pansy, aruncându-i o privire tăioasă.

Femeia se înroşi la faţă şi se precipită înăuntru.

Lazarus făcu un pas în faţă şi Pansy dădu cu ochii de el. Îşi aruncă bărbia înainte.

— Nu sunteţi bine-venit aici.

El nu se lăsă intimidat. Bine-venit sau nu, avea sentimentul că pentru el era important ceea ce se afla înăuntrul bordelului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Nimic care să vă privească pe dumneavoastră, bombăni ea şi se întoarse într-o parte, ca şi cum ar fi vrut să-l lase acolo.

Fără să se gândească, Lazarus o prinse de umăr înainte ca ea să dispară în casă, apoi îl văzu pe Jacky cum se repede la el. Paznicul era un bărbat masiv, dar avea şi încetineala unei matahale. Lazarus se feri cu uşurinţă şi îi trase un pumn puternic în burtă. Jacky căzu greoi în genunchi.

Pansy scoase un pufnet de supărare şi îşi puse braţele subţiri în jurul umerilor matahalei.

— Încetează!

Lazarus făcu un pas înapoi, dar rămase cu pumnii strânşi. Nu se cuvenea să-l subestimeze pe Jacky.

Pansy oftă, şi chipul ei strâmb era puţin cenuşiu.

— Oricum sunt ca şi moartă. Haideţi înăuntru.

Jacky se ridică greoi în picioare, aruncându-i lui Lazarus o privire răutăcioasă, dar se dădu la o parte ca să-l lase să intre.

Lord Caire intră în casă cu părul zbârlit pe ceafă. Paznicului nu i-ar fi displăcut să-i facă felul. Doar Pansy avea să-l reţină de la un atac.

Femeia nu mai făcu niciun alt comentariu, ci îl conduse în sus pe scări. Câteva târfe mai zăboveau pe coridoare, şuşotind, dar la vederea madamei dispărură prin camerele lor. Pansy se opri în dreptul unei uşi situate la mijlocul coridorului de sus şi aruncă spre Lazarus o privire enigmatică, înainte de a o deschide.

Mai întâi îl izbi mirosul, duhoarea de maţe şi de sânge. Trupul de pe pat fusese despicat – la fel ca în

cazul lui Marie. Lazarus făcu un pas mai aproape, atent la dârele închise la culoare de pe podea, şi se uită la faţa ca de ceară. Era Tommy, cu un chip senin deasupra violenţei la care îi fusese supus trupul.

Se uită înapoi la Pansy. Aceasta privea ţintă la oroarea de pe pat, dar când se văzu privită îşi avântă bărbia înainte, spre el.

— Veniţi jos. Am nevoie să beau o ceaşcă de ceai.

Închise uşa după ei şi coborâră cu toţii, în tăcere, până în salonaşul ei. Pansy se aşeză în fotoliul ei special, gesticulând spre Lazarus să se aşeze în faţa ei.

— Ceai, Jacky, zise ea şi, când matahala nu se clinti, dădu din cap plictisită. E în ordine. Lord Caire n-o să-mi facă niciun rău.

Paznicul mormăi şi părăsi odaia.

— A fost ucis în acelaşi fel ca Marie şi ca celelalte prostituate, zise Lazarus încet. Cu siguranţă îl cunoştea pe criminal.

— Mmm, fu tot ce spuse Pansy, care părea să fie într-o dispoziţie meditativă, aşa cum stătea cu bărbia sprijinită în pumn.

— Coniţă Pansy.

Femeia oftă din rărunchi şi ridică ochii.

— Da. Da, bineînţeles că îl ştia pe criminal.

Lazarus făcu ochii mici.

— Tot aşa cum îl ştii şi dumneata, zise.

Ea îi înfruntă privirea.

— Aşa cum îl ştiu şi eu.

— Cine e, Pansy?

Ea ridică mâna, în timp ce uşa se deschidea. Jacky intră, ducând în mâinile lui mari o tavă delicată.

Pansy îi zâmbi şi el aşează tava jos.

— Mulţumesc, Jacky. Poţi, te rog, să păzeşti uşa pentru mine?

Matahala aruncă o privire bănuitoare spre Lazarus şi se rostogoli afară din cameră.

Pansy aşteptă ca uşa să se închidă. Apoi se uită la Lazarus.

— Este proprietara acestei case. Ea controlează toate prostituatele din acest colţişor al ei din St. Giles. Toate trebuie să-i plătească ei o cotă din ceea ce câştigă, chiar dacă e vorba doar de câţiva penny. Marie a refuzat. Şi Tommy, prostul ăla.

Îşi scutură capul dezgustată şi îşi turnă o ceaşcă de ceai.

Lazarus se strădui să stea răbdător locului.

Pansy apucă ceaşca plină, dar apoi rămase cu ochii aţintiţi în licoare.

— Cred că el a încercat s-o şantajeze. Cred că asta a stârnit-o. Astă-seară a fost aici, să-l vadă pe Tommy şi a plecat în mare grabă. Probabil că Tommy a ştiut de la început cine a omorât-o pe soră-sa şi, după ce aţi început să puneţi întrebări, şi-a imaginat că ea o să-l plătească să-şi ţină gura. Era frumuşel, dar nu prea isteţ.

Lazarus închise ochii. Era aşa de aproape.

— Cine e, Pansy?

— Maica Panseluţă.

Simţea cum pulsul i-o ia la galop. În sfârşit!

— Codoaşa care ţine prăvălia?

Buza lui Pansy zvâcni.

— E mult mai mult de-atât. Este cea mai puternică femeie de prin părţile astea ale mahalalei St.Giles. Şi cea mai periculoasă. L-ai văzut pe Tommy. Şi a făcut-o într-o casă plină de lume. E turbată de furie. Acum nu mai ţine cont de nimic, vrea doar să-şi şteargă urmele.

— Dar de ce le-a omorât, pe Marie şi pe celelalte prostituate, într-un mod aşa de sălbatic?

Pansy strânse din umeri.

— Ca să sperie concurenţa, pe aliaţii ei, pe târfele ei – pe fiecare din ei şi pe toată lumea, de fapt.

Lazarus se încruntă.

— Eşti în pericol.

— Cred că o să mă omoare înainte să treacă săptămâna, zise Pansy detaşată şi sorbi în sfârşit din ceai. Pe mine şi pe oricine mai crede că a trădat-o sau că îi stă în cale. Şi dumneavoastră aţi face bine să aveţi grijă pe unde umblaţi. Pe Tommy l-a ucis deja, ca să-l împiedice să stea de vorbă cu dumneavoastră… şi cu doamna Dews.

Lazarus ridică din sprâncene, din ce în ce mai alarmat.

— Doamna Dews?

Pansy îşi puse cu grijă jos ceaşca de ceai.

— Cred că Maica Panseluţă o consideră pe doamna Dews un fel de rivală în domnia asupra mahalalei St. Giles. Nu-i place că doamna Dews salvează copiii pe care Maica Panseluţă ar prefera săi vândă. Sau să-i transforme în târfe.

— Crezi că o să se răzbune pe Temperance Dews?

— Deja a făcut-o.

— Poftim? exclamă Lazarus alarmat, simţind cum muşchii i se încordează.

Pansy îl privi cu o teribilă expresie de fatalitate în ochi.

— Una dintre fetele de aici a adus astă-seară o copilă. Una pe care doamna Dews o iubeşte destul de mult.

— Mary Whitsun.

— Da. Maica Panseluţă a luat fata cu ea când a plecat.

Lazarus ţâşni în picioare, repezindu-se la uşă în

timp ce ultimele cuvinte ale lui Pansy pluteau în urma lui.

— Şi cred că Maica Panseluţă vrea să lovească în doamna Dews prin intermediul copilei.

Capitolul 19

— Ceea ce simţiţi este durerea pierderii, zise Meg.

Ceea ce simţiţi este dragoste, continuă ea, în timp ce micuţa pasăre zbură înapoi în încăpere şi se aşeză pe mâna regelui. Şi aceasta este tot dragoste.

— Nu înţeleg, zise regele.

— Acum ce simţiţi? îl întrebă Meg.

Regele Inimă Ferecată se încruntă, mângâind căpşorul păsării albastre.

— Bucurie. Fericire.

— Aceasta este bucuria dragostei, zâmbi Meg. Ca să simţiţi dragostea pentru pasăre, trebuie să fiţi gata să-i daţi drumul.

Şi în schimb, pasărea îşi arată dragostea pentru Maiestatea Voastră întorcându-se...

din *Regele Inimă Ferecată*

Dumnezeule bun!

Temperance simţea cum genunchii o lasă de groază. *Nu Mary Whitsun. Nu scumpa ei Mary Whitsun.*

Simţi cum Nell o cuprinde cu un braţ, să o susţină. Lady Hero avea un aer îngrijorat. Domnul St. John îi aduse înăuntru pe Lady Caire împreună cu însoţitorul său şi, după ce schimbă scurt o vorbă cu Winter, îi aruncă lui Temperance o privire gravă şi o conduse pe nobilă la etaj. Winter îi luă pe ceilalţi în

bucătărie. Temperance se prăbuşi pe un scaun. Trebuia să o salveze pe Mary, dar cum ar fi putut, când nici măcar nu ştiau când plecase copila?

— Trebuie să mergem să o căutăm, zise Winter. Unde era copilul pe care trebuia să-l aducă Mary? Cineva începu să bată cu putere în uşa bucătăriei.

— Temperance!

Era vocea lui Caire. Temperance sări în picioare şi se repezi la uşă, încurcându-se în drug, cu mâinile tremurându-i.

Deschise uşa şi îi căzu lui Lazarus în braţe, unde rămase preţ de o clipă, tremurând lipită de el. Era aşa de mare, de cald, şi era aici atunci când ea avea cea mai mare nevoie de el. Bărbatul o strânse la piept şi o întrebă:

— Ai păţit ceva?

— Da, zise ea scuturându-şi capul. Mary Whitsun a dispărut. El îi ridică bărbia şi spuse:

— Ştiu. Maica Panseluţă a luat-o.

— Cum?

— Tocmai vin de la casa doamnei Whiteside. Maica Panseluţă este de fapt doamna Whiteside. Se pare că a ademenit-o pe Mary Whitsun acolo cu ajutorul uneia dintre prostituate.

— Trebuie să mergem imediat, zise Temperance şi îşi apucă mantia care atârna de un cuier lângă uşă.

— Aşteaptă. Mai e ceva, spuse Caire şi o apucă de braţ, deşi i se adresa lui Winter. Maica Panseluţă este ucigaşul.

Temperance îl privi uluită.

— Ucigaşul lui Marie? Acela care a fost… El încuviinţă din cap.

Temperance mai suspină o dată, înainte de a se aduna cu firea.

— Atunci, trebuie să ne grăbim şi mai tare.

— Da, zise el blând, dar este posibil ca totul să fie o capcană. Se pare că Maica Panseluţă nutreşte o ură deosebită faţă de tine.

Winter se agită.

— Atunci nu ar trebui să meargă. Temperance se întoarse spre el, furioasă.

— Să nu merg? E vorba de Mary Whitsun! Nu pot să o las cu femeia aceea, fie că e vorba de o capcană sau nu.

Winter vru să protesteze, dar Caire îl privi şi zise:

— O să merg eu cu ea şi o să am grijă să nu păţească nimic.

— Promiteţi?

— Pe viaţa mea.

— Puteţi să-i luaţi şi pe lacheii mei.

Se întoarseră cu toţii înspre locul de unde venea vocea. Lady Caire intrase în mica bucătărie împreună cu iubitul ei. Doi lachei zdraveni stăteau în spatele ei. Pentru o clipă, ochii ei întâlniră privirea lui Lazarus.

— Mulţumesc, zise el, înclinând din cap.

Caire o luă de mână pe Temperance şi ieşiră amândoi pe uşă, în noapte, urmaţi de lachei.

— Ce vrea de la Mary Whitsun? întrebă Temperance, gâfâind în timp ce mergeau grăbiţi.

— Poate că nu e decât o momeală, scutură Caire din cap. Caz în care nu este în niciun pericol. Temperance se scutură de un fior.

— Dar Maica Panseluţă mă urăşte, ai spus.

— Aşa susţine Pansy, zise el ezitant, privind în jurul lor pe când dădeau un colţ de stradă. Deja l-a ucis şi pe Tommy Pett.

— O, Doamne!

Temperance încerca să-şi controleze panica din ce în ce mai mare. De ce oare nu-i spusese niciodată lui Mary cât de mult o iubea? De ce o ţinuse la

distanţă?

— Atunci s-ar putea să o ucidă pur şi simplu pentru a-mi face în ciudă. Lazarus nu-i răspunse, ci doar o strânse de mână.

Drumul părea să dureze de ore, dar numai câteva minute mai târziu ei şi cei doi lachei ajunseră la taverna cu gin a Maicii Panseluţă.

Lazarus se uită spre uşă şi îşi desfăcu bastonul.

— Rămâi în urma mea, îi zise el lui Temperance. Voi doi – le făcu el semn din bărbie lacheilor –, de o parte şi de alta a mea.

Temperance dădu din cap, privindu-l cum împinge uşa cu piciorul.

Priveliştea dinăuntru era una stranie. Taverna era aproape goală, dar mesele răsturnate şi scaunele rupte erau semne că avusese loc o luptă. Două cadavre zăceau la podea – gărzile Maicii Panseluţă. Slujnica fără un ochi stătea chircită sub resturile unei mese. În mijlocul sălii stătea Fantoma din St. Giles, cu vârful spadei la gâtul ultimei dintre gărzi. Când intrară, Fantoma se uită la ei de după masca sa neagră, dar nu făcu niciun alt gest, nu scoase niciun sunet.

— Nu ştiu unde este! bolborosea paznicul. Maica Panseluţă o auzit că veniţi şi o fugit p’n spate. Acu’ poa’ să fie orişiunde.

Fantoma apăsă doar spada în gâtul omului. Acesta scheună şi o picătură de sânge i se scurse pe gât.

— Nu! strigă fata chioară. Nu-i faceţi rău lui Davy!

Lacheii se uitau neliniştiţi la Caire.

— Atunci spune-i unde este Maica Panseluţă, zise Lazarus, cu voce calmă.

Temperance zări cum colţurile gurii fantomei se răsucesc în sus, într-un semn de sardonică aprobare.

— A plecat după tine, zise fata, arătând spre Temperance.

— Unde? o întrebă aceasta.

— La casa matale, spuse fata. A zis că are grijă să pleci din St. Giles pentru totdeauna.

Temperance se încruntă, schimbând priviri încurcate cu Lazarus.

— Era singură? Nu avea o fată cu ea?

— Erea o fătucă din alea cu ea, zise slujnica. Acu' să mi-l lăsaţi în pace pe Davy. Nu-i aicişilea, dacă vă zic!

— Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem la orfelinat, zise Lazarus crunt.

— Dar ce are de gând? strigă Temperance.

Faptul că Maica Panseluţă o luase pe Mary cu ea când fugise îi dădea fiori pe şira spinării.

— Chiar nu ştiu, zise Lazarus, privind spre Fantomă. Vrei să ne ajuţi?

Arlechinul înclină din cap şi, după o piruetă graţioasă, ieşi pe uşă şi o luă la fugă în lungul străzii.

— Repede, strigă Caire la cei doi lachei.

O prinse pe Temperance de mână şi o luară înapoi pe unde veniseră.

Se făcuse noapte de-a binelea. Deasupra capetelor lor se legănau firmele prăvăliilor, scârţâind sinistru în bătaia vântului. Când şi când, puteau zări luna care plutea umflată şi slăbită pe din dosul norilor călători. Fantoma din St. Giles alerga înaintea lor şi paşii ei aproape că nu făceau niciun zgomot. Când se apropiară de orfelinat, Temperance zări o ciudată lumină roşie-portocalie care licărea deasupra acoperişurilor, sâcâitoare şi sfioasă, dar din ce în ce mai îndrăzneaţă pe măsură ce se apropiau în fugă.

Apoi simţi mirosul de fum.

Doamne sfinte! Nici măcar nu-şi putea exprima

spaima în cuvinte. Trecură de cotul străduţei şi atunci văzură. Pentru o clipă îngrozitoare, urechile lui Temperance părură să nu mai audă niciun sunet, în afara unui fel de hârşâit. În mod ciudat, se concentră asupra lui Lady Caire, care stătea de una singură în mijlocul lui Maiden Lane. Mama lui Lazarus stătea cu mâna la gură şi se uita fix în sus, la acoperişul clădirii orfelinatului. Imaginea aceea o aduse pe Temperance înapoi în simţiri într-o secundă. Lumea striga. Nell era acolo şi dădea din mână, iar acum Temperance simţea mirosul de fum, o îngrozitoare sugestie a haosului dinăuntru.

— Au ieşit? strigă ea la Nell, în jurul căreia mişunau copiii. Au ieşit toţi copiii?

— Nu ştiu, răspunse Nell.

— Trebuie să-i numărăm, strigă Temperance.

Maiden Lane erau un haos complet. Lumea striga şi alerga încoace şi încolo, iar nobilii care veniseră să viziteze orfelinatul se amestecaseră cu plebea din St. Giles. Se formase un şir de oameni care dădeau găleţile din mână în mână. Cizmarul sărman care locuia în subsolul de alături îi dădea găleata unui lacheu în livrea spilcuită care o pasa apoi nevestei negustorului de peşte, care i-o dădea unui lord cu peruca albă ca neaua, şi aşa mai departe. Era o imagine bizară. Temperance se întoarse şi privi în spatele ei, spre orfelinat.

Şi rămase cu răsuflarea tăiată.

De la ferestrele de sus ieşeau limbi de foc, iar fumul se vălătucea într-un nor gri-negru. În clipa aceea Winter şi St. John ieşiră, clătinându-se, din clădire.

— Winter! îl strigă Temperance.

Bărbatul ducea pe braţe un băieţel.

— Nu mai e nimeni în camerele copiilor. Cred că i-am luat pe toţi. Ai numărat copiii?

Temperance se întoarse spre Nell.

— Douăzeci şi şase. Toţi în afară de Mary Whitsun.

Temperance îl apucă pe Lazarus de braţ.

— Unde e? Unde putea să o ducă Maica Panseluţă?

Când se uită însă la el, văzu că Lazarus se uita atent la clădire.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Îi urmări privirea. Sus pe acoperiş, o femeie înaltă şi slăbănoagă îmbrăcată cu o tunică ponosită şi roşie de soldat îşi făcea drum peste olane.

Haina de arlechin trecu pe lângă ei ca o săgeată, în tăcere, şi dispăru în clădirea de lângă orfelinat.

— Unde e Mary Whitsun? se întreba Temperance cu pumnul strâns la piept.

Nu, nu era adevărat. Nimeni nu putea fi atât de îngrozitor, încât să lase un copil în infernul acela.

Dar era limpede că Maica Panseluţă era singură.

Temperance izbucni în lacrimi. Doamne, Dumnezeule, Mary Whitsun era într-o clădire în flăcări, pe moarte!

— Pe toate cele sfinte! şopti Caire şi, înainte ca ea să poată spune ceva, dispăru.

Dispăru înăuntrul clădirii în flăcări.

*

La etajele inferioare nu întâmpină probleme, dar pe măsură ce Lazarus urca în fugă scările de lemn, fumul se acumula rapid. Îşi aruncă mantia peste cap, ţinând-o cu o parte în dreptul gurii, dar aceasta nu îi oferea cine ştie ce protecţie împotriva fumului. Se înecă, luptându-se cu imboldul organismului său de a reveni în zona cu aer curat. Doamne, abia dacă mai

putea să vadă, darămite să respire. Totul era cenuşiu din cauza fumului. Începu să caute la etajul unde dormeau copiii.

— Mary!

Strigătul i se transformă într-o tuse uscată şi se pierdu în zgomotul focului violent. Era posibil ca ea să nici nu fie aici. Era posibil să fi pornit într-o misiune nebunească. Dar imaginea disperării lui Temperance fusese mai mult decât putea el suporta. Dacă era aici copila aceea, avea s-o găsească.

Infernul de foc gemea ca o fiinţă vie, pândind la etajul de deasupra, etajul unde Temperance şi fratele ei aveau dormitoarele. Îşi miji ochii care îl înţepau de la fum, în timp ce urca scara şubredă. Dacă va supravieţui iadului acesta avea să se asigure al naibii de bine că a doua oară orfelinatul va fi mai bine construit. Lacrimile îi brăzdau faţa, dar se evaporau aproape instantaneu din cauza căldurii.

Holul de sus era înecat în fum.

Unde ar putea o femeie nebună să ascundă un copil? Lazarus căzu în genunchi, se târî şi lacrimile îi înceţoşară privirea. Dacă fata era la capătul holului, deja nu ar mai fi fost în viaţă, dar camera lui Temperance nu fusese încă înghiţită de foc. Trebuia cel puţin să verifice.

Se întinse să ajungă la mâner şi îl răsuci, împingând uşa cu umărul ca să o deschidă.

— Mary!

Auzi un plânset drept răspuns.

De acum era deja orb, aşa că pipăi cu mâna, simţi şi se prinse de un picioruş. Fata era legată, întinsă pe jos lângă pat. Se ghemui lângă el, ca şi cum ar fi vrut să-şi îngroape trupul micuţ într-al lui şi apoi simţi mişcându-se blăniţa pisoiului pe care ea îl ţinea în braţe. Îşi desfăcu bastonul şi folosi spada ca să-i taie

funia din jurul mâinilor şi picioarelor. Apoi o luă la subsuoară şi o târî spre scări. Flăcările îi băteau drept în faţă, îi alunecau pe gât, încercând să-l pârjolească pe dinăuntru. Plămânii îl dureau. În urechi auzea un huruit formidabil şi înţelese, brusc şi fatal că deja casa era gata să se prăbuşească. Pisica sări din braţele fetei.

Temperance iubea copila aceasta, chiar dacă nu recunoscuse niciodată.

Împinse trupul micuţei în faţa lui. „Doamne, fă ca măcar ea să supravieţuiască.”

— Fugi! Fugi acum!

Ar fi putut să spună mai mult, dar chiar în clipa aceea se deschise iadul şi-l înghiţi cu totul.

*

Orfelinatul se prăbuşea, iar Caire şi Mary Whitsun erau încă înăuntru.

Temperance privi cum o porţiune a acoperişului alunecă dintr-odată şi se prăvăli peste pavajul străzii. Pentru un moment, pe fundalul flăcărilor se profilară două siluete: forma cadaverică a Maicii Panseluţă şi umbra fugitivă a Fantomei din St. Giles. Apoi amândouă dispărură. Temperance nu-şi putea aduna energia ca să se întrebe ce se întâmplase cu ele. Toată voinţa ei, toate speranţele şi rugile ei se concentrau asupra lui Lazarus şi a lui Mary.

Pe o fereastră spartă ieşeau flăcări şi odaia din spatele ei era complet aurie din cauza focului. Mulţimea amuţi, parcă vrăjită, în timp ce vuietul focului devenea tot mai puternic. Şirul de oameni cu găleţi se lupta încă eroic, dar eforturile lor nu aveau niciun efect vizibil asupra flăcărilor.

Se auzi deodată un ţipăt şi Temperance privi, cu

detaşare, cum Fantoma din St. Giles ieşea din casa învecinată, târând-o pe Maica Panseluţă. Era o imagine bizară. Maica Panseluţă se lupta ca un lup cuprins de turbare, dar Fantoma îşi încleştase mâna de braţul ei şi nu-i fu greu să o potolească. O împinse înspre domnul St. John, arătând cu un deget înmănuşat mai întâi la orfelinatul în flăcări şi apoi la femeia care ţipa, ca şi cum vreunul din ei avea nevoie de explicaţii. Chipul lui St. John încremeni şi chemă doi lachei care umblau pe acolo ca să-l ajute să o ţină pe criminală.

Apoi Fantoma din St. Giles se îndepărtă pur şi simplu, pierzându-se în mulţime. Nimeni nu-i stătu împotrivă.

Temperance era nepăsătoare.

— Trebuie să merg înăuntru, zise ea fără să se adreseze cuiva anume, şi o porni înainte. O opri însă mâna fermă a lui Winter.

— Dă-mi drumul, zise întorcându-şi faţa spre el, implorându-l.

Vedea că el are ochii în lacrimi.

— Nu, Temperance. Trebuie să rămâi aici.

— Dar o să ardă, şopti ea, cu spatele la foc. O să ardă şi nu ştiu dacă pot să suport asta.

Winter nu mai spuse nimic, nici chiar atunci când ea căzu în genunchi. Era neconsolată, acolo, pe caldarâmul plin de noroi, privind cum moare iubirea ei. El era iubirea ei şi acum ştia că e mult prea târziu ca să-i spună asta. Caire era în acelaşi timp mai puternic, dar şi mai vulnerabil decât oricare dintre bărbaţii pe care îi cunoscuse înainte. El îi vedea defectele, furia şi nevoile necuviincioase, şi felul în care se prefăcea a fi mai bună decât era de fapt, şi nu-i păsa. Era ciudat, întotdeauna crezuse că va iubi pe cineva care o să vadă numai calităţile ei, dar de fapt, îl iubise întotdeauna pe cel care vedea totul – şi binele, şi răul.

Şi acum era prea târziu.

Avea gâtlejul ca o rană şi Temperance îşi dădu seama că ţipa, încercând să se târască înainte, în timp ce mâna lui Winter o ţinea cu forţa.

Apoi apăru o mică siluetă care păşea dinspre fum şi flăcări. Mary Whitsun apăru din casa în flăcări, ca un miracol. O zări pe Temperance şi alergă la ea. Femeia o cuprinse în braţe şi o îmbrăţişă cu putere, plângând şi sărutându-i faţa, strângând-o mult prea tare, de durere şi de bucurie.

Până când Mary Whitsun îşi ridică faţa brăzdată de lacrimi şi zise:

— El e încă înăuntru. Lord Caire. A venit după mine, dar m-a împins jos pe scări. El e încă înăuntru.

Apoi se auzi un zgomot sinistru şi întreaga jumătate anterioară a casei se prăbuşi.

Capitolul 20

Regele Inimă Ferecată era foarte mulţumit de această demonstraţie. Ca să o răsplătească pe Meg, se oferi să-i dea orice ar fi cerut ea – absolut orice. Meg zâmbi şi zise:

— Vă mulţumesc, Maiestatea Voastră, dar tot ce-mi doresc este un căluţ şi o legătură cu de-ale gurii, pentru că îmi doresc mult să văd cum este în lumea largă.

Regele se încruntă când auzi acestea, pentru că Meg îi devenise tare dragă. Dar indiferent cât încercă să o convingă, Meg era absolut de neclintit. Avea să plece a doua zi dimineaţă în lume. Lucrul îl supără pe rege, care fu îngrozitor de tăios cu ea în tot restul cinei aceleia minunate. Cât despre Meg, ea era veselă şi nu

lua în seamă replicile sarcastice ale regelui. Iar la sfârşitul serii plecă şi îl lăsă pe rege stând singur-singurel în sufrageria lui...

din *Regele Inimă Ferecată*

Ploaia începu să cadă întâi uşo, asemenea sărutării unei mame pe fruntea pruncului adormit. Temperance nu băgă de seamă picăturile care veneau de sus decât când focul începu să sfârâie. Apoi, brusc, norii de deasupra se căscară şi începu o ploaie ca o cascadă, cu picături aşa de mari, că ricoşau pe pietrele caldarâmului, stropind în sus când se loveau de ele. Focul nu cedă terenul fără luptă, sâsâind şi scuipând ca să se apere, în timp ce spre cer se înălţau valuri uriaşe de abur. Dar ploaia fu mai puternică, de neoprit, şi flăcările începură să dea înapoi.

În mijlocul acestora toate, dintre norii de abur apăru o siluetă în negru, cu pelerina fluturând în jurul ei, şchiopătând, dar înaintând hotărâtă.

Temperance se ridică în picioare, cu gâtlejul sugrumat de un ţipăt. Părul argintiu îi era murdar de fum, dar era el. Era Caire. Se smulse din mâna lui Winter şi o luă la fugă, alunecând pe caldarâmul ud, orbită de ploaie şi de propriile lacrimi, alergând spre sufletul ei. Pe când se apropia, văzu cum o pisică neagră şi pârlită de foc se luptă să scape de sub mantia lui şi o zbughi drept la Mary Whitsun.

— Urăsc mâţele, zise Caire tuşind.

Temperance mai suspină o dată.

El o prinse tare în braţe şi o trase sub mantia lui, sărutând-o cu gura plină de fum, acolo, în ploaie, în faţa tuturor.

— Te iubesc, suspina ea, frecându-i faţa cu mâinile ei, pipăindu-i părul, pieptul, să se asigure că e real şi adevărat. Te iubesc şi am crezut că ai murit. Nu

puteam să îndur asta. Am crezut că am să mor şi eu.

— Aş merge şi prin foc pentru tine, zise el, cu vocea dogită şi răguşită. De fapt, chiar am mers prin foc pentru tine.

Ea se înecă de râs, apoi el o sărută iar, cu gura apăsată pe a ei, cu gust de foc şi de fum – şi ea nu gustase vreodată ceva mai minunat, pentru că el era în viaţă.

Era în viaţă.

El se smulse din sărut şi îşi sprijini fruntea de a ei.

— Te iubesc, Temperance Dews, mai mult decât viaţa însăşi.

Ar fi spus mai multe, dar ea îl sărută din nou, de astă dată uşor, încercând să-i transmită tot ceea ce simţea doar prin intermediul buzelor ei.

— Hmmm, îşi drese cineva vocea în apropiere.

Lazarus se întrerupse din sărutare doar cât să bombăne:

— Da, mamă?

Temperance clipi şi întoarse capul. Lady Caire stătea lângă ei, cu coafura ei elegantă protejată ineficient de o haină pe care i-o ţinea, tremurând, deasupra capului, însoţitorul ei. Era udă, îi era frig şi părea jignită.

— Caire, şopti Temperance.

El îşi ridică fruntea şi o privi pe mama sa.

— Ce este?

— Dacă ai terminat să te dai în spectacol, zise Lady Caire, copiii au nevoie să fie îngrijiţi şi mai e şi femeia aia nebună care, spune Godric St. John, a dat foc şi a omorât trei femei.

— Grija dumneavoastră este, ca întotdeauna, emoţionantă, începu Caire.

Dar Temperance îl ciupi de lobul urechii.

— Au! exclamă el şi se uită la ea.

Doamne, nobilii ăştia sunt nişte neghiobi uneori!

— Mama ta a fost foarte îngrijorată din pricina ta.

Caire ridică o sprânceană.

— Te iubesc, Lazarus, zise Lady Caire cu o voce limpede şi sigură, dar apoi buza de jos începu să-i tremure. Eşti fiul meu. S-ar putea să nu-mi exprim dragostea într-o manieră prea evidentă, dar asta nu înseamnă că nu te iubesc.

El îşi întoarse capul şi o privi mirat. Şi probabil că ar fi continuat să se uite la ea, consternat, dacă Temperance nu l-ar fi ciupit din nou.

— Au! zise şi îi aruncă o privire mustrătoare.

Ea ridică din sprânceană, cu subînţeles.

— Mamă, zise Caire şi se aplecă delicat să o sărute pe obraz. Odată, o femeie înţeleaptă mi-a spus că doar pentru că nu se manifestă, nu înseamnă că dragostea nu există.

Ochii lui Lady Caire se umplură de lacrimi.

— Asta înseamnă că şi tu mă iubeşti pe mine?

Un colţ al gurii lui Lazarus se arcui în sus.

— Cred că asta trebuie să fie.

— Nu credeam că m-ai ascultat.

— Fiecare cuvânt pe care l-ai rostit vreodată, îi şopti Caire, este gravat în inima mea.

Lady Caire închise ochii, ca şi cum ar fi primit o binecuvântare.

Apoi îi deschise repede.

— Da, bine. Ce ne facem cu toţi aceşti copii?

Temperance se uită spre orfelinat. Focul era aproape stins, dar nu mai rămăsese mare lucru în afară de nişte ruine fumegânde. Doamne! Abia acum îi trecu prin minte că nu aveau unde să-i ducă pe cei douăzeci şi şapte de copii şi dacă în acea dimineaţă începuse să caute un sponsor pentru orfelinat, acum

nici măcar nu mai avea un cămin.

— Ar putea să vină la mine acasă, începu Lazarus, destul de nesigur.

— Acasă la un gentleman burlac? pufni mama lui. Nu prea cred. Cei mai mulţi vor veni, pentru moment, la mine acasă.

— Pot şi eu să le fac loc câtorva, zise Lady Hero, care se apropiase pe nesimţite. Fratele meu are o casă care stă aproape goală. El e la ţară pe perioada verii.

— Ah, vă mulţumesc! zise Temperance, care nu mai ştia ce să spună în faţa unei asemenea generozităţi.

— Eu pot să fiu de ajutor cu cei mai mici, zise şi Mary Whitsun, cu buza tremurând. Până îmi găsesc un loc de ucenicie, adică.

Temperance îşi puse blând mâna pe părul plin de cenuşă al lui Mary.

— Ce-ai zice să rămâi la orfelinat – oriunde va exista orfelinatul – ca să ne ajuţi, cât timp ai să doreşti tu să rămâi?

Ochii lui Mary Whitsun străluceau.

— Mi-ar plăcea, doamnă.

— Bine, zise Temperance şi clipi ca să-şi ascundă alte lacrimi.

Lady Hero zâmbi spre cele două. Părul ei roşu tiţian era ud şi i se răsfirase peste umeri, dar cu toate acestea avea încă un aer demn şi arăta a fi sora unui duce.

— Când o să vă liniştiţi, aş vrea să discutăm despre construirea unui nou orfelinat.

— Şi eu la fel, zise Lady Caire şi, pentru o clipă, cele două doamne se priviră în ochi.

— Mai mare, nu credeţi? murmură Lady Hero.

— Absolut.

— Şi cu spaţiu unde să se joace copiii?

— A, desigur, răspunse Lady Caire pe un ton decisiv, zâmbindu-i mai tinerei femei. Păreau să fi ajuns la un soi de pact nerostit.

— Vă mulţumesc, zise Temperance, uluită.

— Acum nu mai ai încotro, murmură Caire ireverenţios, în urechea ei. Cu mama mea şi cu sora unui duce care se ocupă de problemele tale.

Ea însă îi ignoră tachinările, îmbrăţişându-l plină de voioşie. Orfelinatul avea nu unul, ci doi sponsori!

— Şi, dacă nu ai nimic împotrivă, aş vrea şi eu să contribui cu ceva la orfelinat, zise el, pe un ton ciudat de sfios.

Se uită la el şi zise:

— Mulţumesc. Am fi mai mult decât onoraţi să te avem şi pe tine drept sponsor. O sărută repede şi apoi oftă.

— Trebuie să mă ocup de asta, zise, făcând semn cu capul spre locul unde St. John o ţinea pe Maica Panseluţă, cu ajutorul celor doi lachei. Mă aştepţi aici?

— Nu, zise Temperance, zâmbindu-i. Oftă iar.

— Mamă, milady, vă rugăm să ne scuzaţi, zise şi făcu o reverenţă scurtă către ambele doamne.

— Desigur, spuse Lady Hero. Cred că trebuie să-i organizăm pe copii, adăugă şi ridică o sprânceană spre Lady Caire.

Aceasta dădu şi ea din cap şi amândouă, ca una, se apropiară de Nell şi de grupul de copii.

Caire se cutremură, prefăcându-se speriat.

— Cele două o să fie formidabile împreună.

— Exact ce ne trebuie, zise şi Temperance cu satisfacţie.

O strânse lângă el şi se apropiară de St. John şi de Maica Panseluţă, care se zbătea să scape.

St. John îl privi pe Caire.

— Despre ce e vorba? De ce a dat foc

orfelinatului această femeie?

— Ea este cea care a ucis-o pe Marie, zise Caire sumbru. Şi pe fratele lui Marie, când acesta a încercat să o şantajeze. Şi-a dat seama că suntem pe punctul de a o descoperi şi cred că a venit aici să o omoare pe doamna Dews.

Temperance o privi cu dezgust pe femeia sfrijită.

— Şi înăuntru erau toţi copiii. Ar fi omorât mai multă lume, nu doar pe mine.

— Da. Nu-i păsa, zise Caire către St. John. Dacă facem o percheziţie la tavernă s-ar putea să găsim dovada crimelor.

— Nu este nevoie, răspunse St. John şi desfăcu într-o parte tunica roşie şi rufoasă de soldat, pe care o purta Maica Panseluţă. Dedesubt se vedeau pete ruginii împrăştiate peste pieptarul rochiei ei şi în jos, spre poale.

— Doamne sfinte! şopti Temperance, acoperindu-şi gura cu mâna.

Gestul o înfurie la culme pe Maica Panseluţă. Se aruncă înainte, strigând obscenităţi de parcă n-ar fi fost în toate minţile, presupunere care nu era departe de adevăr. Amândoi lacheii fură târâţi înainte din pricina forţei atacului. Caire o împinse pe Temperance în spatele lui şi se dădu înapoi câţiva paşi, ferindu-se amândoi din calea atacului femeii dezlănţuite.

— O să o duc la închisoare cu trăsura mea, le strigă St. John peste răcnetele înfuriate ale femeii.

— Leag-o bine, zise Caire dând din cap.

— Aşa o să fac, replică St. John. Nu vreau să risc să-mi scape.

Bărbaţii se porniră să-şi îndeplinească sarcina cumplită.

— Vino, şopti Caire la urechea lui Temperance. Eşti udă şi ţi-e frig. Şi eu la fel. Haide să găsim o

trăsură care să ne ducă acasă.

— Dar Winter… zise Temperance şi îl căută cu privirea pe fratele ei, care ajuta să strângă copiii laolaltă.

Bărbatul îi prinse privirea şi îi făcu semn cu mâna, alergând înspre ea.

— Urmează să le ajut pe Lady Caire şi Lady Hero să-i adăpostească pe copii, mai ales pe băieţi. O să stea la reşedinţa ducelui de Wakefield şi acolo trebuie să-i supravegheze cineva.

— Trebuie să ajut şi eu, începu Temperance.

Winter îi puse mâna pe umăr.

— Nu e nevoie. Sunt destui care să o facă, cu Nell, cu servitorii şi cu mine.

Caire încuviinţă din cap pe deasupra ei.

— O duc acasă la mine, să facă o baie fierbinte.

Winter se uită în ochii lui Caire fără să scoată o vorbă. Apoi întinse mâna şi spuse:

— Mulţumesc.

Caire îi apucă mâna şi o strânse cu putere.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti.

Cu sprâncenele încruntate, Winter se uită la Caire şi apoi la Temperance, dar nu spuse decât:

— Să aveţi grijă de ea.

— Aşa o să fac, răspunse Caire, înclinând capul.

Winter o sărută rapid pe Temperance pe obraz şi fugi înapoi la copii.

— Acum, hai să găsim o trăsură, şopti Caire, apoi făcu o grimasă. La naiba, am uitat să-i mulţumesc lui St. John că a prins-o pe Maica Panseluţă!

— Dar nu el a făcut-o! exclamă Temperance.

Caire se întoarse să o privească şi ea nu se putu abţine să nu râdă. Era un lucru aşa de caraghios, după toate cele întâmplate.

— Fantoma din St. Giles a apărut cu ea, când tu

erai înăuntru, în orfelinat.

— Cum aşa, în văzul tuturor?

— Da. S-a dus drept spre St. John şi i-a predat-o pe Maica Panseluţă. Cred că eram cu toţii prea uluiţi ca s-o reţinem.

— Şi St. John a fost acolo în acelaşi timp?

— Da, răspunse ea, uitându-se curioasă la el.

Caire scutură din cap.

— Aş fi vrut să fiu şi eu. Mi-ar fi plăcut să aflu cine se ascunde în spatele măştii aceleia.

Temperance îl luă de braţ şi porniră spre trăsuri.

— Cred că este un mister pe care trebuie să-l lăsăm pentru altă dată.

*

Temperance ar fi adormit încă din timpul călătoriei cu trăsura până acasă la Caire, dacă nu ar fi fost aşa de plină de agitată anticipare. Îi spusese lui Lazarus că îl iubeşte, dar mai era totuşi ceva pe care trebuia să i-l arate.

Aşa că, atunci când trăsura se opri în faţa casei lui, ea îl luă de mână şi îl conduse înăuntru, fără nicio vorbă.

— Miros a fum, protestă el, în timp ce urcară împreună scările impunătoare.

— Nu-mi pasă, îi răspunse ea. Astăzi a fost cât pe ce să te pierd.

Inima îi bătea în piept cu atâta putere, încât crezu că e pe cale să leşine. Primise o a doua şansă. Doamne, Caire îi mai dădea o şansă! Orice ar fi făcut, nu trebuia să strice lucrurile. Închise cu grijă uşa dormitorului în urma lor şi apoi rămase în picioare în faţa lui Caire.

— Vreau să... Nu, am nevoie să-ţi arăt cât de

mult te iubesc, murmură ea. M-am gândit la asta toată săptămâna trecută. La cum ai putut să crezi că mă simţeam înjosită pentru că am făcut dragoste cu tine.

Caire dădu să vorbească, dar ea îi puse un deget la buze.

El ridică din sprâncene.

— Dă-mi voie, zise şi inspiră ca să-şi adune curajul, apoi trecu deliberat cu degetul peste buzele lui, peste maxilar şi în jos, pe gât. Te rog, dă-mi voie.

Caire stătea absolut nemişcat şi abia dacă răsufla. Temperance ştia că asta îi provoacă durere, dar continuă să o facă. Avea nevoie să-l înveţe că atingerea – mai ales atingerea ei – nu trebuia neapărat să-i provoace durere, că putea să fie şi plăcută, şi că singurul mijloc pe care îl cunoştea ea, ca să-i demonstreze asta, era să-i arate pur şi simplu.

— Vreau să văd dacă pot să găsesc o cale – zise ea, susţinându-i privirea în timp ce îi desfăcea mantia – să te satisfac fără să-ţi fac rău.

— Nu are importanţă, clătină el din cap.

— Pentru mine are.

Şnurul mantiei fâşâi uşor şi se desfăcu. Îi luă mantia de pe umeri, aşezând-o cu grijă, împreună cu pălăria, pe spătarul fotoliului, lângă lumânare. Când se întoarse iar la el, îl găsi tot în picioare, urmărind-o curios. Nu făcuse niciun gest ca să-şi mai dezbrace şi alte haine.

— Tu m-ai vindecat, zise ea, înghiţind şi punându-şi mâinile pe umerii lui.

De astă dată, el se cabră mai puţin, ca şi cum ar fi încercat să-şi înfrâneze durerea sau aceasta nu mai era aşa de intensă.

— M-ai făcut să fiu din nou eu însămi, după ani de suferinţă. Aş vrea să fac şi eu la fel pentru tine. Încet, cu blândeţe, îi scoase tunica, vesta şi lavaliera.

Când porni să-i descheie nasturii cămăşii, simţi cum începe să tremure sub degetele ei. Pentru o clipă, curajul o părăsi. Şi dacă silindu-l să se lase atins de ea nu făcea decât să-i sporească sensibilitatea? Dacă făcea să-l doară şi mai tare? Apoi îi privi chipul.

— Foarte bine, zise Caire. Dar să nu fii dezamăgită dacă n-o să meargă. Eu tot te iubesc, orice-ar fi.

Temperance simţi cum lacrimile îi inundă ochii, văzând cu cât calm o accepta pe ea şi ceea ce voia să facă. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, erau împreună în această încercare şi măcar acest lucru o făcea să se simtă mai bine.

Puţin câte puţin, îl dezbrăcă într-o tăcere aproape totală. Când ajunse la lenjeria lui intimă, ea avea răsuflarea tăiată, iar el – o erecţie vizibilă. Mâinile îi tremurau când îi scoase şi ultima barieră vestimentară.

Se dădu un pas înapoi şi îl privi.

Era un nud magnific. Părul argintiu îi era răsfirat pe umeri, îndeajuns de lung ca să-i atingă sfârcurile închise la culoare. Prin contrast, părul de pe corp îi era aproape negru. Cârlionţi negri i se răsuceau pe piept, între sfârcuri, într-o formă ca de romb. Abdomenul tare era lipsit de păr, dar imediat mai jos de ombilic începea din nou un păr negru, într-o fâşie subţire care îi cobora până la cârlionţii din jurul bărbăţiei. Avea picioare lungi şi puternice, iar umerii îi erau laţi şi musculoşi. Iar ochii – Doamne sfinte, ce ochi! — o urmăreau în tăcere, scânteind ca safirele albastre, în timp ce aştepta următoarea ei mişcare.

— Să-mi spui dacă exagerez, şopti ea. Dacă te doare prea tare, dacă vrei să mă opresc. Ochii lui de safir erau încrezători.

— O s-o fac.

Îşi apăsă palmele întinse pe pieptul lui gol şi îl

împinse uşor să se aşeze pe pat. Se aştepta deja ca el să se crispeze, dar nu cedă, păstrându-şi mâinile pe pielea lui caldă şi trase adânc aer în piept. Când el se aşeză confortabil, îşi lăsă mâinile să alunece încet pe trupul lui, simţindu-i netezimea pielii, felul în care o gâdila părul lui de pe corp. Văzu cum ochii lui devin un albastru de miez de noapte. Se opri şi apoi îşi plimbă iar mâinile în sus pe piept.

— Eşti frumos, murmură ea. De mult voiam să-ţi admir pur şi simplu trupul gol.

Gura lui se mişcă, dar el nu zise nimic. Inspiră profund, pieptul mişcându-i-se sub mâinile ei. Era aşa de viu, de plin de viaţă şi, în acel moment, era tot numai al ei.

Îl împinse delicat şi îl făcu să se întindă pe spate în pat.

Ochii lui se îngustară, dar se supuse, ascultător.

Temperance se duse la scrinul lui şi căută până când îi găsi lavalierele, aranjate ordonat. Scoase cinci şi se întoarse în patul uriaş.

— Când m-ai legat am fost silită să accept felul tău de a face dragoste fără să-ţi pot da nimic în schimb. Aş vrea să fac acelaşi lucru pentru tine.

Lazarus făcu ochii mari, dar dădu o dată din cap, hotărât.

Ea începu să-i lege glezna stângă de stâlpul de la capătul patului. Când termină, se uită la el. Respira mai repede, dar ochii îi erau calmi. Îi legă şi celălalt picior şi amândouă mâinile. Legăturile erau lejere şi, oricum, era aproape sigură că s-ar fi putut smulge din ele ca să se elibereze, dacă şi-ar fi dorit-o cu adevărat, dar asta nu mai avea nicio importanţă. Ideea era să-i dea sentimentul că este neajutorat.

Era scopul pentru care, acum, se apropia de pat cu ultima lavalieră între degete.

Ochii lui de safir sclipiră când îi acoperi cu pânza şi apoi o legă strâns la spate. Îşi trecu degetele peste obrazul lui.

— E bine?

— Ah, da, zise el, dregându-şi vocea pe un ton care părea senzual, plin de anticipare.

Temperance se dădu înapoi şi îşi admiră opera. Caire umplea patul imens. Îi legase încheieturile de unul dintre stâlpi. Mâinile cu pumnii strânşi îi erau întinse deasupra capului, iar muşchii braţelor, umflaţi. Lavaliera îi acoperea chipul de la frunte până la jumătatea nasului. Avea buzele întredeschise în aşteptarea următorului ei gest, iar faţa era întoarsă spre ea, ca şi cum i-ar fi urmărit mişcările după zgomote. Temperance se înfioră, amintindu-şi cum se simţise când el o legase la ochi – cu simţurile exacerbate de întuneric. Pieptul lui lat se ridică. Mădularul gros şi roşiatic îi stătea în sus spre burta plată, în contrast cu albeaţa pielii.

Doamne, simţea cum devine din ce în ce mai udă doar privindu-l. Pentru prima dată în viaţa ei îşi primea cu bucurie propria excitare. Îşi închise ochii pe jumătate, delectându-se cu senzaţia sânilor ei grei, a coapselor care i se frecau una de alta. Aceasta era ea cea adevărată, fie că îi plăcea sau nu, o femeie care voia şi avea nevoie să facă dragoste. Care iubea să facă dragoste. Iar în seara aceasta îşi va folosi acea parte a ei – partea pe care o dispreţuise întotdeauna – ca să-l vindece pe bărbatul pe care îl iubea.

Îşi scoase hainele în tăcere, corsajul, corsetul, rochia, juponul, ciorapii şi pantofii. Când îşi dezbrăcă şi cămaşa, nările lui fremătară. Oare putea să-i miroasă excitarea? Ea însăşi simţea mirosul slab şi înţepător. În mod normal ar fi fost disperat de stânjenită de mirosul şi de secreţia propriului corp, dar acum îşi lăsă

deoparte stinghereala.

Trebuia să fie îndrăzneaţă şi fără teamă ca să facă asta.

Pentru o clipă, rămase lângă pat, fără să-l atingă, fără să se mişte, abia inspirând şi expirând, simţindu-şi propriul corp, privindu-l pe al lui. Apoi îi puse doar un deget pe sfârc – aşa cum îi făcuse şi el odată. Pieptul i se umflă, dar el nu scoase niciun sunet.

— Te iubesc.

Îi înconjură sfârcul, mic şi închis la culoare în comparaţie cu pielea lui albă. Când îl atinse, acesta se ridică şi se încreţi. Inspiră şi ea adânc şi simţi un fior. Acum era la mila ei bărbatul acesta puternic şi singur, nu doar fizic, ci şi sentimental. Dacă ea făcea o mişcare greşită ar fi putut să-l rănească îngrozitor, iar faptul că-şi dădu seama de aceasta era minunat şi straniu. Cumva, printr-o minune, ea era importantă pentru el.

— Pe tine întreg.

Se aplecă şi îşi puse gura pe pieptul lui, sărutându-l, mângâindu-l cu buzele, încercând să-i transmită tot ceea ce simţea. Îi linse sfârcul, îl înconjură cu limba, gustând bărbatul, gustându-l pe Caire. Prinse între buze bucăţica aceea de carne şi o muşcă uşor, cu grijă, ascultând cum respiraţia lui devine mai grăbită.

— Cred că te-am iubit din prima seară, când ai apărut prin surprindere în salonul meu.

Şi respiraţia ei devenea tot mai rapidă, dar nu era suficient. Nici pe departe nu era destul. Se urcă în pat şi îl încălecă peste şolduri, dar când el le ridică să se împingă în ea, îl ignoră, alunecând mai jos, cu picioarele întinse de fiecare parte a coapselor lui.

— Sau poate a fost atunci când mi-ai vorbit aşa de neruşinat în trăsura ta, prima dată.

Se întinse complet peste el, cu sânii presaţi puţin mai sus de membrul lui fierbinte, cu antebraţele de-a lungul corpului lui, atingându-l cu trupul ei cât mai mult cu putinţă.

— Îţi aminteşti?

— Da. Aaa, şuieră el.

Simţi cum trupul i se cutremură, ştia că îl durea chiar şi cea mai blândă atingere a ei, dar continuă. Îşi trecu limba peste pieptul lui, simţind cum lacrimile i se adună în ochi, în timp ce inima lui bătea mai tare sub buzele ei. Îi provoca durere şi ura asta, dar în acelaşi timp o făcea cu toată iubirea din lume.

— Îţi mai aminteşti despre ce am vorbit? Cum mă descriai îngenunchind în faţa ta? El se cutremură.

Temperance îşi desfăcu părul şi îl lăsă să i se împrăştie peste piept, în timp ce îl săruta împrejurul ombilicului. De pe buzele lui zbură un sunet abia auzit, poate un geamăt, dar ea nu se opri. Cu limba îşi făcu drum spre acel loc special de lângă vintre, acolo unde coapsa îi întâlnea şoldul, şi îl linse precum o pisică. Coborî şi mai jos, întinzându-şi picioarele pe lângă ale lui, cu tălpile atârnate dincolo de marginea patului. Sânii i se odihneau acum peste coapsele lui tari.

— Şi ce făceam când îngenuncheam în faţa ta?

Trupul lui întreg încremeni complet. Cu grijă, meticulos, ea începu să-i guste mădularul întărit, simţindu-l cum zvâcneşte sub limba ei. Dar nu şi-l vârî în gură. Caire respira acum din greu şi ea nu ştia dacă este din cauza excitării sau a durerii.

Poate că nici nu mai conta.

— Am fost aşa de excitată de cuvintele tale, şopti ea. Aşa de ruşinată şi în acelaşi timp atât de excitată. Îmi deschideai o lume complet nouă. O lume în care puteam să mă simt liberă. Vreau să te simţi şi tu liber.

Îşi trecu gura întâi peste o coapsă, apoi peste

cealaltă, fără să lase niciun loc neatins, nicio bucăţică de carne neiubită. Când ajunse la labele picioarelor – mari, dar cu bolta surprinzător de elegantă –, era deja scăldată în propria dorinţă. El nu mai tremura, dar când se uită spre căpătâiul patului, văzu că avea pumnii încleştaţi atât de tare pe barele tăbliei, încât se temu să nu le rupă. Acum.

Se undui în susul lui, fixându-şi o mână pe umărul lui Caire, folosind-o pe cealaltă ca să-l ghideze înăuntrul ei. Amândoi suspinară când o pătrunse.

— Te iubesc, gemu ea.

Lacrimile o năpădiră în timp ce îl primea tot mai adânc în ea. Îşi ridică fesele, lăsându-l să alunece afară o dată, răsucindu-se singură şi alunecând înapoi pe mădular. Apoi se întinse deasupra lui, ca o pătură, acoperind cât mai mult din trupul lui cu trupul ei. Îşi dădu seama că trebuia să-şi îndoaie picioarele pe lângă coapsele lui, ca să-l ţină bine aşezat în adâncul ei, dar putea totuşi să se întindă aproape peste toată partea superioară a corpului lui. Pe urmă rămase nemişcată, cu capul pe pieptul lui, cu mădularul lui fierbinte înăuntrul ei, ascultând cum inima lui bătea cu putere sub urechea ei.

Dedesubtul ei, Lazarus gâfâia.

Îşi ridică puţin capul şi-i şterse cu buzele maxilarul, încercând să-l liniştească.

— Te simţi bine?

Dar el nu voia să-i răspundă. Mâinile îi erau tot încleştate, iar muşchii braţelor, umflaţi din cauza efortului. Privi cum mâinile i se crispau pe lavalierele cu care era legat, aşteptând să vadă dacă şi le va smulge ca să se elibereze, simţind în ea mădularul lui întărit şi pulsând de viaţă.

Când, după un timp, el continuă să o lase să stea lungită peste el, ea se mişcă. O unduire uşoară a

coapselor, o abia simţită ridicare şi cădere, ca valurile peste o stâncă mare.

Îl linse pe gât, murmurând în şoaptă, alinându-l în timp ce făcea dragoste cu el. El abia dacă se mişca în ea. Ea voia – avea nevoie – ca asta să dureze. În acelaşi timp, dorinţa îi devenea tot mai arzătoare. Se împinse în el, folosindu-i trupul ca să-şi ofere plăcere, şi în acelaşi timp încercând să-i transmită tot ceea ce însemna el pentru ea.

Caire scoase un sunet, poate un suspin, şi ea îşi închise ochii, frecându-şi faţa udă de maxilarul lui.

— Temperance, zise el şi atunci îşi mişcă faţa, prinzându-i buzele. Doamne, Temperance!

Îl sărută bucuroasă, lăsându-l să-şi vâre limba în gura ei, permiţându-i în felul acesta să preia controlul.

Îşi încetini mişcările până ajunseră doar nişte pulsaţii, concentrându-se pe membrul lui, care să o umple deplin, la şoldurile lui lipite de interiorul coapselor ei, la limba din gura ei. Începu treptat, firesc, precum un răsărit de soare, o căldură care izvorî din miezul ei şi i se răspândi în tot corpul. Nu-şi dădu seama decât abia atunci când se încleştă pe dinăuntru, suspinând fără zgomot cu gura lipită de a lui. Îl simţi cum zvâcneşte în ea, îi simţi toţi muşchii încordaţi sub ea. Ştia că ajungea şi el la eliberare şi continuă să-l sărute. Delicat. Uşor. Spunându-i tot ceea ce simţea doar cu trupul ei.

El se relaxă, spasmul i se opri, în timp ce ea rămase culcată peste el, cu carnea udă de fluidele lor amestecate.

Apoi îşi cuibări capul sub bărbia lui şi rămase tăcută, cu mădularul lui încă adăpostit în ea, şi îi şopti:

— Te iubesc, Lazarus Huntington. Te iubesc.

*

— Tot te mai doare când te ating? îl întrebă Temperance ceva mai târziu.

Ea şi Caire făcuseră baie, şi cinaseră, şi făcuseră dragoste din nou, iar acum stăteau întinşi goi în patul lui. Ea stătea pe o parte, cu picioarele împletite cu ale lui, trecându-şi palma peste pieptul lui.

Pur şi simplu nu se mai sătura să îl atingă.

Caire îşi întoarse capul, ochii lui de safir întâlnindu-i pe ai ei.

— Nu, atingerea ta nu-mi mai provoacă durere. Cred într-adevăr că m-ai vindecat. Mă mai gâdilă puţin, dar senzaţia nu este dureroasă, mai zise şi o prinse de mână, frecându-şi sfârcul cu degetele ei. Ba, chiar dimpotrivă.

Fericirea o străfulgeră ca o lumină aurie, dar îşi păstră expresia serioasă.

— Eşti sigur? Poate că ar trebui să-ţi testăm mai mult rezistenţa.

Buzele i se arcuiră într-un fel răutăcios şi îi duse degetele la gură, sărutându-l pe fiecare încet şi atent, până când Temperance aproape că se excită.

— Este o provocare, doamnă?

Ea îşi coborî genele cu sfială şi inima începu să-i bată cu putere.

— Poate.

— Atunci mă voi strădui să nu te dezamăgesc.

Vocea îi devenise serioasă şi, când îşi ridică iar privirea, văzu că faţa lui îşi pierduse expresia de tachinare.

— Nu vreau să te dezamăgesc.

— N-o s-o faci, şopti ea.

El închise ochii, ca şi cum ar fi avut dureri.

— Nu cred că sunt bărbatul pe care ţi l-ai fi ales de una singură.

Ea îi puse o palmă pe obraz.

— De ce spui asta?

Caire deschise brusc ochii şi se rostogoli, ca să o aducă sub el.

— Pentru că sunt egoist, şi orgolios, şi venal – de fapt, nu semăn deloc cu tine sau cu bărbaţii din familia ta. Să nu crezi că nu-mi dau seama de acest lucru. Temperance, nu te merit, dar nu are importanţă. Mi-ai spus că mă iubeşti şi nu am să te las să te răzgândeşti vreodată, acum sau mai târziu.

Se lăsă cu greutate peste ea, cu picioarele între coapsele ei desfăcute, şi ea îşi dădu seama că avea din nou erecţie şi era gata de acţiune. Era pe o poziţie de dominaţie, una destinată să-i susţină voinţa.

Ea se uită însă la el şi îi zâmbi blând.

— Ce te face să crezi că nu eu te-am ales?

— Cum? întrebă el, cu sprâncenele unite.

Ea îşi trecu degetele prin minunatul lui păr argintiu.

— Eşti exact ceea ce vreau, exact ce am nevoie. Eşti onest, puternic şi fără teamă, şi mă faci şi pe mine neînfricată. Nu mă laşi să mă ascund în spatele scuzelor şi al stratagemelor; mă faci să mă privesc aşa cum sunt, şi pe tine la fel. Te iubesc, Lazarus. Te iubesc.

— Atunci mărită-te cu mine, zise el apăsat.

Temperance suspină, perspectiva bucuriei strălucind atât de aproape, încât mai că ar fi putut întinde mâna să o atingă.

— Dar… mama ta?

El ridică arogant o sprânceană.

— Ce-i cu mama?

Temperance îşi muşcă buza.

— Eu nu sunt o aristocrată. Nici măcar pe departe. Tata a fost berar. Cu siguranţă că mama ta şi

restul societăţii vor dezaproba căsătoria ta cu mine. După incendiu nu mi-a mai rămas absolut nimic, în afară de hainele pe care le-am purtat azi!

— Păi, nu este complet adevărat, zise el tărăgănând cuvintele, şi ochii de safir păreau să lumineze în umbra draperiilor din jurul patului.

— Ai un pian foarte frumos.

— Am un pian?

— Da, ai un pian, zise el şi o sărută pe nas. L-am comandat acum câteva săptămâni, să-ţi fac un cadou surpriză şi, cum nu a fost livrat înainte de incendiu… N-a fost livrat, nu?

— Nu.

— Ei, vezi? zise el entuziasmat. Ai un pian şi un set complet de haine, şi pentru mine asta înseamnă o zestre suficientă ca să te măriţi cu mine.

— Dar pianul mi l-ai oferit tu!

Temperance nu-şi putea împiedica zâmbetul care i se întindea pe chip. Un pian? Lazarus putea să-şi spună egoist, dar acesta era cel mai scump cadou pe care îl primise ea vreodată.

— De unde a venit pianul nu are nicio importanţă, doamnă Dews, replică Lazarus. Fapt este că tu eşti proprietara lui. Iar cât priveşte societatea, să se ducă dracului. Fac pariu că lucrul de care vor fi cel mai scandalizaţi bârfitorii este că am găsit o doamnă dispusă să accepte să-mi fie soţie.

— Şi mama ta?

— Mama va fi, fără îndoială, extrem de fericită că m-am căsătorit până la urmă.

— Dar…

El se împlântă între pliurile ei umezite şi Temperance uită de orice obiecţie pe care avea de gând să o formuleze.

— Ah!

Se uită spre el şi văzu că e foarte aproape, părul argintiu îi cădea ca o perdea de ambele părţi ale feţei ei.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine, doamnă Dews, şopti el, şi să mă salvezi de la o viaţă de singurătate şi lipsită de iubire?

— Vreau, dacă şi tu mă salvezi de la o viaţă lipsită de bucurie, plină doar de muncă şi datorie. Ochii lui albaştri se aprinseră şi o sărută cu pasiune. Se trase înapoi doar cât să spună:

— Atunci, te căsătoreşti cu mine, dulcea mea doamnă Dews?

— Da, zise ea râzând. Da, mă voi căsători cu tine şi te voi iubi până la sfârşitul zilelor noastre, milord Caire.

Şi ar mai fi spus multe, dar el o săruta din nou şi, oricum, nu mai conta. Tot ceea ce conta era că el o iubea şi că ea îl iubea.

Şi că se găsiseră unul pe celălalt.

Epilog

Trecu un an, şi în acest timp Regele Inimă Ferecată deveni din ce în ce mai morocănos. Îi lăsă să plece pe curteni, unul câte unul, până ce nu mai rămaseră decât câţiva bătrâni înţelepţi. Ajunse să se plictisească de frumoasele lui concubine şi acestea fură alungate plângând. Stătea singur în sala tronului său aurit, pe tronul lui acoperit cu purpură, şi se întreba de ce oare se simţea astfel. Nu-i mai rămăsese ca să-i ţină companie decât micuţa lui pasăre albastră, dar pasărea nu putea să vorbească sau să râdă ori să zâmbească.

Într-o zi, la uşile sălii tronului se auzi un ciocănit şi când regele strigă celui de-afară să intre, cine crezi că apăru în prag, dacă nu Meg, slujnica?

Atunci regele se ridică în picioare, dar curând umerii lui laţi se pleoştiră, şi el o privi uşor îmbufnat.

— Pe unde mi-ai umblat?

— A, pe aici şi pe acolo şi prin toată lumea largă, zise Meg veselă. M-am distrat de minune.

— Atunci, presupun că ai să pleci din nou?

— Poate că da, poate că nu, zise Meg şi se aşează la picioarele lui. Cum v-aţi simţit cât am fost plecată?

— Pierdut. Pustiit, zise regele.

— Şi acum, că m-am întors?

— Fericit. Plin de veselie, mormăi Regele Inimă Ferecată, săltând-o pe Meg în poala lui şi sărutând-o zgomotos.

— Ştiţi ce este asta? întrebă Meg şoptit.

— Dragoste, răspunse regele. Asta e dragostea, adevărată şi eternă, dulcea mea Meg. Vrei să fii regina mea?

— Ah, da, zise Meg. Pentru că te-am îndrăgit de prima dată când m-ai târât dinaintea ta. Ne vom căsători şi vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Şi aşa au făcut!

Trei săptămâni mai târziu...

Dimineţile erau cele mai grele, descoperi Silence. Pur şi simplu nu părea să aibă vreun motiv pentru care să se dea jos din pat. Stătea întinsă şi se uita la tavan. William era plecat, desigur, trecuseră deja patru săptămâni, şi tot nu primise nicio scrisoare. Nu era ceva cu totul neobişnuit, dar o sâcâia sentimentul că nu-i va scrie deloc din această călătorie. Concord nu mai vorbea cu ea, excepţie făcând doar o scurtă scrisoare moralizatoare pe care o pusese pe foc,

pentru că ar fi putut să distrugă orice sentimente frăţeşti nutrea pentru el, dacă ar fi citit-o toată. Nimeni nu mai auzise nimic despre Asa.

Silence oftă şi se întoarse într-o parte, privind agale cum bâzâie o muscă pe geamul ferestrei de la dormitor. Temperance ar fi fost bucuroasă să o primească la ea ca să o ajute cu planurile de nuntă. Dar tristeţea era că fericirea lui Temperance alături de Lord Caire contrasta deprimant cu răcirea care intervenise între Silence şi William. Şi gelozia faţă de propria soră o făcea pe Silence să se simtă josnică, urâtă şi rea.

Winter venise la ea de două ori, ca să-i ceară, în felul lui calm şi răbdător, să îl ajute cu copiii orfani, dar...

Auzi un zgomot puternic la uşă.

Silence se întoarse în direcţia intrării. Fusese o izbitură destul de puternică dacă ea o auzise din dormitor. Cine putea să fie? Nu avea datorii la negustori şi nu aştepta pe nimeni. Poate că Winter venise din nou să se milogească de ea. Se cuibări mai bine în aşternuturi. Dacă era Winter, nu voia să-l vadă. Tocmai se hotărâse să se prefacă a nu fi acasă, când auzi un mieunat slab.

Ei, asta era chiar ciudat. Oare să fie o pisică la uşă?

Se ridică şi tropăi până la uşă, deschizând-o doar puţin, pentru că era încă în cămaşă. Nu era nimeni – sau cel puţin aşa crezu până când auzi iar miorlăitul acela şi se uită în jos. La picioarele ei era un bebeluş într-un coş, asemenea lui Moise, numai că fără trestii. Se încruntă la el şi bebeluşul se încruntă şi el, vârându-şi pumnul grăsuţ în gură şi înroşindu-se la faţă. Silence nu ştia mare lucru despre copiii mici, dar ştia când unul se pregătea să ţipe.

Se aplecă în grabă, luă coşul în braţe şi închise uşa după ea. Puse coşul pe masă şi scoase copilul afară, cercetându-l – sau, mai bine zis, cercetând-o, după cum avea să afle. Fetiţa era îmbrăcată cu rochiţă şi era chiar drăguţă, avea ochii negri şi de sub bonetă îi ieşea un smoc de păr cârlionţat şi negru.

— Eu nu primesc vizite înainte de ora două după-amiază, îi şopti Silence micuţei, dar aceasta îi flutură pumnul prin faţă, aproape lovind-o în nas.

Silence se uită în coş şi descoperi un medalion uzat din argint, în formă de inimă.

— E al tău? întrebă ea bebeluşul, deschizându-l stângace cu o singură mână. Înăuntru era o bucată de hârtie pe care sta scris cuvântul *„darling”.* Asta era tot. Controlă coşul, ba chiar scoase pătura pe care stătuse copilul şi o scutură, dar nu mai erau alte indicii despre identitatea copilului.

— De ce ar lăsa cineva un copil la mine în prag? se întrebă ea cu glas tare, în timp ce fetiţa îşi molfăia pumnişorul.

Părea destul de fericită acum că Silence o ţinea în braţe. Poate că nefericita mamă ştia de legătura ei cu orfelinatul?

— Ei, atunci ar fi bine să i te duc lui Winter, zise Silence hotărâtă. Deodată, găsise un motiv ca să se scoale din pat în dimineaţa aceasta. Se simţea aproape entuziasmată.

— Şi dacă tot te-am găsit, mi se pare drept să fiu eu cea care îţi dă un nume.

Fetiţa ridică din sprâncene, întrebătoare parcă.

Silence îi zâmbi.

— Mary Darling.

Sfârşit